

๘๐๘. ๘๒๙๓๕๓

ศ ๔๔ ๒ ๔

๗. ๓

แนวคิดแบบบรรยายพรรณานิยมในบทละครของยูยีน โอ'นีล

ปริญญานิพนธ์

ของ

ยุวดี ปัทอง

12 พ.ศ. 2533

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาอังกฤษ

เมษายน ๒๕๓๓

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

170968

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัววิสิตและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญาบัตรฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาอังกฤษ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

..... ประธาน

(รศ.ดร.วิทยา จีระเดชากุล)

..... กรรมการ

(ผศ.กรรณิการ์ ยุกศิริตัน)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน

(รศ.ดร.วิทยา จีระเดชากุล)

..... กรรมการ

(ผศ.กรรณิการ์ ยุกศิริตัน)

(.....) กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(ผศ.สมทรง เจริญกุล)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญาฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาอังกฤษ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ศ.ดร.สมพร บัวทอง)

วันที่... 7 ... เดือน... พฤษภาคม พ.ศ. 2533

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาในการให้คำแนะนำและชี้แนวทางจาก
คณาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิ โดยเฉพาะรองศาสตราจารย์ ดร.วิทยา จีระเดชากุล ประธานกรรมการ
ที่ปรึกษา และผู้ช่วยศาสตราจารย์กรรณิการ์ ยุกศิริตน ซึ่งให้ความเอาใจใส่ช่วยเหลืออย่างดียิ่ง
มาโดยตลอด ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์สมทรง เจริญกุล ที่กรุณาเป็นกรรมการสมทบทำให้
ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณ Dr. Richard Buckstead จาก St. Olaf College, Minnesota
ประเทศสหรัฐอเมริกา ได้ให้ความอนุเคราะห์ทั้งคำแนะนำ พร้อมทั้งส่งเอกสารที่เกี่ยวข้องมาให้
ค้นคว้าเพื่อบำเนิการศึกษาครั้งนี้

ขอขอบพระคุณ คุณแม่ น้อม ปี่ทอง ที่ให้กำลังใจจนงานวิจัยครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี และ
ขอขอบคุณเพื่อน ญาติพี่น้อง และผู้เกี่ยวข้องทุกคนที่เป็นพลังใจให้มุ่งมั่นฝ่าฟันอุปสรรคจนประสบ
ความสำเร็จ

ความดีของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ จงบันดาลประโยชน์แก่ผู้ใฝ่หาความรู้ทั้งมวล

ยุวดี ปี่ทอง

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
คำนำ.....	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	8
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	8
คำจำกัดความศัพท์เฉพาะ.....	8
วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	9
2 แนวการเขียนแบบบรรยายพรรณานิยม.....	27
ความเป็นมาของแนวการเขียนแบบบรรยายพรรณานิยม.....	27
อิทธิพลของแนวคติบรรยายพรรณานิยมต่อการละครสมัยใหม่.....	35
ความเสื่อมคลายของแนวคติบรรยายพรรณานิยม.....	42
ชีวิตและผลงานของยูยีน โอ'นีล.....	43
ข้อมูลทางเทคนิคของบรรยายพรรณานิยม.....	53
3 วิเคราะห์แนวคิดในเรื่อง <u>The Emperor Jones</u> และ <u>The Hairy Ape</u> ...	53
วิเคราะห์แนวคิดในเรื่อง <u>The Emperor Jones</u>	59
บทสรุปการวิเคราะห์แนวคิดในบทละครเรื่อง <u>The Emperor Jones</u>	76
วิเคราะห์แนวคิดในเรื่อง <u>The Hairy Ape</u>	78
บทสรุปการวิเคราะห์แนวคิดในบทละครเรื่อง <u>The Hairy Ape</u>	102
บทสรุปเปรียบเทียบระหว่างแนวคิดในเรื่อง <u>The Emperor Jones</u> และ <u>The Hairy Ape</u>	105

4	วิเคราะห์กลวิธีในการเสนอแนวคิดในบทละครเรื่อง <u>The Emperor Jones</u> และ	
	<u>The Hairy Ape</u>	109
	วิเคราะห์กลวิธีในการเสนอแนวคิดในบทละครเรื่อง <u>The Emperor Jones</u>	109
	โครงเรื่อง.....	109
	แก่นเรื่อง.....	115
	ตัวละคร.....	123
	ฉาก.....	153
	ภาษาและกลวิธีอื่น ๆ	162
	บทสรุปการวิเคราะห์กลวิธีในการเสนอแนวคิดในบทละครเรื่อง <u>The Emperor</u>	
	<u>Jones</u>	172
	วิเคราะห์กลวิธีในการเสนอแนวคิดในบทละครเรื่อง <u>The Hairy Ape</u>	176
	โครงเรื่อง.....	176
	แก่นเรื่อง.....	184
	ตัวละคร.....	198
	ฉาก.....	246
	ภาษาและกลวิธีอื่น ๆ.....	255
	บทสรุปการวิเคราะห์กลวิธีในการเสนอแนวคิดในเรื่อง <u>The Hairy Ape</u>	267
	บทสรุปเปรียบเทียบระหว่างกลวิธีในการเสนอแนวคิดในบทละครเรื่อง	
	<u>The Emperor Jones</u> และ <u>The Hairy Ape</u>	272
5	สรุปผล และข้อเสนอแนะ.....	277
	ผลการศึกษาค้นคว้า.....	277

บทที่	หน้า
ข้อเสนอแนะ.....	281
บรรณานุกรม.....	283
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	298

บทที่ 1

บทนำ

คำนำ

ละครเป็นสิ่งที่อยู่คู่กับชีวิตมนุษย์มาตั้งแต่สมัยโบราณ โดยจะเห็นได้จากหลักฐานทางประวัติศาสตร์ เช่น ภาพวาด ภาพเขียน และภาพแกะสลัก ฯลฯ ตามฝาผนังของสิ่งก่อสร้างหรือความถ้ำของชนชาติต่าง ๆ ดังที่บรอกเกตต์ (Brockett. 1954 : 50) กล่าวว่า "การละครมีขึ้นพร้อม ๆ กับการเกิดของสังคมมนุษย์และพลังของธรรมชาติรอบ ๆ ตัวมนุษย์ เช่น การเปลี่ยนแปลงฤดูกาล การเปลี่ยนของสภาพอากาศโดยรอบ ทำให้มนุษย์อยากมีอิทธิพลเหนือธรรมชาติเหล่านั้นโดยการทำพิธีบวงสรวงต่าง ๆ พิธีกรรมเหล่านั้นเอง ก็ ที่มาของการละคร"

การละครอาจเกิดจากสัญชาตญาณการเลียนแบบของมนุษย์ เพราะการเลียนแบบ ทำให้มนุษย์สามารถเรียนรู้เกี่ยวกับโลกที่ตนเองอาศัยอยู่ เหมือนกับเด็กที่เลียนภาษาจากพ่อแม่ และสิ่งแวดล้อม มนุษย์ชอบการเลียนแบบและชอบดูคนอื่นแสดงอาการเลียนแบบนั้นให้ตนดู เหมือนดังที่ เนา (2518 : 112) ได้อ้างอิงถึงคำพูดของอริสโตเติล (Aristotle. 384 - 322 B.C.) นักปราชญ์ชาวกรีกที่ได้กล่าวไว้ในหนังสือ The Poetics ซึ่งเป็นคำราศิลป์วิจารณ์เล่มแรกว่า "การละคร คือ พฤติกรรมเลียนแบบของมนุษย์" (Drama is an imitation action of man) อริสโตเติลชี้ให้เห็นว่า มนุษย์เป็นสัตว์โลกที่เลียนแบบเก่งที่สุด เริ่มตั้งแต่การปั้น การแกะสลัก การวาดภาพเลียนแบบพฤติกรรมของคนและสัตว์ต่าง ๆ หรือไม่ก็แสดงท่าทางเพื่อออกแบบเหตุการณ์ที่ตนเองเห็นหรือคิดขึ้น การเลียนแบบจึงเป็นที่มาของความเข้าใจซึ่งกันและกัน ความรู้ และ ความเพลิดเพลินก็ไ้จากการเลียนแบบเช่นเดียวกัน

กล่าวกันว่า การละครเป็นศิลปะและชีวิตของมนุษย์นั้นดำเนินควบคู่กันไปกับศิลปะ เพราะศิลปะเป็นสิ่งจรรโลงใจและเป็นเครื่องช่วยให้มนุษย์เข้าใจโลกได้ดีขึ้น ดังที่ซาโรยัน (Saroyan.

1950 : 855) เขียนไว้ว่า

Art should be the greatest mortal greatness. The art of the theater is closest to the art in the world : because it works with living people.

ศิลปะเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลกมนุษย์แห่งนี้ โดยเฉพาะศิลปการละคร ถือได้ว่าใกล้ชิดกับมนุษย์มากกว่าศิลปะแขนงอื่นใดในโลก เพราะศิลปการละครดำเนินไปพร้อมกับชีวิตของมนุษย์ การละครจึงมีอยู่ในทุกชาติทุกภาษา บ่อเกิดของการละครมีผู้เล่าต่อ ๆ กันมาอย่างพิสดาร ทั้งจากตำนานกรีก อินเดียนและจีน ซึ่งเป็นบ่อเกิดแห่งอารยธรรมที่สำคัญที่สุดของโลก ทั้งทางซีกตะวันตกและตะวันออก

'นา (2518 : 115) ให้ความเห็นเกี่ยวกับการละครว่า "มนุษย์กับการละครมีความสัมพันธ์กันอย่างแน่นแฟ้น เมื่อใดที่มนุษย์ละจากการต่อสู้เพื่อการอยู่รอด มนุษย์จะหันมาสู่พระเจ้า และการพักผ่อนหย่อนใจ เมื่อนั้นการละครจะเกิดขึ้น" การละครเป็นศิลปะที่เปรียบดังแสงแห่งคุณธรรมที่ส่องทางแก่การดำเนินชีวิตของมนุษย์ มนุษย์ทุกคนเป็นนักแสดงแต่กำเนิด ต่างคนต่างแสดงบทบาทของตนเองอยู่ในโรงละคร ที่มีชื่อว่า "โลก" แห่งนี้ ละครเป็นสิ่งบันเทิงของมวลมนุษย์ เป็นเครื่องแก้ความรำคาญและดับความเบื่อหน่ายของชีวิตประจำวันที่น่าเบื่อ ในสมัยดึกดำบรรพ์ จะเห็นได้ว่าละครเป็นอุปกรณ์ และพิธีกรรมทางศาสนา เป็นเครื่องมือสื่อสารของบุคคลกับเทพเจ้าที่เคารพ และภูตผีปีศาจที่น่ากลัว แม้เมื่อละครได้กลายมาเป็นการแสดงเรื่องชีวิตทางโลกแล้ว ก็ยังมีเนื้อหาสาระที่แสดงแก่นของคติธรรมทางศาสนาอยู่ เช่น เคิม

มนุษย์ในทุกยุคทุกสมัย ให้ความสนใจต่อการละครมาก และได้มีการศึกษาดำเนินทอดแนวคิดต่าง ๆ ทางด้านการละครไปยังรุ่นลูกหลานต่อ ๆ กันไป จนกระทั่งถึงทุกวันนี้ เพราะนอกจากละครจะให้ความบันเทิงแล้ว ละครยังเป็นแหล่งรวมของความคิด ศิลปะ วัฒนธรรม และจริยธรรม อันเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติและประจำกลุ่มของมนุษย์ในแต่ละเชื้อชาติและเผ่าพันธุ์ด้วย การละครไม่ได้หมายถึงแต่เพียง "การแสดง" เท่านั้น แต่มีความหมายได้สองทางตามที่ นิคอล (Nicoll. 1969 : 12) แสดงความเห็นไว้ว่า "ละครอาจหมายถึงการแสดงบนเวทีหรืออยู่ในรูปของหนังสือสำหรับ

อ่านเพื่อความบันเทิงก็ได้ ละครสะท้อนให้เห็นชีวิตจริงของมนุษย์ โอกาสเดียวกัน ละครก็อาจแตกต่างจากชีวิตจริงในแง่ที่ว่า ส่วนของชีวิต (Elements) ที่นำมาแสดงนั้น ได้ผ่านการเลือกสรร การจัดรูปแบบเป็นระบบ ตัวละครจะเป็นที่น่าเชื่อถือได้ ก็เฉพาะรูปแบบของละครในแต่ละเรื่องนั้น ๆ เท่านั้น" ดังนั้น จะเห็นได้ว่าการละครเป็นศิลปะร่วม (Composite Art) และเป็นสิ่งที่แสดงอัจฉริยะของมนุษย์ในการที่จะทำให้ศิลปะต่างๆ ผสมกลมกลืนกันได้เป็นอย่างดี ดังที่ ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (2518 : 75) กล่าวไว้ว่า "ศิลปการละครเป็นศิลปะที่รวมศิลปะหลายแขนงเข้าไว้ด้วยกัน ความสำเร็จของการเสนอละครขึ้นอยู่กับศิลปะแขนงต่างๆ เหล่านี้รวมกันได้อย่างเหมาะสม ไม่มีการก้าวท้าวหรือขัดกันในเชิงศิลปะ และสามารถนำภาพสะท้อนชีวิตในทัศนะของผู้ประพันธ์ ออกมาสู่สายตาของผู้ชมได้อย่างน่าสนใจ มีคุณค่าทั้งในด้านศิลปะและวรรณคดีให้แง่คิดที่จูงนำผู้ชมให้เข้าใจชีวิตและธรรมชาติของมนุษย์ได้เป็นอย่างดี

ปัจจุบันนี้ วิชาศิลปการละครได้เข้าไปมีบทบาทในฐานะที่เป็นวิชาหนึ่งที่เปิดสอนกันตามหลักสูตรของโรงเรียน วิทยาลัย และมหาวิทยาลัยหลายแห่งทั่วประเทศ โดยทำการศึกษาทั้งการละครไทยและการละครต่างประเทศ เช่น อังกฤษ และอเมริกัน ฯลฯ ทั้งนี้เนื่องมาจากผู้รับผิดชอบการศึกษาของไทย ได้เล็งเห็นประโยชน์ของศิลปการละคร ดังที่ สกีส หันธุมโกมล

(2519 : 46) กล่าวไว้ว่า

การศึกษาศิลปะการละคร คือ การศึกษาให้เข้าใจชีวิตและจิตใจของมนุษย์ ปฏิบัติหน้าที่มนุษย์มีต่อสิ่งแวดล้อม ปัญหาเฉพาะหน้า ธรรมชาติ กฎเกณฑ์ทางสังคม ตลอดจนเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ซึ่งย่อมนำไปสู่การเข้าใจตนเองและผู้อื่น เพราะการศึกษาวชิชา นี้ คือ การค้นหาความจริง หลักปรัชญาและแนวทางชีวิตที่เห็นได้จากการแสดงออกของมนุษย์ทุกยุคทุกสมัย ในรูปของการละคร...เชกสเปียร์ กล่าวไว้ว่า "ละคร คือ กระจกส่องชีวิตของมนุษย์" อริสโตเติล ยังกล่าวอีกว่า "ความจริงที่เราได้รับจากละครนั้น คือ ความจริงตลอดกาลเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์" ถ้าได้ศึกษาละครอมตะของโลกให้ลึกซึ้งอย่างเช่น

โศกนาฏกรรมของโซโฟคลีส ยูริพิทิส เชกสเปียร์ หรือละครคลกเสียดสีสังคมของโมลิแยร์ หรือจอร์จ เบอร์นาร์ค ซอร์ จะเห็นได้ว่า ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับปัญหาสังคมเท่านั้นที่เปลี่ยนแปลง

ไป แต่ความจริงที่เกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์ยังมีอยู่อย่างครบถ้วน

การศึกษาเกี่ยวกับละคร จึงก่อให้เกิดประโยชน์นานับการ เพราะการละครเป็นที่รวมของสรรพวิชาการต่าง ๆ เช่น ประวัติศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ชีววิทยา ปรัชญา และจิตวิทยา ฯลฯ เป็นต้น การศึกษาศิลปะการละครอย่างลึกซึ้งโดยการวิเคราะห์และวิจารณ์ ย่อมทำให้ผู้ศึกษาเกิดความรู้ และภูมิปัญญา สามารถนำข้อคิดที่ได้จากละคร มาวิเคราะห์ปัญหาชีวิตและแก้ปัญหาชีวิตของตนเองได้

ถ้าศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับศิลปะการละครมาตั้งแต่ต้น จะเห็นว่า ศิลปะการละครมีการเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลา ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านแนวคิดและวิธีการ (Techniques) โดยไม่สิ้นสุด การละครสมัยแรก ๆ มักมุ่งเน้นที่ความงาม และความสงบและความเป็นระเบียบเรียบร้อยซึ่งเป็นลัทธิ "ศิลปะเพื่อศิลปะ" จึงทำให้ผลงานนั้นขาดพลังจะ ต่อมาในศตวรรษที่ 19 ความคิดดังกล่าวได้เปลี่ยนไป โดยเห็นว่า "ศิลปะต้องหันหน้ามาเผชิญกับความจริงเพราะการแสดงความจริง เป็นเนื้อหาของศิลปะ" นักเขียนชาวฝรั่งเศสผู้หนึ่งชื่อ โซลา (Zola. 1840 - 1942) เป็นผู้พิสูจน์ข้อคิดนี้ โดยจะเห็นได้จากบทประพันธ์ของเขา ที่ชี้ให้เห็นความน่าซึ้งในชีวิตจริงของมนุษย์ การละครในศตวรรษที่ 19 จึงเต็มไปด้วยการแสดงออกถึงความจอมปลอมของสังคมภายนอก และสามารถสะท้อนความเป็นจริงได้อย่างถูกต้องและสมจริง เพราะนักประพันธ์ในช่วงนี้คงเห็นพ้องกันว่าตามความเป็นจริงแล้ว ชีวิตของมนุษย์ไม่ได้มีแต่ความงามเท่านั้นแต่จะมีความอัปมงคลปนอยู่ด้วย ชีวิตจริงมักเต็มไปด้วยความขัดแย้ง การมุ่งสร้างแต่ความงามและความไพเราะเพียงอย่างเดียว อาจทำให้ความคิดของผู้อ่านและผู้ชมไม่กว้างไกลโดยส่วนรวมการละครในแนวที่มุ่งเสนอความเป็นจริงในชีวิตของมนุษย์เช่นนี้เรียกว่า ธรรมชาตินิยม (Naturalism) แต่แล้วเมื่อถึงศตวรรษที่ 20 แนวความคิดธรรมชาตินิยมก็เปลี่ยนแปลงไป นักประพันธ์ในต้นศตวรรษนี้มีความเห็นว่า การละครในแนวธรรมชาตินิยมนั้น สะท้อนให้เห็นเพียงเฉพาะโลกภายนอกเท่านั้นเหมือนกับการเล่าเรื่องเพียงครั้ง ๆ กลาง ๆ ผู้นำของแนวคิดนี้คือ สตรินด์เบิร์ก (Strindberg. 1849 - 1912) นักประพันธ์ชาวสวีเดน ซึ่งคิดว่าละครควรถ่ายทอดทั้งโลกภายนอกและโลกภายในตามแนวคิดของแต่ละบุคคลด้วยโลกภายใน (Internal World) คือ การบรรยายพรรณนาถึงความขัดแย้ง และความคิดที่เกิดขึ้น

ภายในใจของแต่ละบุคคลอย่างตรงไปตรงมาซึ่งเรียกว่า แบบบรรยายพรรณานิยม (Expression-ism) แนวความคิดนี้ได้ปรากฏอยู่ในศิลปะการวาดภาพและศิลปะการดนตรีมาก่อนแล้ว ผู้เขียนได้คำนึงถึงคุณประโยชน์ต่าง ๆ ของการละครจึงมีความสนใจใคร่ที่จะศึกษาเกี่ยวกับละคร โดยเฉพาะอย่างยิ่งการละครในแนวบรรยายพรรณานิยมนี้ ซึ่งถือเป็นความแปลกใหม่ทางการละครที่สมควรจะศึกษา เพื่อประโยชน์โดยส่วนรวมต่อไป

แนวคิดแบบบรรยายพรรณานิยม (Expressionism) เป็นความเคลื่อนไหวที่มีผลกระทบต่อผลงานด้านวรรณกรรมในต้นศตวรรษที่ 20 โดยวิวัฒนาการมาจากศิลปะในรูปแบบแนวประทับใจนิยม (Impressionism) ซึ่งมุ่งเน้นให้เห็นรูปแบบของวัตถุที่ปรากฏต่อสายตามนุษย์ แต่ศิลปะในรูปแบบของบรรยายพรรณานิยม พยายามแสดงออกให้เห็นถึงความรู้สึกที่รุนแรงภายใน ศิลปินจะพยายามจะพยายามถ่ายทอดชีวิตในรูปแบบที่เปลี่ยนแปลง และบิดเบือนไปจากความเป็นจริงที่ปรากฏทางสายตา ศิลปินในแนวคิดนี้ถือว่าความจริงและความงามนั้นอยู่ที่จิตใจ ไม่ได้อยู่ที่สายตา

ความคิดแนวบรรยายพรรณานิยม มีอิทธิพลสอดแทรกอยู่ในงานศิลปะมาตั้งแต่ศตวรรษที่ 17 โดยจิตรกรชาวสเปนชื่อ เกรโก (Greco. 1541 - 1614) แต่เพิ่งจะเป็นที่ยอมรับในปลายศตวรรษที่ 19 ดังจะเห็นได้จากภาพวาดที่ชื่อว่า คืนแห่งดวงดาว (The Starry Night) โดย แวน โก (Van Gogh. 1853 - 1890) จิตรกรชาวดัตช์ ภาพ The Starry Night เป็นตัวอย่างที่ดีมากของแนวคิดแบบบรรยายพรรณานิยม แวน โก ได้บิดเบือนขนาดและรูปร่างของท้องฟ้า โดยการใช้สีและระบายภาพจากปลายกู่กันไปตามประสบการณ์ภายในของตนเอง ทำให้เห็นภาพท้องฟ้า ผิดไปจากท้องฟ้าที่เต็มไปด้วยดวงดาวตามที่ปรากฏแก่สายตาของมนุษย์ไป แนวความคิดนี้ยังปรากฏอยู่ในผลงานของโกแกง (Gauguin. 1848 - 1903) ชาวฝรั่งเศส เอนเซอร์ (Ensor. 1860 - 1949) ชาวเบลเยียม และมุนช์ (Munch. 1863 - 1944) ชาวนอร์เวย์ ด้วย

นอกจากผลงานทางด้านศิลปะภาพวาดแล้ว แนวคิดแบบบรรยายพรรณานิยม (Expressionism) ยังมีอิทธิพลต่อผลงานด้านศิลปะการดนตรี เช่น แวกเนอร์ (Wagner. 1813 - 1883) จากเพลงปาซิฟาล (Parsifal) และจากผลงานส่วนมากของ สตรอสส์

(Strauss. 1864 - 1949) มาห์เลอร์ (Mahler. 1860 - 1911) สโคลนเบิร์ก (Schoenberg. 1874 - 1951) เบิร์ก (Berg. 1885 - 1935) และเวเบิร์น (Webern. 1883 - 1945) พร้อมกันนี้แนวความคิดนี้ยังปรากฏอยู่ในนวนิยายของจอยซ์ (Joyce. 1882 - 1941) และโคลงของอีเลียต (Eliot. 1888 - 1965) อีกด้วย

มีศิลปินสองกลุ่มที่ตั้งขึ้นเพื่อสนับสนุนแนวความคิดแบบบรรยายพรรณานิยม กลุ่มแรกมีชื่อว่า เดอะบริดจ์ (The Bridge) ในปี 1904 - 1913 สมาชิกของกลุ่มที่มีชื่อเสียงที่สุด ได้แก่ นอลด์ (Nolde. 1867 - 1956) และเคิร์ชเนอร์ (Kirchner. 1880 - 1938) กลุ่มที่สองได้แก่ กลุ่มเดอะบลูไรเดอร์ (The Blue Rider) ซึ่งประกอบด้วย แคนดินสกี (Kandinsky. 1866 - 1944) แห่งรัสเซีย พอล คลี (Paul Klee. 1879 - 1940) แห่งสวิสเซอร์แลนด์ และมาร์ค (Marc. 1880 - 1916) แห่งเยอรมัน กลุ่มเดอะบลูไรเดอร์มีอิทธิพลต่องานศิลปะและงานเขียนของศิลปินหลายท่านเช่น โรออลท์ (Rouault. 1871 - 1958) ชาวฝรั่งเศส ชากัลล์ (Chagal. 1887 - 1961) ชาวรัสเซีย เบคมานน์ (Beckmann. 1884 - 1950) และโกรสซ์ (Grosz. 1893 - 1959) ชาวเยอรมันพร้อมทั้งโคคอสชกา (Kokoschka. 1886 - 1953) อีกด้วย

แนวความคิดแบบบรรยายพรรณานิยม เข้าไปมีอิทธิพลอย่างมากต่องานวรรณกรรมโดยเฉพาะอย่างยิ่ง การละครเกี่ยวกับรูปแบบของบทละคร และเทคนิคการจัดฉาก โดยจะเห็นได้จากผลงานของ สตรินด์เบิร์ก (Strindberg. 1849 - 1912) ชาวสวีเดนซึ่งเป็นผู้นำแนวความคิดนี้มาใช้ในการละครเป็นคนแรก ในผลงานที่ชื่อว่า The Dream Play (1902) และ The Spook Sonata (1907) อิทธิพลของแนวความคิดนี้ได้แพร่หลายออกไป และถึงจุดสุดยอดเมื่อหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 โดยจะเห็นได้จากบทละครของทอลเลอร์ (Toller. 1893 - 1939) และไกเซอร์ (Kaiser. 1878 - 1945) ในประเทศสหรัฐอเมริกาจะเห็นได้จากผลงานของไรซ์ (Rice. 1892 -) ในเรื่อง The Adding Machine (1923) ผลงานของไวล์เดอร์ (Wilder. 1897 -) ในเรื่อง The Skin of Our Teeth (1942) และผลงานของโอ'เนลล์ (O'Neill. 1888 - 1953) ในเรื่อง The Emperor Jones (1921) และ The Hairy Ape (1922)

การละครแนวบรรยายพรรณานิยม มักจะแสดงให้เห็นอิทธิพลของจิตวิทยาสมัยใหม่ โดยมักจะสะท้อนให้เห็นความคับข้องใจภายในของผู้ประพันธ์ ละครหลายเรื่อง แสดงให้เห็นถึงตัวละครที่ตกอยู่ในความหวาดกลัว และความรู้สึกที่รุนแรงหลายอย่าง แนวความคิดนี้มีอิทธิพลต่องานศิลปะและวรรณกรรมเป็นอย่างมากในช่วงปี 1910 - 1925 ถึงแม้ว่าแนวความคิดแบบบรรยายพรรณานิยมจะไม่มี การเคลื่อนไหวมากนักในปัจจุบันนี้ จุดมุ่งหมายและวิธีการของแนวความคิดนี้ก็ยังคงพบอยู่ตามการละครและศิลปกรรมร่วมสมัยในปัจจุบัน

ไอ'นีล เป็นนักประพันธ์ละครอเมริกันที่นานาชาติรู้จัก ไอ'นีลมีส่วนในการยกระดับการละครอเมริกันให้เป็นที่รู้จักของคนทั่วไป โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เขาทำให้ละครในแนวบรรยายพรรณานิยมประสบความสำเร็จอย่างสูงสุด ยืนยันได้จาก การที่มีผู้นำบทละครในแนวนี้ของไอ'นีล ไปจัดแสดงในมอสโคว์ เวียนนา เบอร์ลิน โรม และลอนดอน ฯลฯ ผลงานของไอ'นีล เป็นที่ดึงดูดใจผู้ชมมากที่สุดในฐานะของนักประพันธ์ต้นแบบ และนักประพันธ์ผู้กล้าท้าทาย ต่อธรรมเนียมนิยมแบบเก่า ๆ ในสมัยนั้น ถึงแม้ว่าไอ'นีลจะปฏิเสธว่าตนเองไม่เคยได้รับอิทธิพลของแนวความคิดนี้มาจากคนอื่น โดยบอกว่า งานประพันธ์ในแนวนี้บางเรื่องเช่น The Emperor Jones นั้น ตนเองแต่งจบตั้งนาน ก่อนที่จะรู้จักคำว่า "บรรยายพรรณานิยม" (Expressionism) เสียอีก แต่จากผลงานของเขาที่นำมาศึกษาครั้งนี้ จะเห็นได้ว่ามีแนวคิดแบบบรรยายพรรณานิยมอยู่มาก

ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาเรื่องการละคร โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการวิเคราะห์เทคนิคการละครตามแนวคิดแบบบรรยายพรรณานิยม และเจาะจงที่จะศึกษาบทละครของยูยีน ไอ'นีล ที่เด่น ๆ 2 เรื่อง เพราะการละครแนวนี้ เป็นละครแนวแปลก และจากการศึกษาค้นคว้าของผู้เขียน การละครในแนวบรรยายพรรณานิยม ยังไม่เป็นที่รู้จักและแพร่หลายต่อวงการละครในประเทศไทย ประกอบกับการละครถือได้ว่า มีอิทธิพลต่อสังคมไทยมาก ในฐานะของสิ่งที่ให้ความบันเทิง ดังจะเห็นได้จากละครเวที ละครโทรทัศน์ และละครที่ปรากฏในรูปของภาพยนตร์ เป็นต้น จึงน่าที่จะได้ทำการศึกษาค้นคว้า เพื่อให้ทราบความเป็นมา ลักษณะเฉพาะที่แท้จริง หรือมหัศจรรย์เทคนิคและวิธีการต่าง ๆ แล้วเสนอไว้เป็นภาษาไทย เพื่อจะได้เป็นประโยชน์ต่อผู้ที่อยู่ในวงการละครในประเทศไทยต่อไป

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อวิเคราะห์แนวคิดแบบบรรยายพรรณานิยม ที่ปรากฏในบทละครสองเรื่อง ของ ยูยีน โอ'นีล คือ The Emperor Jones (1921) และ The Hairy Ape (1922)
2. เพื่อศึกษากลวิธีในการเสนอแนวคิดแบบบรรยายพรรณานิยม ในบทละครทั้งสอง เรื่องนั้น

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อทราบแนวคิดแบบบรรยายพรรณานิยม เพื่อประโยชน์ทางการสอนเกี่ยวกับการละครในแนวการเขียนของโอ'นีล
2. เพื่อทราบเทคนิคและวิธีการของการละคร ในแนวบรรยายพรรณานิยม

คำจำกัดความศัพท์เฉพาะ

1. แนวคิดแบบบรรยายพรรณานิยม หมายถึง ความเคลื่อนไหวและแนวคิดทางวรรณกรรม ที่ประกอบด้วยลักษณะ 3 ประการ คือ
 - 1.1 แนวคิดที่มุ่งต่อต้านการนิยมวัตถุในสังคมมนุษย์ โดยแสดงให้เห็นกระแสแห่งอุดมคติที่ทำให้จิตใจของมนุษย์ต้องต่อต้านความจริงที่ปรากฏต่อสายตา โดยการบิดเบือนวัตถุและสภาพต่าง ๆ โดยรอบให้เป็นไปตามสภาพจิตใจภายใน อันเนื่องมาจากความทุกข์ทรมานจากการตัดสินใจคุณค่าในสังคมแบบผิด ๆ
 - 1.2 แนวคิดที่มุ่งต่อต้านการใช้เครื่องจักรกล ที่ทำให้มนุษย์กลายเป็นสภาพเหมือนกับเครื่องจักร และการหมดสภาพความเป็นมนุษย์ของบุคคลในสังคม รวมไปถึงความตกต่ำในการใช้ภาษาและวัฒนธรรม เพราะสภาพในทางลบของสังคมปัจจุบัน อันเนื่องมาจากความเจริญอย่างรวดเร็วของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
 - 1.3 แนวคิดที่มุ่งแสวงหาการปฏิรูปสังคม และมุ่งหาความประสานกัน ระหว่าง

สิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบตัวมนุษย์ กับสภาพจิตใจของมนุษย์ เพื่อที่มนุษย์จะได้พ้นจากการเป็นทาสของวัตถุและเพื่ออนาคตที่ดีกว่าและชีวิตที่สมบูรณ์กว่าที่เป็นอยู่

2. กลวิธีในการเสนอแนวคิดแบบบรรยายพรรณานิยม หมายถึง เทคนิคและวิธีการของการเขียนบท และการจัดแสดงละครในแนวคิดแบบบรรยายพรรณานิยม ซึ่งประกอบด้วยแก่นเรื่อง โครงเรื่อง ตัวละคร ฉาก ภาษา เพลง คนตรี และรายละเอียดอื่น ๆ ที่เอื้อต่อการแสดงละคร

วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงประวัติศาสตร์ และเชิงพรรณาวิเคราะห์จากเอกสาร และแหล่งข้อมูลต่าง ๆ โดยการทำตามขั้นตอนต่อไปนี้คือ

1. ศึกษาจากเอกสาร

ทำการศึกษาทั้งเอกสารชั้นต้น (Primary Sources) ได้แก่ผลงานของ โอลีวีล และเอกสารชั้นที่ 2 (Secondary Sources) ได้แก่บทวิจารณ์ บทความ และงานเขียนที่อ้างอิงถึงผลงานของโอลีวีล โดยมีลำดับขั้นตอนในการศึกษาดังต่อไปนี้คือ

1.1 ศึกษาความเคลื่อนไหวของการละครสมัยใหม่ในช่วงศตวรรษที่ 19 ตอนปลาย และศตวรรษที่ 20 ตอนต้น

1.1.1 ศึกษาลักษณะและแนวการเขียนแบบบรรยายพรรณานิยมโดยทั่วไป

1.1.2 ศึกษาความเคลื่อนไหวทางด้านสังคม ศิลปะ และวรรณคดีที่เกี่ยวข้องกับแนวการเขียนแบบบรรยายพรรณานิยม

1.1.3 ศึกษาอิทธิพลของแนวคิดแบบบรรยายพรรณานิยม ที่มีต่อการละครสมัยใหม่และการละครอเมริกันสมัยใหม่

1.2 ศึกษางานเขียนที่เกี่ยวกับการวิจารณ์ที่พาดพิง และกล่าวถึงผลงานของโอลีวีล ซึ่งมีลักษณะ เช่น บทวิจารณ์ บทความ และการวิจารณ์โดยทั่วไป เกี่ยวกับชีวิตและผลงานของโอลีวีล เพื่อเชื่อมโยงมาสู่การวิเคราะห์บทละครทั้ง 2 เรื่องนั้น

2. วิเคราะห์ (Analysis) บทละครที่คัดเลือก 2 เรื่องคือ The Emperor Jones

และ The Hairy Ape ของยูจีน โอ'นีล โดยเน้นการศึกษาตามหัวข้อต่อไปนี้คือ

- 2.1 แก่นเรื่อง (Plot)
 - 2.2 โทรงเรื่อง (Theme)
 - 2.3 ตัวละคร (Characters)
 - 2.4 ฉาก (Setting)
 - 2.5 ภาษาและกลวิธีอื่น ๆ (Language and Other techniques)
3. อภิปรายผลการวิเคราะห์และวิจัยในรูปของการบรรยายพรรณนา

เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาและค้นคว้าเอกสารและการวิจัยต่าง ๆ ทำให้ผู้วิจัยได้ทราบข้อคิด แนวทางและวิธีการในการทำวิจัยฉบับนี้ จากนักวรรณคดี นักการละคร และนักวิจารณ์ละครหลายท่านซึ่งสามารถที่จะแยกเอกสารและการวิจัยทั้งหมดออกได้เป็น 4 กลุ่มดังนี้คือ

1. เอกสารการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีและเนื้อหาของบรรยายพรรณนานิยาม

สุนันหา โสรัจจ (2526 : 115) ได้บอกลักษณะของละครแนวบรรยายพรรณนานิยามไว้ว่า ละครแนวนี้มุ่งหมายที่จะนำความจริงที่อยู่ในจิตใจสำนึกหรือในจินตนาการของตัวละครออกมาให้ปรากฏแก่สายตาของผู้ดู "ความจริง" ของนักเขียนแนวนี้จึงไม่เหมือนกับ "ความจริง" ของนักเขียนแนวอื่น ละครประเภทนี้ไม่ใช่แบบ "เหมือนชีวิต" หรือ "เหมือนธรรมชาติ" ผู้ประพันธ์มักจะทำให้ตัวละครใส่หน้ากากหรือเคลื่อนไหวแบบหุ่นยนต์หรือแบบอื่น ๆ เพื่อที่จะแสดงให้เห็นถึง "ความจริง" ที่ซ่อนอยู่ภายใน โดยไม่จำกัดว่าจะต้องเป็นการแสดงในรูปแบบใด นักเขียนแนวบรรยายพรรณนานิยามมักแสดงให้เห็นภาพของสังคมปัจจุบันในทางลบ โดยชี้ให้เห็นว่าค่านิยมของโลกวัตถุนั้นผิดพลาดและมนุษย์ต้องมีสภาพเหมือนเครื่องจักรและเหมือนสัตว์ ก็เพราะไปรับค่านิยมแบบนั้น นักเขียนหวังว่าเมื่อมนุษย์เข้าใจสภาพนี้แล้ว จะลุกขึ้นมาปรับปรุงแก้ไขสภาพสังคมที่เป็นอยู่ เพื่อที่จะได้พ้นจากการเป็นทาสของวัตถุ เงินตรา และเครื่องยนตร์กลไกในโลก

วิทยาศาสตร์ เพื่ออนาคตที่ดีกว่าและชีวิตที่สมบูรณ์กว่าที่เป็นอยู่

จากการศึกษาค้นคว้าของ เคอร์โนเคิลส์ (Kernodles. 1978 : 186) ทำให้เข้าใจถึงการเคลื่อนไหวของแนวคิดแบบบรรยายพรรณานิยม ซึ่งแยกออกเป็น 2 ลักษณะคือ

1. การเคลื่อนไหวที่เกิดจากการทดลองของ สตรินด์เบิร์ก เกี่ยวกับการต่อต้านการนิยมนิวตันในสังคมมนุษย์ โดยมีมุ่งหมายที่จะแสดงให้เห็นถึงสภาพจิตใจภายใน โดยเฉพาะในสภาพที่บีบเบียนและทุกข์ทรมาน

2. การแสดงปฏิกิริยาต่อการใช้เครื่องจักรกลและการหมดสภาพความเป็นมนุษย์ของบุคคลในสังคม ด้วยเหตุนี้ ความเพ้อฝันและเครื่องจักรกล จึงกลายเป็นสิ่งที่ได้รับการต่อต้านของแนวคิดบรรยายพรรณานิยม

เนื่องจากลักษณะทั้งสองอย่างดังกล่าว จึงทำให้เกิดการทดลองแนวใหม่ทางการละคร นักประพันธ์ได้นำวิธีการ (Techniques) ใหม่ ๆ เข้ามาใช้ วิธีการเหล่านี้ ตามความคิดของเคอร์โนเคิลส์ สามารถแยกออกได้เป็น 4 กลุ่มคือ

1. เทคนิคในการแสดงให้เห็นสภาพของจิตใจภายใน (Inner Life)
 2. การใช้เสียง การเคลื่อนไหวและสี เพื่อสร้างจุดสำคัญของเรื่อง
 3. การใช้จังหวะและท่วงทำนองของเสียง และรูปแบบของการเคลื่อนไหว เพื่อชี้ให้เห็นความไม่จริงแท้ของความเพ้อฝัน (เกี่ยวกับเงินตรา และวัตถุเพื่อบำรุงความสุข - ผู้วิจย) และความจำเริญในสังคมของการใช้เครื่องจักรกล

4. การสร้างลักษณะนิสัยของตัวละครที่ผิดแปลก และแตกต่างจากแนวความคิดอื่น ๆ อย่างเห็นได้ชัด

เจือ สตะเวทิน (ม.ป.ป. : 164 - 165) ได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการศึกษาบทละครไว้ว่า ผู้วิจยควรที่จะแยกดูโครงเรื่อง ตัวละคร ข้อคิด จาก และผู้แต่งกับท่วงทำนองการเขียนของเขา

พร้อมกันนี้ สิทธา หินิจกุล (2520 : 54) ยังได้แสดงความคิดเห็นอีกว่า ในการตัดสินใจคุณค่าทางวรรณกรรมนั้น ผู้ศึกษาจะต้องรู้กฎเกณฑ์และกลวิธีในการประพันธ์ของงานแต่ละชิ้น

อันประกอบด้วย ทฤษฎีการแต่ง ซึ่งประกอบด้วยเรื่อง (Story) การลำดับเรื่อง (Plot) นิสัยใจคอของตัวละคร (Characters) การสนทนาโต้ตอบ (Dialogue) สิ่งเหล่านี้จะต้องสัมพันธ์กันและสมเหตุสมผล นอกจากนั้นแล้ว ก็ต้องเรียนรู้ทฤษฎีทางสุนทรียภาพ สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ ต้องเข้าใจจุดมุ่งหมายของการแต่งว่าผู้แต่งต้องการอะไร และได้รับผลสำเร็จตรงตามจุดมุ่งหมายหรือไม่

นอกจากนี้ สิทธา พินิจภูวนทล และนิศยา กาญจนวรรณ (2520 : 9) ยังได้เสริมว่า ลักษณะที่สำคัญที่สุดของวรรณคดี ก็คือการเขียนอย่างมีศิลปะ ประกอบด้วยความสะเทือนอารมณ์ (Emotion) และจินตนาการ (Imagination) ทำให้ผู้อ่านเกิดการคล้อยตาม เนื่องจากภาษาที่รื่นหู ไม่สะกด ไม่ขัดแย้งกันเอง ผู้อ่านเห็นห้องด้วย และต้องมีความสมคล้อยกันในทุก ๆ ด้าน จึงจะถือได้ว่าเป็นคำประพันธ์ที่ดี ดังที่ กระแส มลายาภรณ์ (2512 : 22) ได้กล่าวไว้ถึงลักษณะคำประพันธ์ที่ดีว่าจะต้องประกอบด้วย

1. เอกภาพ (Unity) คือ การมีจุดหมายเดียว ไม่ขัดแย้งกัน
2. สัมพันธภาพ (Coherence) มีข้อความเกี่ยวเนื่องกัน อ่านรู้เรื่อง
3. สාරัตถภาพ (Emphasis) คือ การเน้นถึงความคิดของข้อความอื่น ๆ
4. ประดิษฐภาพ (Invention) คือ การประดิษฐ์ความคิดใหม่ ๆ ออกมาในข้อความนั้น ๆ

เกี่ยวกับการวิจารณ์ ข้าพเจ้าเห็นด้วยกับ วิทย์ ศิวะศรียานนท์ (2518 : 239) ที่ว่านักวิจารณ์จะต้องเป็นผู้ที่ตื่นตัว สติปัญญาแจ่มใสอยู่เสมอ ไม่มองทุกสิ่งแต่เพียงผิวเผิน แต่จะต้องมองแบบเฉียบแหลม หยั่งรู้ถึงแก่น มีประสาทสัมผัสที่รวดเร็ว มีความล้นทักในการจัดส่วนที่สำคัญ และยังต้องมีความยุติธรรมในฐานะของนักวิจารณ์ที่ดี

2. เอกสารการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิวัฒนาการของวรรณคดีสมัยใหม่

ฉันทนา ไชยชิต (2523 : I และ XVI) ได้กล่าวถึงวรรณคดีคืออเมริกันในศตวรรษที่ 20

ว่า วรรณคดีอเมริกันตั้งแต่ต้นศตวรรษที่ 20 เรื่อยมาจนถึงยุคปัจจุบันมีลักษณะเฉพาะตัวตามแนวคิดแบบอเมริกัน ยุคนั้นมีความเคลื่อนไหวมากมายในวงการเขียน ทั้งในรูปของงานละครงานร้อยกรองและร้อยแก้ว และการวิจารณ์ต่าง ๆ ความเปลี่ยนแปลงในวงการเมือง การปกครอง สังคมและเศรษฐกิจของโลก โดยเฉพาะสงครามโลกทั้งสองครั้ง รวมทั้งภาวะเศรษฐกิจตกต่ำทั่วโลก มีอิทธิพลต่อกวีและนักเขียนในการผลิตผลงานต่าง ๆ ในรูปแบบแปลกใหม่ขึ้นเรื่อย ๆ เนื่องจากภาวะสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนอย่างรวดเร็ว ความหวุ่นไหวในอารมณ์อันเกิดจากความไม่แน่นอนของศาสนา ความมั่นคงในชีวิต ทำให้เกิดความคิด และจินตนาการอันอุดมไปด้วยอิสระภาพในการแสวงหาวิถีเขียนและรูปลักษณะของการเขียน รวมทั้งวิถีเขียนที่แปลกประหลาดเหมือนกับการคิดค้นหาสิ่งประดิษฐ์ใหม่ซึ่งเต็มไปด้วยการทดลองหาผลที่จะเกิดขึ้น ซึ่งทำให้ลักษณะต่างไปจากลักษณะการเขียนในศตวรรษที่ 19 โดยสิ้นเชิง แนวความคิดสำคัญในช่วงนี้ก็คือ ความรู้สึกอันหม่นหมองในการมองโลกในแนวใหม่ จึงทำให้เกิดวรรณคดีที่เรียกว่า "สมัยใหม่" ขึ้น...อาจกล่าวได้ว่า วรรณคดีอเมริกันในศตวรรษที่ 20 เป็นแบบฉบับของคนอเมริกันในการที่จะถ่ายทอดความคิด ความหวัง และความฝัน อีกทั้งความสูญเสียทั้งมวล ลงในงานเขียนในรูปแบบน่านับการวรรณคดีอเมริกันในศตวรรษที่ 20 นี้ แตกต่างจากวรรณคดีชาติอื่นอย่างเห็นได้ชัด ทั้งนี้เนื่องจากพื้นฐานสำคัญทางด้านจิตวิทยา วัฒนธรรม เศรษฐกิจ สังคม การเมือง รวมทั้งความไม่ฝันในการแสวงหาอิสระภาพทางใจของคนอเมริกัน ซึ่งแตกต่างจากชาติอื่น

โบการ์ด และคนอื่น ๆ (Bogard and others. 1977 : 230) ได้ทำการค้นคว้าเกี่ยวกับการละครสมัยใหม่ พบว่าแนวโน้มส่วนใหญ่ระหว่างสงครามโลกครั้งที่หนึ่งและครั้งที่สอง เป็นช่วงสำคัญของวิวัฒนาการที่ติดต่อกันของการละครอเมริกัน นับตั้งแต่ผลงานของ เจมส์ เอ. เฮิร์น (James A. Herne) ช่วงนี้แสดงให้เห็นว่านักการละครมีเสรีภาพมากขึ้น ในการทดลองทางด้านการละครทั้งรูปแบบและเนื้อหา อันนำไปสู่ปรากฏการณ์ของโลกภาพยนตร์ ปรากฏการณ์เหล่านี้ได้รับการบันทึกไว้ภายใต้การบริหารงานของประธานาธิบดีธีโอดอร์ รูสเวลท์ (Theodore Roosevelt) ภาพต่าง ๆ ได้รับการบันทึกเอาไว้ และแสดงให้เห็นชัดถึงอิทธิพลของนักการละครทั้งยุโรป และอังกฤษ เช่น อิบเซน (Ibsen. 1828 - 1906) สตรีนด์เบิร์ก

(Strindberg. 1849 - 1912) และชอร์ (Shaw. 1856 -) ช่วงนี้เองที่นักการละครอเมริกัน เริ่มมีชื่อเสียงขึ้น โอลีเวีย แสดงให้ทุกคนเห็นว่า ด้วยความร่วมมือของโรงละครเล็ก ๆ และหน่วยงานทางด้านการศึกษา นักแต่งบทละครที่มีความคิดที่แหวกแนว พร้อมทั้งเทคนิคทางด้านการศึกษาที่แปลกใหม่ ก็สามารถจะประสบความสำเร็จได้ ด้วยเหตุนี้โรงละครจึงกลายเป็นที่อาศัยของนักเขียนในการที่จะเลือกรูปแบบแปลกใหม่ตามที่ตนต้องการ

จากการศึกษาค้นคว้าของ บรอกเกตต์ (Brockett. 1964 : 297 - 299) ทำให้ทราบการเคลื่อนไหวของการละครสมัยใหม่ในช่วงศตวรรษที่ 20 ว่า ได้เกิดแนวคิดทางศิลปะที่ต่อต้านแนวคิดสังคมนิยมขึ้น แนวความคิดใหม่นี้เรียกว่า 'บรรยายพรรณานิยม (Expressionism)" แนวคิดบรรยายพรรณานิยม ได้มีอิทธิพลสอดแทรกอยู่ในงานศิลปะของประเทศเยอรมัน ตั้งแต่ปี 1910 โดยครั้งแรกได้ปรากฏอยู่ในศิลปะภาพวาดของจิตรกรกลุ่มหนึ่ง ซึ่งประกอบด้วย แวน โก (Van Gogh. 1853 - 1890) และโก แกง (Gauguin. 1848 - 1903) ฯลฯ ต่อมาแนวคิดนี้จึงได้กระจายไปสู่ศิลปะแขนงอื่น ๆ และได้เข้ามามีอิทธิพลต่อศิลปะการละครในท้ายที่สุด ละครแนวบรรยายพรรณานิยมที่ประสบความสำเร็จเป็นเรื่องแรก ได้แก่ The Son ของ วอลเตอร์ เฮเซนเคลฟเวอร์ (Walter Hasenclever) ในปี 1914 แนวคิดนี้แพร่หลายมาก ในวงการละครระหว่างช่วงสงครามโลกครั้งที่หนึ่งและได้เสื่อมความนิยมลงในปี 1925 บรอกเกตต์สรุปว่านักบรรยายพรรณานิยม จะมองโลกที่ตนเองอยู่ว่า ได้รับการบิดเบือนโดยพลังภายในของมนุษย์ นักเขียนเหล่านี้ จึงได้ใช้วิธีการสองแบบในการบรรยายสภาพของมนุษย์ดังนี้คือ

1. การละครแนวนี้จะมีมุ่งเน้นรูปแบบในแง่ลบของสังคมปัจจุบัน โดยพยายามที่จะแสดงให้เห็นกระแสแห่งอคติที่ได้บิดเบือนจิตใจของมนุษย์ ทำให้มนุษย์ต้องมีสภาพเหมือนกับเครื่องจักร เนื่องจากการตัดสินคุณค่าในสังคมแบบผิด ๆ

2. บางส่วนของการละครแนวนี้มุ่งแสวงหาการปฏิรูปสังคมและมุ่งหาความประสานกันระหว่างสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบตัวมนุษย์กับสภาพจิตใจที่มนุษย์มีอยู่

การละครแนวนี้จึงมีจุดมุ่งหมายที่จะให้ผู้ชมระมัดระวังต่อความบกพร่องของสังคมปัจจุบัน และเตรียมพร้อมที่จะปฏิรูปสังคมเพื่อความสุจริตสมบูรณ์ในอนาคต

ซามัชสันส์ (Samachsons. 1955 : 137 - 139) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับละครในแนวบรรยายพรรณานิยมว่า ละครแนวนี้ส่วนมากจะใช้แก่นเรื่องคล้ายกัน ทั้งผู้แต่งบทและผู้คุมก็จะเข้าไปเกี่ยวข้องกับโชคชะตาของเผ่าพันธุ์มนุษย์ หรืออย่างน้อยก็ต้องเกี่ยวกับชาติของตนเอง ความเกี่ยวพันนี้เป็นธรรมชาติของมนุษย์อย่างหนึ่ง ฉะนั้นสิ่งที่เราคิดว่า ละครแนวบรรยายพรรณานิยมเป็นเรื่องที่แสดงความรู้สึกระงของชีวิตมนุษย์ ที่จริงแล้วไม่ได้เป็นเช่นนั้นเลย อาจเป็นเพราะว่า นักบรรยายพรรณานิยมตื่นเต้นกับปรากฏการณ์ในชีวิตมนุษย์มากเกินไป เลยสร้างตัวละครออกมาไม่เหมือนมนุษย์ อาจมีข้อตำหนิในเรื่องความเป็นเหตุเป็นผลอยู่บ้าง แต่ถือได้ว่าเป็นเรื่องธรรมดา เพราะการละครแนวนี้ แต่งขึ้นเพื่อใช้แสดงบนเวที ไม่ใช่ไว้เพื่ออ่านและละครส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับผลของกิริยาอาการที่แสดงบนเวที ซึ่งขึ้นอยู่กับการออกแบบแสง และการกำกับด้วย เป็นที่ยอมรับกันว่าตัวละครเอง มีความสำคัญน้อยกว่าการจัดแสดงบนเวทีมาก จึงทำให้ผู้แต่งบทละครแนวนี้บางคน ซึ่งได้รับความประทับใจจากอารมณ์เศร้าหมองหรือจากความผิดหวังที่ปรากฏขึ้นจากความไร้จุดหมายของชีวิต เริ่มแต่งบทละครที่แสดงความรู้สึกระงโดยเปรียบเทียบได้กับภาพเขียนในรูปนามธรรม (Abstract) ทำให้เกิดแนวโน้มในการสร้างฉากที่เกินความจริง ไร้ความหมายหรือไม่ก็ฉากที่แฝงไปด้วยความหมายจนไม่มีใครเข้าใจได้ บางครั้งฉากเหล่านี้ก็ไม่ปะติดปะต่อกัน ทฤษฎีที่อยู่เบื้องหลังการเขียนแนวนี้ อาจจะเป็น (1) ชีวิตเป็นอย่างนั้นเอง (Life is like that.) หรือ (2) ชีวิตไม่ได้เป็นเช่นนั้น แต่ทำไมเราต้องพยายามเลียนแบบชีวิตด้วย (Life isn't like that, but why should I try to imitate life?)

เฟอร์เนส (Furness. 1973 : 1) ได้พูดถึงการละครสมัยใหม่ ในแนวบรรยายพรรณานิยมไว้ว่า แนวคิดแบบบรรยายพรรณานิยม เป็นรูปแบบของการบรรยายซึ่งครอบคลุมปรากฏการณ์ทางวัฒนธรรม ที่ไม่สามารถจะนำมาเปรียบเทียบกับแนวคิดอื่น ๆ ได้ เลยถูกมองว่าไร้ความหมาย ถ้าจะดูแนวคิดทั้งหมดทางด้านวัฒนธรรมและศิลปะที่ลงท้ายด้วย "ism" แล้ว ดูเหมือนว่าบรรยายพรรณานิยม (Expressionism) จะเป็นแนวคิดที่ยากที่สุดในการให้คำจำกัดความ หรือนิยามศัพท์ ส่วนหนึ่งอาจจะเพราะว่าแนวคิดนี้ มีความหลากหลายในรูปแบบ เช่นเดียว

กับการที่อาจจะมีรูปแบบเฉพาะแบบใดแบบหนึ่งก็ได้ หรืออีกส่วนหนึ่ง อาจจะเนื่องมาจากแนวคิดนี้มีความเกี่ยวพันอย่างมากมายกับสิ่งที่เรียกว่า "ความคิดสมัยใหม่ (Modernism)" ประกอบกับการบิดเบือนและการเคลื่อนไหวแบบไม่ค่อยจะปกตินัก ที่เกิดขึ้นมาก่อนแล้ว สิ่งต่าง ๆ ดังกล่าวได้รับการรวบรวมให้แจ่มแจ้งขึ้นโดย มาลโคล์ม พาสลีย์ (Malcolm Pasley) ซึ่งเขียนไว้เป็นภาษาเยอรมันในหนังสือชื่อ A Companion to German Studies ว่า ถ้าต้องการที่จะเขียนเรื่องให้อยู่ในแนวบรรยายพรรณานิยมแล้ว นักประพันธ์ควรจะให้ความสำคัญกับสิ่งต่อไปนี้คือ

1. การต่อต้านความจริงที่ปรากฏต่อสายตา ตามหลักสำนึกในรูปแบบต่าง ๆ
2. การโจมตีสิ่งที่เป็นที่เคารพนับถือของชนชั้นกลาง เช่นการโจมตีการบูชาวัว ของกลุ่มวิลเฮลมายน์ (Wilhelmine) จากผู้ไม่ถือชาติ (Internationalist) ฝ่ายซ้าย
3. การเลือกแก่นเรื่องที่แสดงถึงสภาพจิตใจภายใน หรือความต้องการชีวิตใหม่
4. การถ่ายทอดท่วงทำนองที่โดดเด่นที่ทำให้เกิดความศรัทธาอย่างแรงกล้า

ข้อแรกหมายถึง แนวโน้มทางศิลปะที่เชื่อมกันโดยส่วนรวม ส่วนอีกสามข้อ แสดงแนวคิดเฉพาะของชาวเยอรมัน และคำว่า "บรรยายพรรณานิยม" ก็ควรครอบคลุมความหมายทั้งหมดดังกล่าวด้วย

ฟาลจีมี (Valgema. 1972 : 11 - 12) ได้อ้างถึงคำพูดของ ทอลเลอร์ (Toller. 1893 - 1939) ซึ่งได้กล่าวถึงแนวคิดแบบบรรยายพรรณานิยม ไว้ในบทละครเรื่องแรก ๆ ของเขาว่า ทุกวันนี้ ทุกคนล้วนแต่ยึดให้บรรยายพรรณานิยม ในสมัยก่อนนั้น แนวคิดนี้เป็นรูปแบบทางศิลปะที่สำคัญมาก แนวคิดนี้ยืนหยัดต่อต้านแนวคิดแบบประทับใจนิยม (Impressionism) มาโดยตลอด โดยไม่มีการถามเกี่ยวกับแก่นสาร ความรับผิดชอบ หรือแนวคิด นักบรรยายพรรณานิยมต้องการทำในสิ่งที่เรียกว่าไม่ใช่การเลียนแบบ เนื่องจากตระหนักดีว่าสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบตัวเองทำให้ศิลปินเกิดความซึมซาบ สิ่งเหล่านี้สะท้อนอยู่ในจิตวิญญาณของตนเอง ศิลปินจึงต้องการสร้างสิ่งแวดล้อมในรูปแบบที่มีสาระ มนุษย์ของการละครแนวบรรยายพรรณานิยม จึงไม่ใช่บุคคลในแบบธรรมดา ๆ เขาได้รับการประยุคต์ให้เข้ากับหลาย ๆ สิ่ง โดยทั้งรูปแบบที่เห็นได้แต่เพียงเปลือกนอกออกไปโดยสิ้นเชิง โดยการลอกเอาเปลือกนอกของมนุษย์ออกไป เราก็จะพบจิตวิญญาณ

ที่ซ่อนอยู่ภายในเปลือกนอกนั้น จิตวิญญาณภายในที่สุดของมนุษย์ สามารถที่จะแสดงให้เห็นได้โดยการใช้การละครแนวใหม่ ซึ่งได้รับการพิจารณาว่าไม่ค่อนจะรุ่มร่ามนัก เพราะเมื่อถอดหน้ากากของใครสักคนออกมา นักประพันธ์ในแนวนี้นักมักจะพบกับความไร้เหตุผลของจิตใจมนุษย์เมื่อนั้น และเนื่องจากนักบรรยายพรรณยานิยมต้องเข้าไปเกี่ยวข้องกับสภาพทางจิต จึงจำเป็นต้องใช้เทคนิคการละครที่บิดเบือนความจริงที่เห็นได้ด้วยสายตา โดยหันไปสร้างโลกที่น่าขนลุกในรูปของความผันผวน พิศกรรม และวัตถุ จะไม่เหมือนดังที่สายตาเห็นโดยทั่วไป แต่จะเห็นได้ในรูปของสัญลักษณ์ ตัวละครจะหมดความเป็นตัวของตัวเอง แต่จะกลายเป็นภาพแห่งนามธรรม (Abstract) หรือรูปแบบหลากหลายชนิด คำพูดของตัวละครจะขาดเป็นท้วง ๆ และได้รับการแทนที่โดยระบบเสียง (Sound Effect) รวมทั้งดนตรีซึ่งถือว่าเป็นศิลปะที่แสดงสภาพจิตได้ดีที่สุด การบิดเบือนดังกล่าวเกิดขึ้นเพื่อชี้ให้เห็นความจริงที่ซ่อนอยู่ภายใน การละครแนวนี้จึงแตกต่างไปจากแนวสำนึกนิม ทำให้ให้นักประพันธ์มีโอกาสสร้างจินตนาการให้ตรงกับแนวคิดของตนเองได้มากที่สุด

นักการละครสมัยใหม่หลายท่าน ได้พยายามรวบรวมโครงเรื่องของบทละครต่าง ๆ เอาไว้เพื่อความสะดวกในการคัดลบบทละคร ดังที่ โซเบล (Sobel. 1950 : 192) อ้างถึงผลงานของ คาร์โล กอซซี (Carlo Gozzi) นักทฤษฎีการละครชาวอิตาลี ซึ่งได้พยายามรวบรวมโครงเรื่องของบทละครได้มากกว่านักการละครคนอื่น ๆ คือได้ถึง 36 โครงเรื่อง ดังที่ปรากฏอยู่ในหนังสือชื่อ The Thirty - Six Dramatic Situations ของ จอร์จิส พอลติ (Georges Polti) ดังนี้คือ 1. การอ้อนวอนขอความกรุณา (Supplication) 2. การปลงศพ (Deliverence) 3. อาชญากรรมที่เกิดจากการแก้แค้น (Crime Pursued by Vengeance) 4. การจองเวรไม่ว่าที่สิ้นสุด (Vengeance Taken for Kindred Upon Kindred) 5. การแสวงหา (Pursuit) 6. ความพินาศ (Disaster) 7. การตกเป็นเหยื่อของความโหดร้ายหรือความอัปโชค (Falling Prey to Cruelty or Misfortune) 8. การต่อสู้ขัดขวาง (Revolt) 9. ความกล้าต่อการเสี่ยงโชค (Daring Enterprise) 10. การลักพา (Abduction) 11. ปริศนาที่ลึกลับ (The Enigma) 12. การบรรลุ (Obtaining) 13. ศัตรูของตระกูล (Enmity of Kinsmen) 14. การแข่งขัน

ในหมู่ญาติพี่น้อง (Rivalry of Kinsmen) 15. การผิดประเวณีที่พาไปสู่การฆาตกรรม (Murderous Adultery) 16. ความบ้าคลั่ง (Madness) 17. ความประมาทหน้าไปสู่ความตาย (Fatal Imprudence) 18. ฆาตกรรมโดยตั้งใจเนื่องมาจากความรัก (Involuntary Crimes of Love) 19. การฆ่าพี่น้องโดยไม่ตั้งใจ (Slaying of a Kinsmen Unrecognized) 20. การอุทิศตนเพื่ออุดมคติ (Self - Sacrificing for an Ideal) 21. การอุทิศตนเพื่อญาติพี่น้อง (Self - Sacrificing for Kindred) 22. การอุทิศทั้งหมดเนื่องจากอารมณ์ที่รุนแรง (All Sacrificed for a Passion) 23. ความจำเป็นในการอุทิศเพื่อบุคคลที่รัก (Necessity of Sacrificing for the Loved Ones) 24. การแข่งขันกันระหว่างผู้ที่เหนือกว่าและผู้ที่ด้อยกว่า (Rivalry of Superior and Inferior) 25. การผิดประเวณี (Adultery) 26. ฆาตกรรมเพื่อความรัก (Crimes of Love) 27. การค้นพบความไม่ซื่อของบุคคลอันเป็นที่รัก (Discovery of the Dishonor of a Loved One) 28. อุปสรรคเกี่ยวกับความรัก (Obstacles of Love) 29. ความรักในศัตรู (an Enemy Loved) 30. ความทะเยอทะยาน (Ambition) 31. ความขัดแย้งกับพระเจ้า (Conflict with a God) 32. ความริษยาแบบผิด ๆ (Mistaken Jealousy) 33. การตัดสินที่ผิด (Erroneous Judgement) 34. ความสำนึกบาป (Remorse) 35. การค้นพบคนที่หายไป (Recovery of a Lost One) 36. การสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รัก (Loss of a Loved One)

3. เอกสารการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ ยูยีน โอเน็ล

โบการ์ด (Bogard. 1972 : XIV - XV) กล่าวว่า โอเน็ล นั้นมีอิทธิพลต่อวงการละครโดยทั่วไป โดยไม่จำกัดเฉพาะด้านใดด้านหนึ่ง ตอนที่โอเน็ล เริ่มเขียนบทละครนั้น วงการละครรอบง่าไปด้วยความจริงที่เห็นได้แต่เพียงเปลือกนอก โดยปกปิดข้อบกพร่องบางอย่างไว้ ในปี 1918 การละครอเมริกันได้รับการผลักดันให้เข้าสู่ยุคแห่งความเป็นศิลปะอย่างแท้จริง ด้วยความร่วมมือกันของนักประพันธ์ จะเห็นได้ว่าอันตัมแรกได้เกิดชมรมนักแสดงที่เรียกว่า เดอะ

พรอวินซ์ทาวน์ เพลเยอร์ส (The Provincetown Players) ขึ้น ติดตามด้วยการทดลองต่าง ๆ ทางการละคร ด้วยความร่วมมือของเคนเนท แมคโกแวน (Kenneth McGowan) และโรเบิร์ต เอ็ดมอนด์ โจนส์ (Robert Edmond Jones) ในที่สุดจึงเกิดมีละครที่ชื่อว่า เธียร์เตอร์ กิลด์ (Theater Guild) ขึ้น โอ'นีล ได้พิสูจน์ให้เห็นว่าการละครเป็นศิลปะ ผลงานของโอ'นีล ระหว่างปี 1920 และ 1928 ได้พิสูจน์ให้เห็นว่าทฤษฎีของศิลปการละครนั้นมีจริง เป็นที่ยอมรับกันว่า โอ'นีล ไม่ได้ต่อสู้แต่เพียงผู้เดียว มีผู้ค้ำเนินรอยตามมากมายทั้งในยุโรปและอเมริกา มีการนำนวัตกรรมแบบใหม่เข้ามาใช้ในการละคร โอ'นีล ได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้นำในค่านิยม จะเห็นได้จากผลงานของโอ'นีลเอง ซึ่งประสบทั้งความสำเร็จและความล้มเหลว แต่ก็ได้รับการยกย่องว่าผลงานเหล่านั้นคือศิลปะ

โชเทีย (Chothia. 1979 : 188 - 189) ได้เสนอความคิดไว้ว่า เขาไม่อยากจะโต้เถียง เมื่อมีคนกล่าวว่าโอ'นีล เป็นนักประพันธ์แนวแอบเซิร์ด (Absurdist Dramatist) แต่ต้องการจะบอกว่าจากการยืนยันของโอ'นีล นั้น โอ'นีล ต้องการแสดงออกถึงความรู้สึกที่แท้จริง ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าเป็น "ลัทธิที่แท้จริง" (Real Realism) มากกว่า โอ'นีล มีส่วนขยายข้อจำกัดต่าง ๆ ทางการละคร โดยก้าวไปสู่อาณาจักรของการสำรวจประสบการณ์ภายในของมนุษย์ ซึ่งยังคงเป็นเรื่องที่อยู่ในความสนใจของมนุษย์ตราบนานทุกวันนี้ ลักษณะของโครงเรื่องที่แสดงความจริงนี้เป็นสิ่งจำเป็นต่อการสร้างสรรค์จินตนาการ โอ'นีล ทดลองท่าทีละครทั้งในแนวบรรยายพรรณานิยมและสัญลักษณ์นิยม แต่ในขณะที่ทำการทดลองอยู่นั้น โอ'นีล ก็ใช้สภาพหรือสถานการณ์ที่มนุษย์คุ้นเคย และสภาพจิตใจของมนุษย์เท่านั้น ที่ได้รับการสร้างสรรค์และคิดค้นขึ้นมาตามหลักแห่งความเป็นจริงในความคิดของโอ'นีล

เฟรนซ์ (Frenz. 1971 : 104 - 106) ให้ความเห็นว่าลักษณะอย่างหนึ่งที่เห็นได้จากอาชีพนักประพันธ์ของโอ'นีล ก็คือการใช้เทคนิคที่ไม่ซ้ำกัน ความพร้อมที่จะทดลอง และเสี่ยงซึ่งไม่เคยหายไปจากผลงานของโอ'นีล ไม่ว่าจะผ่านไปนานเท่าใดก็ตาม งานละครของโอ'นีล หยั่งลึกเข้าไปถึงการแสดงออกทางศิลปการละครที่โดดเด่นที่เขาฝืนที่จะทำตราบนานที่ยังมีชีวิตอยู่ การทดลองเหล่านั้นเต็มไปด้วยการใช้ความคิด โอ'นีล ได้รวบรวมเอาลักษณะที่

สำคัญ รูปแบบ และปรัชญาของนักเขียนหลายท่านไว้ในผลงานของตนเอง เช่น สเปนเกลอร์ (Spengler) นิทซ์เช (Nietzsche) มาร์กซ์ (Marx) ฟรอยด์ (Freud) อีสกีลัส (Aeschylus) เชกสเปียร์ (Shakespeare) อิบเซน (Ibsen) สตรินด์เบิร์ก (Strindberg) ฮอปมานน์ (Hauptmann) และไกเซอร์ (Kaiser) ถ้าดูโดยรวม ๆ แล้ว อาจกล่าวได้ว่างานของโอ'เนลล์นั้นเต็มไปด้วยความสับสนและความลึกลับ แต่ถ้าแยกดูทีละเรื่อง เราจะเห็นถึงความสำเร็จของการทดลองนั้น ตัวอย่างเช่น ความพ่ายแพ้ของลัทธิทำลาย (Nihilism) คือลัทธิของชาวรัสเซียคนหนึ่งซึ่งมีความเห็นว่า โลกเรานี้แล้วสมควรทำลายเสีย) และคริสต์ศาสนิกายโรมันคาทอลิก (Catholicism) และชัยชนะในเสรีภาพของความเป็นมนุษย์ นี่คือ ความหมายที่ เซนต์จอห์น เออร์วิน (St. John Ervine) ได้ให้ไว้เมื่อท่านกล่าวว่าโอ'เนลล์ ไม่ได้พัฒนาการละคร แต่เขาขยายขอบเขตของการละครให้กว้างขวางออกไปต่างหาก สิ่งนี้แสดงให้เห็นถึงเสรีภาพทางศาสนา ปรัชญาและศิลปะ ที่มีอยู่ในตัวของโอ'เนลล์ ซึ่งเขาพร้อมที่จะแสดงออกอย่างไม่สิ้นสุด ผลงานของโอ'เนลล์ แสดงให้เห็นว่า วงจรของการละครนั้นไม่มีจุดจำกัด หรือจุดสิ้นสุดในตัวของมันเอง แต่จะพัฒนาไปเรื่อย ๆ ตามแนวทางของศิลปะ

ราเล (Raleigh. 1965 : 242 - 243) กล่าวถึง โอ'เนลล์ ว่าความผูกพันอย่างลึกซึ้งของโอ'เนลล์ นั้น หยั่งรากลึกไปสู่วัฒนธรรมทางด้านวรรณกรรมของอเมริกัน ซึ่งเรียกได้ว่าเป็นตัวแทนยุคเรเนสซองซ์ของอเมริกาที่เดียว โอ'เนลล์ เป็นตัวแทนผู้เขียนโครงเรื่องที่แปลกและผลงานทางด้านวรรณกรรมของเขา ถือว่าเป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นใหม่ในปลายศตวรรษที่ 19 อีกด้วย เอลิซาเบธ สปริกจ์ (Elizabeth Sprigge) ได้ให้ข้อสังเกตไว้ในคำนำหนังสือ Six Plays of Strindberg ว่า "ตามปกติแล้วการละครก็มักจะวิวัฒนาการล้าหลัง ศิลปด้านอื่นอยู่เสมอ" โดยจะเห็นได้ว่ารูปแบบใหม่ ๆ ทางด้านศิลปะนั้นมักจะเกิดขึ้นในศิลปด้านอื่น ๆ ก่อนเสมอ ก่อนที่จะมีการนำมาใช้ในศิลปการละคร ซึ่งดูจะล้าหลังที่สุด ดังจะเห็นได้จากการที่ ชอว์ (Shaw) นำเอาความเสมอภาคทางเพศ ธรรมชาติของความสัมพันธ์ระหว่างเพศ การแต่งงาน ศิลธรรมแบบใหม่ ความไม่ยุติธรรมในสังคม การทำงานในเมืองที่ทันสมัย ลัทธิสังคมนิยม ผลของความเจริญทางด้านวิทยาศาสตร์ ผลจากการอวสานของพระเจ้า

ความหมายของประวัติศาสตร์ ธรรมชาติของมนุษย์ที่เป็นผู้นำ และอื่น ๆ เข้าไปใช้ในโครงเรื่อง บทละครของตน ซึ่งสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นในวรรณกรรมประเภทร้อยกรอง และนวนิยายมาเป็นเวลาหลายสิบปีแล้ว

เซียโรมอนท์ (Chiaromonte. 1960 : 494 - 495) ให้ข้อสังเกตเกี่ยวกับผลงานของไอ'นีลว่า ผลงานของเขาเป็นที่รวมของความคิดหลายอย่าง เช่น ธรรมชาตินิยม (Naturalism) สัญลักษณ์นิยม (Symbolism) บรรยายพรรณานิยม ความเสื่อมในสังคมมนุษย์ การมองโลกในแง่ร้าย ลัทธิเชือผี (Spiritualism) ลัทธิฟรอยด์ (Freudianism) และอื่นๆ อีกมากมาย ซึ่งบางครั้งก็ประสบ และบางเรื่องก็ไม่ประสบความสำเร็จ แต่ถึงแม้ว่าไอ'นีล จะพูดเกินความจริงอยู่บ้าง โดยการใช้ถ้อยคำที่หนักหน่วง และพูดโวความแบบของตนเอง ไอ'นีล ก็ยังคงเป็นที่ยอมรับว่าเป็นนักประพันธ์ต้นแบบ ผู้ดำเนินรอยตามพีแรนเดลโล (Pirandello) อยู่นั่นเอง ด้วยจิตใจที่ทุกข์ทรมาน และสุขภาพร่างกายที่ไม่อำนวย เราไม่อาจจะประนามได้ว่า ไอ'นีลไม่ใช่ นักประพันธ์ที่ประสบความสำเร็จในวิชาชีพของตนเอง ไอ'นีลเริ่มชีวิตนักประพันธ์ เมื่อสหรัฐอเมริกาพ้นจากสงครามโลกครั้งที่หนึ่งไม่นานนัก ความสามารถอันชาญฉลาดของไอ'นีล พิสูจน์ได้จากความพยายามในการทดลองใช้เทคนิคใหม่ ๆ ในวงการละคร และการต่อสู้กับโรงละคร ที่สร้างขึ้นเพื่อการค้า ไอ'นีลประสบความสำเร็จและมีชื่อเสียง ความสำเร็จของเขานำมาสู่ เสรีภาพบนเวทีละคร (รวมทั้งเสรีภาพของนักประพันธ์ นักแสดง และผู้สร้างด้วย) ไอ'นีลมี ลูกศิษย์ และผู้เลียนแบบมากมาย เช่น คลิฟฟอร์ด โอเคตส์ (Clifford Odets) เทนเนสซี วิลเลียมส์ (Tennessee Williams) และอาเธอร์ มิลเลอร์ (Arthur Miller) ฯลฯ บุคคลเหล่านี้เป็นหนี้บุญคุณไอ'นีล ไอ'นีลจึงเปรียบเหมือนถนนที่นำพวกเขาไปสู่ความสำเร็จ

เนธาน (Nathan. 1946 : 718 - 719) เป็นอีกผู้หนึ่งที่สนใจศึกษาชีวิตและ ผลงานของไอ'นีล และยอมรับว่า ไอ'นีล เป็นนักประพันธ์ผู้ยิ่งใหญ่ ในวงการละครอเมริกัน ชื่อเสียงของไอ'นีล เป็นที่ยอมรับมากกว่านักประพันธ์อื่น ๆ ในสมัยเดียวกัน เกี่ยวกับความสามารถในการคิดค้นเพื่อสร้างผลงานละคร ไอ'นีลมีความรู้อย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับตัวละครเหล่านั้น ประกอบไปด้วยการสร้างเงื่อนไขและการแก้สถานการณ์ต่าง ๆ การกำหนดลักษณะเวทีละคร

การทำงานหนัก พร้อมทั้งพรสวรรค์ในการสร้างบทละครอันปราณีต บทละครของโอบีลจึงเข้าถึงความเป็นสากลอย่างแท้จริง ตัวละครมีการแยกลักษณะนิสัย มีความเป็นตนเอง และมีลักษณะเฉพาะตัวแตกต่างกันออกไป แต่ก็มีสัญลักษณ์อันน่าทึ่งของความเป็นมนุษย์โดยทั่วไปประกอบอยู่ด้วย คือมีทั้งดี และชั่ว ทั้งตกต่ำและประสบความสำเร็จ หรือไม่ก็ประสบชัยชนะในช่วงขณะหนึ่งแล้วก็ต้องพ่ายแพ้ด้วยความอาดูรในที่สุด โอบีลไม่ได้เขียนบทละครเพื่อโรงละครแห่งหนึ่งแห่งใดโดยเฉพาะ แต่เขียนเพื่อโรงละครทุกแห่งในโลกเลยทีเดียว โอบีลเขียนบทละครในแนวโศกนาฏกรรมได้อย่างชำนาญเป็นพิเศษ ฉียบแหลมในแนวสุขนาฏกรรม และดูน่าทึ่งในแนวแปลกพิศดาร ความโหดร้ายในโศกนาฏกรรมเกิดจากความจริงที่เขามองเห็น โอบีลไม่เคยหมกมุ่นตนเองอยู่กับสิ่งใดสิ่งหนึ่งไม่ว่าจะถูกหรือผิด เนื่องจากความรู้ทางด้านการละครที่คูแปลก อาจทำให้บางคนมองโอบีลว่า ใช้รูปแบบการสร้างบทที่อาจนำไปสู่จุดจบของตนเอง ถ้าโอบีลทำอย่างนั้นจริง เขาก็ทำไปโดยไม่ได้ตั้งใจและคงไม่คิดว่าใครจะนึกถึงเขาในรูปแบบนั้น

การที่เราจะวิเคราะห์และวิจารณ์วรรณกรรมของนักประพันธ์สักคนนั้น การศึกษาพื้นเพและประวัติส่วนตัวของเขาอาจทำให้เข้าใจวรรณกรรมนั้นได้ดียิ่งขึ้น แต่ชีฟเฟอร์ (Sheaffer. 1968 : 79) กลับกล่าวว่า ถ้าจะศึกษาผลงานของโอบีลแล้ว ขอให้ทำด้วยความระมัดระวัง บทละครของโอบีล ไม่เพียงแต่มีจุดกำเนิดมาจากประสบการณ์ภายนอกเท่านั้น ยังเกิดขึ้นจากประสบการณ์ภายในจิตใจของโอบีลด้วย ดังนั้น จึงควรจะศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างชีวิตและผลงานของโอบีลอย่างระมัดระวัง บทละครของโอบีลบอกให้ทราบถึงความรู้สึกที่แท้จริงของโอบีลมากกว่าที่ประวัติส่วนตัวของเขาจะบอกให้ทราบถึงบทละครเหล่านั้น เพราะประวัติส่วนตัวจะบอกให้ทราบถึงประสบการณ์ภายนอกเท่านั้น ถ้ามองดูความรู้สึกภายในสักแวบหนึ่ง จะทราบได้ว่าประสบการณ์ภายในต่างหาก ที่ทำให้โอบีลเขียนบทละครต่าง ๆ ออกมา แต่ก็ควรจะอ่านและศึกษาประวัติส่วนตัวของโอบีลด้วย จากการดูจินตนาการที่สร้างสรรค์และแรงขับที่ทำให้โอบีลเปิดเผยตนเองออกมา (จากการอ้างเหตุผลของเขาเอง) และการปกปิดตนเอง (อันเกิดจากความสงสัยในตนเอง และความรู้สึกสำนึกผิด) พร้อมทั้งอาการเปลี่ยนแปลง

ภายในของโอ'นีล และความจริงภายนอกต่าง ๆ ในชีวิตของตนเองที่ถ่ายทอดออกมา ทั้งหมดดังกล่าวผสมผสานกันจนเกิดเป็นบทละครในที่สุด แต่ถ้าศึกษาให้ถี่แล้วประวัติส่วนตัวนั้นเองที่เป็นรากฐานของผลงานทุกชิ้นที่เกิดขึ้น

4. เอกสารการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบทละครทั้งสองเรื่อง

นักวิจารณ์และนักการละคร ได้ให้ความสนใจต่อบทละครเรื่อง The Emperor Jones และ The Hairy Ape ของโอ'นีลมาก ในฐานะของละครแนวใหม่ ฟลอยด์ (Floyd. 1985 : 202) ได้แสดงความคิดเห็นไว้ดังนี้

1. บทละครเรื่อง The Emperor Jones แสดงให้เห็นถึงการใช้แนวบรรยาย พรรณานิยมในบทละครอเมริกันสมัยใหม่ ซึ่งทำให้เกิดผลสองอย่าง ประการแรก คือ การที่โอ'นีลนำตัวเองเข้าไปสู่กระแสธารแห่งการทดลองทางด้านการละคร ซึ่งกำลังเคลื่อนไหวอยู่ในยุโรปโดยไม่รู้ตัว ประการที่สอง บทละครเรื่องนี้ทำให้เขาเป็นที่รู้จักของนานาชาติ จะเห็นได้จากการที่ผู้กำกับละครในสวีเดน เยอรมัน และประเทศอื่น ๆ ในยุโรป ให้ความสนใจต่อผลงานของโอ'นีล และนำบทละครเรื่องนี้ไปจัดแสดง โอ'นีลเองอ้างว่าไม่ได้รับอิทธิพลของแนวคิดนี้มาจากยุโรป โดยอ้างว่า "บทละครเรื่องนี้เขียนขึ้นก่อนที่เขาจะรู้จักคำว่า บรรยาย พรรณานิยม (Expressionism)" โอ'นีลอ้างว่าไม่เคยอ่านเรื่องเกี่ยวกับนักบรรยาย พรรณานิยมชาวเยอรมัน ไม่ว่าจะเป็นไกเซอร์ (Kaiser) หรือทอลเลอร์ (Toller) ก่อนการเขียนบทละครเรื่องนี้ แต่ก็อาจเป็นไปได้ที่โอ'นีลเอาแบบมาจากสตรินด์เบิร์ก (Strindberg) ซึ่งกำลังเป็นที่รู้จักในหมู่นักการละครของยุโรปตอนกลางในขณะนั้น เพราะว่ามีคล้ายคลึงกันมากระหว่างลำดับความฝันที่แสดงให้เห็น บรูตัส โจนส์ (Brutus Jones) ถอยหลังไปสู่เรื่องราวส่วนตัวและชาติพันธุ์ของตนเองในอดีต กับสิ่งที่สตรินด์เบิร์กบรรยายไว้เกี่ยวกับลูกสาวของอินทรา (Indra) ที่เดินทางล่องหน้าไปสู่ชีวิตหลังความตายของเธอในบทละครเรื่อง The Dream Play

2. บทละครเรื่อง The Hairy Ape กล่าวได้ว่าเป็นบทละครที่สืบต่อจาก The

Emperor Jones บทละครเรื่องนี้ทำให้โอ'นีล เป็นที่กล่าวขวัญของนานาชาติ เป็นครั้งที่สองในรอบทศวรรษ (1920 -1930) โอ'นีลใช้แนวบรรยายพรรณานิยม และฉากแปดฉากในองค์เดียวกัน ในบทละครเรื่องนี้ โอ'นีลศึกษาคำการค้นคว้าอย่างโหดเหี้ยมของชนชั้นต่ำชาวอเมริกันคนหนึ่ง (Yank) ที่ต้องการการยอมรับในสังคม Yank ค้นหาที่ที่เหมาะสมสำหรับเขาที่เขาจะมีชีวิตร่วมอยู่ได้ในสังคม ในขณะที่บรูตัส โจนส์ปฏิเสธความเป็นชนผิวดำ และกลายเป็นบุคคลที่ไม่มีใครต้องการในเผ่าพันธุ์ของตนเอง แยกกลับกลายเป็นผู้อยู่นอกชนชั้นในสังคม เศรษฐกิจและเป็นส่วนหนึ่งของผู้ที่ปฏิเสธความจริงทางด้านอุตสาหกรรมของสังคมที่นิยมแต่เพียงวัตถุในขณะนั้น โอ'นีลเรียกแหยงค์ว่า 'บุคคลที่งงวย เพราะความไม่เข้าใจในความล้าหลังของตนเอง และความเป็นตัวของตัวเองในการทำสงครามกับการพัฒนาทางด้านเครื่องจักรกลของสังคมปัจจุบัน"

3. เอกสารที่กล่าวถึงละครทั้งสองเรื่องร่วมกัน

ลักษณะประการหนึ่งของละครแนวบรรยายพรรณานิยม ก็คือการแสดงออกถึงสภาพจิตใจภายในของตัวละคร ฟาลจีมี (Valgemaie. 1972 : 40) กล่าวถึงละครทั้งสองเรื่องของโอ'นีลว่า The Emperor Jones และ The Hairy Ape ประสบความสำเร็จ เนื่องจากผลการแสดงออกถึงสภาพจิตใจภายใน ละครทั้งสองเรื่องเต็มไปด้วยอิทธิพลที่ผลักดันให้การละครอเมริกันพุ่งขึ้นสู่ความเจริญสูงสุด โอ'นีลทำให้การละครอเมริกันรุ่งเรืองด้วยความสามารถในการใช้แสงและเสียง อย่างเช่นที่ ยีน คอคโต (Jean Cocteau) ได้กล่าวยืนยันจากการจัดแสดงละครของโอ'นีล โอ'นีลชำนาญมากในการที่จะให้ตัวละครได้แสดงออกถึงสภาพจิตใจภายในโดยการบิดเบือนฉากและการใช้หน้าฉาก ลักษณะเช่นนี้มีความใกล้เคียงกับนักบรรยายพรรณานิยมเยอรมันมากกว่าสตริงด์เบิร์ก จากการอ่านบทละครของโอ'นีล แสดงให้เห็นว่า จิตสำนึกของผู้ประพันธ์เองไม่ใช่ตัวเอกของเรื่องที่ถูกเหวี่ยงไปตามพฤติกรรมภายใน อย่างไรก็ตามโอ'นีลยังคงสืบทอดความคิดต่าง ๆ มาจากสตริงด์เบิร์ก และยังมีคหลักษณ์พื้นฐานจากละครเยอรมันร่วมสมัยอยู่นั่นเอง โอ'นีลฉลาดในการที่เลือกดึงเฉพาะข้อคิดที่เหมาะสมกับจุดมุ่งหมายในการ

สร้างบทละครตนเอง หลังจากการพิจารณาอย่างถี่ถ้วนแล้ว นักวิจารณ์ชาวเยอรมันจึงตั้งสมญานาม โอ'นีล ว่า "จอร์จ โกลเซออร์ของอเมริกา" เหนือกว่าใครทั้งหมด โอ'นีลเป็นนักประพันธ์ที่เต็มไปด้วยอารมณ์สะเทือนใจเช่นเดียวกับผลงานของโกลเซออร์ บทละครของโอ'นีลมักจะมีแนวคิดเชิงบรรยายพรรณานิยมสอดแทรกอยู่โดยทั่วไป ผลงานของโอ'นีลจึงเหมาะที่จะแสดงบนเวทีมากกว่า การหาอ่านในห้องสมุด

พร้อมกันนี้ ฮักกินส์ (Huggins. 1971 : 297) ได้วิจารณ์และแสดงความคิดเห็นไว้ว่าถึงแม้ว่า The Emperor Jones จะมีไสยศาสตร์ปนอยู่บ้าง แต่ความพินาศของโจนส์ (Jones) ตัวเอกของเรื่องก็เกิดจากอุบายที่ตนเองใช้ถูกเปิดเผย โจนส์จึงหมดหนทางป้องกันตนเอง สิ่งนี้เป็นสภาพของมนุษย์โดยทั่วไป โจนส์ตกเป็นเหยื่อของความหวาดกลัวในสิ่งที่ตนเองได้ก่อขึ้นเนื่องจากความป่าเถื่อนโดยสายเลือด ถึงแม้ว่าละครเรื่องนี้จะเป็นเรื่องเกี่ยวกับนิโกร แต่ก็เป็นเรื่องราวที่สามารถเกิดขึ้นกับมนุษย์ทุกเผ่าพันธุ์ได้ ความสามารถนี้แสดงให้เห็นถึงสัญชาตญาณการหยั่งเห็นพิเศษของโอ'นีล เกี่ยวกับความรู้ในสภาพความเป็นมนุษย์ นักวิจารณ์วรรณกรรมน่าจะได้นำบทละครเรื่องนี้ไปเปรียบเทียบกับ Othello ของเชกสเปียร์ เขาจะเข้าใจบทละครนี้ได้ดียิ่งขึ้นกว่าที่จะรู้เพียงว่า เป็นศิลปะการล้อเลียนพฤติกรรมของนิโกร The Hairy Ape แสดงการหยั่งเห็นของโอ'นีลที่แตกต่างออกไป ซึ่งครั้งนี้เหตุการณ์เกิดขึ้นกับคนผิวขาว โอกาสนี้เองที่นักวิจารณ์ต่างยอมรับว่า พวกเขาตีคลาดในการจับจุดต้นแบบของโอ'นีลโดยสิ้นเชิง ฮักกินส์ได้ยกตัวอย่างข้อเขียนของ ลอเรนซ์ เร็มเนอร์ (Lawrence Remner) จากวารสารชื่อ The New York Herald (March 10, 1922) ที่กล่าวหาว่า The Hairy Ape เป็นบทละครที่ขาดแรงจูงใจใฝ่สำนึก (Convincing Motivation) โดยให้ข้อสังเกตว่ารูปแบบของละครเหมือนกับ The Emperor Jones แต่เร็มเนอร์ ก็ยอมรับว่า รู้สึกตื่นเต้นที่ได้เห็นโชคชะตาหวาดกระหน่ำผู้เผด็จการนิโกร (Jones) เพราะโจนส์ก็คือ บุคคลที่ฉลาดแกมโกงตามวิถีทางของมนุษย์ในปัจจุบัน เขายังกล่าวอีกว่า แยก (Yank) ตัวเอกใน The Hairy Ape เป็นเพียงยักษ์อ่อนแอที่ต้องพ่ายแพ้ต่อโชคชะตาของตนเองเท่านั้น ถ้าอยู่ในรูปโศกนาฏกรรมแล้ว โจนส์ก็จะทำให้ผู้ชมเกิดความสำนึกมากกว่า เนื่องจากความฉลาดแกมโกงของตนเอง แต่

The Hairy Ape เป็นเรื่องของคน ๆ หนึ่งที่ต่อสู้กับอารยธรรมสมัยใหม่ เนื่องจากได้รับการเหยียดหยันจากสังคมที่ตนเองอยู่ แยกแยะเลยต้องมีสภาพเหมือนสัตว์ในสังคมมนุษย์ ชักกินส์บอกว่า บางทีความล้มเหลวของเรมเนอรัอาจจะเนื่องมาจาก การที่เขาไม่ยอมรับว่าสภาพความเป็นมนุษย์ ของคนผิวนั้นอาจจะเกิดจากการเสแสร้งก็เป็นได้ The Emperor Jones ไม่ได้เปลี่ยนนิโกร ให้อ่อนกลับไปสู่ความป่าเถื่อนเพราะสิ่งนี้อาจเกิดขึ้นกับทุกคนได้ในสังคมปัจจุบัน

อนึ่ง ลักษณะสำคัญของไอ'นีลก็คือ เขาเป็นนักเขียนบทละครอเมริกันเพียงคนเดียวที่มี ชื่อเสียงไปทั่วโลก เนื่องจากจุดมุ่งหมายและวิธีการเขียนบทละครที่แตกต่างไปจากนักเขียนคนอื่น ๆ โดยพยายามจะสะท้อนให้เห็นว่า ละครโศกนาฏกรรมสมัยใหม่ควรจะเป็นอย่างไร บทละครของ ไอ'นีลมักจะแสดงออกถึงความขัดแย้งภายใน ความปวศร้าว และทุกข์ทรมาน ความไม่สมหวังและความเศร้า การที่ไอ'นีลได้รับรางวัลโนเบล (Nobel) ในปี 1936 แสดงถึงความสามารถของ เขาในการทำให้บทละครอเมริกันดังไปทั่วโลก และเป็นที่ยอมรับของนักวิจารณ์และนักการละคร โดยทั่วไปทั้งในอดีตและปัจจุบัน การศึกษาเทคนิคทางบรรยายพรรณานานิยมในผลงานของยูยีน ไอ'นีลครั้งนี้ จึงมีประโยชน์มาก เพราะจะทำให้ทราบแนวคิดและเทคนิคทางบรรยายพรรณานานิยม โดยละเอียด อันจะเป็นประโยชน์ต่อวงการละครของประเทศไทยต่อไป

แนวการเขียนแบบบรรยายพรรณานิยม

ความเป็นมาของแนวเขียนแบบบรรยายพรรณานิยม

แนวการเขียนแบบบรรยายพรรณานิยมเริ่มมีการเคลื่อนไหวในวงการวรรณกรรมในช่วงต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20 โดยมีจุดมุ่งหมายในการต่อต้านวรรณกรรมในแนวชีวิตสมจริงหรือสำนึกนิยม (Realism) และวรรณกรรมที่ยึดแนวคิดแบบหลักธรรมชาติอันเข้มข้นหรือธรรมชาตินิยม (Naturalism) ซึ่งแพร่หลายอยู่ในเวลานั้นแนวความคิดแบบบรรยายพรรณานิยมเกิดขึ้นมาท่ามกลางความหลากหลายในรูปแบบวรรณกรรมของปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19 และต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20 ดังจะเห็นได้ว่าในยุคนี้มีแนวคิดที่ลงท้ายด้วยคำว่า "นิยม" (-ism) มากมาย เช่นธรรมชาตินิยม (Naturalism) วรรณกรรมซึ่งเน้นความงามที่ปรากฏต่อสายตาหรือประทับใจนิยม (Impressionism บัญญัติศัพท์เป็นภาษาไทยโดยอาจารย์ จันทนา ไชยชิต จากหนังสืองานเขียนชิ้นเอกในวรรณคดีอเมริกัน พ.ศ. 2523) สัญลักษณ์นิยม (Symbolism) แนวเรื่องรักใคร่และชวนฝันของคริสต์ศตวรรษที่ 20 (Neo - romanticism) ศิลปะแบบใหม่ (Art - nouveau) อนาคตนิยม (Futurism วรรณกรรมที่ยกเลิกธรรมเนียมนิยมแบบเดิมและให้ความสำคัญกับชีวิตที่ทันสมัยในยุคเทคโนโลยีสมัยใหม่) และบรรยายพรรณานิยม (Expressionism) แนวคิดเหล่านี้บางครั้งก็ก่อให้เกิดความขัดแย้งในหมู่นักประพันธ์ในแง่ของแนวความคิดและความรู้สึกอันเกิดจากการสร้างจินตนาการในโลกรอบ ๆ ตัวเองต่างกัน

แนวความคิดแบบบรรยายพรรณานิยมมีแหล่งกำเนิดมาจากวงการศิลปะภาพวาด จอห์น วิลเลทท์ (John Willett) เป็นผู้พบว่าแนวความคิดนี้ถูกนำมาใช้ครั้งแรกเมื่อ ค.ศ. 1850 เพื่อใช้อธิบายภาพวาดสมัยใหม่ (Modern Painting) เวเดินเฟลด์และนิคอลสันได้กล่าวไว้ในหนังสือชื่อ Expressionism (Weidenfeld and Nicolson. 1970 : 25) ว่ามีการใช้แนวความคิดนี้ในเมืองแมนเชสเตอร์ (Manchester) ในปี 1880 เพื่อใช้อธิบายถึงแนวความคิดของ

นักประพันธ์ที่ต้องการแสดงออกถึง "อารมณ์สะเทือนใจ หรืออารมณ์ที่รุนแรง" นักวิจารณ์จำนวนมากใช้คำว่า "นักบรรยายพรณานิยม" (Expressionists) กับบรรดาจิตรกรที่มีผลงานอันแสดงออกถึงอารมณ์อันแรงกล้าในการต่อต้านแนวคิดแบบประทับใจนิยม (Impressionism) โดยมุ่งเน้นแสดงให้เห็นความรุนแรงต่าง ๆ ที่อยู่ภายในจิตใจของตนเอง ซึ่งเป็นผลงานที่ประกอบไปด้วยความคิดสร้างสรรค์ ดังเช่น ผลงานของแวนโก (Van Gogh. 1853 - 1890) แนวความคิดนี้แสดงให้เห็นถึงการเลือกรูปแบบของธรรมเนียมนิยมแบบเก่า ๆ การใช้สีเพื่อแสดงภาพนามธรรม ความเป็นเลิศของอารมณ์สะเทือนใจที่มีพลัง เหนือกว่าสิ่งอื่นใดทั้งหมดก็คือการหลีกเลี่ยงจากการเลียนแบบไปสู่ความรู้สึกแบบใหม่ ๆ และวิธีการใหม่ ๆ ในการวาดภาพซึ่งนักประพันธ์ได้นำแนวความคิดนี้มาสู่วงการวรรณกรรมในเวลาต่อมา สภาพจิตอันแรงกล้าของนักประพันธ์ อธิสภาพในการแสดงภาพในใจ การใช้คำอุปมาอุปไมยที่สมบูรณ์แบบและการนำหลักจิตวิทยามาใช้ในวงการศิลปะ ปรากฏให้เห็นได้จากผลงานต่าง ๆ ซึ่งศิลปินในฐานะของนักสร้างสรรค์ได้คิดค้นขึ้นมา ทั้งหมดนี้ที่กล่าวมาไว้ปรากฏให้เห็นอย่างเด่นชัดในแนวคิดนี้ ซึ่งการนิยมนวัตกรรมของนักธรรมชาตินิยมและลัทธิศิลปะเพื่อศิลปะ (L'art pour L'art) ของแนวคิดแบบสัญลักษณ์นิยมได้ถูกทิ้งไว้เบื้องหลัง

นักประพันธ์แนวบรรยายพรณานิยมแบ่งออกได้เป็นสองกลุ่มคือ ทิ แอกทิวิสต์ (The Activists) และ เดอะ มิสติกส์ (The Mystics) กลุ่มหลังเน้นการแสดงออกถึงความคิดเห็นและความรู้สึกของแต่ละบุคคล กลุ่มแรกเน้นที่จะถ่ายทอดให้เห็นบุคคลและสังคมโดยผ่านพฤติกรรมต่าง ๆ กลุ่มทิ แอกทิวิสต์ มีอิทธิพลมากในวงการละคร และในวงการวิจารณ์ก็มักจะนำผลงานของนักประพันธ์กลุ่มนี้มาวิจารณ์เป็นส่วนใหญ่

ออกัสต์ สตรินด์เบิร์ก (Strindberg. 1849 - 1912) นักประพันธ์ชาวสวีเดนเป็นผู้ที่มีความสำคัญเป็นอย่างมากต่อวงการละครในแนวบรรยายพรณานิยมและถือได้ว่าเป็นนักการละครผู้ยิ่งใหญ่แห่งโลกสมัยใหม่ สตรินด์เบิร์ก เขียนบทละครไว้ถึง 50 เรื่อง รวมทั้งผลงานทางด้านนวนิยายและวรรณคดีด้วย ในปลายคริสต์ทศวรรษที่ 1890 - 1899 สตรินด์เบิร์กเขียนบทละครขึ้นหลายเรื่อง ซึ่งได้รับการพิจารณาว่าเป็นบทละครชุดแรกที่ประกอบไปด้วยแนวคิดแบบบรรยายพรณานิยมบทละครดังกล่าวคือ The Dream Play (1902) และ The Ghost Sonata

(1907) ฯลฯ ในบทละครเรื่อง The Dream Play สตริงเบิร์กพยายามทำลายจุดจำกัดทางกาลเวลา สถานที่และการเรียงลำดับสถานการณ โดยการใช้ทัศนะเกี่ยวกับความผันเหตุการณ์หนึ่งอาจก้าวไปสู่อีกเหตุการณ์หนึ่งโดยไม่มี การอธิบายแบบใช้เหตุผล

เอมิล โซลา (Zola. 1840 -1920) นักประพันธ์ชาวฝรั่งเศสผู้ริเริ่มวางหลักการเขียนแบบธรรมชาตินิยมมีเจตนาฉบับหนึ่งไปถึงสตริงเบิร์ก แสดงความรู้สึกเมื่อเผชิญกับทิศทางใหม่ในวงการละครจดหมายฉบับนั้นลงวันที่ 14 ธันวาคม ค.ศ. 1887 โซลาชี้ให้เห็นถึงลักษณะธรรมชาติของตัวละครของสตริงเบิร์กจากบทละครเรื่อง The Father ว่าขาดความเป็นจริง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง "เป็นผู้ที่ไม่มีแม่แต่ชื่อ..." โซลามีความรู้สึกไม่เห็นด้วยกับทิศทางใหม่ที่ปรากฏในบทละครของสตริงเบิร์ก โซลาบอกว่า เป็นทิศทางที่นำไปสู่ความเป็นนามธรรม เนื่องจากการใช้รูปแบบหลายหลากแทนเฉพาะตัว การขาดเหตุผลตามแนวคิดแบบธรรมชาตินิยม และถือได้ว่าเป็นส่วนของธรรมชาติที่ผ่านออกสู่สายตาโดยทางอารมณ์ แต่ตามความคิดของผู้วิจัย ชีวิตจริงของคนเราแสดงออกได้โดยผ่านจิตวิญญาณ ซึ่งถือได้ว่าเป็นส่วนร่วมที่ก่อให้เกิดตัวบุคคลขึ้น บทละครเรื่อง The Dance of Death (1900) ของสตริงเบิร์กก็ได้รับการตำหนิจากโซลา เนื่องจากส่วนมากสอหดแทรกไปด้วยทมิฬ (Pantomime) กับความป่าเถื่อนของบุคคลสองคน (ตัวเอกของเรื่อง) ที่ผูกมัดตนเองอยู่กับความรักและความเกลียดโดยใช้บทสนทนาที่แสดงความรู้สึกภายในของตัวละคร บทพูดที่ปราศจากวรรณคดี และข้อความก็ไม่ปะติดปะต่อกันตามเหตุผลอันสมควร

บทละครเรื่องแรกของสตริงเบิร์กที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นละคร ตามแนวคิดแบบบรรยายพรรณานิยม ก็คือบทละครเรื่อง To Damascus (1898 - 1901) บทละครเรื่องนี้แสดงให้เห็นถึงจุดสิ้นสุดของแนวคิดแบบธรรมชาตินิยมของสตริงเบิร์กตัวละครทั้งหมดมาจากวิญญาณอันเป็นสัญลักษณ์ของพลังซึ่งพร้อมที่จะต่อสู้เพื่อชีวิต บทละครเรื่องนี้ไม่ได้ให้ความสำคัญกับแนวความคิดแบบธรรมชาตินิยม ไม่ได้แสดงความเป็นเหตุและเป็นผลของสภาพจิตใจภายใน แต่เน้นให้เห็นสภาพจิตอันแรงกล้าเท่านั้น ตัวละครทุกตัวเป็นตัวแทนของสภาพจิตใจในลักษณะต่าง ๆ และตัวละครทุกตัวเป็นสัญลักษณ์ (Symbols) วอลเตอร์ โซเกล (Walter Sokel) เขียนไว้ในหนังสือชื่อ The Writer in Extremis (Stanford. 1959 : 35) ยกย่องสตริงเบิร์กว่าเป็นผู้รวบรวม

แบบอย่างทางวรรณคดีและเป็นผู้ที่มีลักษณะของความงามที่แผ่กายมาในร่างของมนุษย์และเป็นคนคิดค้นแนวคิดใหม่ทางการละคร ในบทละครเรื่อง The Dream Play (1901 - 1902) ลักษณะของแนวคิดแบบบรรยายพรรณานิยมเห็นได้จากการที่ตัวละครปรากฏออกมาในลักษณะของสัญลักษณ์ และการปะติดปะต่อกันของความฝัน สตรีคเบิร์กเป็นผู้ที่มีอิทธิพลอย่างใหญ่หลวงต่อความคิดนี้ดังจะเห็นได้ว่าในระหว่างปี ค.ศ. 1913 และ 1915 มีการจัดแสดงละครของสตรีคเบิร์กถึง 24 เรื่อง ในประเทศเยอรมันประเทศเดียวจัดแสดงถึง 1,035 ครั้ง เราจะเห็นได้ว่าประเทศเยอรมันเป็นศูนย์กลางที่ทำให้แนวคิดแบบบรรยายพรรณานิยมได้รับการพัฒนาและแพร่หลายไปสู่ส่วนอื่น ๆ ของโลก

นักประพันธ์อีกผู้หนึ่งที่เราจะกล่าวถึงก็คือ ฟรีดริค นิทซ์เช (Friedrich Nietzsche) ซึ่งให้ความสำคัญและเห็นด้วยกับความคิดทางด้านวรรณกรรมในแนวใหม่นี้ นิทซ์เชมีจดหมายลงวันที่ 7 ธันวาคม ค.ศ. 1898 ถึงสตรีคเบิร์ก กล่าวชื่นชมสตรีคเบิร์กว่าเป็นผู้นำความคิดใหม่มาสู่วงการวรรณกรรมเป็นผู้สร้างปรากฏการณ์ประหลาดชิ้นในงานวรรณกรรม และเป็นผู้หนึ่งที่อยู่เบื้องหลังการวิวัฒนาการทางด้านศิลปะ และด้านความคิดในศตวรรษที่ 20 เนื่องจากสตรีคเบิร์กเน้นให้เห็นความสำนึกส่วนตัว การเป็นนายของตนเองและการทำให้ความหวังของตนเองบรรลุเป้าหมาย ความคิดของนักบรรยายพรรณานิยมจึงพุ่งขึ้นสู่จุดสูงสุด ทำให้เกิดยุคทองของนักบรรยายพรรณานิยม นิทซ์เชเองเป็นผู้ที่เร่งเร้าให้เปลี่ยนแปลงความคิดแบบเก่า ๆ ไปสู่ยุคใหม่ของกวีและนักคิด นักบรรยายพรรณานิยมหลายท่านได้นำสภาพจิตอันแรงกล้าแบบของนิทซ์เช มาใช้เพื่อสร้าง "มนุษย์ยุคใหม่" ("New Man") ทั้งหมดเนื่องมาจากการบูชาความคิดสร้างสรรค์และการดำเนินไปสู่รากลึกของสภาพจิตใจในวรรณกรรมแนวใหม่

แนวความคิดแบบบรรยายพรรณานิยม แตกแขนงออกไปหลายอย่าง ฉะนั้นแนวคิดของนักประพันธ์ในกลุ่มนี้จึงหลากหลาย จากบทประพันธ์ของนักเขียนในแนวนี้หลายท่านแสดงให้เห็นว่าบางท่านถือสภาพจิตและระบบสังคมที่มีแต่ความเสมอภาคและความสงบสุขตามความนึกฝันที่เรียกกันว่ายูโทเปีย (Utopia) ตรงกับยุคพระศรีอารยอินเป็นสังคมในความฝันของชาวพุทธ บางท่านก็หลงใหลอยู่กับลัทธิทำลายล้าง (Nihilism เป็นความเชื่อของบุคคลกลุ่มหนึ่งใน

รัสเซียในสมัยศตวรรษที่ 19 ที่เห็นพ้องกันว่าสถาบันการปกครองของรัฐมีจุดมุ่งหมายเพื่อการทำลาย จึงเห็นควรวินิจฉัยสถาบันทั้งหมดในสังคม เช่น สถาบันทางการเมืองและศาสนา ฯลฯ และการหาผลประโยชน์จากโลกแห่งความหวาดกลัว อย่างไรก็ตามอาจพูดได้ว่าแนวความคิดแบบบรรยายพรรณานิยมในประเทศเยอรมันไม่ได้มีผลกระทบมาจากสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง เมื่อสังเกตจากข้อเขียนของนิทซ์เชแนวความคิดนี้ในประเทศเยอรมันเกิดจากการติดต่อกันระหว่างส่วนที่ที่และส่วนที่เสียหายในจิตใจของนักประพันธ์หรืออาจพูดได้ว่าสภาพจิตใจอันเกิดจากความเครียด (Tension) ความสนุกสนานจนเกินเหตุ และความผิดหวังทำให้นักประพันธ์ในเวลานั้นนำเกร็ดชีวิตมาแล้วจนเกินความจริง ผลงานในเวลานี้จึงเต็มไปด้วยการกรีกกร่องและการแสดงความหวาดกลัวจนกลายเป็นเรื่องไม่ค่อยสนุก

จากการค้นคว้าอาจจะพูดได้ว่า นักบรรยายพรรณานิยมนั้นมักจะเป็นผู้ที่ถูกเก็บกด ได้รับความบีบคั้นและตกอยู่ในความหวาดกลัวมาก่อน นักประพันธ์ที่น่าจะกล่าวถึงอีกท่านได้แก่นักประพันธ์รัสเซียคือ คอสโทฟสกี (Dostoevski. 1821 - 1881) เป็นผู้คิดค้นหาเหตุที่มาของโรคทางจิต ในฐานะของนักจิตวิทยาทางด้านอาชญากรรม ในยุคนั้นบรรยายพรรณานิยมจิตวิเคราะห์จะไร้เหตุผลเนื่องจากเป็นความเชื่อที่ผิด ๆ จากนักเขียนก่อนหน้านั้น ผลงานของคอสโทฟสกี มีอิทธิพลมากในประเทศเยอรมัน ผลงานส่วนใหญ่ของคอสโทฟสกี ได้รับการตีพิมพ์ในปี 1906 ผู้ตีพิมพ์คือโมลเลอร์แวนเต็น บรัค (Moeller van den Bruck) พร้อมด้วย ดมิตรี มีเรสซ์โควสกี (Dmitri Mereschkowski) และคณะ โมลเลอร์ แวน เต็น บรัคเป็นผู้เขียนบทนำให้กับหนังสือของคอสโทฟสกี พร้อมกับแสดงความคิดเห็นส่วนตัวเกี่ยวกับข้อคิดทางศิลปะและสังคมจากบทประพันธ์ของนักเขียนท่านนี้ ในระหว่างปี ค.ศ. 1908 และ ค.ศ. 1923 ไบเบอร์ เวอร์แลก (Piper Verlag) ได้ตีพิมพ์หนังสือเรื่อง The Brothers Karamazov ของคอสโทฟสกีเป็นจำนวนถึง 65,000 ฉบับ และในช่วง 20 ปี ระหว่าง ค.ศ. 1914 - 1934 บทประพันธ์เรื่อง The Legend of the Grand Inquisitor ของคอสโทฟสกีได้รับการตีพิมพ์ถึง 110,000 ฉบับ โดยสำนักพิมพ์ชื่อ ดิอินเซล เอดิชัน (The Insel Edition) เพียงแห่งเดียว แนวคิดแบบบรรยายพรรณานิยมในประเทศเยอรมัน พุ่งขึ้นสู่จุดสูงสุดระหว่างปี 1920 - 1922 ผลงานของคอสโทฟสกีได้รับการตีพิมพ์ถึงเกือบ 500,000 ฉบับ ทั้งนี้

เนื่องจากประชาชนชาวเยอรมันในขณะนั้นให้ความสนใจเกี่ยวกับเรื่องลึกลับซึ่งประกอบด้วยความหลากหลาย เช่น การต่อต้านตะวันตก และความรักชาติอย่างรุนแรง ฯลฯ

มีนักวิจารณ์หลายท่านเปรียบเทียบแนวความคิดแบบบรรยายพรรณานานิยมกับแนวคิดของพวกฝ่ายซ้ายซึ่งนิยมในลัทธิคอมมิวนิสต์และลัทธิสังคมนิยมซึ่งถือว่าไม่ถูกต้อง ทั้งนี้เนื่องมาจากมีนักบรรยายพรรณานานิยมหลายท่านในประเทศเยอรมัน เข้าร่วมพรรคสังคมนิยมและพรรคคอมมิวนิสต์ในช่วงสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง เพราะนักการเมืองฝ่ายขวาซึ่งนิยมในระบบประชาธิปไตย แสดงออกถึงความยึดมั่นในจินตนาการ โดยไม่คำนึงถึงความเป็นจริงตามแนวความคิดแบบจิตนิยม (Idealism) นักประพันธ์เป็นจำนวนมากจึงหันมาสนใจสภาพทางจิตส่วนลึกของมนุษย์ ซึ่งบางครั้งก็จะปราศจากเหตุผล เนื่องจากความต้องการที่จะถ่ายทอดให้เห็นมนุษย์ในยุคใหม่ (New Man) ตามความฝัน ดังจะเห็นได้จากความคิดเห็นของคอสโทฟสกี เกี่ยวกับการปฏิวัติแบบอนุรักษ์นิยม (Conservative Revolution) ในหนังสือชื่อ National Socialism โทมัส มานน์ (Thomas Mann) เป็นนักประพันธ์อีกผู้หนึ่งที่ยอมรับความจริงข้อนี้โดยได้กล่าวไว้ในผลงานเรื่อง Meditations of a Non-Political Man แม้แต่นักประพันธ์ฝ่ายซ้ายคือ เคิร์ต อีสเนอร์ (Kurt Eisner) และโรซา ลักเซิมเบิร์ก (Rosa Luxemburg) ก็ยอมรับความคิดเห็นของโทมัส มานน์เช่นเดียวกัน

คอสโทฟสกี นิทซ์เช และสตรีนค์เบิร์ก ได้อุทิศตนเป็นอย่างมากต่อแนวความคิดแบบบรรยายพรรณานานิยม ผลงานของทั้งสามท่านต่างเน้นให้เห็นสภาพทางจิตที่ทุกข์ทรมานโดยเล็งสนใจเกี่ยวกับความคิดและความรู้สึกของมนุษย์โดยทั่ว ๆ ไป หันมาประเมินค่าในสิ่งที่มนุษย์ในยุคนั้นกำลังจับตามองอยู่ด้วยความอยากรู้และอยากเห็น ทั้งนิทซ์เชและคอสโทฟสกีแสดงให้ถึงการปฏิบัติทางจิตและสภาพของมนุษย์ในยุคใหม่ (New Man) ที่เกิดมาท่ามกลางความทุกข์ทรมานอันเป็นที่มาของอารมณ์ที่รุนแรง ส่วนคอสโทฟสกีก็มุ่งที่จะถ่ายทอดให้เห็น ความดี ความชั่ว และความฝันอันเสรี ผลงานของคอสโทฟสกีจึงได้รับการยกย่องอย่างท่วมท้นจากบุคคลที่เบื่อทประพันธ์ที่มองความจริงแค่เพียงเปลือกนอกของแนวความคิดแบบธรรมชาตินิยม (Naturalism) และแนวความคิดแบบสำนึกนิยม (Realism)

แนวความคิดแบบบรรยายพรรณานานิยมมีประวัติความเป็นมาที่ยาวนาน มีอิทธิพลและเคลื่อนไหวอยู่ในประเทศรัสเซีย สวีเดน เยอรมัน และสหรัฐอเมริกา ฯลฯ โดยจะเห็นได้จาก

ผลงานบทประพันธ์ชื่อ *Song of Myself* ของวอลท์ วิทแมน (Whitman. 1819 - 1892) ซึ่งประกอบไปด้วยทั้งแนวความคิดแบบโรแมนติคไอดีลลิสม์ (Romantic Idealism) และแนวความคิดแบบบรรยายพรรณานิยม (Expressionism) วิทแมนได้รับอิทธิพลจากนิทซ์เซโดยแสดงให้เห็นความเชื่อเกี่ยวกับความเสมอภาคและความสงบสุขในยุคของพระศรีอารย์ (Utopianism) วิทแมนแสดงความคิดสร้างสรรค์เกี่ยวกับโลกใหม่ (The New World) เป็นความฝันซึ่งตรงข้ามกับโลกสมัยปัจจุบันซึ่งนิยมวัตถุและเครื่องจักรกลอันเป็นที่ปฏิเสธของนักบรรยายพรรณานิยม

สำหรับความเคลื่อนไหวของแนวความคิดแบบบรรยายพรรณานิยมในประเทศอิตาลี บุคคลที่สมควรเอ่ยถึงคือ ฟิลิปโป มาริเน็ตติ (Marinetti. 1876 - 1944) เจ้าของผลงานในเรื่อง The Futurist Manifesto (1909) ในผลงานเรื่องนี้มาริเน็ตติ ได้กล่าวยกย่องยุคแห่งเครื่องจักรกลเสียเลิศลอยเกินความจริง เช่น กล่าวชมฝูงชนที่กำลังใช้แรงงานว่าน่าตื่นเต้น กล่าวชมแสงสีที่เกิดจากไฟฟ้าในยามราตรี กล่าวชมดวงไฟที่ใช้อยู่ตามโรงงานว่าเป็น "พระจันทร์ไฟฟ้า" (Electric Moon) สถานีรถไฟเขาก็อุปมาให้คล้ายตัวตะกอละที่คอยจ้องกลืนงู (รถไฟ) ที่กำลังพ่นควันอยู่ตลอดเวลา แนวท้องฟ้าของโลกต้องเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมกลายเป็นรถจักรที่วิ่งไปตามราง ข้อความที่ให้ความประทับใจมากที่สุดของ มาริเน็ตติ คือข้อความที่เขากล่าวสรรเสริญความเจริญของยุคใหม่ไว้อย่างเลิศลอย ซึ่งพบในหนังสือชื่อ The Introduction of the Penguin Book of French Verse เขียนโดย แอนโทนี ฮาร์ตลี มาริเน็ตติ เขียนไว้ว่า

We maintain that the splendeur of the World has been enriched by a new beauty : the beauty of speed. A racing car decorated with exhaustpipes like snakes spitting fire, a menacing racing car which roars into the distance like a burst of machine-gun fire is more beautiful than the winged Victory of Samo-thrace...

(Hartley. 1969 : 39)

นวนิยายของมารีเน็ตติ เรื่อง Mafarka le Futuriste (1909) บรรยายถึงมนุษย์ ภายสิทธิ์ (Superman) ในยุคเครื่องจักรที่สามารถบินได้ และได้ครอบครองจักรวาลในที่สุด นวนิยายเรื่องนี้ได้รับการแปลเป็นภาษาเยอรมัน ตามมาด้วยการบรรยายของมารีเน็ตติ ซึ่งได้รับผลอย่างลึกซึ้ง ในปี 1913 มารีเน็ตติกับคณะเห็นพ้องต้องกันเกี่ยวกับการทำลายล้างแนวคิดแบบสัญลักษณ์นิยม (Symbolism) เพราะเขาถือว่าศิลปะของนักเขียนเหล่านี้มักจะมุ่งเน้นชีวิตที่ทันสมัยที่ต้องการความเร็วและเครื่องยนตร์กลไก โดยไม่คำนึงถึงสภาพจิตของมนุษย์เลย

ท่านผู้อ่านคงจะรู้สึกไม่เห็นด้วยที่มารีเน็ตติสรรเสริญเทคโนโลยีสมัยใหม่ ทั้งที่แนวความคิดนี้เคยถูกต่อต้านมาก่อน แต่ถ้าดูให้ลึกลงไปแล้ว นั่นคือการสรรเสริญเชิงเสียดสี (Satire) นั่นเอง ลักษณะเช่นนี้ เรียกได้ว่าเป็นการบารุงจินตนาการมนุษย์ และการแสดงออกถึงการสร้างสรรค์อีกแบบหนึ่ง เหมือนกับจะเป็นการบอกให้ผู้อ่านได้รู้ว่า เครื่องจักรไม่มีวันที่จะสะกดหยุดลงและสังคมไม่มีวันที่จะเป็นอัมพาต

ต่อมาถึงยุคของจอร์จ ไกเซอร์ (George Kaiser) และเอิร์นส์ท็ ทอลเลอร์ (Ernst Toller) พร้อมด้วย ยูจีน โอ'เนล (Eugene O'Neill) และเอลเมอร์ ไรซ์ (Elmer Rice) ในประเทศสหรัฐอเมริกา โดยเฉพาะยูจีน โอ'เนล ผู้ได้รับรางวัลโนเบล สาขาวรรณกรรม ได้แสดงให้เห็นถึงการที่มนุษย์ยอมพลีกายเพื่อความป่าเถื่อนทุก ๆ อย่าง มีบางครั้ง ที่เครื่องจักรได้รับการสรรเสริญในฐานะที่เป็นเครื่องแสดงออกถึงความตั้งใจของมนุษย์ในการประดิษฐ์สิ่งต่าง ๆ ดังเช่น นักบรรยายพรรณานิยมที่ศรัทธาในความเชื่อเกี่ยวกับอนาคต (Futurism) มักจะมองมนุษย์ในฐานะเครื่องจักรอันทันสมัย อันได้แก่ รถไฟ เครื่องบิน และรถยนต์ ฯลฯ หรือไมก็เป็นผู้ทำลายเสรีภาพและการหลีกเลี่ยงไปจากสิ่งต่าง ๆ เนื่องจากประจักษ์ชัดต่อความสามารถในการสร้างสรรค์ของมนุษย์ นักบรรยายพรรณานิยมกลุ่มนี้จึงคิดว่าเครื่องจักรมีค่าต่อการสรรเสริญ เครื่องจักรเป็นสิ่งที่แสดงออกถึงความทันสมัย เครื่องจักรได้รับการยอมรับจากมนุษย์ทุกคนที่เตรียมพร้อมเสมอที่จะละทิ้งธรรมเนียมนิยมแบบเก่า ๆ และก้าวไปสู่สิ่งที่ไม่รู้จัก วิทแมนเป็นผู้หนึ่งที่มีทัศนะเป็นของตนเอง โดยเห็นว่ามนุษย์รุ่นใหม่มีอิทธิพลมากกว่ามนุษย์รุ่นก่อน ๆ มีความยิ่งใหญ่กว่าพร้อมกับการโต้แย้งแบบใหม่ การเมืองแบบใหม่ พรรคคือนิวใหม่ และศาสนา

มากนิกาย พร้อมทั้งการประดิษฐ์และศิลปะแบบใหม่ วิทแมนสรุปให้เห็นความจำเป็นที่จะต้องรับสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้นมาทั้งหมด ทั้งมนุษย์และเครื่องจักรเข้ามาสู่อ้อมแขนแห่งความศรัทธาอย่างรุนแรงในพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของ

อาจสรุปได้ว่าความเคลื่อนไหว แนวโน้มและแนวความคิดแบบบรรยายพรรณานิยม เกิดขึ้นในยุโรปท่ามกลางบรรยากาศทางสติปัญญาอันประกอบไปด้วยความหลากหลาย ดังเช่น ความเชื่อเกี่ยวกับพลังชีวิต (Vitalism) ของนิทซ์เช ความเชื่อในสังคมแบบสมัยใหม่ ที่ต้องอาศัยเครื่องจักร (Futurism) ของมารีเน็ตติ ความศรัทธาในพระเจ้า (Pantheism) ของวิทแมน ความเป็นไปได้ทางจิตวิทยาที่นำไปสู่ความมีคมโดยไร้เหตุผลของคอสโทพสกี และการต่อสู้เพื่อการอยู่รอดในสังคมของโอ'นีล มีบทบาทมากต่อความคิดในแนวนี้ เฮนรี เบิร์กสัน (Bergson. 1859 - 1941) ได้อภิปรายไว้ในหนังสือชื่อ Essai sur la Données Immédiates de la Conscience (1889) แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวความคิดนี้ว่า "le moi d'en bas qui remonte à la surface" (ความเป็นตนเองอันลึกลับที่พุ่งออกมาสู่ภายนอก) และ "la croûte extérieure qui éclate à une irrésistible poussée" (เปลือกนอกที่ระเบิดออกเปิดทางให้พลังที่ไม่อาจต่อต้านได้พุ่งออกมา) เบิร์กสันเน้นให้เห็นพลังทางจิต และความเปลี่ยนแปลงที่ลึกซึ้งในความคิดของเขา มนุษย์ต่างเรียกร้องที่จะแสดงตนเองออกมา ต้องการแสดงความคิดสร้างสรรค์ ความศรัทธาอย่างแรงกล้าที่ตนเองใฝ่ฝัน พร้อมทั้งการปฏิเสธธรรมเนียมแบบเก่า ๆ นี่คือนวทางของศิลปะซึ่งเตรียมพร้อมเสมอที่จะก้าวไปสู่การเริ่มต้นในสิ่งใหม่ ๆ แนวความคิดแบบบรรยายพรรณานิยมเป็นก้าวใหม่ทางวรรณกรรมที่เหมาะสมกับสังคมในคริสต์ศตวรรษที่ 20 มากที่สุด

อิทธิพลของแนวความคิดแบบบรรยายพรรณานิยมต่อการละครสมัยใหม่

แนวความคิดแบบบรรยายพรรณานิยม เข้ามามีอิทธิพลต่อการละครสมัยใหม่ด้วยแรงผลักดันหลายด้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งแรงผลักดันทางด้านสังคม และการพัฒนาทางด้านอุตสาหกรรมที่เจริญขึ้นอย่างรวดเร็วในช่วงปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19 และต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20 ทำให้มนุษย์ไม่

สามารถจะปรับสภาพจิตใจของตนเองให้ทันกับความเจริญของสิ่งแวดล้อมภายนอกได้ พร้อมทั้งอิทธิพลทางด้านจิตวิทยาของฟรอยด์ (Freudian Psychology) ทำให้นักประพันธ์เห็นคุณค่าทางด้านจิตและต้องการเจาะลึกเข้าไปภายในจิตใจของมนุษย์ เพื่อเผยให้เห็นความรุนแรงและความทุกข์ทรมานที่ซ่อนอยู่ภายใน ช่วงปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19 เป็นยุคทองแห่งการปฏิวัติอุตสาหกรรม และในช่วงต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20 เป็นยุคทองของการวางพื้นฐานในวัฒนธรรมสมัยใหม่อาจกล่าวได้ว่าเป็นยุคแห่ง "การเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมและภูมิปัญญา" แนวความคิดแบบบรรยายพรรณานิยมเป็นแนวความคิดหนึ่งที่ได้รับคามนิยมอย่างสูงสุดในยุคนี้ โดยเฉพาะการนำความคิดนี้มาใช้ทางด้านการละคร เนื่องจากความเคลื่อนไหวที่นำไปสู่อิทธิพลของแนวความคิดแบบบรรยายพรรณานิยม ทั้งในยุโรปและสหรัฐอเมริกา มีสภาพคล้าย ๆ กัน ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยจึงขอล่าถึงเฉพาะความเคลื่อนไหวเกี่ยวกับอิทธิพลของแนวความคิดนี้ในประเทศสหรัฐอเมริกาเท่านั้น เนื่องจากเป็นประเทศที่อยู่ของยูจีน โอ'นีล นักประพันธ์เจ้าของผลงานที่ผู้วิจัยนำมาศึกษา

ประเทศสหรัฐอเมริกาในช่วงต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20 มีการพัฒนาการหลายอย่างโดยเฉพาะการปฏิวัติทางเทคโนโลยี ทำให้มีการจัดการโรงงานแบบวิทยาศาสตร์ (Scientific Shopmanagement) และการผลิตแบบมวล (Mass Production) อเมริกาจึงมีความก้าวหน้าในด้านอุตสาหกรรม เช่น อุตสาหกรรมรถยนต์ วิทยุ การบิน โดยเฉพาะอย่างยิ่งอุตสาหกรรมภาพยนตร์ฯ ความต้องการพลังงานไฟฟ้า เครื่องจักรกล และอุปกรณ์ไฟฟ้า พุ่งขึ้นสูงอย่างรวดเร็ว เนื่องมาจากความต้องการของสาธารณชนในด้านความสะดวกต่าง ๆ

อิทธิพลที่สำคัญอีกอย่างก็คือ ธุรกิจการโฆษณาเกี่ยวกับสินค้าต่าง ๆ ทำให้คนอเมริกันเกิดนิสัยชอบซื้อหาแลกเปลี่ยนเครื่องกินเครื่องใช้อยู่เรื่อย ๆ ถึงแม้ว่าของเดิมจะกินได้และใช้ได้อยู่ก็ตาม สโมสร นิตินิต์ประกาศ (2525 : 78) ได้กล่าวไว้ในหนังสือประวัติศาสตร์อเมริกาว่าทุกคนในสังคมอเมริกันวัดคุณค่าของคนจากวัตถุ ถ้าใครมีเครื่องใช้ครบทุกอย่าง กินคืออยู่ดีหรืออยู่แบบฟุ่มเฟือยก็จะกลายเป็นคนที่มั่งคั่งในวงสังคม มีคนยกย่อง มนุษย์ในสังคมจึงไม่เป็นตัวของตัวเอง คนส่วนมากต้องทำทุกสิ่งทุกอย่างตามสังคม และบุคคลส่วนใหญ่ เพื่อความอยู่รอดและการได้รับการยอมรับในสังคม มนุษย์จึงบูชาเงินว่าเป็นพระเจ้าซึ่งสามารถคลบแคลนให้คุ้มมาในทุกสิ่งทุกอย่าง

มนุษย์ยังมีความผันอันทะเยอทะยานและกระทำทุกอย่างเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ตนเองฝัน ความผันเช่นนี้เรียกว่า ไปป์ดรีมส์ (Pipedreams) นั่นก็คือความเพ้อฝันที่จะตอบสนองความต้องการของตนเองทางด้านวัตถุ เช่น ทรัพย์สินสมบัติ เงินทอง ฯลฯ หรือความต้องการทางด้านนามธรรม เช่น เกียรติยศ เป็นต้น ถึงแม้บางครั้งมนุษย์จะมีสิ่งเหล่านี้อยู่แล้ว ก็ยังอยากจะมีมากยิ่งขึ้นไปอีกถ้ามีมากกว่าคนอื่นมากเท่าใดก็จะรู้สึกภูมิใจมากขึ้นเท่านั้น เพราะฉะนั้นไปป์ดรีมส์จึงคลั่งคลานให้มนุษย์ในสังคมบางคน บางคนหรือบางกลุ่ม กระทำการทุกอย่างไม่ว่าดีหรือเลว เช่น โกง หลอกหลวง ฉ้อโกง เพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ตนหวัง ตัวอย่างที่มีให้เห็นได้ในสมัยนี้คือ ปฏิบัติการของจอมโจร แอล คาโปน (1920) ในอาชญากรรมจากการลักลอบจำหน่ายสุราเถื่อนซึ่งมีนักประพันธ์ท่านหนึ่งนำประวัติของเขามาสร้างเป็นละครในรูปภาพยนตร์ด้วย

การศึกษาหาความรู้และความบันเทิงในยุคนี้มีความเปลี่ยนแปลงเช่นเดียวกัน ประกอบไปด้วย หนังสือพิมพ์ นิตยสารและหนังสือนวนิยาย ยุคต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20 เรียกกันว่า "ยุคแจซ" ในคริสต์ศตวรรษที่ 1920 คนอเมริกันนิยมฟังเพลงจากวิทยุ แผ่นเสียง และการแสดงสดจากวงดนตรี ต่อมาจึงมีการนำเพลงแจซเข้าไปใช้ในการแสดงละคร และภาพยนตร์เพลงต่าง ๆ นักแต่งทำนองเพลงที่มีชื่อเสียงที่สุดในสมัยนั้นคือ เจโรม เคิร์น (Jerome Kern) และนักประพันธ์เนื้อร้องเอกคือ ออสการ์ แฮมเมอร์-สไตน์ที่ 2 (Oscar Hammer-Stein II) ทางด้านการละครนั้นละครอเมริกันเพิ่งจะได้รับความนิยมภายหลังสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง ซึ่งเป็นช่วงที่นักแต่งบทละครมีอำนาจควบคุมเวทีแทนที่จะเป็นเจ้าของโรงละครหรือคาราน่าอย่างแต่ก่อน นักแต่งบทละครที่นำความแปลกใหม่มาสู่วงการละครอเมริกันก็คือ ยูยีน โอ'นีลนักประพันธ์เจ้าของรางวัลโนเบลสาขาวรรณกรรม โอ'นีลเป็นเช่นเดียวกับนักวรรณคดีอื่น ๆ ในช่วงสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง ที่รับเอาอิทธิพลทางจิตวิทยาของซิกมันด์ ฟรอยด์ เพื่อเป็นหลักในการตีคุณค่าทางศีลธรรมจรรยาของตัวละคร โอ'นีลเป็นนักประพันธ์ผู้หนึ่งที่มีความรู้สึกที่ "จะต้องซุกให้ลึกถึงรากเง่าและความเจ็บป่วยของสังคมทุกวันนี้ ตามที่ตนเองรู้สึก" จึงจะสบอารมณ์ผู้ชม

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่ายุคต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20 ของประเทศสหรัฐอเมริกา มีชื่อเรียกหลายอย่างเช่น "ยุคแจซ" "ยุคเงินใหญ่" (The big money) ยุคนี้ยังได้รับชื่อว่า "ยุคหนุ่ม

สาวไวไฟ" โดยเฉพาะอย่างยิ่งศิลปินและปัญญาชนต่างให้ชื่อคุณนี้ว่า "ยุคคนสูดสิ้นศรัทธา" เนื่องจากบุคคลดังกล่าวเกิดความขมขื่นและอาทรต่อสภาพของสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป โดยไม่หวนกลับไปสู่อวยุคพร้อมทั้งไม่สามารถที่จะหาความพอใจจากวิถีชีวิตแบบใหม่ในสังคมสมัยใหม่ได้ เนื่องจากขบวนการปฏิรูปประเทศของพวกเขาหัวก้าวหน้าได้รับการขัดขวาง โดยพวกหัวอนุรักษ์นิยมและนักชาตินิยมที่รุนแรง ทำให้สหรัฐอเมริกาไม่สามารถเจริญไปพร้อม ๆ กันได้ ทั้งทางด้านรูปธรรม (วัตถุ) และนามธรรม (จิตใจของประชาชน) สงครามโลกครั้งที่หนึ่งสิ้นสุดลงด้วยสนธิสัญญาแวร์ซายส์ อันไร้เกียรติภูมิ สร้างความไม่พอใจให้กับประชาชน ปัญญาชน และศิลปินส่วนมาก

ในช่วงสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง (1914 - 1919) ประชาชนอเมริกันต่างคุ้นกับชีวิตที่มองไม่เห็นอนาคต ส่วนมากต่างคิดว่า "กินดื่มและสนุกสนานให้เต็มที่ เพราะพรุ่งนี้เราก็จะตายแล้ว" ในช่วงนี้เองที่ซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud) นักจิตวิทยาชาวออสเตรียเข้ามามีอิทธิพลต่อสังคมอเมริกัน ฟรอยด์ ได้บรรยายถึงการวิเคราะห์จิต (Psychoanalysis) ให้นักจิตวิทยาอเมริกันฟังในค.ศ. 1909 คำบรรยายของฟรอยด์นี้จะเริ่มแพร่หลายไปสู่ชาวบ้านอเมริกัน ในยุคหลังสงครามโลกครั้งที่หนึ่งจากคำบอกเล่าต่อ ๆ กันทำให้ทุกคนทราบว่าพฤติกรรมทุกอย่างของมนุษย์เรานั้นมักมีเพศสัมพันธ์เข้าไปเกี่ยวข้องอยู่เสมอ สุขภาพทางจิตขึ้นอยู่กับอิสระในการดำเนินชีวิตทางเพศ คนที่ถูกกดคั้นไม่ให้ระบายออกทางเพศตามธรรมชาติอาจกลายเป็นโรคประสาทได้

คนหนุ่มคนสาวอเมริกันเอาคำว่า "การถูกกดคั้นทางจิต" ของฟรอยด์มาตีความจนเกินความจริง โดยคิดกันว่าบุคลิกภาพที่ไม่น่าดูทั้งหลายนั้นมาจากการถูกกดคั้นความต้องการทางเพศ และพากันคิดว่าการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศจะทำให้สุขภาพจิตดีขึ้น ซึ่งแท้ที่จริงแล้วบุคลิกภาพที่ไม่น่าดูนั้นอาจมาจากสาเหตุอื่นก็ได้ หากไม่มาจากความกดคั้นทางเพศเพียงอย่างเดียว ความเลื่อมใสในลัทธิฟรอยด์อย่างครึ่ง ๆ กลาง ๆ ทำให้นักวิจารณ์พากันกล่าวถึงกับคำหนังสือศักดิ์สิทธิ์และลัทธิศาสนาที่พร่ำสั่งสอนให้คนควบคุมตนเองและไม่มุงมายอยู่กับเพศสัมพันธ์ ด้วยเหตุนี้เองทำให้นักประพันธ์บางท่านและบางกลุ่ม โดยเฉพาะนักประพันธ์ในแนวบรรยายพรรณานิยมเกิดความอยาก رؤ้อยากเห็นเกี่ยวกับสภาพจิตภายในของมนุษย์จึงได้ทำการศึกษาจิตวิทยากันอย่างจริงจังและ

ต่างก็พยายามที่จะถ่ายทอดสภาพจิตส่วนลึกออกมาสู่สายตาของมนุษย์โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สภาพจิตที่รุนแรงและทุกข์ทรมาน

จากสภาพสังคมของยุคต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20 ดังที่กล่าวมา ทำให้เกิดความหลากหลายใน รูปแบบและความเคลื่อนไหวทางศิลปะและวรรณกรรม กล่าวกันว่า "วรรณกรรมมักสะท้อนให้เห็น ภาพของสังคม" เนื่องจากความสับสนของยุคนี้พร้อมกับแนวโน้มและทิศทางที่ไม่แน่นอนทำให้เกิด วรรณกรรมในแนวความคิดที่ลงท้ายด้วย "นิยม" ("-ism") มากมายติดตามกันมา บางแนวความคิดก็ ยืนหยัดเคียงคู่กันไป หรือไม่ก็คาบเกี่ยวกันยกตัวอย่างเช่น ธรรมชาตินิยม (Naturalism) ประทับใจนิยม (Impressionism) สัญลักษณ์นิยม (Symbolism) เรื่องรักใคร่ชานฝันแบบใหม่ (Neo-romanticism) ศิลปะแนวใหม่ (Art Nouveau) แล้วก็มาถึงอนาคตนิยม (Futurism) และบรรยายพรรณานิยม (Expressionism) นี่คือรูปแบบที่แสดงให้เห็นการ ชัดแย้งของแนวความคิด และความรู้สึกซึ่งก่อตัวขึ้นช่วงปลายระหว่าง ค.ศ. 1880 - 1889 และ ช่วงแรกระหว่างค.ศ. 1920 - 1929 แสดงให้เห็นความไม่แน่นอนในการตอบสนองทางด้าน จินตนาการของมนุษย์ต่อโลกรอบ ๆ ตนเอง

ความเจริญอย่างรวดเร็วของอุตสาหกรรมและเทคโนโลยีทำให้ประชาชนอเมริกันตื่นตัว คนส่วนมากหันมานิยมและให้ความสำคัญกับวัตถุและใช้วัตถุตัดสินคุณค่าซึ่งกันและกัน วรรณกรรมที่ ได้รับความนิยมในช่วงแรกของยุคนี้ จึงเป็นวรรณกรรมที่ยึดแบบชีวิตสมจริงคือ สัจนิยม (Realism) และวรรณกรรมที่ยึดแบบความเป็นจริงตามธรรมชาติคือธรรมชาตินิยม (Naturalism) มีการจัดฉาก ที่เป็นจริง การสร้างตัวละครก็ดูสมจริง รวมไปถึงความจริงเกี่ยวกับปัญหาและความคิดด้วย ละคร ในแนวดังกล่าวจะแสดงออกถึง เนื้อเรื่อง ฉาก และสิ่งของตามสถานที่ที่เป็นจริง แต่ต่อมาความ จริงที่ปรากฏออกมานั้น ทำให้ผู้อยู่ในวงการละครทราบว่า เป็นความจริงแต่เพียงเปลือกนอกเท่านั้น ใครจะรู้ว่าท่ามกลางความสุขที่ฉาบอยู่ภายนอกนั้น มนุษย์อาจมีความทุกข์ทรมานชุกซ่อนอยู่ภายในจิตใจก็ได้ ความจริงที่อยู่เบื้องหลังสิ่งแวดล้อม และการแสดงออกเหล่านั้นได้รับการเปิดเผยครั้งแรกโดย เจมส์ เอ. เฮิร์น (Herne. 1893 - 1901) และชอว์ เอเคอร์ส (Shaw Acres) จึงกล่าว ได้ว่าละครที่เสนอความจริงภายนอกได้ปูทางไปสู่การละครที่เสนอความจริงภายในจิตใจใน

คริสต์ศตวรรษต่อมา ดังเช่น ผลงานของเฮนริก อิบเซน (Henrik Ibsen) โรเบิร์ต เอ็ดมอนด์ โจนส์ (Robert Edmond Jones) และเซอร์ อาร์เธอร์ พินโร (Sir Arthur Pinero) ฯลฯ เป็นต้น

การละครในแนวบรรยายพรรณานิยมได้เข้าไปมีอิทธิพลแทนที่การละครในแนวคิแบบสำนึกนิยม และแนวคิแบบธรรมชาตินิยม รวมทั้งการละครแนวรักใคร่ชวนเพื่อฝัน (Romanticism) ด้วย เนื่องจากการนำเสนอโดยใช้กลวิธีและปัจจัยซึ่งแสดงออกถึงความจริงภายในของตัวละครที่มีต่อ เหตุการณ์และสังคมรอบ ๆ คนเอง ซึ่งมีความสมบูรณ์และน่าประทับใจมากกว่าละครในรูปแบบเก่า ๆ ที่พอใจอยู่กับเปลือกนอกของชีวิต กับนิสัยของการพูด สภาพแวดล้อม สภาพอารมณ์และความคิ ของชนชั้นใดชั้นหนึ่งเท่านั้น สำหรับนักบรรยายพรรณานิยมแล้ว พวกเขาชอบเสนอวรรณกรรมแนว รักใคร่ชวนฝัน (Romanticism) เป็นพวกที่ผิดพลาดในการตีความหมายประสบการณ์ของมนุษย์ พวกเขาสำนึกไม่มีโอกาสรู้ถึงความจริงภายในจิตใจของมนุษย์เลย เพราะมัวมุ่งแสดงแต่ความจริง ของสังคมภายนอก ผิดกับแนวความคิดแบบบรรยายพรรณานิยมที่เจาะลึกเข้าไปสู่จิตสำนึกและ จิตใต้สำนึกของพฤติกรรมมนุษย์ นอกจากนั้นแล้วนักการละครในแนวบรรยายพรรณานิยมยังได้นำ เสนอการจัดเวที ฉากและแสงเสียงได้เหมาะสมกับเทคโนโลยีที่ทันสมัย พร้อมทั้งการทดลองแนว ใหม่ทางด้านปรัชญาและจิตวิทยาต่อวงการละคร นักการละครในแนวบรรยายพรรณานิยมไม่ได้สนใจ ว่างานเขียนของคนจะอยู่ในรูปแบบใด แต่มุ่งที่จะเสนอเนื้อหาและกลวิธีให้มากที่สุด นักเขียนใน แนวนี้จึงมีอิสระ และสามารถแสดงความเป็นตัวของตัวเองได้อย่างเต็มที่ จากหลักฐานและ ข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ งานเขียนในแนวนี้เสนอแก่นหลักที่ผู้อ่านต้องการคือ การบอกความ แท้จริงเกี่ยวกับชีวิตจากส่วนลึก ซึ่งไม่มีนักประพันธ์ในแนวคิอื่นเคยทำมาก่อน

อิทธิพลอีกอย่างหนึ่งของการละครในแนวบรรยายพรรณานิยมก็คืออิทธิพลที่มีต่อโรงละคร ในช่วงปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19 ในระยะแรกโรงละครส่วนใหญ่อยู่ภายใต้อิทธิพลของเจ้าของ โรงละครและคารานำ การบริหารโรงละครเป็นไปแบบเพื่อการค้าและไม่สนใจที่จะรับแนวความ คิใหม่ ๆ ที่เสี่ยงต่อการขาดทุน แต่เนื่องจากการทดลองและการเปลี่ยนทิศทางการละคร ในแนวนี้ทำให้เกิดมีการตื่นตัวและการรณรงค์ให้มีการตั้งโรงละครอิสระขึ้น อองเดร อองตวน

(André Antoine) แห่งฝรั่งเศสได้ตั้งโรงละครอิสระขึ้นเป็นครั้งแรกในลอนดอน อองตวน เป็นผู้ที่ยอมรับความคิดใหม่ ๆ ทางด้านการละครและกล้าเสี่ยงต่อการขาดทุน ในประเทศเยอรมัน มีการตั้งโรงละครอิสระชื่อ Die Freie Bühne ด้วยความมุ่งหมายที่จะให้ผู้ชมพบกับนักประพันธ์ที่ไม่ได้เขียนบทตามแบบธรรมเนียมนิยมของสมัยนั้น ในกรุงลอนดอนประเทศอังกฤษผู้จัดการโรงละครอิสระได้แก่ เจ.อี. เกรน (J.E.Grein) เริ่มด้วยการเสนอละครในแนวเหมือนจริง (Realism) ต่อประชาชน และต่อมาคือการเสนอละครในแนวบรรยายพรรณานิยม ในประเทศสหรัฐอเมริกา อิทธิพลของโรงละครอิสระที่พร้อมจะรับผลงานสร้างสรรค์ของนักเขียนใหม่ ๆ เริ่มมีขึ้นตั้งแต่ปี ค.ศ. 1914 โดยคณะนักประพันธ์และนักแสดงที่เรียกตนเองว่า เดอะพรอพวินซ์ทาวน์เพลเยอร์ส (The Provincetown Players) และเดอะ วอชิงตัน สแคว พเลเยอร์ส (The Washington Square Players) ซึ่งต่อมาได้รวมตัวกันเป็น เดอะ นิวยอร์ก เธียเตอร์ กิลด์ (The New York Theater Guild) นักแสดงคณะเดอะ พรอพวินซ์ทาวน์เพลเยอร์ส ได้จัดแสดงละครของไอ'เนลในเรื่องแรกขึ้น อาจกล่าวได้ว่าการละครอเมริกันที่แท้จริงได้เริ่มขึ้นในคืนนั้นที่โรงละครวาร์ฟ (Wharf Theater) ในเมืองพรอพวินซ์ทาวน์ เป็นครั้งแรกที่คนดูได้ยินเสียงน้ำกระดกอยู่ใต้พื้นเวทีในบทละครเรื่อง Bound East for Cardiff อันเป็นการเริ่มต้นการทดลองทางด้านการละครบนเวทีของนักประพันธ์ผู้ยิ่งใหญ่ ผู้ไม่ต้องการเกาะยึดอยู่กับรูปแบบเก่า ๆ ที่คนอเมริกันเคยชินอยู่ในสมัยนั้น

แนวคิดแบบบรรยายพรรณานิยม เป็นที่ยอมรับของมหาชนในต้นศตวรรษที่ 20 เนื่องจากอิทธิพลของการเน้นให้เห็นสภาพจิตภายใน ประกอบด้วยแนวคิดที่ต่อต้านสงครามและต้องการให้มนุษย์มีเมตตาต่อกัน แนวคิดนี้จึงสอดคล้องกับสภาพสังคมในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 และต้นศตวรรษที่ 20 ซึ่งเป็นยุคแห่งความเจริญทางเทคโนโลยี และเครื่องจักรกล ยุคที่มนุษย์ไขว่คว้าหาคุณค่าทางด้านจิตใจและต้องการปรับสภาพของสิ่งแวดล้อมภายนอกให้สอดคล้องกับสภาพจิตใจของตนเอง แนวคิดนี้จึงเป็นที่ยอมรับและเผยแพร่อิทธิพลไปสู่งานศิลปะและวรรณกรรมในทุกรูปแบบ แนวความคิดแบบบรรยายพรรณานิยมมีอิทธิพลต่อผลงานโดยทั่ว ๆ ไปของยูจีน ไอ'เนล แต่บทละครที่บรรจุไปด้วยแนวคิดและกลวิธีทางบรรยายพรรณานิยมมากที่สุดได้แก่บทละครเรื่อง

The Emperor Jones และ The Hairy Ape ซึ่งผู้วิจัยได้นำมาวิเคราะห์ในครั้งนี้นอกจากนี้ แนวความคิดแบบบรรยายพรรณานิยมยังมีอิทธิพลต่อนักประพันธ์ยุโรปและอเมริกันอื่น ๆ อีกมาก เช่น เทนเนสซี วิลเลียมส์ (Williams. 1914-) ฯลฯ ซึ่งท่านผู้อ่านน่าจะได้ศึกษาผลงานของ นักประพันธ์เหล่านี้ในโอกาสต่อไป

ความเสื่อมคลายของแนวความคิดแบบบรรยายพรรณานิยม

แนวความคิดแบบบรรยายพรรณานิยมพุ่งขึ้นสู่จุดสูงสุดและเป็นที่รู้จักแพร่หลาย ภายหลังจากสงครามโลกครั้งที่หนึ่งแล้วประชาชนก็ค่อย ๆ เสื่อมความนิยมลง ค่อย ๆ ถูกลืมนึกและหยุดการเคลื่อนไหวลงใน ค.ศ. 1925 จากการค้นคว้าเอกสารและแหล่งอ้างอิงต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ออสการ์ จี. บรอกเก็ตต์ (Brockett. 1964 :306 - 309) ได้กล่าวถึงความเสื่อมคลายของแนวความคิดนี้ไว้ในหนังสือชื่อ The Theatre : An Introduction ทำให้สามารถสรุปสาเหตุได้ 3 ประการคือ

1. บุคคลจำนวนมากต่างเรียกร้องที่จะเปลี่ยนแปลงโลก อันได้แก่สังคมและสิ่งแวดล้อม ให้เป็นไปตามความฝันที่ซ่อนเร้นอยู่ภายใต้จิตใจของตนเอง แต่แล้วความหวังเหล่านั้นก็ต้องมลายไปเมื่อตอนสิ้นสุดสงคราม เนื่องจากการตกเตียงกันเกี่ยวกับการไขว่คว้าหาความสงบและปัจจัยอื่น ๆ ซึ่งมักจะชี้ให้เห็นความเห็นแก่ตัวของมนุษย์ เลยเกิดการเร่งเร้าให้ทำลายความเห็นแก่ตัวเหล่านั้นลงเสียบ้าง แต่ก็ประสบความล้มเหลวผู้คนเลยหมดความสนใจในการละครแนวนี้

2. เนื่องจากแนวคิดพื้นฐานของละครในแนวนี้คือด้านการนิยมนวัตกรรมและการตกเป็นทาส เครื่องยนต์และเครื่องจักรกลของมนุษย์ ผู้ชมพากันคล้อยตามในระยะแรก เนื่องจากเครื่องจักรในระยะแรกยังไม่ได้รับการพัฒนายังจำเป็นต้องใช้คนจำนวนมากควบคุม มีหน้าซ้ายยังน่าเบื่อเนื่องจากใหญ่เทอะทะและส่งเสียงดังสร้างความรำคาญให้กับมนุษย์เป็นอันมาก เมื่อเกิดแนวความคิดแบบบรรยายพรรณานิยมขึ้นมาคนจึงเห็นด้วย แต่ต่อมาด้วยวิหยาการและความเจริญทางเทคโนโลยีของมนุษย์มีมากขึ้นเครื่องยนต์ได้รับการพัฒนาจนเดินเงียบ การทำงานเป็นไปในระบบอัตโนมัติ มนุษย์เรียนรู้การใช้เครื่องจักรเป็นอย่างดี เครื่องจักรจึงกลายเป็นทาสของมนุษย์โดยสมบูรณ์ ทำให้มนุษย์เห็น

ประโยชน์ของเครื่องจักรและความสะดวกสบายของชีวิตสมัยใหม่ ผู้คนจึงเสื่อมคลายความนิยมการละครในแนวบรรยายพรรณานิยม ซึ่งต่อต้านการใช้เครื่องจักรและเนื่องจากฝันร้ายในยุคแรกของการปฏิวัติอุตสาหกรรมได้หมดไปโดยสิ้นเชิง

3. นักการละครในแนวบรรยายพรรณานิยมรุ่นหลังพบว่า คนไม่สามารถที่จะหาสิ่งแปลกใหม่ ที่ให้ความสำคัญเพียงพอสำหรับการทดลองทางการละครตามรูปแบบที่แปลกใหม่และมหัศจรรย์นี้ได้ ส่วนมากความคิดที่นักการละครแนวนี้ในรุ่นหลัง ๆ ใช้ และถ่ายทอดออกมาเป็นสิ่งที่นักบรรยายพรรณานิยมรุ่นก่อน ๆ คิดไว้แล้วทั้งสิ้น เทคนิคและวิธีการของละครในแนวนี้ตั้งแต่การจัดฉาก การจัดเวทีและการสร้างนิสัยตัวละคร ฯลฯ ซึ่งผิดไปจากธรรมดาและดูจะเป็นการมองโลกในแง่ร้าย ทำให้ความมวนใจของละครในแนวนี้ลดน้อยลง ผู้ดำเนินการโรงละครและผู้คลังโกลีในการละครต่างหมดความศรัทธาการละครแนวนี้ในที่สุด

ถึงแม้ว่าแนวความคิดแบบบรรยายพรรณานิยมได้หยุดการเคลื่อนไหวลงไปแล้ว และนักประพันธ์ในสมัยปัจจุบันนี้ไม่ได้นำแนวความคิดนี้มาใช้โดยตรง อิทธิพลของแนวความคิดนี้ก็ยังหลงเหลืออยู่ในวงการละครซึ่งจะเห็นได้จากการประดิษฐ์ฉากบนเวที พร้อมทั้งเทคนิคและวิธีการในการจัดฉากและระบบแสงสี ซึ่งจะเห็นได้โดยทั่วไปจากโรงละคร และละครในรูปภาพยนตร์ของสมัยปัจจุบัน

ชีวิตและผลงานของยูจีน โอ'นีล

โอ'นีลเป็นนักการละครคนแรกของสหรัฐอเมริกาที่นำวรรณคดีมาสู่เวทีการละคร และเป็นนักประพันธ์อเมริกันเพียงคนเดียวที่ได้รับรางวัลโนเบล (Nobel Prize) ในสาขาวรรณกรรม จากความพยายามของโอ'นีลการละครอเมริกันจึงเจริญมากในช่วงคริสต์ทศวรรษที่ 1920 การละครอเมริกันกลายเป็นสื่อกลางทางด้านวัฒนธรรมและกลายเป็นสิ่งบันเทิงที่คนอเมริกันให้ความสนใจมากที่สุด ก่อนปี 1920 โรงละครบรอดเวย์เสนอแต่คนตรีและสิ่งบันเทิงที่สั่งตรงจากยุโรป ประกอบไปด้วยการแสดงเรื่องประโลมโลก (Melodrama) และตลกเสียดสีสังคม (Farce) เมื่อถึงสมัยของโอ'นีล เขากลับเห็นว่าโรงละครควรเป็นสถานที่ที่ใช้แสดงถึงความคิดที่จริงจังจากการวินิจฉัยที่มีเหตุผลมากกว่า เนื่องจากโอ'นีลซาบซึ้งกับโศกนาฏกรรมของชีวิต เขาจึงมุ่งสร้าง

การละครในแนวโศกนาฏกรรม มาร์ที ฟาลจิมี่ (Valgema. 1972 : 5) กล่าวว่าโอ'เน็ลได้รับอิทธิพลจากละครโศกนาฏกรรมของกรีกโบราณ ผลงานของโอ'เน็ล จึงเทียบได้กับเชกสเปียร์ (William Shakespeare) จากงานเขียนชิ้นเอกต่าง ๆ ของโอ'เน็ลกว่า 20 ปี โอ'เน็ลทำให้โรงละครบรอดเวย์ก้าวเข้าสู่ยุคแห่งความรุ่งเรือง กล่าวกันว่าโอ'เน็ลเป็นนักการละครที่รักการค้นคว้าและการหาประสบการณ์ให้กับตัวเอง โอ'เน็ลทำการทดลองค้นคว้าและหากลวิธีใหม่ ๆ ทางด้านละคร อยู่เสมอโอ'เน็ลศึกษาแนวคิดแบบบรรยายพรรณานิยมของเยอรมัน ผลงานของสตรินด์เบิร์ก (Strindberg) ความคิดของนิทซ์เช (Nietzsche) และจิตวิทยาของฟรอยด์ (Freud) ฯลฯ เป็นต้น โอ'เน็ลเป็นผู้ทำลายธรรมเนียมนิยมทางด้านละครแบบเก่า ๆ เช่น เรื่องรักใคร่ชวนฝัน (Romance) และเรื่องประโลมโลก (Melodrama) ไปสู่การละครในแนวของการแสดงถึงสภาพจิตภายในซึ่งไม่เคยมีใครในประเทศสหรัฐอเมริกาเคยทำมาก่อน

ชีวิตช่วงปฐมวัย

กล่าวได้ว่า โอ'เน็ลเกิดมาเพื่อการละครโดยแท้จริง เพราะบิดาของโอ'เน็ล (James O'Neill) เป็นนักแสดงละครที่มีชื่อเสียงในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 ในบทบาทของ เกานท์ มงเต คริสโต (Count Monte Cristo) ซึ่งดัดแปลงมาจากนวนิยายของ อเล็กซานเดอร์ ดูมาส์ (Alexandre Dumas) มารดาของโอ'เน็ลคือ เอลลา โอ'เน็ล (Ella O'Neill) ต้องเดินทางไปกับบิดาของโอ'เน็ลเพื่อทำการแสดงตลอดเวลาจะได้หยุดพักบ้าง ก็ในช่วงที่พี่ชายของเขาชื่อ เจมส์ โอ'เน็ล จูเนียร์ (James O'Neill Junior) และตัวของโอ'เน็ลเองได้ถือกำเนิดขึ้นเท่านั้น

โอ'เน็ลเกิดเมื่อวันที่ 16 ตุลาคม ค.ศ. 1888 ณ โรงแรมแห่งหนึ่งในกรุงนิวยอร์ก (New York City) โอ'เน็ลใช้ชีวิตในวัยเด็กอยู่ตามโรงแรม บนรถไฟ และหลังเวทีละคร ถึงแม้ว่าโอ'เน็ลจะดำเนินชีวิตในวัยเด็กของตนเองว่าขาดความมั่นคง ขาดความอบอุ่นที่พึงจะมี และดำเนินบิดาของเขาที่น่าครอครวไปสู่ความลำบาก ระหกระเหินและการพนันจนอันไม่มีที่สิ้นสุด จนเป็นเหตุให้มารดาของเขาต้องคิดยา ก็เรียกได้ว่าวิถีชีวิตแบบนี้ทำให้โอ'เน็ลมีการละครอยู่ในสายเลือดอย่างแท้จริง นอกจากนั้นบิดาของโอ'เน็ลยังเป็นพวกแคทอลิกเชื้อสายไอริช (Irish) และมารดาก็ทำ

ตัวเป็นผู้คิดและเคร่งแบบคลังใกล้ต่อการปฏิบัติกิจทางศาสนา บทบาทของทั้งสองท่านมีอิทธิพลต่อการเขียนบทละครของไอ'นีลในเวลาต่อมา เป็นข้อคิดที่ไอ'นีลนำมาใช้เป็นบทขัดแย้ง (Conflict) ในบทละคร ข้อขัดแย้งดังกล่าวก็คือการต่อสู้กับพระเจ้าและศาสนา ซึ่งทำให้บทละครของไอ'นีลมีลักษณะเด่นเป็นของตนเอง

ไอ'นีลได้รับการศึกษาเบื้องต้นที่โรงเรียนประจำคือ เมาน์เทนต์เซนต์ วินเซนต์ (Mt. St. Vincent) ในเมืองบรองซ์ (Bronx) และที่เบ็ทส์อะคาเดมี (Betts Academy) ในเมืองสแตนฟอร์ด (Stanford) รัฐคอนเนคติกัต (Connecticut) ไอ'นีลมีโอกาสอยู่กับครอบครัวในช่วงภาคฤดูร้อนเท่านั้น บ้านที่ไอ'นีลพักอาศัยอยู่ริมฝั่งแม่น้ำเทมส์ (Thames) ในเมืองนิวลอนดอน (New London) ไอ'นีลได้เข้าไปศึกษาในมหาวิทยาลัยพรินซ์ตัน (Princeton) เป็นเวลา 1 ปี (1906 - 1907) เนื่องจากความกดดันจากภาวะความเจ็บป่วยทางจิตของมารดาและความล้มเหลวจากการสอบที่มหาวิทยาลัย ไอ'นีลจึงลาออกจากการเรียนโดยให้เหตุผลกับตนเองว่าเพื่อหา "ประสบการณ์ชีวิต" ซึ่งถือว่าการศึกษาย่างแท้จริง ไอ'นีลออกเดินทางไปค้าขายทางเรือยังกรุงบัวโนส ไอเรส (Buenos Aires) ลิเวอร์พูล (Liverpool) และนิวยอร์ก (New York) ช่วงนี้เองที่ไอ'นีลดื่มสุราจัดและพยายามฆ่าตัวตาย ไอ'นีลมีสภาพดีขึ้นเมื่ออายุ 24 ปี เขาทำงานเป็นนักข่าวให้กับนิตยสารนิวลอนดอนเทเลกราฟ (New London Telegraph) ต่อมาไอ'นีลถูกคุกคามด้วยวัณโรคและต้องเข้ารับการบำบัดอยู่ในสถานกักโรค เกลอร์ด ฟาร์ม แซนนิตาเรียม (Gaylord Farm Sanitarium) ในเมืองวอลลิงฟอร์ด (Wallingford) เป็นเวลา 6 เดือน (1912 - 1913) ณ สถานกักโรคนี้เอง ที่ไอ'นีลใช้เวลาทั้งหมดอ่านและศึกษาเกี่ยวกับศิลปะการละครและเริ่มเขียนบทละคร 1 องก์จบออกมา

ช่วงเริ่มสร้างผลงาน

บทละครเรื่องแรก ๆ ของไอ'นีลเป็นเรื่องประโลมโลก (Melodrama) ซึ่งได้รับการพิจารณาว่าเป็นเรื่องที่ค่อนข้างหนักและไม่เหมาะสม เช่น เรื่องของโสเภณีที่ถูกทอดทิ้ง กลาสี่เรือที่หัวเหวและความไม่ยุติธรรมของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ นักวิจารณ์บทละครคนหนึ่งแนะนำพ่อของไอ'นีล

ให้ส่งไอ'นีลไปศึกษาทางด้านการละครที่มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด (Harvard) เพื่อศึกษากับศาสตราจารย์จอร์จ เพียซี เบเกอร์ (George Pierce Baker) ทางด้านการเขียนบทละคร อาจกล่าวได้ว่าไอ'นีลเป็นหนี้บุญคุณของศาสตราจารย์เบเกอร์ และนั่นคือแนวทางแห่งความเจริญรุ่งเรืองในสาขากาการละครของไอ'นีลในเวลาต่อมา

ไอ'นีลเริ่มมีชื่อเสียงในฐานะของนักเขียนบทละครเมื่อ ค.ศ. 1916 ไอ'นีลได้ร่วมกับกลุ่มนักเขียนและนักแสดงที่เรียกตนเองว่า เดอะ พรอพวินทาวน์เพลเยอร์ส จัดแสดงบทละครเรื่อง Bound East for Cardiff (1916) ขึ้นเป็นครั้งแรก ชื่อเสียงทางด้านการละครของไอ'นีลจึงเริ่มเปล่งประกายขึ้น ต่อมาโรงละครแห่งนั้นก็ได้รับชื่อว่า เดอะ เพลไรท์ส เธียเตอร์ (The Playwrights Theater) ซึ่งเป็นโรงละครที่นักประพันธ์หน้าใหม่ในสมัยนั้นรวมตัวกันตั้งขึ้นเพื่อจัดแสดงละครที่ตนเองเขียนบท ผลงานต่อ ๆ มาของไอ'นีลได้ทำให้นักเขียนกลุ่มนี้มีชื่อเสียงขึ้นในช่วงปี 1916 - 1920 บทละครองค์ที่เกี่ยวข้องของไอ'นีลหลายเรื่องได้จัดแสดงที่โรงละครแห่งนี้ และต่อมาบทละครยาวเรื่อง Beyond The Horizon ของไอ'นีลก็ได้จัดแสดงที่โรงละครบรอดเวย์ ในวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 1920

Beyond The Horizon ทำความประทับใจให้กับนักวิจารณ์และผู้ชมเป็นจำนวนมาก และไอ'นีลก็ชนะรางวัลพูลิตเซอร์ (Pulitzer Prize) ครั้งแรกในจำนวน 4 ครั้งจากบทละครเรื่องนี้ บทละครเรื่องอื่น ๆ ที่ไอ'นีลชนะรางวัลพูลิตเซอร์ได้แก่ Anna Christie (1924), Strange Interlude (1928) และ Long Day's Journey into Night (ได้รับหลังจากเสียชีวิตแล้วในปี 1957) ชื่อเสียงของไอ'นีลจึงเป็นที่รู้จักของสาธารณชน อีก 20 ปีถัดมาชื่อเสียงของไอ'นีลก็แพร่หลายไปทั่วทั้งในสหรัฐอเมริกาและต่างประเทศ ไอ'นีลจึงเทียบได้กับเชกสเปียร์ (William Shakespeare) และชอว์ (George Bernard Shaw)

ช่วงสร้างผลงานสำคัญ

ในระหว่างปี 1920 - 1943 ไอ'นีลเขียนบทละครยาวหลายองค์จบถึง 20 เรื่อง กล่าวกันว่าไอ'นีลเขียนต้นฉบับของแต่ละเรื่องมากกว่า 6 ครั้งจนกว่าจะแน่ใจและพอใจ บนชั้นหนังสือของไอ'นีลเต็มไปด้วยสมุดบันทึกที่ใช้บันทึกการค้นคว้าต่าง ๆ รวมทั้งโครงเรื่อง แง่คิดจากละคร และ

บันทึกเดือนความจำต่าง ๆ บทละครสั้น ๆ บางเรื่องเช่น Bound East for Cardiff, In the Zone, The Long Voyage Home และ The Moon of the Caribbees เขียนขึ้นในปี 1913 - 1917 และมาจัดแสดงในปี 1924 ในช่วงนี้โอ'เนลล์ได้ทำการทดลองกลวิธีทางด้านการละครมากมาย การทดลองที่ประสบความสำเร็จมากที่สุดก็คือการใช้แนวคิดแบบบรรยายพรรณานิยม (Expressionism) ในการละคร บทละครที่มีชื่อเสียงที่สุดในเวลานี้ของโอ'เนลล์คือ The Emperor Jones (1920) และ The Hairy Ape (1922)

จากการค้นคว้าในหนังสือชื่อ Eugene O'Neill and the tragic tension ของ คอริส วี.ฟอล์ค (Falk. 1958 : 3 - 13) ทำให้ทราบว่าโอ'เนลล์เขียนบทละครจากความคิดเห็นส่วนตัว ซึ่งเป็นผลมาจากความสัมพันธ์อันไม่ค่อจะราบรื่นภายในครอบครัว บิดาและมารดาของโอ'เนลล์รักกันแต่ก็ไม่เข้าใจกัน พี่ชายของโอ'เนลล์ที่รักและพยายามชักนำโอ'เนลล์ไปในทางชั่วและต้องตายด้วยโรคพิษสุราเรื้อรังเมื่ออายุน้อย ตัวของโอ'เนลล์อยู่ท่ามกลางทั้งความรักและความโกรธของบุคคลทั้งสาม

บทละครยาวอีกเรื่องหนึ่งที่โอ'เนลล์ประสบความสำเร็จคือ Anna Christie (1921) เป็นละครในแนวโศกนาฏกรรมเกี่ยวกับ "โสเภณีผู้มีใจดวงงาม" ในบทละครเรื่องนี้โอ'เนลล์แสดงให้เห็นการต่อสู้ด้วยความทุกข์ทรมานของเด็กสาวอเมริกัน ชื่อสายสวีเดนคนหนึ่งที่ต้องการเลิกอาชีพโสเภณีและมาอยู่กินกับกลาสีเรือหนุ่ม โอ'เนลล์เองกลับไม่ชอบบทละครเรื่องนี้ โดยบอกว่าเป็นบทละครที่ "ง่ายเกินไป"

บทละครยาวหลายองก์จบเรื่องแรกที่โอ'เนลล์ประสบผลสำเร็จคือเรื่อง Desire Under the Elms โอ'เนลล์ใช้โศกนาฏกรรมของกรีกในบทละครเรื่องนี้ ซึ่งโอ'เนลล์รู้สึกว่าชีวิตตนเองคือความปรารถนาใต้ต้นเอล์มส์เหมือนชื่อของละครเรื่องนี้ โอ'เนลล์ใช้แก่นเรื่องของกรีก เช่นการร่วมเพศของบุคคลในสายเลือดเดียวกัน (Incest) การฆ่าลูกในไส้ (Infanticide) และการแก้แค้น (Retribution) โอ'เนลล์ยังได้วางโครงเรื่องโดยทั่วไปให้เข้ากับความขัดแย้งในครอบครัวของตนเองอีกด้วย บทละครเรื่องนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับพ่อที่ตัดหางจัด ลูกชายที่อ่อนแอ แม่ที่ขมขื่นซึ่งสามารถฆ่าได้แม้กระทั่งลูกในไส้ของตนเอง สิ่งเหล่านี้ถูกนำมาแสดงโดยไม่ใส่ใจกับธรรมเนียมของโรงละคร

บรอดเวย์ในสมัยนั้น ละครเรื่องนี้ได้รับการยกย่องว่าเป็นโศกนาฏกรรมสมัยใหม่ที่มีชื่อเสียงมากของศตวรรษที่ 20

ในบทละครเรื่อง The Great God Brown โอนีลได้แสดงแก่นเรื่องหลัก (Major theme) ที่เขาได้ใช้ในบทละครต่อ ๆ มานั้นก็คือการแสดงความขัดแย้งระหว่างแนวความคิดที่ให้ความสำคัญกับจิตใจ (Idealism) กับแนวความคิดที่ให้ความสำคัญกับวัตถุ (Materialism) ถึงแม้ว่าละครเรื่องนี้จะทำให้ผู้ชมเข้าใจยากเนื่องจากการแสดงความคิดต่าง ๆ ออกมาในเชิงอุปมัยแต่ก็มากไปด้วยกลวิธีทางการละคร เช่น การใช้หน้าฉาก การใช้บทสนทนาที่แสดงให้เห็นสภาพจิตใจในสิ่งถือว่าเป็นละครในแนวบรรยายพรรณานิยมเช่นกัน เทคนิคที่กล่าวมาเป็นการทดลองใหม่ ๆ ทางด้านการละคร สิ่งเหล่านี้เป็นที่ยอมรับในวงการละครและวงการภาพยนตร์ในเวลาต่อมา โครงสร้างของบทละครเรื่องนี้ค่อนข้างจะสับสน แต่ก็ถูกแก้ไขด้วยการใช้สัญลักษณ์ร้อยกรองที่ไพเราะ พร้อมด้วยกลวิธีใหม่ ๆ เทคนิคและวิธีการของละครเรื่องนี้จึงกลายเป็นผู้นำของวงการละครอเมริกันในสมัยต่อ ๆ มา

นวัตกรรมทางการละครของโอนีลได้ก้าวหน้าต่อไปอีกดังเช่นบทละครเรื่อง Strange Interlude มีการปฏิวัติทั้งรูปแบบ ความยาว และเวลาในการแสดง ดังเช่นเมื่อเปิดแสดงครั้งแรก เปิดแสดงเวลายาวมากมีการเบรคให้ผู้ชมออกไปรับประทานอาหารค่ำและเลิกตามเวลาปกติ เทคนิคใหม่สำหรับโอนีลที่นำมาใช้ในบทละครเรื่องนี้ก็คือ การให้ตัวละครบ่นปากพูดกับคนดู (Asides) หรือการให้ตัวละครรำพึงความในใจออกมา (Soliloquies) ในบทละครเรื่องนี้ โอนีลแสดงให้เห็นความกล้าของผู้หญิงโดยทั่วไป ซึ่งแสดงออกในหลายบทบาท เช่น บทบาทของลูกสาว บทบาทของภรรยา บทบาทของนายผู้หญิง และบทบาทของมิตรแท้ บทละครเรื่องนี้จัดแสดงในปี 1928 และยังแสดงออกถึงอิทธิพลทางจิตวิทยาของฟรอยด์ (Freudian Psychology) อย่างเห็นได้ชัด

งานเขียนชิ้นเอกของโอนีลอีกเรื่องหนึ่งคือบทละครเรื่อง Morning Becomes Electra ซึ่งโอนีลใช้รูปแบบ แก่นเรื่องและตัวละครจากเทพนิยายกรีก โดยใช้พื้นฐานทางการละครซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ตอนใหญ่ ๆ ของอีสทึลัส (Aeschylus. 525 - 456 B.C) นั่นคือมีละครย่อย ๆ

3 เรื่องอยู่ในเรื่องเดียวกัน เพื่อให้ละครเรื่องนี้สมจริงตามสมัย โอ'นีลจึงเปิดฉากละครเรื่องนี้ให้อยู่ในยุคของสงครามกลางเมือง (Civil War) ในนิว อิงแลนด์ (New England) แต่ใช้รูปแบบและความขัดแย้งจากตัวละครของกรีก ดังเช่นการที่ตัวเอกของเรื่องเดินทางกลับมาจากสงครามมาพบภรรยาซึ่งคบชู้ ชู้ก็ฆ่าเขาตาย ลูกสาวที่ได้รับการเก็บกักก็แก้แค้นแทนพ่อโดยใช้น้องชายที่มีความรักฉันทูสาวกับแม่เป็นผู้ฆ่าและต่อมาน้องชายของเธอก็ฆ่าตัวตายในที่สุด

จากละครในแนวโศกนาฏกรรม โอ'นีลก็แต่งบทละครประเภทชวนหัว ซึ่งเป็นผลงานเพียงเรื่องเดียวในประเภทนี้ ได้แก่เรื่อง Ah, Wilderness! จัดแสดงที่โรงละครบรอดเวย์ในปี 1933 จากบทละครเรื่องนี้ โอ'นีลแสดงให้เห็นคนอื่นรู้ว่า เขาก็สามารถถ่ายถอดชีวิตออกมาในแนวชวนหัวได้ เช่นเดียวกับแนวโศกนาฏกรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งบทละครเรื่องนี้ได้สร้างจากและจัดสถานที่ให้อยู่ในเวลาเดียวกันกับบทละครในแนวโศกนาฏกรรมอีกเรื่องหนึ่งของโอ'นีลคือให้เหตุการณ์เกิดขึ้นในนิว อิงแลนด์ ในช่วง ค.ศ. 1900 บทละครดังกล่าวคืองานเขียนชิ้นเอกอีกชิ้นหนึ่งในเรื่อง Long Day's Journey into Night ซึ่งแสดงออกถึงความทุกข์ทรมานของเด็กหนุ่มผู้อ่อนไหวคนหนึ่ง Ah, Wilderness! จึงเปรียบเสมือนเหรียญคนละด้านกับ Long Day's Journey into Night นั่นเอง

บทละครเรื่อง The Iceman Cometh ของโอ'นีลตามมาในปี 1939 บทละครเรื่องนี้ได้ชื่อว่าเป็นบทละครที่ซับซ้อนและเป็นโศกนาฏกรรมที่ดีที่สุดของโอ'นีล จัดแสดงที่บรอดเวย์ในปี 1946 ประกอบไปด้วยการใช้สัญลักษณ์ทางศาสนาที่ลึกซึ้ง เป็นการศึกษาให้เห็นถึงความต้องการที่จะมีชีวิตที่ดีกว่าของมนุษย์ แม้ว่ามนุษย์จะต้องหลอกลวงตนเองในการทำเช่นนั้นก็ตาม

ชีวิตในวัยเยาว์ยังคงมีอิทธิพลต่องานเขียนในช่วงท้าย ๆ ของโอ'นีล อาจกล่าวได้ว่า Long Day's Journey into Night เป็นละครอิงอดีตชีวิตประวัติของโอ'นีล เพราะเป็นเรื่องแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างพ่อ แม่ และลูกชายสองคน การมองชีวิตในแง่เศร้าของโอ'นีล มาจากความสัมพันธ์กับผู้หญิง 3 คน ที่เขาแต่งงานด้วย คือ แคทลีน เจ็นกินส์ (Kathleen Jenkins) แอกเนส โบลตัน (Agnes Boulton) และคาร์ลอตตา มอนเทอรี (Carlotta Monterey) สองคนแรกหย่ากันและมีลูก 3 คน ลูกชายคนโต คือ ยูยีน โอ'นีล จูเนียร์

(Eugene O'Neill Jr. เกิดจากภรรยาคนแรก) ฆ่าตัวตายเมื่ออายุ 40 ปี ลูกชายคนรองคือ เซน (Shane O'Neill เกิดจากภรรยาคนที่สอง) มีชีวิตที่ไม่แน่นอน ลูกสาวของโอ'เน็ลคือ อูนา (Oona เกิดจาก Agnes Boulton เช่นกัน) โอ'เน็ลตัดลูกสาวคนนี้ออกจากชีวิตตนเองเมื่ออายุ 18 ปี เนื่องจากไปแต่งงานกับ ชาลี แชปลิน (Charlie Chaplin) ซึ่งอยู่ในวัยเดียวกันกับโอ'เน็ล

ในปี 1936 โอ'เน็ลได้รับรางวัลโนเบล (Nobel Prize) ในสาขาวรรณกรรมจากประเทศสวีเดน เป็นครั้งแรกที่นักประพันธ์อเมริกันได้รับรางวัลอันทรงเกียรตินี้ ผลงานที่โอ'เน็ลไม่ฝันจะทำหลังจากนี้ คือ การแต่งบทละครชุดหนึ่ง ซึ่งจะบอกประวัติความเป็นมาของครอบครัวชาวอเมริกันครอบครัวหนึ่ง บทละครชุดนี้จะมีสิบเอ็ดตอนในเรื่องเดียวกันซึ่งโอ'เน็ลคิดโครงการไว้ตั้งแต่ปี 1930 บทละครชุดนี้จะแสดง 11 วันติดต่อกัน เป็นเรื่องเกี่ยวกับครอบครัวอเมริกันตั้งแต่ช่วงต้น ตั้งแต่ ค.ศ. 1800 จนถึงยุคที่ทันสมัย แต่โอ'เน็ลก็ไม่สมหวัง เนื่องจากสุขภาพไม่อำนวย โอ'เน็ลเขียนบทและโครงเรื่องของละครชุดนั้นไว้หมดแล้ว และเขียนฉบับร่างด้วย แต่สามารถทำได้เพียงหนึ่งตอนเท่านั้นซึ่งมีชื่อเรื่องว่า A Touch of the Poet โอ'เน็ลต้องผจญกับโรคข้อเสื่อมและไม่สามารถจับปากกาเขียนบทได้อีก มีฉบับร่างของบทละครอีกตอนหนึ่งที่ยังเขียนไม่จบ คือ ตอนที่ชื่อว่า More Stately Mansions บทละครดังกล่าวได้รับการจัดพิมพ์ใน ค.ศ. 1964 และจัดแสดงอีกสามปีต่อมา ณ โรงละครบรอดเวย์

ชีวิตบั้นปลาย

โอ'เน็ลใช้ชีวิตช่วงท้ายด้วยความเจ็บปวดและผิดหวังเพราะไม่สามารถทำงานได้ โอ'เน็ลอยากตายและต้องนั่งรอความตายอยู่ ณ โรงแรมแห่งหนึ่งในเมืองบอสตัน ไม่ได้พบและเห็นใครนอกจากหมอประจำตัว พยาบาล และภรรยาคนที่สาม คือ คาร์ลอตตา มอนเทอร์ ด้วยหัวใจที่สลายและโศกเศร้าเหมือนกับบทละครที่เขาประพันธ์ขึ้น โอ'เน็ลถึงแก่กรรมในวันที่ 27 พฤศจิกายน ค.ศ. 1953 คงเหลือทิ้งไว้แต่ชื่อเสียงและผลงานอันทรงเกียรติที่ทุกคนไม่มีวันลืม

ผลงานบทละครที่สำคัญและปีที่จัดแสดง

ผลงานของไอ 'นีลแบ่งออกได้เป็น 5 ยุค ยุคแรกเป็นยุคทดลองผลงาน เป็นบทละครประเภทองก์เดียวจบ ผลงานไม่ค่อยดีนักและไม่ได้รับความนิยม ยุคที่สองอยู่ระหว่างปี 1916 - 1917 เป็นช่วงที่ผลงานของไอ 'นีลเริ่มเป็นที่ยอมรับ เป็นบทละครสั้นเกี่ยวกับการใช้ชีวิตในท้องทะเล ยุคที่สามอยู่ระหว่างปี 1918 - 1924 เป็นระยะเวลาที่ไอ 'นีล ประสบความสำเร็จมากที่สุด เป็นช่วงของการได้รับรางวัลพูลิตเซอร์ถึงสองครั้ง ยุคที่สี่อยู่ระหว่างปี 1925 - 1935 เป็นช่วงของการทดลองนวัตกรรมทางด้านละครแบบใหม่ ๆ เช่น แนวความคิดแบบบรรยาย พรรณานิยมและอื่น ๆ ยุคที่ห้าเริ่มในปี ค.ศ. 1936 เป็นปีที่ไอ 'นีลได้รับรางวัลโนเบลสาขาวรรณกรรม หลังจากนั้นถึงจุดอิมิตัวและผลงานก็เริ่มตกต่ำลง เนื่องจากปัญหาสุขภาพจนกระทั่งถึงแก่กรรมในปี ค.ศ. 1953 ผลงานบทละครที่สำคัญของไอ 'นีลมีดังต่อไปนี้ คือ

ยุคแรก Thirst and Other One Act Plays (1914)

Before Breakfast (1916)

ยุคที่สอง Bound East for Cardiff (1916)

Ile (1917)

In The Zone (1917)

The Long Voyage Home (1917)

ยุคที่สาม The Moon of the Caribbees (1918)

The Rope (1918)

Where the Cross Is Made (1918)

The Dreamy Kid (1919)

Beyond the Horizon (1920)

Diff'rent (1920)

The Emperor Jones (1920)

Anna Christie (1921)

Gold (1921)

The Straw (1921)

The First Man (1922)

The Hairy Ape (1922)

All God's Chillun Got Wings (1924)

Desire under the Elms (1924)

Welded (1924)

ยุคทสี่

The Fountain (1925)

The Great God Brown (1926)

Lazarus Laughed (1928)

Marco Millions (1928)

Strange Interlude (1928)

Dynamo (1929)

Morning Becomes Electra (1931)

Ah, Wilderness! (1933)

Day Without End (1934)

ยุคทห้า

The Iceman Cometh (1936)

Lost Plays (1950 เป็นปีที่ตีพิมพ์)

Long Day's Journey into Night (1956)

A Moon for the Misbegotten (1957)

A Touch of the Poet (1958)

Hughie (1959 เป็นปีที่ตีพิมพ์)

Poems, 1912 - 1924 (ผลงานประเภทร้อยกรองตีพิมพ์ 1980)

โอ'นีลถึงแก่กรรมเป็นเวลานานแล้ว คงทิ้งไว้แต่ผลงานอันเต็มไปด้วยคุณค่า โอ'นีลได้นำชีวิตชีวาและพลังมาสู่การละครอเมริกัน ซึ่งลักษณะดังกล่าวไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์อเมริกัน การนำรูปแบบและกลวิธีใหม่ ๆ มาใช้กับการละคร พร้อมทั้งความสามารถรอบตัวและความใฝ่ใจในด้านการทดลองทางการละครอันไม่มีที่สิ้นสุด โอ'นีลจึงสมควรได้รับการยกย่องให้เป็นอัจฉริยบุคคลทางการละคร โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้แนวความคิดแบบบรรยายพรรณานิยมทางการละคร ซึ่งประกอบไปด้วยการใช้กลวิธีที่ก้าวหน้า การหยั่งเห็นถึงจิตวิญญาณของมนุษย์ และการเป็นต้นแบบในแนวคิดและการแสดงออกต่าง ๆ โอ'นีลจึงสมควรได้รับการยกย่องให้เป็นนักประพันธ์เอกของคริสต์ศตวรรษที่ 20 โดยแท้จริง

ข้อมูลทางเทคนิคของบรรยายพรรณานิยม

เนื่องจากแนวความคิดแบบบรรยายพรรณานิยม เป็นแนวคิดที่แปลกใหม่และไม่มีนักบรรยายพรรณานิยมท่านใดให้คำจำกัดความ พร้อมทั้งกลวิธีของแนวคิดนี้ไว้อย่างชัดเจน นอกจากผู้ศึกษาจะค้นคว้าเองจากผลงานของนักประพันธ์ในเวลานั้นเท่านั้น จากบทความชื่อ The Realistic Temper : The Expressionists โดยคร. ริชาร์ด ซี บัคสเตด (Richard C. Buckstead) ศาสตราจารย์ทางด้านวรรณคดีแห่งมหาวิทยาลัย เซนต์ โอลาร์ฟ (Saint O'larf) และหนังสือชื่อ Expressionism โดย อาร์. เอส. เฟอร์เนส (Furnace. 1973 : 1- 21) ทำให้ผู้วิจัยสามารถรวบรวมข้อคิดและกลวิธีของแนวความคิดแบบบรรยายพรรณานิยมไว้ได้เป็นหลักใหญ่ ๆ ดังต่อไปนี้คือ

1. บรรยายพรรณานิยมเป็นเรื่องเกี่ยวกับจิตใจ

จิตสำนึกส่วนตัวของนักบรรยายพรรณานิยมจะมีความสำคัญมากกว่าจาก ตัวละคร หรือ พฤติกรรมซึ่งอยู่ภายใต้การสังเกตของตนเอง แทนที่จะพยายามสื่อสารทางด้านความคิดหรือให้ความสำคัญโดยตรงจากชีวิตที่มองเห็นนักบรรยายพรรณานิยมกลับยอมรับความสำคัญของการตอบสนองจากความรู้สึกภายในซึ่งสร้างขึ้นจากสิ่งเร้าภายนอก บรรยายพรรณานิยมแสดงออกถึงสภาพภายในใจ ความรู้สึก อารมณ์สะเทือนใจ วิญญาณภายในและการหยั่งเห็นต่อสภาพชีวิต วรรณกรรมโดยประกอบ

ด้วยสิ่งดังกล่าวนี้ วรรณกรรมชิ้นนั้น คือวรรณกรรมในแนวบรรยายพรรณานิยม

พูดได้อีกแห่งหนึ่งก็คือบรรยายพรรณานิยมเป็นแนวคิดที่ตรงกันข้ามกับแนวคิดแบบประทับใจนิยม (Impressionism) แรงบันดาลใจของแนวประทับใจนิยมมาจากความประทับใจต่อสิ่งภายนอกเข้ามาสู่ภายในใจ แต่แรงบันดาลใจของแนวบรรยายพรรณานิยม จะมาจากสภาพจิตใจภายในของผู้เขียนหรือของตัวละครออกมาสู่โลกภายนอก นักประทับใจนิยมเริ่มที่ความจริงที่ปรากฏต่อสายตา แล้วแสดงออกให้เห็นถึงพฤติกรรมที่มีต่อสิ่งนั้นภายในจิตใจ แต่นักบรรยายพรรณานิยมจะทำให้ภาพหรือสิ่งที่เกิดภายในจิตใจ (ส่วนมากมักจะเป็นอารมณ์ที่รุนแรงหรือความทุกข์ทรมาน) ปรากฏเป็นรูปร่างออกมา นักบรรยายพรรณานิยมจะแปลภาพที่ปรากฏภายในใจ เช่น อารมณ์ สะเทือนใจ ก่อนที่จะเห็นภาพหรือเหตุการณ์ภายนอก ปากกาจึงเป็นเครื่องบรรยายถึงวิญญาณของนักประพันธ์แนวนี้ นักประพันธ์จะเกิดการรับรู้ (Perception) แล้วลงมือเขียนเพื่อแสดงถึงสิ่งที่ตนรับรู้ นั่น เขาจะแสดงความรู้สึกและปล่อยตนเองไปตามการหยั่งเห็น (Intuitions) นั้น ๆ ด้วยจิตใจอันอ่อนไหวของนักประพันธ์ ผู้ชมจะถูกดึงไปจากโลกแห่งความเป็นจริงภายนอกไปสู่โลกภายในจิตใจของผู้ประพันธ์ ความรู้สึกที่เกิดขึ้นภายในใจจะแสดงออกมาโดยการเปลี่ยนวัตถุที่ปรากฏต่อสายตาให้เป็นไปตามสภาพภายในจิตใจของตนเอง ในสภาพเช่นนี้จึงอาจกล่าวได้ว่า นักบรรยายพรรณานิยมมีสัจจะในการแสดงออกให้เห็นถึงปฏิกิริยาตอบสนอง อารมณ์สะเทือนใจ และความเพื่อฝันของตนเองต่อโลกภายนอก

มีการถกเถียงกันว่าควรจะมีการชี้ลงไปให้แน่นอนหรือไม่ว่าหน้าที่ของนักประพันธ์นั้นก็คือการสื่อให้เห็นความคิดของตนเอง แต่ไม่ควรจะบิดเบือนวัตถุที่ปรากฏต่อสายตาไปตามพฤติกรรมตอบสนองของตนเองคำตอบก็คือ ทำไมต้องทำอย่างนั้น ปัจจุบันวรรณคดีได้เปลี่ยนแนวทางไปเนื่องจากหลายสาเหตุ เราไม่อาจพูดได้ว่านักคนตรีควรแสดงให้เห็นแต่เพียงโลกที่เขาเห็นและได้ยินได้ฟังจากธรรมชาติภายนอกเท่านั้น แต่เราคาดว่านักคนตรีจะให้เราทั้งภาพ ความไพเราะ และความรู้สึกที่ทำให้เกิดอารมณ์สะเทือนใจซึ่งมีเพียงนักคนตรีเท่านั้นที่ได้ยินได้ฟัง และรู้สึกและมีการตอบสนองอยู่ภายในจิตวิญญาณของตนเอง ดังนั้นศิลปินจึงควรจะได้แสดงออกถึงความรู้สึกหรือสิ่งที่เขาเห็นจากภายในใจออกมาอย่างแท้จริง

2. บรรยายพรรณานิยมปฏิเสถียรเลียนแบบ

ความจริงภายนอกตามที่ปรากฏต่อสายตา ตามความคิดของนักบรรยายพรรณานิยมถือว่าเป็นสิ่งที่ต้น พวกเขาศรัทธาเฉพาะความจริงภายในใจเท่านั้น ฉะนั้นดอกทานตะวันสำหรับนักบรรยายพรรณานิยมจึงอาจไม่ใช่ดอกทานตะวัน อาจเป็นเพียงแสงสีเหลืองเท่านั้น สะพานอาจไม่ใช่โครงสร้างของเหล็กกล้า แต่อาจหมายถึงบางสิ่งที่เชื่อมโยงอารยธรรม บุคคล หรือความคิดเข้าด้วยกัน นักบรรยายพรรณานิยมเชื่อว่าสาระสำคัญที่ปรากฏในการวาดและการเขียนมีความสำคัญเท่ากับสิ่งที่ปรากฏต่อสายตา นักประพันธ์ในแนวนี้จึงไม่สนใจสิ่งที่ปรากฏต่อสายตา นอกจากแสดงออกถึงสิ่งที่ซ่อนเร้นอยู่ภายในใจเท่านั้น

เชลคอน เซนี (Cheney. 1886 - 1980) สรุปไว้ว่า สิ่งที่ไม่ใช่การเลียนแบบจะได้รับการเปิดเผย แสดงออก และนำเสนอในรูปแบบที่ไม่เหมือนเดิมในแนวความคิดแบบใหม่นี้

3. บรรยายพรรณานิยมมุ่งเสนอความเป็นนามธรรมและรูปแบบเฉพาะ บรรยายพรรณานิยมเป็นมิติที่สี่และเป็นความลึกลับ

ดังที่กล่าวมาแล้วว่านักเขียนในแนวนี้ให้ความสำคัญกับคุณสมบัติภายใน เพราะฉะนั้นรูปธรรมที่ปรากฏออกมาสู่สายตาจะแสดงให้เห็นสภาพจิตใจภายใน เช่น ภาพแม่กับลูกหมายถึงความเป็นแม่ ภาพเปลือยอาจหมายถึงความอุดมสมบูรณ์ ใบหญ้าอาจหมายถึงความเขียวชอุ่ม พระเยซูบนไม้กางเขนอาจหมายถึงความเศร้า และชวานาที่กำลังกินมันอาจหมายถึงความยากจน เป็นต้น

เนื่องจากความพยายามในการแสดงออกถึงโลกแห่งความเป็นจริงเบื้องหลังโลกที่ปรากฏต่อสายตา นักบรรยายพรรณานิยมจึงอาจกล่าวได้ว่าเป็นบุคคลที่มีมโนทัศน์ที่จริงจังและแท้จริง เป็นผู้นำมิติใหม่มาสู่วงการละครและวงการเขียนหนังสือ และเนื่องจากแนวความคิดนี้แสดงถึงความเห็นส่วนตัวของแต่ละบุคคลซึ่งมุ่งแสดงถึงคุณสมบัติภายในมากกว่าสิ่งที่ปรากฏต่อสายตาภายนอก ผู้อ่านและผู้ชมจึงมักจะพบกับความยุ่งยากอยู่มาก เพราะแนวบรรยายพรรณานิยม บิดเบือนสิ่งที่ปรากฏต่อสายตาไปสู่ความรู้สึกภายใน ซึ่งไม่เหมือนกับสิ่งที่เห็นตามธรรมชาติภายนอก ทำให้เกิดความยุ่งยากในการอธิบายให้ตนเองเข้าใจถึงความหักเหของชีวิตซึ่งปรากฏออกมาในแง่มุมใหม่เทียบได้กับภาพของไม้ที่ซ่อนอยู่ในน้ำนั่นเอง

4. แนวความคิดแบบบรรยายพรรณานิยมเกี่ยวข้องกับจิตวิเคราะห์

ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่านักประพันธ์ในแนวคิดนี้จะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ทางจิตวิทยาเป็นอย่างดี แต่เราจะมุ่งดูที่การแสดงออกทางสภาพจิตใจอันรุนแรงของตัวละคร พร้อมทั้งการแสดงออกถึงความพยายามในการปรับตัวให้เข้ากับสภาพสังคม การแสดงออกที่ประหลาดและลึกลับคือลักษณะของการเขียนวรรณกรรมแนวนี้ อาจกล่าวได้ว่าฟรอยด์และจุง (Freud and Jung) เป็นผู้ที่มีอิทธิพลต่อแนวความคิดนี้ อิทธิพลของการศึกษาทางด้านจิตสำนึก จิตใต้สำนึก ความรู้สึกสะท้อนอารมณ์ และความเจ็บปวดในการพยายามสร้างโลก เป็นที่สนใจของนักประพันธ์ในแนวนี้

5. ผู้ประพันธ์นิยมใช้สัญลักษณ์ในการบรรยายพรรณานิยม

บรรยายพรรณานิยมเคลื่อนไหวโดยไร้ทิศทาง โดยเริ่มที่ความจริง แต่ความเป็นจริงนี้สะท้อนออกมาโดยการเปิดเผยให้เห็นสภาพจิตใจของผู้ประพันธ์ จริง ๆ แล้วก็อาจจะพูดได้ว่าบรรยายพรรณานิยมก็คือสำนึกที่ซ่อนตัวเองอยู่เบื้องหลังความเป็นนามธรรม นามธรรมที่ถ่ายทอดออกมาโดยใช้สัญลักษณ์ที่เป็นรูปธรรม การแนะนำและการแสดงนัยจึงเป็นส่วนหนึ่งของแนวคิดแบบบรรยายพรรณานิยม นักประพันธ์ในแนวนี้จึงต้องอาศัยสัญลักษณ์ในการถ่ายทอดสิ่งที่ตนเองรู้สึกออกมาสู่โลกภายนอก

เนื่องจากบรรยายพรรณานิยมเกี่ยวข้องกับสาระสำคัญและคุณสมบัติของวัตถุในธรรมชาติ ความที่ใจของศิลปินเห็น มนุษย์ ภูเขา และสัตว์ ฯลฯ จึงไม่ได้แสดงออกถึงปรากฏการณ์ภายนอก แต่จะหมายถึงความหมายที่ปรากฏภายในใจ คุณสมบัติเหล่านี้เป็นนามธรรม (Abstraction) นามธรรมที่นิยาม บทร้อยกรองหรือการละครก็ไม่สามารถจะถ่ายทอดให้เห็นได้อย่างชัดเจน นอกจากการใช้สัญลักษณ์เป็นตัวถ่ายทอดเท่านั้น

6. โดยทั่ว ๆ ไปนักประพันธ์ในแนวบรรยายพรรณานิยมมักประสบความสำเร็จในชีวิต สังคม รัฐบาล อุตสาหกรรม ศาสนาหรือในตัวมนุษย์ด้วยกันมาก่อน

สิ่งเหล่านี้ ถูกนำมาเสนอให้เห็นในสภาพที่ยู่เพียงอย่างเดียว สภาพที่ยู่เพียงอย่างเดียวจึงกลายเป็นคุณสมบัติทางด้านจิตใจของแนวคิดนี้ เมื่อนักประพันธ์ไม่สนใจธรรมชาติภายนอก และมุ่งเสนอปฏิกริยา

โต้ตอบส่วนตัวคือชีวิต จึงไม่แปลกเลยที่จะต้องพบกับการศึกษาการเรียงลำดับ และการไม่ปะติดปะต่อกันของรูปแบบต่าง ๆ ภายในเรื่อง ยกตัวอย่างเช่น เจมส์ จอยซ์ (Joyce. 1882 - 1941) แสดงให้เห็นสภาพชีวิตที่ยุ่งเหยิงในกรุงดับลิน จอห์น คอส พาสสอส (Passos. 1896 - 1970) พบว่าชีวิตในกรุงนิวยอร์กน่าสงสาร คาฟกา (Kafka. 1883 - 1924) แสดงให้เห็นการทูลจริตของจิตสำนึก และโลกของ ที. เอส. อีเลียต (Eliot. 1888- 1965) เป็นแผ่นดินที่ไร้ค่า (Waste Land) อาจกล่าวได้ว่าแนวคิดแบบบรรยายพรรณานิยมเปรียบเสมือนกระจกที่ส่องให้เห็นธรรมชาติ แต่กระจกนั้นกลับสะท้อนให้เห็นธรรมชาติที่บิดเบือนและภาพที่สะท้อนนั้นปรากฏออกมาแบบผิดรูปร่าง

7. เนื่องจากความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับโลก นักบรรยายพรรณานิยมจึงมุ่งสร้างสรรค์โลกใหม่ให้มนุษย์

นักประพันธ์แนวนี้รู้ว่าชีวิตที่ตนเองพบนั้นไม่สามารถที่จะค้นหาได้จากศิลปะหรือวรรณคดีแนวอื่น เหมือนดังที่ กาซิเมอร์ เอ็ดส์ชมิท (Kasimir Edschmid) กล่าวไว้ในเอกสารชื่อ German Expressionism อ้างถึงโดย ริชาร์ด ซี บัคสเตด (Buckstead. 1988 : 5) ว่า "หน้าที่หลักของศิลปะก็คือการแหงนหน้าดูโลกที่ปรากฏต่อสายตา เพื่อหาสาระสำคัญที่แท้จริง แล้วสร้างสิ่งนั้นขึ้นมาใหม่" และพอล โกแกง (Paul Gauguin) ยังได้เขียนไว้ในเอกสารฉบับเดียวกันว่า "พระเจ้าได้วางดินลงบนมือของพระองค์และปั้นทุกสิ่งบนโลกนี้ ในทางกลับกันถ้าศิลปินต้องการผลงานอันศักดิ์สิทธิ์นี้ ศิลปินจะไม่เลียนแบบธรรมชาติแต่จะใช้ลักษณะของชีวิตในธรรมชาติ เพื่อสร้างชีวิตใหม่ขึ้นมา" ศิลปินในแนวบรรยายพรรณานิยมจะมองโลกแบบเก่าแล้วนำออกเสอนในแนวใหม่ เพื่อค้นหาสิ่งที่ตนเองเรียกว่า "แก่นแท้ของชีวิต"

บุคคลที่สนใจในแนวคิดแบบบรรยายพรรณานิยมมักจะได้รับประสบการณ์แบบใหม่ ๆ อยู่เสมอ สำหรับบุคคลเหล่านี้ แนวคิดนี้เปรียบเสมือนการเปิดทางไปสู่ความมืด และอารมณ์สะเพือนใจแบบใหม่ เพราะเป็นครั้งแรกที่ได้เห็นการสังเคราะห์สภาพจิตวิญญาณของมนุษย์ โดยใช้หัตถกรรมหรือการแสดงซึ่งถ่ายทอดให้เห็นพฤติกรรมที่เกิดจากประสบการณ์ทางจิตทั้งหมด ผู้ชมจะได้รับบริการเผยให้เห็นถึงความงามแบบใหม่และการแสดงออกถึงการสื่อสารแบบใหม่ในหมู่มนุษย์

แนวความคิดแบบบรรยายพรรณานิยมมีประวัติความเป็นมาอันยาวนาน พร้อมกับความเด่นเฉพาะตัวยากที่แนวความคิดทางวรรณกรรมอื่น ๆ จะสามารถเปรียบเทียบได้ถึงแม้ว่าในปัจจุบันนี้ ไม่นับถึการละครท่านใดที่นำแนวความคิดนี้มาใช้ในบทละครโดยตรง กลวิธีของบรรยายพรรณานิยม ในสมัยของโอเนล ก็ยังคงพบได้ในการละครสมัยปัจจุบัน ในด้านการจัดฉาก ในด้านระบบแสงสี และระบบเสียง พร้อมทั้งการวางลักษณะนิสัยของตัวละคร (Characterization) การศึกษาแนวความคิดนี้โดยละเอียดจึงมีประโยชน์ต่อวงการละครในปัจจุบันเป็นอย่างยิ่ง

วิเคราะห์แนวคิดในเรื่อง The Emperor Jones และ The Hairy Ape

จากการศึกษาตัวละครทั้งสองเรื่องของไอ 'เนล' ซึ่งได้เด่นเป็นตัวอย่างของตัวละครที่มีแนวการเขียนแบบบรรยายพรรณานิยม พร้อมทั้งการศึกษาจากหนังสือ บทวิจารณ์ และแหล่งอ้างอิงอื่น ๆ ทำให้ผู้วิจัยสามารถสรุปแนวคิดของตัวละครทั้งสองเรื่องออกได้เป็นสามหัวข้อใหญ่ ๆ ในการวิเคราะห์แนวคิดครั้งนี้จะศึกษาและวิเคราะห์ตามหัวข้อดังกล่าวต่อไปนี้คือ

1. สภาพแวดล้อมของสังคมท่าทาย และทดสอบมนุษย์
2. ความนิยมในวัตถุ และความโลภ ทำให้มนุษย์มุ่งแสวงหาแต่ความมั่งคั่ง
3. การแสวงหาตนเอง และหาสิ่งที่ซ่อนเร้นลึกลับอยู่ในจิตใจของมนุษย์ (Quest for Identity)

วิเคราะห์แนวคิดในบทละครเรื่อง The Emperor Jones

บทละครเรื่อง The Emperor Jones เป็นบทละครที่ไอ 'เนล' ประพันธ์ขึ้นในปี ค.ศ. 1920 อันเป็นช่วงของการทดลอง และคิดค้นในสิ่งใหม่ ๆ เป็นช่วงที่มีการปฏิวัติทั้งทางด้านอุตสาหกรรม และวัฒนธรรมของประเทศสหรัฐอเมริกา ในด้านอุตสาหกรรมมีการนำเครื่องจักรมาใช้แทนแรงงานของมนุษย์ ในด้านวัฒนธรรม สิ่งต่าง ๆ ในสมัยเก่าต้องเปลี่ยนแปลงไปเพื่อให้เข้ากับสภาพแวดล้อมในยุคใหม่ สภาพของสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ทำให้มนุษย์ไม่สามารถปรับสภาพจิตใจของตนเอง ให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมของสังคมภายนอกได้ นักการละครหลายท่านต่างยอมรับว่า "บทละครมักจะสะท้อนให้เห็นสภาพของสังคม และความเป็นไปของชีวิตมนุษย์" The Emperor Jones ได้สะท้อนให้เห็นอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมและสังคมที่ท่าทายและทดสอบมนุษย์ การบูชาวัตถุ และความโลภของมนุษย์ รวมทั้งการแสวงหาตนเอง และการเผยให้เห็นสภาพจิตภายในของมนุษย์ ตามลักษณะของแนวคิดแบบบรรยายพรรณานิยม ซึ่งจะได้อภิปรายถึงตาม

หัวข้อดังกล่าวต่อไปนี้

1. สภาพแวดล้อมของสังคมที่ท้าทายและทดสอบมนุษย์

ไอ'นีล มองเห็นสภาพแวดล้อมของสังคมว่าเป็นสิ่งท้าทายและทดสอบมนุษย์ ไอ'นีลแสดงให้เห็นแนวคิดแบบบรรยายพรรณานิยมในหัวข้อนี้ออกมาให้เห็นได้อย่างชัดเจน นั่นคือความไม่คล่องจองกันระหว่างความเจริญของสังคมนอกกับสภาพจิตใจของมนุษย์ สังคมเจริญขึ้นอย่างรวดเร็ว แต่จิตใจของมนุษย์กลับเสื่อมลง มนุษย์ล่อลวงและฆ่าฟันกันเอง เพื่อผลประโยชน์ส่วนตน และเพื่อการยืหนัคอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข สังคมสมัยใหม่เป็นสังคมของคนที่ฉลาดและเข้มแข็ง คนที่ฉลาดและเข้มแข็งเท่านั้นที่จะยืหนัคอยู่ในสังคมได้ ฉะนั้นในสังคมอันทันสมัย คนโง่จึงเป็นเหยื่อของคนฉลาด และคนที่อ่อนแอจึงพ่ายแพ้คนที่แข็งแรงกว่า สังคมสมัยใหม่ท้าทายให้มนุษย์ต่อสู้ และในที่สุดจะทดสอบด้วยว่ามนุษย์นั้นสมควรที่จะอยู่ในสังคมได้ต่อไปหรือไม่ ดังจะเห็นได้จากบรูตัส โจนส์ (Brutus Jones) ตัวเอกของเรื่อง ซึ่งเคยทำงานเป็นพนักงานขนของที่สถานีรถไฟ (A pullman porter) มาก่อน โจนส์ฆ่าเจฟฟ์ (Jeff) เพื่อนนิโกรด้วยกันเนื่องจากเจฟฟ์โกงโจนส์จากการเล่นการพนัน เมื่อถูกตัดสินจำคุก โจนส์ก็ฆ่าผู้คุมนักโทษอีก และหลบหนีออกจากประเทศสหรัฐอเมริกา ถ้าโจนส์เป็นเด็กนักเรียนก็เรียกว่าสอบตกเพราะสังคมในประเทศสหรัฐอเมริกาได้ทดสอบให้เห็นแล้วว่าโจนส์ไม่สามารถจะอยู่ในสังคมนั้นได้อีกต่อไป

โจนส์ได้หลบหนีไปยังเกาะหนึ่งในหมู่เกาะเดอะเวสต์อินดีส และที่นั่นเองที่โจนส์ใช้ประสบการณ์ที่ได้รับจากประเทศเจริญแล้วด้วยวัตถุ คือความฉลาดแกมโกงกับชนพื้นเมืองบนเกาะนี้ โจนส์ล่อลวงและฉ้อโกง เพื่อให้ชนพื้นเมืองบนเกาะนั้นคิดว่าตนเองคือพระเจ้า และตั้งตนเองเป็นจักรพรรดิของชนพื้นเมืองในเวลาต่อมา โจนส์ได้ร่วมกับพ่อค้าผิวขาวคือ เฮนรี สมิทเชอร์ส (Henry Smithers) หลอกหลวงชนพื้นเมืองเพื่อเงินและผลประโยชน์ส่วนตนโดยไร้ความละอาย ทั้งสองคนจึงมีบุญคุณต่อกันโดยที่ต่างฝ่ายไม่อาจทวงบุญคุณต่อกันได้ ดังตอนหนึ่งที่สมิทเชอร์สอ้างบุญคุณที่ตนทำให้โจนส์เป็นจักรพรรดิได้ในเวลาแค่เพียง 2 ปี ซึ่งโจนส์ก็ตอบกลับไปว่า

...No use'n you rakin' up ole times. What I was den is one thing. What I is now's another. You didn't let me in on yo'crooked work out o'no kind feelin's dat time. I done de dirty work fo' you—and most o' de brain work, too, fo' dat matter—and I was wu'th money to you, dat's de reason...

(O' Neill. 1937 : 11)

โอ เนล แสดงให้เห็นว่า มนุษย์ชอบแบ่งชั้นวรรณะ แม้แต่บุคคลที่อยู่ในเผ่าพันธุ์เดียวกัน ดังเช่น โจนส์กับชนพื้นเมืองในหมู่เกาะเคอะเวสต์อินดิส ซึ่งเป็นชนผิวดำเหมือนกัน โจนส์เรียกคนพวกนั้นอย่างดูถูกว่า "bush niggers" ("นิโกรที่ชอบอยู่ตามท่มไม้") ทั้งที่ตนเองก็เป็นนิโกรเช่นเดียวกัน เมื่อชนพื้นเมืองคิปปูวัก โจนส์ต้องหลบหนีและตกอยู่ในอันตราย โจนส์ก็ทวนนึกถึงความเป็นนิโกรของตนเองได้ ดังจะเห็นได้จากคำพูดที่โจนส์ปลอบใจตนเองว่า ... cheah up, nigger, de worst is yet to come... (O' Neill. 1937 : 28)

โจนส์พยายามปรับตัวให้เข้ากับสังคมที่ตนเองอยู่ เมื่ออยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกา ท่ามกลางบุคคลที่เรียกตนเองว่าเจริญแล้ว (Civilized persons) โจนส์ก็นับถือพระเจ้าเป็นเจ้า และศาสนาคริสต์ตามบุคคลเหล่านั้น โดยเข้ารับศีลล้างบาป (Baptism) คือพิธีจุ่มหัวหรือตัวลงในน้ำ หรือใช้น้ำเสกพรหมสี่พระเพื่อรับเข้าเป็นคริสต์ศาสนิกชน (ความหมายตามพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525) เมื่อมาอยู่กับพวกชาวเกาะ โจนส์ก็ลืมนิธีกรรมทางศาสนาคริสต์ โดยสิ้นเชิง หันไปเข้ากับหมอผี (Witch-doctors) ของชาวพื้นเมือง หันไปถือโชกลาง (Superstitions) แบบคนพื้นเมือง เพื่อเป็นบันไดไปสู่ความเจริญรุ่งเรืองในฐานะจักรพรรดิ เมื่อประสบภัยพิบัติ จากการปฏิบัติของชนพื้นเมือง โจนส์ก็หันกลับมายึดพระเจ้าเป็นที่พึ่งอีกครั้ง แสดงให้เห็นความโลเลของโจนส์ และการขาดสิ่งยึดเหนี่ยวที่แท้จริง อันจะนำคุณไปสู่แนวทางในการดำเนินชีวิตที่ถูกต้องได้ โจนส์บอกสมิทเซอร์สก่อนหลบหนีว่า

...I pretends to ! Sho'I pretends ! Dat's part o' my game from de fust. If I finds out them niggers believes dat black is white, den I yells it out louder'n deir loudest. It don't git me nothin' to do missionary work for de Baptist Church. I'se after de coin, an' I lays my Jesus on de shelf for de time bein'...

(O' Neill. 1937 : 24)

ระหว่างหลบหนีจากการปฏิบัติของชนพื้นเมืองท่ามกลางความมืดมิดและความวังเวงของ ราวป่า ทำให้สภาพจิตของโจนส์ถอยกลับไปสู่อดีต (Regression) ที่ละชั้น ๆ ไปสู่ความหวาดกลัว ที่แฝงอยู่ในตัวของมนุษย์ทุกคน เช่น การหวาดกลัวความมืดและความเงิบ ฯลฯ จนทำให้เกิดภาพ หลอนเกี่ยวกับอาชญากรรมที่ตนเอง เคยกระทำมาก่อน เมื่อครั้งที่อยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกา และในที่สุดก็ย้อนไปสู่ประวัติศาสตร์แห่งเผ่าพันธุ์มนุษย์ทุกคนเมื่อครั้งที่ยังป่าเถื่อนและไร้อารยธรรม โจนส์ ค่อย ๆ เปลี่ยนจากการรู้สำนึก (consciousness) และสามารถควบคุมตนเองได้ ไปสู่สภาพไร้สำนึก (Unconscious) และไม่สามารถจะควบคุมตนเองได้อีกต่อไป แสดงให้เห็นถึงอิทธิพล ของสิ่งแวดล้อมที่มีต่อจิตใจของมนุษย์ ความมืด ความเงิบ ความวังเวง พร้อมด้วยเสียงเร้าของ กลองจากชนพื้นเมือง และความผิดจากการฉ้อโกง และหลอกลวงชนพื้นเมือง ทำให้โจนส์ต้องทุกข์ ทรมานจากภาพหลอนแห่งความคิดในอดีต เช่น การฆ่าเจฟฟ์ และการฆ่าผู้คุมนักโทษ พร้อมทั้ง ภาพหลอนจากความป่าเถื่อนที่ไม่เคยหันไปจากจิตใจของมนุษย์ แม้มนุษย์จะพยายามพัฒนาตนเองไปสู่ ความเจริญเท่าใดก็ตาม ครั้งหนึ่งโจนส์พยายามพิสูจน์ให้เห็นว่าความฉลาดแกมโกงของคนมีอิทธิพล เหนือชนพื้นเมืองเหล่านั้น และแล้วสิ่งแวดล้อมในสังคมก็ทดสอบให้เห็นว่า คนอย่างโจนส์ไม่เหมาะ ที่จะอยู่ในสังคมบนเกาะนี้

โจนส์และสมิทเชอร์สเป็นตัวแทนของมนุษย์มากมายบนโลกนี้ ที่เห็นประโยชน์ส่วนตนเป็นใหญ่ สภาพของสังคมบนเกาะอันประกอบด้วยชนพื้นเมืองที่ฝากชีวิตไว้กับโชคกลาง ทำทนายให้โจนส์ใช้ ความฉลาดของคนหาผลประโยชน์จากบุคคลเหล่านั้น

...You heah what I tells you, Smithers. Dere's little stealin' like you does, and dere's big slealin' like I does. For de little stealin' dey gits you in jail soon or late. For de big stealin' dey makes you Emperor and puts you in de Hall o' Fame when you croaks.

(O' Neill. 1937 : 13)

โจนส์ก็เหมือนกับบุคคลโดยทั่ว ๆ ไปที่มีความฝันเป็นของตนเอง นั่นก็คือต้องการความยิ่งใหญ่ และยศฐาบรรดาศักดิ์ ความล้มเหลวจากการดำเนินชีวิตในประเทศที่เจริญแล้วเช่น สหรัฐอเมริกาทำให้โจนส์ใช้ประสบการณ์จากที่นั่นมาใช้กับชาวเกาะจนกระทั่งได้เป็นจักรพรรดิในที่สุด

...If dey's one thing I learns in ten years on de Pullman ca's listenin' to de white quality talk, it's dat same fact. And when I gits a chance to use it I winds up Emperor in Two years.

(O' Neill. 1937 : 13)

โอ'เนลล์แสดงให้เห็นความแตกต่างระหว่างความฝันและความเป็นจริงได้อย่างชัดเจน เมื่อสังคมนบนเกาะที่ยังล่าหลังต่อความเจริญในทางด้านวัตถุ ท้าทายให้โจนส์พยายามสร้างความฝันของตนให้กลายเป็นความจริง โดยพยายามกอบโกยผลประโยชน์เพื่อความมั่นคง และความยิ่งใหญ่ของตนเอง ผลที่สุดสังคมนบนเกาะนั้นก็แสดงให้เห็นว่าความยิ่งใหญ่ และทรัพย์สินนั้นไม่จริงยั่งยืนแต่อย่างใด เพราะเมื่อโจนส์ตายแล้วก็เอาไปไม่ได้ โอ'เนลล์บอกให้ผู้อ่านทราบว่าความดีเท่านั้นที่ยั่งยืน เกียรติยศและทรัพย์สินสมบัติเป็นเพียงหน้าากที่ปิดบังความจริงของมนุษย์เอาไว้ ร่างกายของมนุษย์เมื่อตายแล้วเป็นเพียงซากอันไร้ค่า เหมือนดังที่สมิทเซอร์ส พูดยกับร่างอันไร้วิญญาณของโจนส์ว่า

...Where's yer 'igh an' mighty airs now, yer bloomin' Majesty?...

(O' Neill. 1937 : 58)

โจนส์เป็นตัวแทนของมนุษย์ทุกคนบนโลกนี้ ที่เกิดมาพร้อมกับความต้องการลาภ ยศ และ สรรเสริญ เพื่อการอยู่รอดและการเป็นส่วนหนึ่งของสังคม สภาพแวดล้อมของสังคมยุคใหม่ในสหรัฐอเมริกา และปมค้อยแห่งเผ่าพันธุ์ที่ซ่อนอยู่ในจิตไร้สำนึก ทำให้โจนส์พยายามต่อสู้เพื่อการเป็นส่วนหนึ่งในสังคมดังจะเห็นได้จาก การที่โจนส์พยายามจกจำคำพูดของคนผิวขาว ในขณะที่ทำงาน เป็นคนขนของอยู่บนรถไฟ โจนส์ล้มเหลวในการดำเนินชีวิตในประเทศสหรัฐอเมริกา จึงได้นำเอา ประสบการณ์ที่ตนเองได้ยินและได้ฟัง ไปใช้กับชนพื้นเมืองบนเกาะในหมู่เกาะเคอะเวสต์อินดิส จนกระทั่งได้เป็นจักรพรรดิ โจนส์พยายามสะสมเงินทองเพื่อหวังที่จะไปดำเนินชีวิตในสังคมสมัยใหม่ อีกครั้ง แต่แล้วความฝันของโจนส์ก็ต้องมลายไป ในที่สุดโจนส์ก็เผชิญกับสังกรรมที่มนุษย์ทุกคนเลี่ยง ไม่พ้นนั่นก็คือความตาย

โจนส์เป็นตัวอย่างของบุคคลที่อยู่บนความประมาท และตกเป็นทาสของสิ่งแวดล้อมในสังคม สมัยใหม่ โจนส์ถูกลมมนุษย์ชาติด้วยกันโดยถือเอาสภาพแวดล้อมของสังคมเป็นหลัก เหมือนดังที่โจนส์ ถูกชนผิวดำบนเกาะว่าเป็น "Bush niggers" ("นิโกรที่อยู่ตามพุ่มไม้") ส่วนตนเองซึ่งก็เป็น ชนผิวดำเหมือนกันเป็น "Free nigger" (นิโกรอิสระ) สภาพของสังคมสมัยใหม่ที่โจนส์เคยอยู่ใน สหรัฐอเมริกาไม่ได้ทำให้จิตใจของโจนส์เจริญขึ้น สภาพแวดล้อมของสังคมอันล้าหลังในหมู่เกาะ เคอะเวสต์อินดิส พิสูจน์ข้อนี้ได้จากการที่โจนส์ได้ใช้ประสบการณ์จากสังคมสมัยใหม่ เพื่อเอาเปรียบ บุคคลในสังคมอันล้าหลังบนเกาะ ผลที่สุดผลกรรมที่โจนส์ก่อเอาไว้ก็ย้อนมาลงโทษตนเอง นั่นคือ การที่โจนส์วางกับดักชนพื้นเมืองโดยใช้โชคลาง (Superstition) เพื่อให้ชนพื้นเมืองเกิดความ เชื่อถือและศรัทธาในตนเอง แต่แล้วโจนส์ก็ตายด้วยกับดักที่ตนวางไว้ สังคมบนเกาะอันล้าหลังได้ ทดสอบให้เห็นว่าโจนส์ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของสังคมนั้น ไม่ว่าสังคมที่ล้าหลังหรือสังคมที่ทันสมัย โจนส์ ล้มเหลวในการปรับตนเองให้เข้ากับสังคมทั้งสองแบบ ความตายจึงเหมาะสมกับโจนส์มากที่สุด เพราะ ความตายหยุดการคิดและการคืบร่นของมนุษย์เหลือไว้แต่ร่าง (ซาก) อันไร้ค่าเท่านั้น

2. ความนิยมในวัตถุและความโลภทำให้มนุษย์มุ่งแสวงหาแต่ความมั่งคั่ง

โอ'เนลล์ เหมือนกับนักบรรยายพรรณานิยมโดยทั่วไปที่มุ่งต่อต้านลัทธิวัตถุนิยม (Materialism) รวมทั้งการเคลื่อนไหวเพื่อต่อต้านวัฒนธรรมของสังคมสมัยใหม่ เพื่อปกป้องสิ่งที่เป็นจริง ที่ไม่เป็นไปตามธรรมเนียมนิยม และต้องการใช้บทประพันธ์เป็นเครื่องต่อต้านวัฒนธรรมของบุคคลที่ประหลาดตัวผิดปกติไปจากคนธรรมดาสามัญโดยทั่วไป ไลออนเนล ทริลลิง (Trilling. 1937 : viii) ได้กล่าวถึงคำพูดของโอ'เนลล์ที่เปรียบตนเองเสมือน "เรือดำน้ำ" ที่จอดสงบนิ่ง อยู่ภายใต้ "ทะเลแห่งชีวิต" ("The sea of life") เพื่อคอยยิงตอร์ปิโดใส่เรือพ่อค้า ซึ่งบูชาวัตถุและมีความโลภเป็นที่ตั้ง

...Wallowing with obese assurance

Too sluggish to fear or wonder

(Trilling. 1937 : viii)

ในบทละครเรื่อง The Emperor Jones โอ'เนลล์ กำหนดให้โจนส์เป็นบุคคลที่มีความโลภ และมีความนิยมในวัตถุตามแบบบุคคลทั่ว ๆ ไปในสังคมอุตสาหกรรมในประเทศสหรัฐอเมริกา ความโลภทำให้โจนส์ฉ้อโกงและฆ่าเพื่อน คือ เจฟฟ์ (Jeff) โจนส์มุ่งหาความมั่งคั่งโดยพยายามจดจำเลขที่เหลี่ยม และกลไกจากนักธุรกิจที่ใช้บริการรถไฟซึ่งตนทำงานเป็นพนักงานขนของ อยู่ ...If dey's one thing I learns in ten years on de Pullman ca's listenin' to de white quality talk, it's dat same fact. (O' Neill. 1937 : 13)

จากการฆ่าเจฟฟ์ทำให้โจนส์ต้องเข้าไปชดใช้กรรมในคุกแต่แทนที่โจนส์จะสำนึกผิดและยอมชดใช้กรรมแต่โดยดี โจนส์กลับฆ่าผู้คุมนักโทษ และหลบหนีออกจากประเทศสหรัฐอเมริกาและเดินทางไปยังเกาะแห่งหนึ่งในหมู่เกาะเคอเวสต์อินดีส (The West Indies) อันเป็นที่อาศัยของชนผิวดำ

ที่ยังล่าหลัง และความเจริญทางวัตถุแบบสังคมนิยมยังเข้าไปไม่ถึง โจนส์ใช้เล่ห์เหลี่ยมที่ได้เรียนรู้จากบุคคลในสังคมนิยมในประเทศสหรัฐอเมริกาตลอดจนพื้นเมืองจนหลงเชื่อ ...And when I gits a chance to use it I winds up Emperor in Two Years... (O' Neill. 1937 : 13)

ด้วยความโลภ โจนส์ทำทุกทางที่จะกอบโกยเงินทองมาจากคนพื้นเมือง เช่น การเรียกเก็บภาษีแห่ง ๆ ฯลฯ โดยมีสมิทเซอร์สเป็นผู้ร่วมมือและมีผลประโยชน์ร่วมกัน แต่การดำเนินชีวิตในสังคมนิยมใหม่มาก่อน ทำให้โจนส์ถือว่า การเป็นจักรพรรดินั้นเปรียบเสมือนอาชีพชนิดหนึ่ง ซึ่งไม่มั่นคงเท่าใดนัก โจนส์จึงเตรียมพร้อมเสมอสำหรับการหลบหนี โดยหวังที่จะนำเงินที่ตนเองสะสมไว้ไปใช้ในประเทศที่เจริญแล้ว

...I ain't no fool. I knows dis Emperor's time is sho't. Dat why I make hay when de sun shine. Was you thingkin' I'se aimin' to hold down dis job for life? No. suh! what good is gittin' money if you stays back in dis raggedy country? I wants action when I spends. And when I sees dese niggers gittin' up deir nerve to tu'n me out, and I 'se got all de money in sight, I resigns on de spot and beats it quick.

(O' Neill. 1937 : 16)

โจนส์เป็นผู้ที่นิยมวัตถุ และถือว่าวัตถุเป็นตัวบ่งชี้สถานภาพของมนุษย์ และวัตถุที่ล้อมรอบอยู่สามารถที่จะปกปิดจิตใจอันชั่วร้ายและบมด้อยจากการเกิดมาเป็นชนผิวดำได้ ดังจะเห็นได้จากการแต่งกายตามแบบจักรพรรดิท่ามกลางชนพื้นเมืองที่แต่งกายขม่อม และมีผ้าปกปิดกายอยู่เพียงน้อยชิ้น

...He wears a light blue uniform coat, sprayed with brass buttons, heavy gold chevrons on his shoulders, gold braid on the collar, cuffs, etc. His pants are bright red with a light blue stripe down the side. Patent - leather laced boots with brass spurs, and a belt with a long - barreled, peal - handled revolver in a holster complete his make up.

(O' Neill. 1937 : 9)

โอ'เนลล์ ให้โจนส์เป็นตัวแทนของมนุษย์ทุกคนที่ตกเป็นทาสของรูปธรรมคือ วัตถุ และความโลภ อันไม่มีสิ้นสุด โจนส์พยายามทำทุกวิถีทางที่จะนำคนไปสู่ความมั่งคั่ง เช่น การคดโกง หลอกหลวง และฆ่าคน ฯลฯ โดยสรุปแล้วจะเห็นว่า โอ'เนลล์ต้องการสอนให้รู้ว่ามนุษย์เรานั้นในยามที่มีชีวิตอยู่แทนที่จะมุ่งพัฒนาจิตใจของคนให้เข้ากับสภาวะแวดล้อมของสังคมสมัยใหม่ และพยายามดำเนินชีวิตในทางที่ดีจะได้อยู่ในสังคมได้ยาวนานอย่างมีความสุข มนุษย์กลับมีแต่ความโลภ และนิยมแต่เพียงวัตถุโดยไม่คำนึงถึงจิตใจของผู้อื่น ผลที่สุดความโลภก็นำไปสู่ความตาย โดยที่มนุษย์ไม่สามารถจะนำวัตถุที่สะสมไว้ติดตัวไปได้แม้แต่น้อย เมื่อยามมีชีวิตอยู่อาจมีทั้งสมบัติและความยิ่งใหญ่ เมื่อตายแล้วร่างกายก็กลายเป็นซากที่ไร้ค่า เหมือนคังที่สมิทเชอร์สลักว่ากับร่างอันไร้ชีวิตของโจนส์ในตอนท้ายว่า ...Well, they did for you right enough, Jonsey, me lad ! Dead as a ' erring!... (O' Neill. 1937 : 58)

เช่นเดียวกับนักบรรยายพรรณานิยมโดยทั่ว ๆ ไป โอ'เนลล์พยายามชี้ให้เห็นถึงสาเหตุแห่งปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมปัจจุบัน ปัญหาอันนำความเสื่อมมาสู่สภาพแวดล้อม และจิตใจของมนุษย์ ความโลภไม่เคยให้คุณแก่ใคร นอกจากจะนำความเดือดร้อนมาสู่ตนเอง และบุคคลอื่น ๆ ในสังคม โอ'เนลล์บอกให้ทุกคนเตรียมพร้อมเสมอในการที่จะกำจัดสิ่งชั่วร้ายต่าง ๆ เช่น ความโลภ และการบูชาวัตถุเหนือกว่าคุณค่าของความเป็นมนุษย์ ทั้งนี้ก็เพื่อความสงบสุขของมวล

มนุษย์ในอนาคต

3. การแสวงหาตนเอง และหาสิ่งที่ซ่อนเร้นลึกลับอยู่ในจิตใจของมนุษย์

ไอ'นีสไม่ได้เขียนบทละครเพื่อทำความเข้าใจเท่านั้น แต่ยังสามารถแทรกแนวความคิดอันมีค่าต่อการดำเนินชีวิตด้วย โดยเฉพาะตัวอย่างของการดำเนินชีวิตแบบไร้คุณค่า การแสวงหาตนเองและการเปิดเผยให้เห็นสภาพจิตที่ซ่อนลึกลับอยู่ในคังที่ ไลออนเนล ทริลลิง (Trilling. 1973 : VIII) กล่าวว่าไอ'นีสเผยให้เห็นความหมายของชีวิตอันประกอบไปด้วยความผันและความเป็นจริง ในบทละครเรื่องนี้ไอ'นีสได้แสดงให้เห็นความป่าเถื่อนที่แฝงอยู่ในตัวของมนุษย์ พร้อมทั้งสภาพของจิตไร้สำนึก (Unconscious) ที่ตามมาหลอกหลอนมนุษย์ในยามที่มนุษย์ขาดสติ บิกสปี (Biggsby. 1987 : 138) ได้อ้างถึงคำพูดของซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud) ในบทความเรื่อง "The Unconscious and Consciousness" (1901 - 2) ที่ว่า "จิตไร้สำนึกเป็นความจริงทางจิตวิทยาที่ซ่อนอยู่ภายใน ซึ่งเราไม่รู้เหมือนความจริงที่เห็นได้จากภายนอก จิตไร้สำนึกไม่สามารถถ่ายทอดได้ทางจิตสำนึกซึ่งรับรู้สิ่งต่าง ๆ จากภายนอกโดยการสื่อสารของอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกาย เช่น ตา หู ลิ้น จมูก หรือผิวหนัง"

บทละครเรื่อง The Emperor Jones เผยให้เห็น "การแสวงหาตนเอง" ของนิโกรคนหนึ่งคือโจนส์ จากการค้นคว้างานวิจัยของอรสา รอดบำรุง (2530 : 72) ทำให้ทราบว่า "การแสวงหาตนเองหมายถึงการที่มนุษย์เราแสวงหาการยอมรับจากสังคมด้วยการพยายามปฏิบัติตัวให้เป็นไปตามลักษณะที่คาดว่าสังคมจะยอมรับหรือไม่ก็ด้วยการพยายามเรียกร้องให้สังคมยอมรับตนอย่างที่คุณเป็นอยู่" จากการศึกษาประวัติศาสตร์และสภาพความเป็นจริงทางสังคมพบว่า การแสวงหาตนเองมักจะเกิดขึ้นกับชนกลุ่มน้อย เช่น นิโกรในประเทศสหรัฐอเมริกา ฯลฯ หรือแม้กับบุคคลชั้นต่ำของสังคม เช่น กรรมกร หรือผู้ที่ยากจน ฯลฯ เป็นต้น โดยเฉพาะนิโกรซึ่งเป็นชนกลุ่มน้อยในประเทศสหรัฐอเมริกาต้องเผชิญกับปัญหาในการดำรงชีวิตมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน และปัญหาของนิโกรเป็นปัญหาที่รัฐบาลสหรัฐอเมริกาต้องหาทางแก้ไขมาโดยตลอด

สาเหตุของ "การแสวงหาตนเอง" นั้นมาจากความรู้สึกที่คิดว่าตนเองไร้คุณค่าและไม่ได้รับ

การยอมรับจากสังคม อันเป็นผลมาจากอคติ (Prejudice) การแบ่งแยก (Segregation) และการกีดกันจนไม่สามารถประพฤติตนตามวัฒนธรรมดั้งเดิมของตนได้ ในขณะที่เดียวกันพวกนิโกรก็ไม่สามารถจะประพฤติตนตามแบบคนผิวขาวได้ จากการศึกษาผลงานของ ออริน แคลลพ์ (klapp. 1969 : 2 - 3) ทำให้ทราบว่าสาเหตุของการแสวงหาตนเองนั้นเนื่องมาจากลักษณะทางกายภาพ ซึ่งเป็นปัญหาหลักอันก่อให้เกิดสาเหตุอื่น ๆ ตามมา เช่นสาเหตุจากสภาพทางเศรษฐกิจและสาเหตุอันเกิดจากความไม่เสมอภาคทางสังคม เป็นต้น

ลักษณะทางกายภาพของพวกนิโกร เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ไม่ได้รับการยอมรับในสังคม หรือแม้แต่คนใกล้ชิด เช่น โจนส์ตัวเอกของบทละครเรื่องนี้ โจนส์ปฏิเสธสีผิวของตนเองด้วยการแต่งตัวให้ทรูหราและฉูดฉาด เพื่อให้เครื่องแต่งตัวปกปิดสีผิวของตน

...He wears a light blue uniform coat sprayed with brass button, heavy gold chevrons on his shoulders, gold braid on the collar, cuffs, etc. His pants are bright red with a light blue stripe down the side...

(O' Neill. 1937 : 9)

โจนส์แสดงความรังเกียจเหยียดหยามพวกชนพื้นเมือง ซึ่งเป็นนิโกรเหมือนกันโดยใช้ถ้อยคำดูถูกว่านิโกรเหล่านั้นเป็นพวกโง่อยู่ตลอดเวลา เช่น

...de low - flung, bush niggers...

(O' Neill. 1937 : 12)

...dem fool bush niggers...

(O' Neill. 1937 : 14)

..Low - flung, woods' niggers!

(O' Neill. 1937 : 19)

สมิทเซอร์สเป็นคนผิวขาวเพียงคนเดียวบนเกาะนั้น ถึงแม้สมิทเซอร์สจะไม่กล้าแสดงอาการเหยียดหยามโจนส์ออกมาโดยตรงเนื่องจากโจนส์อยู่ในฐานะจักรพรรดิ แต่สมิทเซอร์สก็มักจะใช้ถ้อยคำเยาะเย้ยถากถางโจนส์อยู่ตลอดเวลาตั้งเช่น ตอนที่โจนส์กำลังจะหลบหนี The bloody ship is sinkin' an' the bleedin' rats 'as slung their 'ooks...

(O' Neill. 1937 : 19)

นอกจากนั้นสมิทเซอร์สยังเรียกพวกนิโกรพื้นเมืองด้วยถ้อยคำที่ดูถูกอยู่เสมอ เช่นคำพูดที่สมิทเซอร์สพูดกับหญิงชาวพื้นเมืองในฉากแรก ...You blacks are up to some devilment. This palace of 'is is like a bleedin' tomb. Where's all the ands?

(O' Neill. 1937 : 8)

ส่วนโจนส์เมื่อภาพทลอนของเจฟฟ์เพื่อนนิโกรด้วยกันปรากฏขึ้น โจนส์ถามเจฟฟ์แบบดูถูกว่า ...But how you come to be heach, niggers?... (O' Neill. 1937 : 35)

สภาพทางเศรษฐกิจในประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้โจนส์ไม่พอใจในสภาพของตนเอง การเป็นพนักงานขนของบนรถไฟที่มีรายได้น้อย ทำให้ฐานะทางเศรษฐกิจของตนยากจน โจนส์จึงต้องเสี่ยงโชคด้วยการเล่นการพนัน จึงทำให้เกิดทะเลาะวิวาทและฆ่าเจฟฟ์ตาย จนต้องชดใช้กรรมด้วยการติดคุกและการรับใช้คนผิวขาวบนรถไฟเยี่ยงคนรับใช้หรือทาส เป็นปมค้อยภายในจิตใจของโจนส์ ทำให้โจนส์รู้สึกที่ตนเองถูกเหยียดหยามมาโดยตลอด

สาเหตุในการแสวงหาตนเองของมนุษย์อีกอันหนึ่งก็คือความไม่เสมอภาคทางสังคม ด้วยสาเหตุที่เป็นคนผิวดำโจนส์จึงได้รับการดูถูกเหยียดหยามจากการมีอคติของคนผิวขาว โดยการ

ไม่ยอมรับจะเห็นได้จากหน้าที่เจ้าหน้าที่ของรัฐคือผู้คุมนักโทษใช้อำนาจอย่างอยุติธรรมต่อโจนส์ด้วยการข่มขู่และทรมานโดยไร้เหตุผล

...As if there were a shovel in his hands he goes through weary, mechanical gestures of digging up dirt, and throwing it to the roadside. Suddenly the GUARD approaches him angrily, threatennigly. He raises his whip and lashes JONES viciously across the shoulders with it.

(O' Neill. 1937 : 40)

ด้วยสาเหตุดังกล่าวมาแล้วข้างต้นทำให้โจนส์ต้องฆ่าผู้คุมนักโทษและหลบหนีมาสู่สังคมใหม่ที่หมู่เกาะเคอะเวสต์อินดิส ปมด้อยอันเกิดจากความยากจนและความไม่เสมอภาคที่ได้รับในประเทศสหรัฐอเมริกา ทำให้โจนส์หลบลวงชนชั้นเมือง และตั้งตัวเป็นจักรพรรดิตามที่โจนส์คุยไว้กับสมิทเซอร์ส์ ...From stowaway to Emperor in two years! Dat's goin' some!

(O' Neill. 1937 : 12)

โจนส์ใช้อำนาจของการเป็นจักรพรรดิเรียกเก็บภาษีจากชนชั้นเมืองแพง ๆ และสะสมเงินทอง เพื่อก้าวไปสู่ความมั่งคั่งตามที่สมิทเซอร์ส์พูดคักคอโจนส์

SMITHERS [with curiosity] : And I bet you got yer pile o' money 'id safe some place.

JONES [with satisfacton] : I sho' has!

(O' Neill. 1937 : 12)

ถึงแม้ว่าโจนส์จะอยู่ในตำแหน่งจักรพรรดิและมีศักดิ์ศรีเหนือกว่าสมิธเชอร์สซึ่งเป็นคนผิวขาวเพียงคนเดียวบนเกาะนั้น โจนส์ก็ยังเกรงสมิธเชอร์สอยู่ เรียกว่าเป็นความยำเกรงที่ฝังอยู่ในสายเลือดที่แสดงออกโดยที่โจนส์ไม่รู้สึกรู้สึ กัง เช่นในฉากแรกเมื่อโจนส์ได้ยินเสียงเป่าปากในวังของตนโจนส์จึงออกจากห้องนอนและเดินตามหาเจ้าของเสียงด้วยความโกรธเคือง แล้วโจนส์ก็พบสมิธเชอร์ส โดยไม่คาดฝัน แทนที่จะแสดงอาการโกรธเคืองที่ถูกปลุกให้ตื่นโจนส์กลับเปลือยตัวเรียกสมิธเชอร์สแบบนอบน้อม ตามแบบหาสที่เรียกเจ้านายของตน ...Oh, it's you, Mister Smither. What news you got to tell me?... (O' Neill. 1937 : 101)

แต่หลังจากนั้นโจนส์ก็ควบคุมตนเองได้ และเริ่มวางอำนาจในฐานะของผู้ที่เหนือกว่าสมิธเชอร์ส เช่น ตอนที่สมิธเชอร์สพูดยกย่องโจนส์เมื่อทราบว่าชนพื้นเมืองกำลังจะปฏิวัติโจนส์คำพูดของโจนส์แสดงการแบ่งแยกผิวพรรณด้วย... Talk polite, white man! Talk polite, you heah me! I'm boss heah now, is you fergettin'?... (O' Neill. 1937 : 11)

โจนส์แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่านอกจากเงินและทรัพย์สินสมบัติแล้วโจนส์ไม่ต้องการความยิ่งใหญ่เหนือชนพื้นเมืองที่ป่าเถื่อนเหล่านั้น การเป็นจักรพรรดิเป็นเพียงหนทางในการกอบโกยเงินทองเท่านั้น ...You didn't s'pose I was holdin' down dis Emperor job for de glory in it, did you? Sho'! De fuss and glory part of it, dat's only to turn de heads o' de low-flung, bush niggers dat's here. (O' Neill. 1937 : 12)

ผลที่ตามมาจาก "การแสวงหาตนเอง" ของโจนส์ก็คือความบกพร่องทางจิต โอ'เนลล์เผยให้เห็นพฤติกรรมทางจิตของโจนส์ และพฤติกรรมทางจิตของบุคคลกลุ่มหนึ่ง คือพวกชนพื้นเมือง พฤติกรรมของโจนส์เป็นไปตามหลักจิตวิทยาของฟรอยด์ซึ่งได้อ้างถึงมาแล้ว การเชื่อถือโซกลางของโจนส์และชนพื้นเมืองเป็นความทรงจำตามเผ่าพันธุ์ และเป็นการเชื่อมโยงทางประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ ดังที่บิกส์บี (Bigsby. 1987 : 178) ได้อ้างถึงคำพูดของฟรอยด์ที่ว่า "การเชื่อถือโซกลางก็คือขบวนการทางจิตวิทยาจากภายในที่ถ่ายทอดออกมาสู่โลกภายนอกนั่นเอง สำหรับฟรอยด์สิ่งที่กล่าวมาแล้วนั้นสามารถอธิบายได้ตามหลักทางการแพทย์ ฟรอยด์ถือว่า "การเชื่อถือโซกลางเป็นการชดเชยความเคียดแค้น บุคคลที่เชื่อถือโซกลาง คือบุคคลที่ประสงค์ร้ายต่อผู้อื่น แต่ได้นำความรู้สึกนั้นมาแสดงออกในทางที่ดี และได้ซ่อนความรู้สึกนั้นไว้ภายในจิตไร้สำนึก และพร้อมเสมอที่จะได้รับโทษจากความโหดร้ายจากสภาพจิตไร้สำนึกดังกล่าว"

ผลของการ "แสวงหาตนเอง" ของโจนส์ทำให้ชนพื้นเมืองรวมตัวกันปฏิวัติเพื่อโค่นล้มโจนส์ โจนส์ยอมรับการปฏิวัติอย่างไม่สะทกสะท้านเนื่องจากเตรียมการหนีไว้เรียบร้อยแล้วตามแบบของผู้นำประเทศต่าง ๆ ในยุคปัจจุบัน ...Den de revolution is at de post. And de Emperor better git his feet smokin' up de trail... (O' Neill. 1937 : 20)

ระหว่างการหลบหนีของโจนส์ภายในป่าทึบ โอ'เนลล์เผยให้เห็นสิ่งที่ซ่อนเร้นอยู่ในจิตใจของมนุษย์ทุกคนนั่นก็คือ "ความกลัวโดยไร้เหตุผล" อันเนื่องมาจากความมืดและความเงิบ ซึ่งมีผลต่อจิตใจของมนุษย์ในยามที่ถูกทอดทิ้งให้อยู่คนเดียวท่ามกลางสิ่งแวดล้อมที่ตนเองไม่เคยชิน ...the Little FORMLESS FEARS creep out from the deeper blackness of the forest ... (O' Neill. 1937 : 30)

หลังจากนั้นโจนส์ก็เกิดอาการถอยกลับ (Regression) ไปสู่พฤติกรรมที่เคยประพฤติในอดีตอันเป็นความรู้สึกที่โจนส์ได้เก็บกักเอาไว้ในสภาพของจิตไร้สำนึกโดยไม่รู้ตัว เช่นความรู้สึกผิดจากการฆาตกรรมเจฟฟ์ ทำให้เกิดภาพหลอนเกี่ยวกับเจฟฟ์ขึ้น ...JEFF, can be discerned crouching on his haunches at the rear of the triangle... (O' Neill. 1937 ; 33)

ความรู้สึกผิดและความรู้สึกกลัวจากการฆาตกรรมคนผิวขาวคือผู้คุมนักโทษ ทำให้โจนส์ย้อนกลับไปเผชิญกับภาพของเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับตนอีกครั้ง ...From the right forward a small gang of Negroes enter...They are followed by a white man dressed in the unifrom of a prison guard ... (O' Neill. 1937 : 39)

ปมค้อยทางเผ่าพันธุ์ฝังอยู่ในสายเลือดของโจนส์และถูกเก็บกักอยู่ในจิตใจของโจนส์ โดยที่โจนส์ไม่รู้ตัวนั่นก็คือการถูกขายให้เป็นทาสของคนขาว ความหวาดกลัวมีผลทำให้สภาพจิตของโจนส์ย้อนกลับไปสู่อดีต เมื่อครั้งที่มีการประมุขทาสโดยโจนส์เอง เป็นสินค้าที่ถูกประมุขทำให้โจนส์รู้สึกหวาดกลัวมากยิ่งขึ้น

JONES Looks up, sees the figures on all sides ...He dares to look down and around him. Over his face abject terror gives way to mystification, to gradual realization - stutteringly.

(O' Neill. 1937 : 44 - 45)

จากการศึกษาทางประวัติศาสตร์ พวกคนผิวขาวจะจับนิโกรจากทวีปแอฟริกาแล้วบรรทุกทางเรือไปขายยังประเทศสหรัฐอเมริกา และนี่คือที่มาของชนเผ่าพันธุ์นิโกรในประเทศสหรัฐอเมริกา ความรู้สึกที่เป็นปมค้อยทางเผ่าพันธุ์ เช่นนี้ได้ปรากฏเป็นภาพหลอนต่อโจนส์เช่นเดียวกัน

...All are Negroes, naked save for loin cloths... Then they begin to sway slowly forward toward each other and back again in unison, as if they were laxly letting themselves follow the long roll of a ship at sea...

(O' Neill. 1937 : 48)

ท้ายที่สุดประวัติศาสตร์อันป่าเถื่อนแห่งเผ่าพันธุ์มนุษย์ทุกคนก็ปรากฏภาพขึ้นแก่โจนส์ นั่นก็คือภาพของแท่นบูชา หมอผี และจระเข้อันถือว่าเป็นเทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายได้ปรากฏต่อสายตาของโจนส์ ความผิดที่ฝังอยู่ในจิตใจทำให้โจนส์เห็นว่าตนเองคือเครื่องบูชาอยู่จากการทำพิธีกรรมอันป่าเถื่อนของหมอผี โจนส์ทวาดกลัวจนถึงขีดสุด ...the figure of the CONGO WITCH DOCTER appears.. JONES squirms on his belly nearer and nearer, moaning continually ... (O' Neill. 1937 : 51 - 53)

ภาพหลอนทั้งหมดดังที่กล่าวมา คือความกลัวที่ซ่อนเร้นอยู่ในจิตใจของโจนส์มาโดยตลอด ความกลัวซึ่งก่อให้เกิดความทุกข์ทรมานอยู่ใน และพร้อมที่จะแสดงออกมาในยามที่โจนส์ขาดสติสัมปชัญญะ โอ'เนล ได้แสดงให้เห็นว่ามนุษย์ทุกคนนั้นพยายามหลีกเลี่ยงหนีความป่าเถื่อนของตนเอง ด้วยการพยายามดิ้นรนและต่อสู้เพื่อที่จะนำตนเองไปสู่ความเจริญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความเจริญทางด้านวัตถุ โดยไม่ได้คำนึงถึงจิตใจของมนุษย์ด้วยกัน ดังเช่นที่โจนส์ทำกับชนพื้นเมือง ยิ่งมนุษย์พยายามจะหลีกเลี่ยงหนีจากความป่าเถื่อนของตนมากเท่าใด ก็ดูเหมือนมนุษย์จะยิ่งเดินทางเข้าไปใกล้ความป่าเถื่อนมากขึ้นเท่านั้น สำหรับโอ'เนลมนุษย์ไม่อาจสลัดความป่าเถื่อนของตนออกไปได้ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานเท่าใด มนุษย์มักจะมอมเมาตนเองด้วยความคิดว่าตนเองเจริญแล้ว และอยู่เหนือผู้อื่น ดังเช่นที่โจนส์คิดว่าตนเองฉลาดกว่าชนพื้นเมือง แต่แล้วโจนส์ก็ต้องพ่ายแพ้ในที่สุด เพราะโจนส์ยึดมั่นในคุณค่าทางด้านวัตถุมากกว่าคุณค่าทางด้านจิตใจ โจนส์จึงจากโลกนี้ไป พร้อมกับความหวาดกลัวและไม่สามารถจะนำวัตถุ เช่น เงินทองที่เพียรสะสมเอาไว้ติดตัวไปได้แม้แต่น้อย

โอ'เนลเน้นให้มนุษย์ทุกคนตระหนักและให้ความสำคัญต่อเผ่าพันธุ์ของตนเองไม่ว่าจะอยู่ในสถานภาพใดจะร่ำรวยหรือยากจนก็ไม่อาจหนีไปจากเผ่าพันธุ์ของตนเองได้เหมือนดังโจนส์ที่ตั้งตัวเป็นจักรพรรดิปกครองคนอื่น โจนส์เองก็คือนิโกรที่เคยป่าเถื่อนมาก่อน เหมือนกับมนุษย์เราทุกคนก่อนที่จะเจริญมาถึงขั้นนี้ ต่างมีบรรพบุรุษเป็นบุคคลที่ป่าเถื่อนมาก่อนทั้งสิ้น โอ'เนลบอกให้รู้ว่ามีมนุษย์ทุกคนนั้นไม่ว่าจะมาจากเผ่าพันธุ์ใด ทุกคนก็เป็นมนุษย์เหมือนกัน มนุษย์จึงไม่ควรจะดูถูกและกดขี่มนุษย์ด้วยกันเอง มิฉะนั้นจะต้องประสบชะตากรรมแบบเดียวกับโจนส์ ทุกคนควรจะทำหน้าที่เป็นที่ยอมรับของสังคมด้วยการกระทำแต่ความดี ประกอบอาชีพสุจริต และมีความเมตตาต่อผู้อื่น การกระทำดังกล่าวนี้จะนำความสุขที่แท้จริงมาสู่จิตใจของมนุษย์อันจะทำให้มนุษย์อยู่ร่วมกันด้วยความสงบสุขตลอดไป

สรุปผลการวิเคราะห์แนวคิดในบทละครเรื่อง The Emperor Jones

บทละครเรื่อง The Emperor Jones เป็นบทละครที่เกี่ยวกับชีวิตของนิโกรคนหนึ่งที่เกิดมาท่ามกลางความสับสนของสังคมยุคใหม่ ยุคที่คนอเมริกันกำลังตื่นตัวในการปฏิวัติอุตสาหกรรม เป็นยุคแห่งความผัน จินตนาการ และอุดมคติ โอ'เนลมิได้นำเอาชีวประวัติของตนเองมาใช้ในบทละครเรื่องนี้ โอ'เนลใช้จินตนาการของตนเองอย่างเต็มที่ บทละครเรื่องนี้จึงเป็นบทละครแนวใหม่ที่ไม่ว่าใคร และจัดอยู่ในแนวคิดแบบบรรยายพรรณานิยมโดยสังเกตได้จากสภาพแวดล้อมทางสังคมในบทละคร การมุ่งโจมตีลัทธิวัตถุนิยมและความโลภ พร้อมทั้งการแสดงให้เห็นสภาพจิตภายในอันทุกข์ทรมานของตัวละคร ซึ่งเป็นลักษณะของแนวคิดแบบบรรยายพรรณานิยม

โอ'เนลจัดสภาพแวดล้อมของสังคมในบทละครเรื่องนี้ได้เหมาะสมยิ่ง โดยให้ฉากแรกเกิดขึ้นที่วังอันเป็นที่อยู่ของโจนส์ฉากที่สองเกิดขึ้นที่ชายป่า ฉากที่สามถึงฉากที่เจ็ดเกิดขึ้นภายในป่า และฉากสุดท้ายเกิดขึ้นที่ชายป่าอันเป็นฉากเดียวกับฉากที่สอง เหตุการณ์ระหว่างการสนทนาของโจนส์และสมิท เซอร์สในฉากที่หนึ่งทำให้ทราบว่าโจนส์เคยใช้ชีวิตในดินแดนที่พัฒนาแล้วมาก่อนคือประเทศสหรัฐอเมริกา ดินแดนที่มนุษย์วัดคุณค่ากันด้วยวัตถุและเงินทอง เมื่อมาอยู่ที่เกาะนั้น ท่ามกลางสภาพแวดล้อมของชนพื้นเมืองที่ถือโชคลางเป็นหลัก ทำให้โจนส์ถือโอกาสใช้เล่ห์เหลี่ยมของตนหลอกลวงจนคนพื้นเมืองหลงเชื่อและใช้อำนาจในฐานะของจักรพรรดิฉ้อโกงเงินของชนพื้นเมือง โอ'เนล

แสดงให้เห็นโทษของการนิยมวัตถุไว้อย่างชัดเจน จากฉากที่สองถึงฉากที่เจ็ดแสดงให้เห็นอิทธิพลของความมืดและความวังเวงของราวป่า อันมีผลทำให้จิตใจของโจนส์ เติลกลับไปสู่ภาพแห่งพฤติกรรมในอดีต ฉากสุดท้ายอันเป็นฉากชายป่า เป็นทางเค็มที่โจนส์ใช้ เป็นทางหลบหนีเข้าไปในป่า แสดงให้เห็นถึงวาระสุดท้ายของชีวิตโจนส์ "ความตาย" เป็นสังฆกรรมที่มนุษย์ทุกคนไม่อาจเลี่ยงหัน แต่ความตายของโจนส์ไม่ได้ทำให้เกิดความสงสาร เนื่องจากเป็นความตายที่ไร้คุณค่า "ความตาย" ของโจนส์เป็นโทษจากการตกเป็นทาสของสังคมนิยม อันเป็นสังคมที่บูชาวัตถุมากกว่าคุณค่าของความเป็นมนุษย์

สำหรับโอ'เนลล์ มนุษย์ควรดำเนินชีวิตแบบมีเป้าหมาย อันประกอบด้วยความคิด ความงาม และความจริง ซึ่งเรียกกันว่า "อุดมคติ" โอ'เนลล์แสดงให้เห็นว่าการบูชาวัตถุ เช่น การสะสมทรัพย์สิน และเงินทองโดยไม่มีความจำเป็นนั้นเลวร้าย มนุษย์ไม่สามารถจะหาความสุขที่แท้จริงได้จากการสะสมวัตถุ โดยจะเห็นได้ชัดเจนจากพฤติกรรมของโจนส์ โจนส์ดำเนินชีวิตอยู่บนความโลภ ความโกรธ และความหลง อันถือว่าเป็นความประมาท การกระทำของโจนส์เพิ่มความกดดันให้กับชนพื้นเมืองจนกระทั่งถูกปฏิบัติ โอ'เนลล์ได้นำเสนอ "ความจริงที่แท้ของความเป็นมนุษย์" นั่นก็คือโทษของการดำเนินชีวิตแบบไร้อุดมคติดังตัวอย่างที่เห็นได้จากการดำเนินชีวิตของโจนส์ โอ'เนลล์ให้ข้อคิดแก่พวกเราว่า "โลกมากมักลาลาย" และ "ชื่อกินไม่หมดคคกินไม่นาน" แนวคิดดังกล่าวได้ถ่ายทอดออกมาโดยผ่านพฤติกรรมของโจนส์ในบทละครเรื่องนี้

เกี่ยวกับการแสวงหาตนเอง และหาสิ่งที่ซ่อนเร้นอยู่ในจิตใจของมนุษย์ โอ'เนลล์แสดงให้เห็นสาเหตุของการแสวงหาตนเองของโจนส์ อันประกอบด้วยความรู้สึกลึกต่อด้านผิวของตนเอง ความยากจน และการได้รับความไม่เสมอภาคทางสังคม ทำให้โจนส์แสวงหาการยอมรับจากสังคม โดยการพยายามยกฐานะของตนด้วยการสะสมทรัพย์สินและเงินทอง โดยใช้วิธีหลอกลวงและฉ้อโกงทรัพย์สินดังกล่าวจากชนพื้นเมือง ผลที่ตามมาคือการปฏิบัติจากชนพื้นเมืองจนโจนส์ต้องหลบหนี ในระหว่างการหลบหนีชนพื้นเมือง โอ'เนลล์ได้เผยให้เห็นสภาพจิตภายในอันรุนแรงของโจนส์อันเนื่องมาจากความรู้สึกกลัวในความผิดที่เคยกระทำมาก่อนในอดีต และบมค้อยทางเผ่าพันธุ์ของโจนส์ที่แฝงอยู่ภายในจิตใจโดยที่โจนส์ไม่รู้ตัว รวมทั้งความป่าเถื่อนจากประวัติศาสตร์แห่งเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่แฝงตัว

อยู่ภายในจิตส่วนลึกของโจนส์ โจนส์ได้ถอยกลับไปสู่พฤติกรรมดังกล่าวที่ละเปราะ ๆ ด้วยความทุกข์
 ทรมาณจากภาพหลอนของพฤติกรรมเหล่านั้น จากเหตุการณ์ดังกล่าวชี้ให้เห็นว่า มนุษย์อาจจะหลบหนี
 ไปจากมนุษย์ด้วยกันได้ แต่มนุษย์ไม่อาจหลบหนีตนเองได้หัน โดยเฉพาะการหลบหนีความกลัวในความ
 ผิดที่แฝงอยู่ในจิตใจของตนเอง ถึงแม้ตอนแรกนั้นโจนส์จะหลบหนีไปจากชนพื้นเมือง แต่จะเห็นได้ว่า
 ตลอดทั้งคืนนั้นโจนส์ไม่ได้ถูกชนพื้นเมืองตามล่า สภาพจิตของโจนส์ต่างหากที่ตามล่าโจนส์ จนทำให้
 โจนส์ขาดสติวิ่งหนีไปโดยไร้จุดหมายปลายทาง จนกระทั่งขาดสติตายด้วยความหวาดกลัวในที่สุด
 โอลิเวอร์ ชีให้เห็นว่ามนุษย์เราควรจะทำแต่ความดีงาม เพื่อสร้างความสบายให้กับจิตใจของตนเอง
 และเพื่อสุขภาพจิตที่ดีของมนุษย์

จากการศึกษาวิเคราะห์ดังกล่าว จึงสรุปได้ว่าบทละครเรื่อง The Emperor Jones
 ของ ยูยีน โอลิเวอร์ มีแนวการเขียนแบบบรรยายพรรณานิยม

วิเคราะห์แนวคิดในบทละครเรื่อง The Hairy Ape

โอลิเวอร์เขียนบทละครเรื่อง The Hairy Ape ขึ้นภายหลังบทละครเรื่อง The Emperor Jones เพียงปีเดียวคือในปี ค.ศ. 1921 อันเป็นช่วงเวลาที่โอลิเวอร์กำลังทำการทดลองทางด้าน
 การละคร โดยเฉพาะการใช้แนวความคิดและกลวิธีแบบบรรยายพรรณานิยม จากการศึกษาค้นคว้า
 ทำให้ทราบว่าโอลิเวอร์ใช้ประสบการณ์จากการทำงานในเรื่องเดินทะเลในบทละครเรื่องนี้ ผสมกับ
 จินตนาการในแนวที่แปลกตามลักษณะของแนวคิดแบบบรรยายพรรณานิยม ซึ่งได้ถ่ายทอดออกมาทาง
 สภาพแวดล้อมของสังคมในแง่ที่ท้าทาย และทดสอบมนุษย์ เผยให้เห็นความโกลาหลจากการไล่ล่าความมั่ง
 คั่งของมนุษย์ รวมทั้งการแสวงหาตนเองและการเผยให้เห็นสภาพภายในจิตใจของมนุษย์ ซึ่งทำให้
 บทละครเรื่องนี้ ประสบความสำเร็จในฐานะของบทละครในแนวใหม่ที่เรียกกันว่า แนวคิดแบบ
 บรรยายพรรณานิยม

1. สภาพแวดล้อมของสังคมที่ท้าทายและทดสอบมนุษย์

บทละครเรื่อง The Hairy Ape เป็นละครอีกเรื่องหนึ่งที่โอลิเวอร์ชี้ให้เห็นความต้องการ

เป็นส่วนหนึ่งในสังคมของมนุษย์ และการตระหนักถึงความสำคัญของตนเองในตัวมนุษย์ โดยมีสิ่งแวดล้อมเป็นอิทธิพลอยู่เบื้องหลัง โอ 'นีล'ชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนถึงอิทธิพลของสภาพแวดล้อมของสังคมที่มีต่อมนุษย์ และความพยายามของมนุษย์ในการที่จะปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมดังกล่าว

ในบทละครเรื่องนี้ โอ 'นีล'แสดงให้เห็นถึงความล้มเหลวของชาวอเมริกันผู้ไม่ได้รับการศึกษา ในความพยายามที่จะเป็นส่วนหนึ่งของสังคมสมัยใหม่ (Civilized society) พร้อมทั้งการต่อสู้ดิ้นรนเพื่อเอาชนะชะตากรรมของตนเอง และความล้มเหลวในการหามิตรแท้หรือความเป็นพี่น้อง (Brotherhood) ในสังคมที่มุ่งพัฒนาแต่เพียงด้านวัตถุ โอ 'นีล'ได้ถ่ายทอดแนวความคิดดังกล่าวไว้ที่แยงก์ (Yank) ตัวเอกของเรื่อง รวมทั้งตัวละครอื่น ๆ เช่น มิลเครด (Mildred) ลอง (Long) และแพคคี (Paddy)

โอ 'นีล'ได้เปิดฉากละครเรื่องนี้ภายในเรือเคินทะเล ทะเลซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของเสรีภาพและการปลดปล่อย ซึ่งตรงกันข้ามกับชีวิตของคนบนเรือลำนี้นี้ จากแรกเป็นฉากของห้องเชื้อเพลิงใต้ห้องเรือ แยงก์ ลอง และแพคคี เป็นพนักงานเติมเชื้อเพลิง (Firemen) ที่กำลังทำงานอยู่ในห้องนี้ แยงก์คือตัวแทนของผู้ใช้แรงงานทุกคนในสังคมยุคใหม่ และสภาพแวดล้อมภายในห้องเติมเชื้อเพลิงก็คือสภาพแวดล้อมโดยทั่วไปที่บุคคลผู้ใช้แรงงานมักจะพบ โอ 'นีล'จัดให้ห้องเติมเชื้อเพลิงมีสภาพคล้ายกับกรงขังสัตว์ เพดานของห้องต่ำ เบียดศีรษะของช่างเครื่อง ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความรู้สึกที่ถูกกดขี่ ความต่ำต้อยของผู้ใช้แรงงาน ซึ่งตรงกันข้ามกับความโอ้อ่าของเรือ และความสะกดกบงกชของผู้โดยสารข้างบน สภาพของห้องดูไม่เหมือนจริงตามธรรมชาติ หนาวแสบ ๆ ภายในห้องล้อมรอบไปด้วยเหล็กกล้าสีเทา แถวของเตียงที่วางซ้อนกัน และส่วนบนของเหล็กที่ยึดเตียงไว้ข้างไปมา ทำให้ดูเหมือนกรงขัง เพดานห้องเรือที่ต่ำจนขีดศีรษะ ทำให้ลูกเรือต้องก้มลงโดยธรรมชาติ การก้มลงคัดค้านในสภาพที่หลังคาเตี้ยเช่นนั้นเสมอ ๆ ทำให้เกิดการพัฒนาการอย่างมากเกินไปของกล้ามเนื้อที่หลังและที่ขา ลูกเรือที่เป็นพนักงานเติมเชื้อเพลิงเหล่านั้นจึงมองลูกคล้ายลิง หรือมนุษย์นีแอนเดอร์ทัล (Neanderthal) ซึ่งเป็นมนุษย์ครึ่งลิงครึ่งคนที่ซุกซนซุกในเทือกเขานีแอนเดอร์ทัลในประเทศเยอรมัน ลักษณะทางกายภาพ เช่นหน้าอกที่เต็มไปด้วยขนรุงรัง แขนที่ยาวและทรงพลัง คิ้วดำเข้าชิดดวงตาที่เล็กและคุร้าย และหูขุ่นเคือง ทุกอย่างนี้

โอ'เนลล์แสดงให้เห็นถึงความรู้สึกที่มีต่อมนุษย์ผู้ใช้แรงงานของสังคมปัจจุบัน และความพยายามของมนุษย์ในการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมของสังคมยุคใหม่ ...His face is extremely monkey-like with all the sad, patient pathos of that animal in his small eyes ... (O' Neill. 1937 : 189)

เนื่องจากสภาพแวดล้อมและสภาพของงาน ทำให้แยงค์มีสภาพร่างกายที่แข็งแรง และเนื่องจากตนเป็นบุคคลที่แข็งแรงที่สุดในกลุ่ม ทุกคนจึงเกิดความกลัวไม่กล้าต่อแยงค์ เพราะแยงค์เป็นผู้ที่แข็งแรงและทำงานได้มากกว่าใคร ๆ ในกลุ่ม แยงค์จึงคิดว่าตนมีความสำคัญที่สุดที่ทำให้เรือลำนั้นเคลื่อนที่ไปได้ และตนเองเป็นส่วนหนึ่งของเรือลำนั้นเพราะสามารถที่จะควบคุมเรือให้หยุดหรือแล่นก็ได้ จากการเติมเชื้อเพลิงของตน

...Dere ain't nothin' foither. I'm de end! I'm de start! I start
Somep'n and de woild moves! It - dat's me! - de new dat's moiderin'
de old! I'm de ting in coal dat makes it boin; I'm steam and oil for
de engines...

(O' Neill. 1937 : 198)

แยงค์คิดว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของความเจริญในยุคใหม่ เนื่องจากเครื่องจักรและวัตถุในยุคใหม่ส่วนมากทำจากเหล็กกล้าแยงค์จึงเปรียบตนเองเป็น "เหล็กกล้า" ของสังคมยุคใหม่ ...And I'm what makes iron into steel! steel, dat stands for de whole ting! And I'm steel - steel - steel! I'm de muscles in steel, de punch behind it! ... (O' Neill. 1937 : 198)

ทุกคนในห้องเต็มเชื้อเพลิงยอมรับแยงก์เนื่องจากเกรงกลัวในพลังกำลังของแยงก์ แยงก์จึงเป็นตัวแทนของมนุษย์ในสังคมปัจจุบันที่พยายามจะปรับร่างกายของตนเองให้แข็งแรงที่สุด เพื่อให้สอดคล้องกับสังคมแห่งการใช้พลังงาน ส่วนความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของสังคมยุคใหม่นั้น คือความคิดของแยงก์เอง ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความหลงตนเองของมนุษย์ ส่วนแพคตี้ในบทละครเรื่องนี้ เป็นตัวแทนของมนุษย์ที่ไม่สามารถจะปรับตัวให้เข้ากับสภาพของสังคมสมัยใหม่ได้เลย แยงก์ยังคิดว่าแพคตี้ที่สามารถปรับตัวให้เข้ากับเทคโนโลยีสมัยใหม่ได้บ้าง แต่แพคตี้ล้มเหลวในการปรับตัวให้เข้ากับสภาพสังคมแห่งการใช้เครื่องจักรโดยสิ้นเชิง แพคตี้โตกเต้ร่าและโหยหาวาคีต และเห็นว่าสังคมแห่งการใช้กำลังภายในอดีตนั้นดีกว่าการเป็นทาสของเครื่องจักรของมนุษย์ในยุคปัจจุบัน

...Oh, to be back in the fine days of my youth, ochone! Oh, there was fine beautiful ships them days -- clippers wid tall masts touching the sky -- fine strong men in them -- men that was sons of the sea as if 'twas the mother that bore them.

(O' Neill. 1937 : 194)

ส่วนลอง (Long) นั้นเป็นตัวแทนของอนาคต ลองมีความรู้สึกไม่พอใจกับสภาพของสังคมสมัยใหม่ โดยมองไปในแง่ของความไม่เสมอภาคในระหว่างชนชั้น ลองเป็นตัวแทนของบุคคลที่มีหัวก้าวหน้าที่มองสภาพที่ยุ่งเหยิงของสังคมสมัยใหม่ว่าเกิดจากการต่อสู้ระหว่างพวกกรรมกรและนายทุน ลองคิดว่าความยากลำบากต่าง ๆ ของกรรมกรเกิดจากการกดขี่จากพวกนายทุน

...They dragged us down 'til we're on'y wage slaves in the bewels of a bloody ship, sweatin', burnin' up, eatin' coal dust! Hit's them's ter blame -- the damned Capitalist Clarss!

(O' Neill. 1937 : 192)

โอ'เน็ลแสดงให้เห็นความแตกต่างระหว่างสภาพแวดล้อมของชนผู้ใช้แรงงานและชนชั้นสูงในสังคมที่เรียกกันว่าพวกนายทุนได้อย่างชัดเจน สภาพแวดล้อมภายในห้องเครื่องภายใต้ห้องเรือ ซึ่งมีสภาพเหมือนกับโรงช่างสัตว์ สภาพการทำงานทำให้คนที่อยู่ในนั้นมีสภาพเหมือนสัตว์ป่า ตรงกันข้ามกับสภาพแวดล้อมของชนชั้นสูงซึ่งอยู่บนคาบฟ้าเรือลำนั้นคือ มิลเกรด และบ๊ายของเธอ มิลเกรด มีชีวิตที่สะดวกสบาย จนเธอเองรู้สึกเบื่อหน่าย และต้องการไปสัมผัสชีวิตของพวกกรรมกรภายใต้ห้องเรือ กุ๊บัง การพบกันระหว่างมิลเกรด และแยงก์ทำให้ชีวิตของแยงก์เปลี่ยนไป จากความรู้สึกที่มิลเกรดว่าตนเองว่าเป็นเจ้าลิงชน ("A hairy ape") ทำให้แยงก์รู้สึกที่ตนเองได้รับการสมประมาทอย่างรุนแรง พร้อมทั้งการยุยงของลอง แยก์ จึงตัดสินใจออกจากห้องเรือไปสู่ถิ่นของคนรวยในย่านฟิฟธ์แอฟอะนิว (Fifth Avenue) แยงก์ตระหนักตนว่าตัวเองเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้สังคมสมัยใหม่เคลื่อนไหวไปได้ ดังเช่นการควบคุมเรือเดินทะเลที่ทำจากเหล็กกล้า (Steel) ลำนั้นแยงก์คิดว่ามิลเกรดและคนพวกนั้นไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของสังคม ตนเองต่างหากที่เป็น แยงก์คิดว่าตัวเองคือ "เหล็กกล้า" ("Steel") ซึ่งมีความสำคัญมากต่อสังคมใหม่ที่จำเป็นต้องใช้เหล็กกล้าเพื่อการอุตสาหกรรมต่าง ๆ ในย่านคนรายนั้น แยงก์ก็ต้องประสบกับความผิดหวัง ทุกคนในเมืองนั้นไม่มีใครให้ความสนใจกับแยงก์ สภาพของเมืองและถนนที่สะอาดตรงกันข้ามกับความสกปรกในตัวแยงก์ ชาวเมืองเหล่านั้นไม่ได้ยอมรับแยงก์ในฐานะของบุคคลหนึ่งในสังคมนั้นแม้แต่น้อย

สภาพแวดล้อมทางสังคมในเมือง และการแข่งขันกันทางเศรษฐกิจทำให้ชาวเมืองทุกคนมีสภาพและการแต่งตัวคล้าย ๆ กัน ...The women are rouged, calcimined, dyed, overdressed to the nth degree. The men are in Prince Alberts, high hats, spats, canes, etc. A procession of guady marionettes, ... (O' Neill. 1937 : 231)

โอ'เน็ลแสดงให้เห็นความแตกต่างของสภาพแวดล้อมภายในตัวเมืองอันเป็นที่อยู่ของบุคคลที่ลอง (long) เรียกว่า "ชนชั้นนายทุน" กับตัวแยงก์ได้อย่างชัดเจน ตัวเมืองที่สะอาดและเน้นระเบียบตรงกันข้ามกับความสกปรกภายในตัวแยงก์ เปรียบเสมือนแกะดำที่หลงเข้าไปอยู่ในฝูงสีขาว

...A general atmosphere of clean, well-tidied, wide street; a flood of mellow, tempered sunshine; gentle, genteel breezes... Yank is in his dirty dungarees. A fireman's cap with black peak is cocked defiantly on the side of his head. He has not shaved for days and around his fierce, resentful eyes ... the black smudge of coal dust still sticks like make-up.

(O' Neill. 1937 : 225 - 226)

แยงค์มาที่ฟิฟท์แอฟอะนิว (Fifth Avenue) เพื่อต้องการดูชีวิตความเป็นอยู่ของชนชั้นนายทุน (The Capitalists) แสดงให้เห็นว่าสภาพสังคมใหม่นี้ท้าทายแยงค์ให้เข้าไปสัมผัส ศึกษาคูว่าชีวิตความเป็นอยู่ของคนพวกนี้เป็นเช่นไร แยงค์ซึ่งตระหนักตนว่าแข็งแกร่งประดุจเหล็กกล้า และเป็นแกนของสังคมในยุคของเครื่องจักรกลับพบว่าผู้คนชาวเมืองไม่มีใครสนใจตนเองเลย ทุกคนต่างมุ่งที่จะปฏิบัติภารกิจของตนเอง การสนทนาก็ขาดความจริงใจ เป็นไปตามมารยาทสังคมเท่านั้น แม้เมื่อแยงค์เข้าไปก่อกวน สิ่งที่ชาวเมืองโต้ตอบก็คือ "I beg your pardon" ("ขอโทษครับ") อยู่ตลอดเวลา คำพูดนี้ไม่ได้ออกมาจากจิตใจ แต่เป็นการพูดไปตามมารยาทของสังคมที่บุคคลเหล่านี้หูดกันจนเกิดความเคยชิน และบางครั้งก็ผลลุดออกมาโดยไม่ถูกกาลเทศะ ดังเช่น การที่แยงค์เดินชนบุคคลเหล่านั้น แต่พวกเขากลับกล่าวคำขอโทษแทนที่จะเป็นแยงค์ซึ่งเป็นผู้ที่ทำผิดและสมควรจะหูดประโยชน์นั้นเสียเอง

โอ'เนลล์ชี้ให้เห็นว่าสังคมยุคใหม่ทำให้ผู้คนมุ่งแต่ผลประโยชน์ส่วนตน สิ่งใดที่จะทำให้ตนเองเสียเวลาโดยเปล่าประโยชน์ทุกคนจะไม่ทำ เช่นการใส่ใจกับการก่อกวนของแยงค์ แต่ชาวเมืองผู้หนึ่งกลับแจ้งตำรวจให้จับแยงค์เพราะว่า ...You have made me lose my bus ...

(O' Neill. 1937 : 235)

เมื่อแยังค์ถูกจับเข้าคุกจึงเป็นข้อยืนยันได้ว่า แยังค์ล้มเหลวในการปรับตนเองให้เข้ากับสภาพแวดล้อมของสังคมยุคใหม่ สภาพสังคมในท้องเชื้อเพลิงใต้ท้องเรือ การทำงานหนัก และความเป็นอยู่ที่ทุกข์ทรมาน ทำให้แยังค์ไม่สามารถปรับสภาพตนเองให้เข้ากับสังคมภายนอกได้ ในโอกาสเดียวกันสภาพของสังคมยุคใหม่ ก็ทำให้มนุษย์หันมาสนใจแต่ผลประโยชน์ส่วนตัว หันมาพัฒนาแต่วัตถุ และให้ความสำคัญต่อเครื่องจักร ตกเป็นทาสของเครื่องจักร มนุษย์จึงมองไม่เห็นคุณค่าของมนุษย์ด้วยกัน เช่นพวกนายทุน (ชาวเมือง) กับชนชั้นกรรมกร (เช่น แยังค์) เป็นต้น มนุษย์มองเห็นชีวิตเป็นของเล่น เช่น การฆ่าลิงเพื่อเอาขนมาขาย ทุกสิ่งที่กล่าวมาคือสิ่งแวดล้อมของสังคมยุคใหม่ ที่แยังค์ไม่สามารถจะปรับตัวให้เข้ากับสภาพสังคมดังกล่าว โอ'เนลล์ให้แยังค์เป็นตัวแทนของมนุษย์ทุกคนในสังคมยุคใหม่ที่ล้มเหลวในการปรับสภาพจิตใจของตนเองให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมในยุคใหม่ดังกล่าวได้ด้วยสภาพจิตใจที่ทุกข์ทรมาน และความรู้สึกที่ถูกประนามว่าเป็น "เจ้าลิงขน" (The Hairy Ape) พร้อมทั้งความต้องการการยอมรับจากสังคม เมื่อต้องผิหวังอีกครั้งจากสมาคมคนงานอุตสาหกรรมแห่งโลก (The Industrial Workers of the World) ที่ตนคิดว่าจะเข้าร่วมได้ แยังค์จึงรู้สึกเคืองกว้างและหมดหวังที่จะไป

YANK [In a vague mocking tone] : Say, where do I go from here?

POLICEMAN [Giving him a push -- with a grin indifferently] : Go to hell.

(O' Neill. 1937 : 254)

เมื่อหมกหวังที่จะเป็นส่วนหนึ่งในสังคมมนุษย์ในยุคใหม่ได้ ผสมกับความรู้สึกที่ตนถูกเหยียดหยามว่าเป็น "เจ้าลิงขน" ทำให้จิตใจของแยังค์ถอยกลับไปสู่กำเนิดแห่งเผ่าพันธุ์มนุษย์ตามหลักของชาลส์ คาร์วิน (Charles Darwin) ที่ว่ามนุษย์มีวิวัฒนาการมาจากลิง แยังค์เริ่มยอมรับว่าตนเองคงจะเป็นลิงจริง ตามความรู้สึกที่คิดว่าตนถูกประนามจากมิลเดรด แยังค์จึงไปที่สวนสัตว์และตรงไปที่กรงลิงกอริลลา อันเป็นลิงที่มีลักษณะใกล้เคียงกับคนมากที่สุด ด้วยสภาพจิตใจอันไม่ปกติจากความกดดันต่าง ๆ ในสังคมมนุษย์ ทำให้แยังค์คิดว่าเสียงร้องด้วยความตกใจของสัตว์ต่าง ๆ เป็นเสียง

ร้องที่สัตว์เหล่านั้นแสดงอาการต้อนรับคน แยกจิ้งหูกกับสัตว์เหล่านั้นด้วยความดีใจ ...Welcome to your city, huh? Hail, hail, de gang's all here!... (O' Neill. 1937 : 255)

สิ่งแวดล้อมภายในสวนสัตว์ที่ปราศจากผู้คน (สวนสัตว์ปิดแล้วแยมค์แอบเข้าไปโดยไม่ได้รับอนุญาต) มีแต่ความเงียบและวังเวง มีแต่เสียงสัตว์ร้องเป็นครั้งคราว ทำให้แยมค์ซึ่งจิตใจเต็มไปด้วยความขมขื่นและผิดหวังยอมรับลิงกอริลลาในกรงว่าเป็นพวกเดียวกับตน เพราะลิงตัวนั้นถูกจับขังอยู่ในกรงเหล็กกล้า เหล็กอันเกิดจากอุตสาหกรรมของพวกนายทุน ซึ่งตนเองเคยถูกจับขังมาแล้วเมื่อตอนติดคุก ทำให้แยมค์คิดว่า ลิงกอริลลาตัวนั้นกับตนเองไม่มีอะไรแตกต่างกันเลย ต่างได้รับการรังแกจากสังคมยุคใหม่เช่นเดียวกัน

...you 'n' me we feel it. Sure! Bot' members of dis club! What de hell! T'hell wit it! A little action, dat's our meat! Dat belongs! Knock 'em down and keep bustin' 'em till dey croaks yuh wit a gat —wit steel! Sure! Are yuh game? Dey've looked at youse, ain't dey— in a cage? Wanter get even? Wanter wind up like a sport 'stead of croakin' slow dere? Sure! Yuh're reg'lar! Yuh'll stick to de finish! Me 'n' you, huh? bot' members of this club! We'll put up one last star bout dat'll knock 'em offen deir seats! Dey'll have to make de cages stronger after we're trou!

(O' Neill. 1937 : 258)

ด้วยความขมขื่นและความทุกข์ทรมานภายในจิตใจ จากการไม่ได้รับการยอมรับให้เป็นส่วนหนึ่งในสังคมมนุษย์ ทำให้แยมค์คิดไปว่าลิงตัวนั้นคงจะยอมรับตนเป็นพวก เนื่องจากความเหมือน

กันในหลาย ๆ ด้าน เช่น ในด้านพลกำลัง และการประสบชะตากรรมจากสังคมนุญย์คล้าย ๆ กันดังที่กล่าวมาแล้ว แองค์จึงเปิดล็อกประตูและยื่นมือเข้าไปเพื่อสัมผัสมือกับลิงกอริลลา ลิงตัวนั้นจึงทำร้ายแองค์จนบาดเจ็บสาหัส ก่อนตายแองค์จึงอุทานด้วยความขมขื่นว่าแม้แต่สัตว์ป่า เช่น ลิงกอริลลาตัวนั้นก็ยังไม่ยอมรับตนเข้าเป็นพวก ...He got me, aw right. I'm trou. Even him didn't tink I belonged ... (O' Neill. 1937 : 259)

โอ'เนลล์ให้แองค์จากโลกนี้ไปในสภาพของผู้แพ้โดยสิ้นเชิง ในสภาพของผู้ที่ไม่ได้รับการยอมรับไม่ว่าจะเป็นสังคมนุญย์หรือสัตว์ โอ'เนลล์ชี้ให้เห็นว่า แม้แต่สัตว์ชั้นต่ำเช่นลิงกอริลลา ก็ไม่ยอมรับแองค์ แองค์จึงเปรียบเสมือนมนุษย์ยุคปัจจุบันเป็นจำนวนมากที่ต้องเกิดมาและต้องตายไปโดยไม่ได้รับการเหลียวแลจากสังคมนุญย์ใหม่ ที่มุ่งแต่การพัฒนาด้านวัตถุและตกเป็นทาสของเครื่องจักรกล โดยมองไม่เห็นคุณค่าของแรงงานของมนุษย์ด้วยกันที่อยู่เบื้องหลังการทำงานของเครื่องจักรเหล่านั้น แองค์จึงเป็นตัวแทนของมนุษย์ทุกคนในยุคปัจจุบันที่ไม่สามารถจะพัฒนาจิตใจของตนเองให้ทันกับความเจริญอย่างรวดเร็วของสังคมนุญย์ใหม่ได้ โอ'เนลล์จึงชี้ให้เห็นได้อย่างชัดเจนถึงอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมของสังคมนุญย์และความหายนะที่จะเกิดขึ้น เมื่อมนุษย์ไม่สามารถจะปรับสภาพจิตใจให้เข้ากับสภาพแวดล้อมภายนอกได้ โอ'เนลล์แสดงให้เห็นว่าสภาพจิตใจอันทุกข์ทรมาน ทำให้มนุษย์มองสภาพแวดล้อมภายนอกผิดไปจากความเป็นจริง ดังเช่นภาพของตัวเมืองที่ปรากฏต่อสายตาของแองค์ โอ'เนลล์เหมือนกับจะบอกทุกคนว่า มนุษย์ควรจะพัฒนาจิตใจของตนเองให้ยอมรับในคุณค่าของความเป็นมนุษย์และมองเห็นชีวิตว่าเป็นของมีค่าไม่ว่าจะเป็นชีวิตของคนหรือสัตว์ การพัฒนาสภาพแวดล้อมภายนอกควรจะเป็นไปพร้อม ๆ กับการพัฒนาสภาพจิตใจภายใน เพื่อให้เกิดการคล้องจองกัน มนุษย์ควรจะเรียนรู้และยอมรับซึ่งกันและกันตามสภาพและหน้าที่ในสังคมนุญย์ทุกคนจะอยู่ในสังคมนุญย์ได้อย่างมีความสุข

2. ความนิยมในวัตถุ และความโลภทำให้มนุษย์มุ่งหาแต่ความมั่งคั่ง

โอ'เนลล์ได้แสดงให้เห็นลัทธิวัตถุนิยม (Materialism) และความโลภของมนุษย์ไว้อย่าง

ชัดเจนในบทละครเรื่อง The Hairy Ape โดยแสดงให้เห็นการบุชชาวัตถุอันได้แก่เครื่องจักร และการตกเป็นทาสเครื่องจักรของมนุษย์ พร้อมทั้งความโกลาหลและการไขว่คว้าหาความมั่งคั่งของ พวกคนรวยหรือพวกนายทุน โดยไม่คำนึงถึงความทุกข์ยากของคนจนหรือพวกกรรมกรผู้ใช้แรงงาน The Hairy Ape เป็นเรื่องของการแบ่งชั้นวรรณะ การมุ่งหาความมั่งคั่งโดยไร้มนุษยธรรมของ พวกนายทุน และความผิดหวังในการที่จะผสมผสานตนเองให้เข้ากับชีวิตในสังคมยุคใหม่ของผู้ใช้ แรงงาน .

โอ 'นี่ลเจาจะจงที่จะแสดงแนวคิดด้านนี้ออกมา โดยให้ฉากแรกเกิดขึ้นภายในห้องเรือ อัน เป็นที่อยู่ของพวกกรรมกรคือพนักงานเดินเรือ เชื้อเพลิง โดยแสดงให้เห็นสภาพการ เป็นอยู่ที่ทุกข์ทรมาน ของพวกช่างไฟ ฉากที่สองแสดงให้เห็นดาต้าเรืออันเป็นที่อยู่อันแสนสบายของคนรวย ฉากที่สาม แสดงให้เห็นการเผชิญหน้ากันระหว่างนายทุนคือ มิลเครดกับกรรมกรคือแยงค์ ฉากที่สี่แสดงให้เห็น ความโกรธแค้นของแยงค์ที่มีต่อมิลเครดจากความรู้สึกว่ามิลเครดดูถูกตนเอง ฉากที่ห้าแสดงให้เห็น ย่านพิพธ์แอฟสะนิว อันเป็นย่านของคนรวย และความรู้สึกภายในของแยงค์ที่มีต่อบุคคลเหล่านั้น ฉากที่หกเป็นฉากภายในคุกและการแสดงให้เห็นถึงการเริ่มยอมรับตนเองต่อความพ่ายแพ้ในการ ดำเนินชีวิตในสังคมมนุษย์ของแยงค์ ฉากที่เจ็ดแสดงให้เห็น สมาคม I. P. P. ที่ดำเนินธุรกิจในฐานะ ศูนย์รวมของพวกกรรมกรจากวงการอุตสาหกรรม กับการไม่ยอมรับแยงค์เข้าร่วมสมาคม และจาก สุดท้ายเกิดขึ้นภายในสวนสัตว์อันเป็นฉากที่แยงค์ยอมรับสภาพตนเองในฐานะของลิงตามความรู้สึก ที่ได้รับการดูถูกมาโดยตลอด

เรือในเรื่องเปรียบเสมือนศูนย์กลางของสังคม เป็นเครื่องจักรและวัตถุที่ขึ้นชึ้นนายทุน ใช้กอบโกยผลประโยชน์สู่ตนเอง โดยไม่คำนึงถึงความทุกข์ยากของกรรมกร เช่น พนักงานเดินเรือ เชื้อเพลิงในห้องเครื่องใต้ห้องเรือ ซึ่งฉากชีวิตตนเองไว้กับเรือลำนั้น สำหรับคนรวยเรือลำนั้นคือ สวรรค์ แต่สำหรับพนักงานเดินเรือซึ่งเป็นตัวแทนของชนผู้ใช้แรงงานทุกคนเรือลำนั้นคือนรก นั้นเอง ดังจะเห็นได้จากคำพูดของลองที่ว่า ...Yank 'ere is right. 'E says this 'ere stinkin' ship is our 'ome. And 'e says as 'ome is 'ell. And 'e's right! This is 'ell. We lives in 'ell, Comrades -- and right enough

we'll die in it. (O' Neill. 1937 : 191 - 192)

หน้าที่ของเรือลำนี้ก็คือการให้ความสำราญแก่คนรวย ซึ่งที่จริงแล้วคนรวยเหล่านั้นก็ไม่ค่อยจะพึงพอใจนัก นี่คือการแสดงให้เห็นสภาพอันหม่นขุ่นของสังคม การเยาะเย้ยโลกของคนรวย และชีวิตอันปราศจากวิญญาณของคนจน พร้อมทั้งความต้องการที่จะเป็นส่วนหนึ่งในสังคมของคนจน ซึ่งแยงก์ ลอง และแพคคี ชี้ให้เห็น

โอ'เนลล์คำหิความโลภของมนุษย์บางกลุ่ม และบางพวกโดยเฉพาะพวกนายทุนที่มุ่งหาแต่ความมั่งคั่ง โดยไม่คำนึงถึงความปลอตกภัย และสุขภาพของผู้ใช้แรงงานดังที่ลอง (Long) พูดว่า

We wasn't born this rotten way. All men is born free and equal.
That's in the bleedin' Bible, mates. But what d'they care for the Bible -- them lazy, bloated swine what travels first cabin? Them's the ones. They dragged us down 'til we're on'y wage slaves in the bowels of a bloody ship, sweatin', burnin' up, eatin, coal dust!
Hit's them ter blame -- the damned Capitalist Clars!

(O' Neill. 1937 : 192)

การนิยมวัตถุ และการตกเป็นทาสเครื่องจักรทำให้ธรรมชาติอันบริสุทธิ์ต้องสูญเสียไป มนุษย์ต้องเสียสุขภาพจากของเสียและควันพิษที่ถ่ายเทจากเครื่องจักร มนุษย์ผู้ใช้แรงงานมีสภาพเหมือนทาส และมีสภาพเหมือนสัตว์ที่ถูกขังอยู่ในกรง

...black smoke from the Funnels smudging the sea, smudging the decks
-- the bloody engines pounding and throbbing and shaking -- wid

devil a sight of sun or a breath of clean air -- choking our lungs
 wid coal dust-- breaking our backs and hearts in the hell of the
 stokehole -- feeding the bloody furnace -- feeding our lives along
 wid the coal, I'm thinking -- caged in by steel from a sight of the
 sky like bloody apes in the Zoo!

(O' Neill. 1937 : 196)

ความแตกต่างระหว่างชีวิตของช่างไฟใต้ห้องเรือ และความสะกดสบายของคนรายนบน
 คาค้าเรือลำนัน เปรียบเสมือนกับสภาพของสังคมที่ทันสมัยในปัจจุบัน ซึ่งเบื้องหลังความ
 เจริญทางค่านวัตกรรมอันได้แก่ คีระฟ้าและเครื่องจักรกลนั้น ยังมีคนอื่นพวกหนึ่งอันได้แก่คนจน หรือ
 กรรมกร กำลังทำงานอยู่ด้วยความทุกข์ยากและลำบาก ส่งผลสะท้อนให้เห็นว่า แม้ว่าสังคมจะ
 พัฒนาขึ้นมาถึงยุคแห่งการใช้เครื่องจักรแทนแรงงานคนแล้วก็ตาม เครื่องจักรเหล่านั้นก็ยังจำเป็นต้อง
 ต้องใช้แรงงานคนในการควบคุมอยู่ ถ้าปราศจากมนุษย์เป็นผู้ควบคุม เครื่องจักรก็จะทำงานเอง
 ไม่ได้ ดังเช่นเรือลำนัน ถ้าปราศจากแรงแค้และพวกช่างไฟคนอื่น ๆ ช่วยเติมเชื้อเพลิงคือถ่านหิน
 ลงไปในเตาเชื้อเพลิง เรือคงจะแล่นไปไม่ได้ แต่พวกคนรวยหรือพวกนายทุนกลับให้ความสำคัญกับ
 เรือลำนันมากกว่าคน โดยคิดว่าเรือลำนันสามารถนำความมั่งคั่งมาให้ตนได้ในฐานะยานพาหนะ
 อันแสนสะกดสบาย โดยไม่คำนึงถึงสวัสดิภาพและสุขภาพของกรรมกรที่อยู่เบื้องหลังความสะกด
 สบายบนเรือลำนัน พวกนายทุนปล่อยให้พวกกรรมกรเกิดความภูมิใจอย่างลม ๆ แล้ง ๆ ว่าพวกเขา
 มีส่วนทำให้สังคมเคลื่อนไหวอันเป็นความรู้สึกที่ทำให้กรรมกรเหล่านั้นมีกำลังใจที่จะทำงานต่อไป
 ได้ ทั้งที่พวกเขาไม่ได้มีความสำคัญในสายตาของพวกนายทุนแม้แต่น้อย ยกตัวอย่างพวกกรรมกร
 เช่น แรงแค้และพวกช่างไฟอื่น ๆ เป็นต้น

โอ'เนลล์เยาะเย้ยความโลภของพวกคนรวย โดยให้ความมั่งคั่งและความสะกดสบายทำให้
 คนรวยเกิดความเคยชิน จนทำให้พวกเขาเกิดความเบื่อหน่าย จึงพยายามหาสิ่งแปลกใหม่มาทำเพื่อ
 เพิ่มรสชาติให้กับชีวิตของตนเอง หรืออย่างน้อยก็เพื่อหนีพ้นจากความรู้สึกที่ว่าตนเองเห็นแก่ตัว

และไม่เคยเหลียวแลคนที่ต่ำกว่าตั้งเช่นการที่มีลิตเรคต้องการจะลงไปคูชีวิตความเป็นอยู่ของกรรมกร และช่างไฟที่ไ้ห้องเรือเพราะว่า ...I would like to help them. I would like to be some use in the world ... (O' Neill. 1937 : 203)

ลิตเรคลงไปในห้องเดิมเชื่อเพลิงโดยไม่ได้ศึกษาถึงสภาพของห้องเดิมเชื่อเพลิงก่อนว่าเป็นเช่นไร และสภาพของคณงานในห้องนั้นด้วย ลิตเรคจึงเปรียบเสมือนนางพญาหงส์ที่ลงไปอยู่ในหมู่กา ผลคือที่เธอคิดไว้จึงกลายเป็นผลเสีย คณงานโดยเฉพาะแยงค์ต่างตะลึงเพราะไม่ว่าจะได้พบหญิงสาวสวยในห้องเครื่องที่แสนจะสกปรกเช่นนั้น และลิตเรคเองก็ตกใจในความน่าเกลียดน่ากลัวของพวกคณงานและแยงค์ เพราะในสังคมของเธอนั้นมีแต่ความสวยงาม และเธอเองไม่เคยพบกับสภาพเช่นนี้มาก่อนเลย และจากนี้จึงเป็นที่มาของจุดสูงสุดของเรื่องในเวลาต่อมา การพบกันของลิตเรคและแยงค์จึงเปรียบเสมือนกับการพบปะกันระหว่างความหลอกลวงภายนอกและความแท้จริงภายในจิตใจของมนุษย์โดยไม่ได้้นคหมาย เหมือนกับสารเคมีที่เป็นปฏิปักษ์ต่อกันมาพบกันจึงเกิดการระเบิดในที่สุด

โอ'เนล ได้แสดงให้เห็นความมั่งคั่งของลิตเรค และตระกูลของเธอ และอำนาจเงินของเธอ ในการที่จะสั่งให้ทุกคนทำในสิ่งที่เธอต้องการได้ทุกเมื่อ

...'Er old man's a bleedin' millionaire, a bloody Capitalist! 'E's got enuf bloody gold to sink this bleedin' ship! 'E makes arf the bloody steel in the world! 'E owns this bloody boat! And you and me, Comrades, we're 'is slaves! And the skipper and mates and engineers, they're 'is slaves! And she's 'is bloody daughter and we're all 'er slaves, too! And she gives 'er orders as 'ow she wants to see the bloody animals below decks and down they takes 'er!

(O' Neill. 1937 : 217 - 218)

เมื่อลองพาแยงค์มาดูชีวิตความเป็นอยู่ของพวกคนรวยหรือชนชั้นนายทุน (The capitalists) ภายในเมือง โอ'เนล ก็แสดงให้เห็นรสนิยมในการเลือกซื้อสินค้าของชาวเมือง จากเครื่องประดับ เช่นเพชรและอัญมณีอื่น ๆ และชนสัตว์ซึ่งวางไว้ในตู้โชว์ตามร้านค้าแสดงให้เห็น ลัทธิวัตถุนิยม และการตัดสินคุณค่าของมนุษย์ด้วยกันจากวัตถุเหล่านั้น คุณค่าของมนุษย์แทนที่จะอยู่ที่ ความดีงามแต่กลับขึ้นอยู่กับวัตถุอันเป็นเครื่องประดับชิ้นเล็ก ๆ แต่ราคาแพง ซึ่งลองเห็นว่าเงินที่ใช้ซื้อเครื่องประดับเหล่านั้น คนจนสามารถนำมาซื้ออาหารเลี้ยงครอบครัวได้เป็นปี

...Just look at this 'ere bloomin' mess! Just look at it! Look at the bleedin' prices on 'em -- more'n our 'ole bloody stokehole makes in ten voyages sweatin' in 'ell! And they -- 'er and 'er bloody clarrs -- buys 'em for toys to dangle on 'em! One of these 'ere would buy scoff for a starvin' family for a year!

(O' Neill. 1937 : 229)

โอ'เนลเน้นให้เห็นความโหดของชนชั้นนายทุนได้อย่างสะใจ โดยเฉพาะในฉากที่ห้าตอนสุดท้าย เมื่อแยงค์บันทึกเวลาโทสะชกหน้าผู้ชายคนหนึ่งซึ่งวิ่งมาชนแยงค์ในขณะที่กำลังจะขึ้นรถประจำทาง ชายผู้นั้นไม่ได้แสดงอาการโกรธที่ถูกแยงค์ชกหน้ากลับกล่าวคำขอโทษ แต่แสดงอาการโกรธจกที่ต้องพลาดรถประจำทาง แสดงให้เห็นความโหดเคืองที่ถูกทำให้ล่าช้า เพราะชีวิตในยุคใหม่ต้องการความรวดเร็วและไม่ต้องการเสียเวลาซึ่งจะทำให้เสียผลประโยชน์ได้ ด้วยเหตุนี้เองแยงค์จึงถูกตำรวจจับในที่สุด

YANK : At last! Bus, huh! I'll bust yuh!

GENTLEMAN : I beg your pardon...You have made me lose my bus.

Officer! Officer!

(O' Neill. 1937 : 234 - 235)

แยงค์ยังต้องการจะทำร้ายชนชั้นเดียวกับมิลเดรด ดักลาส (Mildred Douglas) มากเท่าใด คนเองก็ได้รับความเคียดแค้นมากยิ่งขึ้นเท่านั้น โดยเฉพาะตระกูลดักลาสของมิลเดรด ซึ่งผลิตเหล็กกล้าเป็นสินค้าที่ทำรายได้จำนวนมหาศาล เมื่อแยงค์ทำร้ายชาวเมือง และถูกจับขังคุก แยงค์ก็ต้องแค้นใจและทุกข์ทรมานใจเมื่อสำนึกได้ว่าคุกที่ขังตนเองนั้นก็มาจากอุตสาหกรรมเหล็กกล้าของตระกูลดักลาสนั่นเอง เมื่อแยงค์ออกจากคุกแยงค์จึงตรงไปที่สมาคมแห่งหนึ่งซึ่งตั้งขึ้นเพื่อเป็นศูนย์รวมของแรงงานในวงการอุตสาหกรรมมีชื่อย่อว่า I.W.W. (Industrial Workers of the World) สมาคมนี้นี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อรักษาสีทธิและเรียกร้องสิทธิอันชอบธรรมให้แก่แรงงาน แยงค์ต้องการสมัครเข้าเป็นสมาชิกในสมาคมนี้นี้ เพื่อหวังที่จะให้สมาคมนี้นี้ช่วยคนทำลายตระกูลดักลาสตามคำแนะนำของเพื่อนนักโทษในคุก แยงค์ก็ต้องผิดหวังและถูกจับโยนออกมา เมื่อแยงค์ไปหาลิงกอริลลาที่สวนสัตว์แยงค์ก็สำนึกด้วยความขมขื่นอีกว่า ลิงกอริลลาเองก็ถูกขังอยู่ในกรงซึ่งทำจากเหล็กกล้าที่ผลิตโดยพวกนายทุนเหมือนกัน แยงค์กับลิงกอริลลา จึงตกอยู่ในสภาพเช่นเดียวกันเพราะแยงค์เองก็เคยโดนพวกคนรวยแฉ่งตำรวจับเข้าคุกมาแล้ว คุกที่ขังตนเองก็ทำจากเหล็กกล้าของพวกนายทุนเหมือนกับกรงของลิงกอริลลาตัวนั้น เมื่อไม่สามารถจะเป็นส่วนหนึ่งในสังคมมนุษย์ได้ แยงค์จึงต้องการทำความเป็นเพื่อน (Comradeship) กับลิงตัวนั้น และถูกลิงฆ่าตายในที่สุด

ในข้อนี้โอ'เนลล์แสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของลัทธิวัตถุนิยม และความมั่งคั่งของพวกนายทุนที่ทำให้คนจนและชนผู้ใช้แรงงานต้องถูกกดขี่ และต้องมีสภาพเช่นเดียวกับสัตว์ป่า ไม่มีวันที่จะหนีไปจากอิทธิพลของคนพวกนี้ได้ และไม่สามารถจะเป็นส่วนหนึ่งในสังคมดังกล่าวได้เช่นกัน ...I was lookin' at de skyscrapers -- steel -- and all de ships comin' in, sailin' out, all over de oith -- and dey was steel, too... on'y I couldn't

get in it, see? I couldn't belong in dat ... (O' Neill. 1937 : 256 - 257)

โอ'เนลล์ชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่ามนุษย์ส่วนใหญ่ในสังคมยุคใหม่มุ่งพัฒนาแต่ทางด้านวัตถุ เช่น เครื่องจักรกล เครื่องอุปโภคและบริโภค เพื่อใช้วัตถุดังกล่าวเป็นเครื่องมือหาความมั่งคั่งให้กับตนเอง ความโลภทำให้มนุษย์เหล่านี้มุ่งหาแต่ความมั่งคั่งโดยไม่คำนึงถึงชนชั้นผู้น้อยที่ตกอยู่ใต้อิทธิพลของตนเอง มนุษย์เหล่านี้หลงงูซาแต่วัตถุ เช่น เครื่องจักรกล โดยตกเป็นทาสของเครื่องจักรกล โดยหาได้สำนึกไม่ว่ามนุษย์ต่างหากที่ เป็นผู้ควบคุมเครื่องจักร และเป็นนายของเครื่องจักรและถ้าปราศจากการควบคุมของมนุษย์ เครื่องจักรเหล่านั้นจะไม่มีวันทำงานได้ โอ'เนลล์บอกให้รู้ว่าชนชั้นนายทุนควรจะให้ความสำคัญกับผู้ใช้แรงงาน ซึ่งเป็นคนควบคุมเครื่องจักรให้ตนเอง พร้อมกับมนุษย์ควรจะหันมาพัฒนาจิตใจให้ยอมรับในตัวของมนุษย์ด้วยกัน ไม่ว่ามนุษย์นั้นจะอยู่ในชั้นวรรณะใด และมีสถานภาพอย่างไร เพื่อการอยู่ร่วมกันด้วยความสุข มนุษย์ควรให้ความสำคัญกับวัตถุในฐานะของสิ่งที่จะนำไปสู่การกินคือยู่ดี และควรจะกระจายการกินคือยู่ดีนั้น ไปให้ทั่วถึงในหมู่มนุษย์ด้วยกัน ความสถานภาพและหน้าที่เพื่อความเข้าใจอันดีต่อกัน และการเข้าใจซึ่งกันและกัน อันจะนำไปสู่ความสงบสุขของสังคมทั้งในปัจจุบันและอนาคต

3. การแสวงหาตนเอง และหาสิ่งที่ซ่อนเร้นล้าลึกอยู่ในจิตใจของเรา

เหมือนกับบทละครเรื่อง The Emperor Jones โอ'เนลล์ได้แสดงให้เห็นการแสวงหาตนเอง และการเปิดเผยให้เห็นสิ่งที่ซ่อนเร้นอยู่ภายในจิตใจของมนุษย์ตามลักษณะของบทละครในแนวคิดแบบบรรยายพรรณานิยมไว้ ในบทละครเรื่อง The Hairy Ape บทละครเรื่องนี้แสดงให้เห็นความโกรธแค้นอย่างรุนแรงและความทุกข์ทรมานที่สะสมอยู่ในใจของพนักงานเดิมชื่อเพลิงในเรือเดินทะเลผู้หนึ่งคือ แยงค์ ซึ่งหมดหวังที่จะประสมประสานตนเองให้เข้ากับความเป็นไปของโลกในยุคใหม่ได้ โอ'เนลล์ได้แทรกให้เห็น "ไปป์ครีม" ("Pipe dream") หรือ "โด๊ปครีม" ("Dope dream") ซึ่งเป็นความหวัง อุดมคติ ความเพ้อฝัน และความไร้สำนึก (Unconsciousness) แต่ละคนจะมี

ความเพ้อฝันประเภทนี้แตกต่างกัน เช่น คนรวยอาจจะเพ้อฝันถึงการมีความมั่งคั่งยิ่ง ๆ ขึ้นไป และ คนจนอาจจะฝันถึงการกินดี อยู่ดี หรือฝันอยากได้ในสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เช่น บ้าน รถยนต์ ที่ดิน ฯลฯ เป็นต้น ความเพ้อฝันเหล่านี้ถูกนำมาล้อเลียน และแทรกให้เห็นว่าชีวิตทุกชีวิตอยู่ได้ด้วยความเพ้อฝันและถ้าปราศจากความเพ้อฝันแล้ว ชีวิตคงจะอยู่ไม่ได้ แต่ก็ยังมีผู้ทรمانตนเอง เพราะมีความรู้สึกว้า ความเพ้อฝัน (Pipe dream) ของตนเองไม่น่าพอใจ ความต้องการของคนประเภทนี้ก็คือ "ความตาย" เพราะสังคมอาจปฏิเสธมนุษย์หรือมนุษย์อาจปฏิเสธมนุษย์ด้วยกันได้ แต่ความตายไม่เคยปฏิเสธใครยกตัวอย่างเช่น แองก์ ในบทละครเรื่องนี้

ละครเรื่องนี้เปิดฉากขึ้นภายในห้องเดิม เชื้อเพลิงใต้ท้องเรือ ห้องที่คับแคบและมีเพดานเตี้ย มีสภาพเหมือนกรงขัง การเดินและการทำงานที่ต้องก้มตัวตลอดเวลาทำให้บุคคลที่ทำงานในสถานที่มีสภาพเหมือนสัตว์ แม้แต่เสียงพูดและเสียงร้องของคนในห้องนี้ก็มีสภาพคล้ายสัตว์ ดังที่โอ'เนลล์บอกว่า

...The treatment of this scene, or of any other scene in this play should by no means be naturalistic. The effect sought after is a cramped space in the bowels of a ship, imprisoned by white steel. The lines of bunks, the uprights supporting them, cross each other like the steel frame - work of a cage. The ceiling crushes down upon the men's heads. They cannot stand upright... The men themselves should resemble those pictures in which the appearance of Neanderthal Man is guessed at. All are hairy-chested, with long arms of tremendous power, and low, receding brows above their small, fierce resentful eyes.

(O' Neill. 1937 : 185 - 186)

ภาพที่ปรากฏต่อสายตาสายตาจึงไม่ใช่ภาพที่แท้จริงตามธรรมชาติ แต่เป็นภาพจากภายในใจของคนงานทุกคนที่ทำงานอยู่ในห้องใต้ท้องเรือ นั้น ซึ่งรวมทั้ง แองก์ (ตัวเอกของเรื่อง) ลอง และ

แพคดีด้วย การทำงานหนัก การมีชีวิตที่จำเจและขาดความสะดวกสบาย ทำให้บุคคลเหล่านั้นขาดการสมาคมกับบุคคลโดยทั่ว ๆ ไป ทุกคนจึงเหมือนกับถูกกักขังอยู่กับแง่มุมชีวิตของตัวเองและธรรมชาติส่วนตัว ความทุกข์ทรมานที่ซ่อนอยู่ในจิตส่วนลึกทำให้บุคคลเหล่านั้นมองภาพภายนอกบิดเบือนไปจากความเป็นจริง ฉะนั้นจึงเหมือนกับการมองภาพภายนอกโดยผ่านจิตใจภายในของคนเหล่านั้นนั่นเอง

โอ'เนลล์วางบทบาทให้แยงค์มีความภูมิใจในผลกำลังของตนเอง และมีความรู้สึกอย่างรุนแรงว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของสังคมอุตสาหกรรม อันประกอบไปด้วยเหล็กกล้า (Steel) และถ่านหิน (Coal) แยงค์มีความรู้สึกว่สังคมยุคใหม่ในยุคเครื่องจักรกลนั้น เหมาะสำหรับผู้ที่ยึดมั่นและมีผลกำลังเท่านั้น เช่นเดียวกับเรือลำนั้น ซึ่งทำด้วยเหล็กกล้า และต้องพึ่งพาถ่านหินในการทำเชื้อเพลิง พนักงานเติมเชื้อเพลิงที่มีพลังแข็งแรง เช่นคน จึงเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เรือลำนั้นเคลื่อนที่ไปได้ และแยงค์ยังคงคิดไกลไปอีกว่าตนเองอยู่เบื้องหลังความสำเร็จทั้งหมดของยุคใหม่นี้

...Listen to me! Sure I'm part of de engines! Why de hell not?
 Dey move, don't dey? Dey're speed, ain't dey? Dey smash trou, don't they? Twenty - five knots a hour! Dat's goin' some! Dat's new stuff! Dat belongs!...It's me makes it move! Sure, on'y for me everyting stops. It all goes dead, get me?...I'm de start! I start somep'n and de woild moves! It -- dat's me! -- de new dat's moiderin' de old! I'm de ting in coal dat makes it boin; I'm steam and oil for de engines;... And I'm what makes iron into steel! Steel, dat stands for de whole ting! And I'm steel -- steel -- steel! I'm de muscles in steel, de punch behind it!

(O' Neill. 1937 : 197 - 198)

แยงก็คิดว่าตนเองเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับความก้าวหน้าในยุคใหม่ และคิดว่าตนเองคือ "เหล็กกล้า" ("Steel") แต่ก็น่าเยาะเย้ยแยงคิดว่า ความมั่งคั่งของมิลเลอร์นั้นมาจากอุตสาหกรรมผลิตเหล็กกล้า คำพูดเชิงดูถูกแยงของเธอในฉากต่อมา จึงทำให้แยงพบกับความพินาศในที่สุด

ข้อสังเกตสำหรับแยงก็คืออย่างก็คือ แยงก็พยายามที่จะคิดเนื่องจากความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งในสังคมของแยงก็นั้นมาจากพลังที่แข็งแกร่งดุจสัตว์ป่า (Brute force) และแยงก็คิดว่าคนที่แข็งแกร่งและมีพลังเท่านั้นจึงจะสามารถรับมือกับเครื่องจักรในยุคใหม่ได้ แต่ในโอกาสเดียวกันแยงก็เกิดความไม่แน่ใจในความเป็นส่วนหนึ่งในยุคใหม่ของคน ความรู้สึกจากส่วนลึกบอกให้แยงรู้ว่า ความเป็นส่วนหนึ่งที่คนคิดนั้นคือ การหลอกลวงตนเอง โอ'เนลเน้นให้เห็นว่า สังคมยุคใหม่ไม่ได้ให้ความแน่นอนแก่มนุษย์ เพราะสังคมอุตสาหกรรมดังกล่าวยังเต็มไปด้วยความป่าเถื่อน ตัวอย่างเช่น สภาพการทำงานของแยงและเพื่อน ๆ เป็นต้น แยงก็จึงพยายามที่จะคิดตลอดเวลา เพราะตระหนักถึงความปลอดภัยของสังคมยุคใหม่ เช่นเดียวกับแพคตี้ ที่มีความรู้สึกผูกพันกับอดีต และลองซึ่งมองปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมปัจจุบันว่าเกิดจากความไม่ยุติธรรมระหว่างชนชั้น

ส่วนมิลเลอร์นั้นโอ'เนลจัดให้เธอเป็นถึงลูกสาวของประธานบริษัทผู้ผลิตเหล็กกล้า ในสายตาของโอ'เนล มิลเลอร์คือตัวแทนของคนรวยทุกคนหรือชนชั้นนายทุนผู้มั่งคั่ง ชีวิตที่จำเจด้วยความหรูหราและสะดวกสบายทำให้เธอเกิดความรู้สึกที่เบื่อหน่าย จากการศึกษาทางด้านสังคมวิทยา (Sociology) ทำให้มิลเลอร์รู้ว่ายังมีคนอีกพวกหนึ่งที่ยากจนและใช้แรงงานเพื่อแลกเงิน เช่นพวกกรรมกรไร้ห้องเรือ มิลเลอร์จึงอยากลงไปดูและอยากสัมผัสกับชีวิตของคนเหล่านี้ จากคำพูดของป้าของมิลเลอร์ มิลเลอร์เคยเข้าไปทำงานสังคมสงเคราะห์แต่ทำเพื่อความสนุกเท่านั้น หาได้ทำด้วยความจริงจังไม่ แต่ถ้าสังเกตให้ดีจะเห็นได้ว่าความอยาก رؤ้อยากเห็นเกี่ยวกับสภาพชีวิตของคนจนนั้น สะท้อนมาจากความรู้สึกส่วนลึกภายในจิตใจของมิลเลอร์ เนื่องจากความรู้สึกที่ขาดเพื่อนและผู้ที่มีความจริงจังต่อตนเอง แม้แต่ป้าของเธอเองก็ยังไม่เข้าใจมิลเลอร์ และหาว่ามิลเลอร์เป็น "Poser" ("คนหลอกลวง") โอ'เนลชี้ให้เห็นว่า มนุษย์ในยุคใหม่เช่นพวกนายทุนนั้นไร้ความจริงจังต่อกันแม้แต่ในหมู่เครือญาติ เมื่อหาความจริงใจจากบุคคลในระดับเดียวกันไม่ได้

มิลเครค จึงพยายามสัมผัสกับคนที่ต่ำกว่าคน เพื่อว่าจะได้รับความเป็นมิตรและความจริงใจตอบสนองบ้าง แต่มิลเครคไม่รู้จักสัญชาติที่ว่า "เข้าเมืองตาหลิ่วต้องหลิวตาตาม" เธอลงไปในห้องเดิม เชื่อเพลิงแบบนางพญาเสือดาวที่หลงเข้าไปในกรงสัตว์อื่นโดยไม่ได้ตั้งใจ เธอจึงตกเป็นเป้าสายตาของทุกคนในห้องเดิมเชื่อเพลิงนั้น ...only stay in the jungle where your spots are camouflage. In a cage they make you conspicuous ... (O' Neill. 1937 : 204)

เหมือนกับสัตว์ป่าที่พบกับสัตว์ประหลาดพันธุ์อื่น โดยไม่คาดฝันทุกคนในห้องเดิมเชื่อเพลิงรวมทั้งแยงก์ต่างตะลึงกับการปรากฏตัวของมิลเครค มิลเครคก็ตกใจกลัว และชยะแขยงกับภาพของแยงก์ที่เปลือยกายท่อนบน กับท่าทางประจุกสัตว์ป่าของแยงก์ คำอุทาน "the filthy beast" ("เจ้าสัตว์สกปรก") ของเธอจึงนำความขมขื่นและความหายนะมาสู่แยงก์ โอ'นีลแสดงให้เห็นว่าคนรวยกับคนจนนั้นเหมือนน้ำกับน้ำมัน เหมือนสีขาว (ชุดที่มิลเครคสวม) กับสีดำ (ฝุ่นถ่านหินที่เกาะอยู่ตามเนื้อตัวของพนักงานเดิมเชื่อเพลิง) ที่ไม่มีวันจะเข้ากันได้ และคนจนในความรู้สึกของคนรวยก็คือ "the filthy beast" ที่แสนจะน่าเกลียดน่ากลัวนั่นเอง

จากการศึกษาประวัติส่วนตัวของโอ'นีล จะเห็นได้ว่าโอ'นีลแต่งงานและหย่าถึงสองครั้ง จนกระทั่งมาพบกับภรรยาคนที่สาม เมื่ออายุมากแล้ว และอยู่ด้วยกันจนกระทั่งเสียชีวิต แสดงให้เห็นว่าโอ'นีลล้มเหลวเกี่ยวกับชีวิตสมรส และรวมไปถึงเพศสัมพันธ์ด้วย เพศสัมพันธ์ในบทร้อยกรองเรื่องนี้จึงกลายเป็นสิ่งต้องห้าม และเปลี่ยนไปเป็นผลกำลั๊งที่ใช้ในการควบคุมเรื่องจักรแทน เครื่องจักรจึงเป็นตัวแทนของการให้ชีวิต ดังจะเห็นได้จากการที่แยงก์พุกกับเพื่อนร่วมงานในขณะที่กำลังทำงานอยู่ ภาษาที่ใช้แสดงออกทางเพศ ...Dat's de stuff! Let her have it! All togedder now! Sling it into her! Let her ride! Shoot de piece now! Call de toin on her! Drive her into it! Feel her move!...Dere she go-o-es ... (O' Neill. 1937 : 211)

โอ'เน็ลล์มักจะผูกพันอยู่กับที่มาของมนุษยชาติ (Humanity) และมีความภาคภูมิใจในความเป็นมนุษยชาติของตน จะเห็นได้เมื่อแองค์มีความรู้สึกที่ตนเองได้รับการดูถูกว่าเป็น "The hairy Ape" ("เจ้าลิงขน") จากมิลเดรด แองค์จึงโกรธมาก เนื่องมาจากความหยิ่งในศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ และความรู้สึกต่อการเป็นส่วนหนึ่งของสังคมซึ่งเริ่มจะถูกทำลายลงด้วยถ้อยคำดูถูกของมิลเดรด ความโกรธแค้นของแองค์ได้เปลี่ยนเป็นความทุกข์ทรมานใจที่ไม่ได้รับการยอมรับจากมนุษย์ด้วยกัน และเปลี่ยนเป็นความคิดที่จะแก้แค้นในที่สุด ...Lemme up! I'll show her who's a ape!... (O' Neill. 1937 : 224)

ลองได้หาแองค์มาที่ "ฟิฟท์แอฟอะนิว ("Fifth Avenue") อันเป็นสถานที่ที่คาดว่าเป็นที่อยู่ของมิลเดรดและพวกคนระดับเดียวกันกับเธอ ภาพของชาวเมืองที่ปรากฏคือสายตาของแองค์นั้น ทุกคนมีท่าทางเดินคล้ายหุ่นยนต์ มีใบหน้าที่เฉยเมยปราศจากความรู้สึก และการแต่งกายที่ทรูหราเกินจำเป็น ภาพที่ปรากฏเป็นไปตามความรู้สึกภายในส่วนลึกของแองค์ จากนั้นจึงเผยให้เห็นสภาพที่รุนแรงภายในจิตใจของแองค์ที่มีต่อคนในระดับชั้นเดียวกับมิลเดรด โอ'เน็ลล์ ใส่ความรู้สึกนี้ให้กับแองค์ได้อย่างถูกต้อง เนื่องจากความนิยมวัตถุในวงสังคม และการแข่งขันกันเพื่อแสดงความมั่งคั่งไม่ว่าจะเป็นเครื่องประดับ การแต่งกาย และการวางท่าทางเพื่อให้ดูเป็นผู้ดีและภูมิฐาน พร้อมทั้งท่าทางในการพูดจาที่เลียนแบบกัน ทุกคนจึงดูคล้ายกันหมด โดยเฉพาะกับแองค์ซึ่งไม่เคยชินกับสภาพสังคมภายในเมือง ในความรู้สึกของแองค์มนุษย์พวกนี้ดำเนินชีวิตอยู่ท่ามกลางเครื่องจักรของยุคใหม่ กิจรียาท่าทางของทุกคน จึงดูคล้ายกับเครื่องจักรไปโดยอัตโนมัติ แต่ถึงแม้มนุษย์พวกนี้จะดำเนินชีวิตอยู่ท่ามกลางเครื่องจักรกล ในความรู้สึกของแองค์พวกนี้ก็ตกเป็นทาสของเครื่องจักร หาได้เป็นนายของเครื่องจักร และมีอำนาจในการควบคุมเครื่องจักรเช่นคนไม่

...I belong, dat's me! See dat building goin' up dere? See de steel work? Steel, dat's me! Youse guys live on it and tink yuh're somep'n. But I'm in it, see! I'm de hoistin' engine dat makes it

go up! I'm it — de inside and bottom of it! Sure! I'm steel and steam and smoke and de rest of it! It moves — speed — twenty five stories up — and me at de top and bottom — movin'! Youse simps don't move. Yuh're on'y dolls I winds up to see 'm spin. Yuh're de garbage, get me — de leavins — de ashes we dump over de side!

(O' Neill. 1937 : 233)

จากความรู้สึกส่วนเล็ก แยกต้องการเป็นส่วนหนึ่งและต้องการ การยอมรับจากบุคคลในสังคม ไม่ใช่ในฐานะของชนชั้นสูง แต่ในฐานะของมนุษย์คนหนึ่ง แต่แยกก็ไม่สามารถแสดงตนเองได้โดยสันติวิธี นอกจากการแสดงพลังกำลังประจักษ์ตัวที่ตนเองมีอยู่ให้เป็นที่ประจักษ์ จนกระทั่งถูกตำรวจจับในที่สุด แสดงให้เห็นว่าสังคมอุตสาหกรรมอันทันสมัยได้เกิดควบคู่ไปกับความป่าเถื่อน ความไม่เข้าใจกันระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ ความโลภทำให้คนรวยไม่สนใจสภาพจิตใจของคนจน และความแค้นแค้นทำให้คนจนไร้ความคิด มุ่งแต่ใช้กำลังกายเข้าตัดสินปัญหา สังคมในยุคใหม่จึงมีแต่ปัญหาอันไม่สิ้นสุด

เมื่อถูกจับขังคุกในฉากที่หกภาพภายในคุกก็บิดเบือนไปตามสภาพจิตใจอันทุกข์ทรมานของ แยก ภาพชีวิตภายนอกปรากฏให้เห็นตามสภาพจิตใจภายในของแยก

...A row of cells in the prison on Blackwell's Island. The cells extend back diagonally from right front to left rear. They do not stop, but disappear in the dark background as if they ran on, numberless, into infinity...

(O' Neill. 1937 : 236)

ในฉากนี้เองที่แยงค์ได้นั่งในท่าของ "นักคิดคำนึง" ("Thinker") ซึ่งเป็นผลงานปฏิมากรรมรูปผู้ชายคนหนึ่งอยู่ในท่านั่งคิดคำนึงนั้น โดยออกุสต์ โรแดง (Auguste Rodin : 1840 - 1917) ปฏิมากรชาวฝรั่งเศสรูปปั้นนี้ได้รับการขนานนามว่า "Rodin's the thinker" ("นักคิดคำนึงของโรแดง") โอ 'นีลให้แยงค์นั่งในท่านี้ เพื่อแสดงให้เห็นว่าแยงค์ตกใจในสภาพของตนเอง และกำลังคิดคำนึงว่าตนเองเป็นอะไรกันแน่ในสายตาของมนุษย์ที่อยู่ร่วมสังคม แล้วแยงค์ก็ตระหนักได้ว่าตนเองไม่สามารถจะต่อสู้กับมิลเครดและ "The gang she runs with" ("พรรคพวกของหล่อน") ตามลำพังได้ แยงค์จึงคิดเข้าร่วมกับ I.W.W. (Industrial Workers of the World แปลว่า องค์การคนงานผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแห่งโลก) แสดงให้เห็นว่ามนุษย์นั้นเป็นสัตว์สังคม มนุษย์ต้องการเพื่อนและพวกในการดำรงชีวิตและดำเนินชีวิต มนุษย์จึงต้องการการเป็นส่วนหนึ่งในสังคมที่ตนอยู่ ถ้าสังคมใดไม่ยอมรับตน มนุษย์ก็จะพยายามเปลี่ยนแปลงการสมาคมไป เรื่อยจนกว่าจะเป็นที่ยอมรับในสังคมใดสังคมหนึ่ง เช่นการไขว่คว้าหาการยอมรับให้เป็นส่วนหนึ่งในสังคมของแยงค์

เราได้ทราบมาตลอดว่า แยงค์ตระหนกตนเองว่าเป็นเหล็กกล้า (Steel) และเป็นส่วนหนึ่งในสังคมสมัยใหม่มาตลอดในห้าฉากแรกในฉากที่หกนี้เองที่แยงค์ตระหนักได้ดีว่าตนเองไม่ใช่เหล็กกล้า แต่ในทางตรงกันข้ามกลับถูกกักขังอยู่ในกรงที่ทำจากเหล็กกล้าอันเป็นผลผลิตจากตระกูลของบุคคลที่แยงค์ต้องการแก้แค้นคือมิลเครดนั่นเอง จิตใจของแยงค์จึงถูกเป็นไฟด้วยเพลิงแค้น และต้องการใช้เพลิงแค้นนั้นเผาทำลายกรงเหล็กที่ยังตนอยู่ แต่แยงค์ก็ต้องพ่ายแพ้ต่อพลังที่เหนือกว่าตนเอง

เมื่อออกจากคุกพร้อมด้วยจิตใจที่เต็มไปด้วยความขมขื่นและความแค้น แยงค์ก็ไปสมัครเป็นสมาชิกของ I.W.W. เพื่อหวังจะให้องค์การนี้ช่วยตนเองแก้แค้นตระกูลดักลาสของมิลเครด ถ้าตรงให้ดูจะเห็นว่าจุดใหญ่ของการมาที่องค์การนี้ของแยงค์หาได้ยึดอยู่ที่ความต้องการแก้แค้นเป็นหลักใหญ่ไม่ แต่แยงค์ต้องการการเป็นส่วนหนึ่งนั่นเอง เพราะแยงค์ตระหนักได้ดีว่าตนเองไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของสังคมยุคใหม่ที่อาศัยเหล็กกล้าอีกต่อไปแล้ว แยงค์สูญเสียความภาคภูมิใจในตนเองไปจนหมดสิ้น และคิดว่า I.W.W. คือสถานที่ใหม่ที่ จะยอมรับตนและยอมรับในผละกำลังของตนด้วย แต่แยงค์ก็ต้องผิดหวัง และถูกจับโยนออกมาจากสำนักงานของ I.W.W. คล้ายกับผ้าชีวพื้นหนึ่งและยังถูก

ประนามว่าเป็น "a brainless ape" ("เจ้าลิงไร้สมอง") อีกด้วย ทำให้แองค์ต้องขมขื่นและเจ็บปวดมากขึ้นเป็นอีกเท่าตัวที่ไม่ได้รับการยอมรับจากบุคคลในองค์กรนั้น ซึ่งสมาชิกส่วนมากเป็นผู้ใช้แรงงานและเป็นกรรมกรเช่นเดียวกับตน ทำให้แองค์เกิดความสับสนมากยิ่งขึ้นว่าตนเองเป็นอะไรกันแน่ในโลกนี้ มนุษย์หรือเจ้าลิงไร้สมองอย่างที่ถูกระนาม สิ่งนี้แสดงให้เห็นความไม่เข้าใจกันของมนุษย์ในสังคม แม้แต่บุคคลในระดับเดียวกัน แองค์จึงเหมือนกับหลงทางมากยิ่งขึ้นไปอีก เพราะต้องล้มเหลวในการที่จะปรับตัวให้เข้ากับสังคมมนุษย์ไม่ว่าในระดับใด และนี่คือจุดที่พาแองค์ถอยกลับ (Regression) ไปสู่กำเนิดแห่งเผ่าพันธุ์มนุษย์ตามทฤษฎีของชาลส์ คาร์วิน (Charles Darwin) ที่ว่ามนุษย์มีวิวัฒนาการมาจากลิง แองค์จึงเกิดพฤติกรรมถอยหลังไปสู่การเป็นลิง (An ape) ตามที่ถูกระนามในฉากต่อไป

So dem boids don't tink I belong, neider Aw, to hell wit'em! Dey're in de wrong pew—de same old bull—soapboxes and Salvation Army... Say, youse up dere, Man in de Moon, yuh look so wise, gimme de Answer, huh? Slip me de inside dope, de information right from de stable - where do I get off at, huh?

(O' Neill. 1937 : 252 - 253)

ในฉากสุดท้าย โอ'เนลล์ชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนถึงการแสวงหาตนเองของแองค์ซึ่งเปรียบเสมือนผู้ที่กำลังหลงทาง ความรู้สึกที่ว่าตนเองไม่ได้รับการยอมรับให้เป็นส่วนหนึ่งในสังคม ซึ่งซ่อนเร้นอยู่ในจิตใจมาตั้งแต่ต้นได้แสดงออกอย่างเปิดเผยในฉากนี้ ด้วยความสับสนและความทุกข์ทรมานภายในใจ แองค์จึงเตลิดไปยังสวนสัตว์ไปยังกรงลิงกอริลลา เพราะหวังว่าจะได้รับการยอมรับจากกอริลลาตัวนั้น ในฐานะที่มีต้นกำเนิดมาจากลิงอันเป็นชาติพันธุ์เดียวกันมาตั้งแต่ครั้งโบราณกาล

...And why wouldn't yuh get me? Ain't we both members of de same club -- de Hairy Apes?

(O' Neill. 1937 : 256)

แยงค์ยังคงศรัทธาอยู่กับพลกำลัง และรู้สึกชื่นชมพลังของกอริลลาตัวนั้น และแสดงความเสียใจกับโชคชะตาของกอริลลาตัวนั้นที่ต้องจากป่าอันเป็นที่อยู่มาถูกขังอยู่ในกรงซึ่งไม่ต่างจากตนเองที่เคยประสบมาก่อน ด้วยความมั่นใจว่ากอริลลาตัวนั้นยอมรับตน เนื่องจากความรู้สึกที่ทุกข์ทรมานจากภายใน ทำให้แยงค์เห็นเป็นเช่นนั้น แยงค์จึงถอดเสื้อคลุมประตูกรงเข้าไปเพื่อสัมผัสมือกับลิงตัวนั้น และถูกฆ่าตายในที่สุด ก่อนตายแยงค์สำนึกด้วยความรู้สึกที่ทุกข์ทรมานว่า แม้แต่ลิงตัวนั้นยังไม่ยอมรับตนเอง

... Say — day oughter match him—wit Zybszko. He got me, aw right. I'm trou. Even him didn't tink I belonged... (O' Neill. 1937 : 259)

ในที่สุดแยงค์ก็แสวงหาจนพบด้วยความสำนึกครั้งสุดท้ายก่อนตายว่าตนเองเหมาะสมและเป็นส่วนหนึ่งของความตาย ความตายซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของการปลดปล่อยจากสรรพสิ่งต่าง ๆ ในโลก ความตายเป็นสิ่งที่ไม่มีใครหนีพ้น ความตายยอมรับแยงค์และหยุคแยงค์จากการดิ้นรนจากความทุกข์ทรมานต่าง ๆ โอ'เนลล์เผยให้เห็นว่าสิ่งที่ซ่อนเร้นลึกลับที่สุดภายในจิตใจของแยงค์ก็คือ การไขว่คว้าหาความตาย และแยงค์ก็สมหวังในที่สุดเพราะความตายยอมรับแยงค์โดยไม่ปฏิเสธ หรืออาจกล่าวได้ในอีกแง่หนึ่งว่าในที่สุดแยงค์ก็พบความรู้สึกของการเป็นส่วนหนึ่ง (The sense of belonging) ภายในกรงเหล็กนั้นจากแง่คิดนี้ โอ'เนลล์เผยให้เห็นว่ามนุษย์ในยุคใหม่นั้นหมดหวัง ไร้อิสระภาพ และถูกจำกัดขอบเขตเหมือนกับถูกจำขังอยู่ในกรง เช่นเดียวกับแยงค์และลิงกอริลลาตัวนั้น

สรุปผลการวิเคราะห์แนวคิดในบทละครเรื่อง The Hairy Ape

บทละครเรื่อง The Hairy Ape เป็นบทละครเกี่ยวกับชีวิตของกรรมกรผู้ใช้แรงงานคนหนึ่งที่หมดหวังจะประสมประสานตนเองให้เข้ากับสภาพแวดล้อมของสังคมยุคใหม่ในยุคปฏิวัติอุตสาหกรรมได้ยุคที่สิ่งเก่า ๆ กำลังจะเลือนหายไปและสิ่งใหม่ ๆ กำลังจะเข้ามาแทนที่ยุคที่กำลัง

ทำกึ่งกันระหว่างการใช้กำลังคนและกำลังเครื่องจักรในการทำงาน ตามประวัติส่วนตัวโอ'นีลเคยทำงานอยู่ในเรือเดินทะเลมาก่อน จึงอาจกล่าวได้ว่าโอ'นีลใช้ประสบการณ์ส่วนตัวบวกกับจินตนาการในบทละครเรื่องนี้ The Hairy Ape จึงเป็นบทละครในแนวคิดแบบบรรยายพรรณานิยมอีกเรื่อง ที่โอ'นีลเขียนขึ้นหลังบทละครเรื่อง The Emperor Jones โดยใช้แนวคิดในทำนองเดียวกัน แต่ The Hairy Ape ก็เป็นบทละครในแนวใหม่ที่มิใช่แบบเดิมของโอ'นีล สังเกตได้จากการจัดสภาพแวดล้อมของสังคม การมุ่งโจมตีลัทธิวัตถุนิยมและความโลภในอีกรูปแบบหนึ่ง พร้อมทั้งการเผยให้เห็นสภาพภายในใจของตัวละคร ตามแนวการเขียนแบบบรรยายพรรณานิยมด้วย

โอ'นีลจัดสภาพแวดล้อมในบทละครเรื่อง The Hairy Ape ให้อย่างค้ำคองโดยให้สิ่งต่างแรกเกิดขึ้นบนเรือเดินทะเล ส่วนอีกสิ่งจากหลังเกิดขึ้นในเมือง แยกหัวหน้านักงานเดิมชื่อเพลิงพร้อมกับเพื่อน ๆ เช่น ลอง (Long) และ แพคคี (Paddy) ฯลฯ ทำงานอยู่ในห้องเดิมชื่อเพลิงบนเรือลำนั้น แยกซึ่งหนีออกจากบ้านมาตั้งแต่ยังเล็ก ๆ ได้ยึดเอาห้องเดิมชื่อเพลิงนั้นเป็นบ้านของตนเองสภาพแวดล้อมภายในห้องเดิมชื่อเพลิงอันเต็มไปด้วยความเสื่อมโทรมและฝุ่นดำหนึบ ทำให้แยกซึ่งมีพลังกำลังมากกว่าใครทั้งหมดจนเป็นที่ยอมรับด้วยความหวาดกลัว แยกจึงคิดว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของเรือลำนั้น แยกก็ภาคภูมิใจในพลังกำลังของตนที่แข็งแกร่งประดุจเหล็กกล้า (Steel) อันเป็นรากฐานของสังคมยุคใหม่ สภาพแวดล้อมใต้ท้องเรือทำให้แยกก็คิดเช่นนั้น แต่แล้วความภาคภูมิใจของแยกก็หมดไปด้วยคำบริภาษของมิลเดรดลูกสาวของประธานบริษัทเดินเรือสายนั้น แยกจึงออกจากเรือลำนั้นไปสู่เมืองเพื่อแก้แค้น และประกาศความเป็นส่วนหนึ่งในสังคมยุคใหม่ของตนให้บุคคลในชั้นเดียวกับมิลเดรดได้รู้ แยกจึงเหมือนกับกาที่หลุดเข้าไปในฝูงหงส์ ไม่มีใครในเมืองยอมรับแยก สังคมยุคใหม่ทำให้ทุกคนยึดมั่นอยู่กับวัตถุ เช่น เครื่องประดับ และขนสัตว์ ฯลฯ สังคมยุคใหม่ทำให้มนุษย์สังสรกันเฉพาะบุคคลในระดับเดียวกัน มนุษย์ในสังคมเปลี่ยนไปคล้ายกับเครื่องจักรที่ไร้เลือดเนื้อและวิญญาณ แยกจึงต้องพ่ายแพ้และสูญเสียความรู้สึกของการเป็นส่วนหนึ่งในสังคมไป นำคิดตรงที่ว่าชีวิตของแยกเริ่มขึ้นที่ทรงภายในท้องเรือ และมาสิ้นสุดลงภายในกรงในสวนสัตว์

สำหรับโอ'นีลความสุขที่แท้จริงของมนุษย์ไม่ได้อยู่ที่วัตถุหรือความมั่งคั่ง ความโลภไม่เคยทำให้มนุษย์พบกับความสุขที่แท้จริง ดังจะเห็นได้จากชีวิตของมิลเดรด ที่เหมือนกับนกน้อยในกรงทอง ความ

หรรษาและสะควกสวายทำให้เธอเกิดความเบื่อหน่าย ชีวิตที่ต้องมีผู้คอยควบคุมดูแลเป็นที่เลี้ยง (Chaperon) อยู่ตลอดเวลา เช่นป้าของเธอทำให้มิล เครดชาดิสระภาพและความเป็นตัวของตัวเอง การไขว่คว้าหาความมั่งคั่งโดยไม่คำนึงถึงความปลอดภัยของผู้ใช้แรงงานของพวกนายทุน เช่นตระกูลของมิล เครดทำให้กรรมกรเช่น แยกค์ ลอง และแพคคี ฯลฯ ต้องทนทุกข์ทรมานอยู่กับความร้อนและฝุ่นตุ้งนิน มนุษย์ในยุคใหม่ต้องลคคุดค่างกลายเป็นทาสของเครื่องจักรและวัตถุ โอ นีลเน้นให้เห็นว่ามนุษย์ในยุคใหม่นั้นหมกมัว และติดกับหรือถูกขังอยู่ในกรงอันเป็นแง่ชีวิตของแต่ละบุคคลหรือแต่ละพวก มนุษย์ไม่มีวันที่จะเป็นอิสระ ความตายเท่านั้นที่สามารถปลดปล่อยมนุษย์จากพันธนาการทั้งปวงได้

The Hairy Ape เป็นบทละครที่เผยให้เห็นสภาพภายในจิตใจของมนุษย์ และความรู้สึกที่รุนแรงภายในจิตใจ โอ นีลให้แยกค์เป็นตัวแทนของมนุษย์ในยุคใหม่ทุกคน (The modern "everyman") มนุษย์ในยุคใหม่ที่เปรียบพร้อมไปด้วยความภูมิใจจากความรู้สึกของการเป็นส่วนหนึ่ง (Belonging) แต่สังคมที่บูชาแต่เพียงวัตถุ และการไขว่คว้าหาแต่ความมั่งคั่ง ทำให้ความรู้สึกของการเป็นส่วนหนึ่งของมนุษย์หมดไป สังคมในยุคใหม่ไม่เคยให้ความแน่นอนและความมั่นใจแก่มนุษย์ ดังเช่น แยกค์ที่ต้องตกเป็นทาสคอยเติมเชื้อเพลิงให้กับเครื่องจักร แต่ก็มีภาวะภูมิปัญญาในผลกำลังของตนเองที่เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เครื่องจักรหรือ เรือลำนั้นแล่นไปได้ แต่ในโอกาสเดียวกัน แยกค์ก็ต้องคิดตลอดเวลาเพราะไม่แน่ใจว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งและได้รับการยอมรับในสังคมจริงหรือไม่ แล้วความรู้สึกของการเป็นส่วนหนึ่งในสังคมของแยกค์ ก็ถูกทำลายลงด้วยคำพูดเชิงดูถูกว่าเป็น "เจ้าลิงโสम्म" ("The filthy beast") ของมิล เครดลูกสาวของนายทุนหรือนายทุน ("The Capitalist") ผู้กุมชะตากรรมของคนจนหรือกรรมกรบนเรือลำนั้น แยกค์จึงต้องพหพาเอาความแค้นของตนเองไปสู่ย่านฟิฟธ์แอฟอะนิว ("Fifth avenue") อันเป็นถิ่นของคนรวยเพื่อแก้แค้นมิล เครด ด้วยอารมณ์ที่รุนแรง และจิตใจที่ทุกข์ทรมานจากการถูกสบประมาท ทำให้ภาพภายในเมืองที่ปรากฏต่อสายตาของแยกค์บิดเบือนไปจากความเป็นจริง ผู้คนและชาวเมืองก็เคลื่อนไหวแบบหุ่นยนต์ โอ นีลใช้กลวิธีทางบรรยายพรรณานิยมในฉากนี้ รวมทั้งฉากภายในคุกเมื่อแยกค์ถูกจับซึ่งมีสภาพเหมือนกรงขังสัตว์มากกว่าคุกที่ขังคน จนแยกค์รู้สึกว่าตนเองได้กลายเป็นลิง (An ape) จริงตามคำบริภาษ จากการมีจิตสำนึกและควบคุมตนเองได้ แยกค์ถอยกลับไปสู่

ความไร้สำนึก (Unconsciousness) และไม่สามารถควบคุมตนเองได้อีกต่อไป แยกจิ้งเตสิค ไปในสวนสัตว์เพื่อผูกมิตรกับลิงกอริลลา และถูกฆ่าตายในที่สุด โอ'นีลเน้นให้เห็นว่าสังคมยุคใหม่ทำให้มนุษย์ต้องหลงทางและหาที่อยู่ให้ตนเองไม่ได้ มนุษย์ในยุคใหม่จึงมีแต่ความทุกข์ทรมานและความขมขื่นที่ฝังอยู่ในจิตส่วนลึก และความตายเท่านั้นที่เป็นมิตรแท้ของมนุษย์ในยุคใหม่นี้

จากการศึกษาและวิเคราะห์ดังกล่าว จึงสรุปได้ว่า ผลงานบทละครในเรื่อง The Hairy Ape ของยูจีน โอ'นีล เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่มีแนวการเขียนแบบบรรยายพรรณานิยม

สรุปผลการวิเคราะห์แนวคิดระหว่างบทละครเรื่อง The Emperor Jones และ The Hairy Ape

บทละครเรื่อง The Emperor Jones และ The Hairy Ape เป็นบทละครที่อยู่ในแนวคิดแบบบรรยายพรรณานิยมเหมือนกับระยะเวลาที่โอ'นีลใช้เขียนบทละครทั้งสองเรื่องใกล้เคียงกัน บทละครทั้งสองเรื่องจึงมีอะไรหลายอย่างคล้าย ๆ กัน ยกเว้นลำดับเหตุการณ์และเรื่องราวในบทละครเท่านั้นที่ต่างกัน ดังที่ผู้วิจัยจะได้สรุปไว้ดังต่อไปนี้

การจัดสภาพแวดล้อมของบทละครทั้งสองเรื่องนี้ต่างกัน โอ'นีลจัดให้ฉากของบทละครเรื่อง The Emperor Jones เกิดขึ้นที่หมู่เกาะเคอะ เวสต์อินดีส ซึ่งสภาพของสังคมบนเกาะนั้นยังล้าหลัง แต่สิ่งแวดล้อมของบทละครเรื่อง The Hairy Ape กลับอยู่บนเรือเดินทะเล และในเมืองอันแสดงถึงสภาพสังคมที่ทันสมัยโจนส์ของบทละครเรื่องแรก ใช้ความล้าหลังของชนพื้นเมืองบนเกาะเป็นเครื่องมือไต่หาความมั่งคั่งมาสู่ตนเอง เพื่อชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีในอีกดินแดนหนึ่งซึ่งสิ่งแวดล้อมจะต้องทันสมัยกว่าสภาพบนเกาะนั้น ส่วนแง่ของความแค้นทำให้แง่ที่ต้องหนีจากสังคมใต้ห้องเรือไปสู่ถิ่นของกรวยเพื่อการแก้แค้นและเพื่อประกาศความเป็นส่วนหนึ่งในสังคมของตนเอง เมื่อละครเปิดฉากขึ้นโจนส์อยู่ในฐานะของจักรพรรดิภายในวัง ซึ่งพยายามจัดให้ทุกอย่างเหมาะสมกับความยิ่งใหญ่ขององค์จักรพรรดิ แต่แง่กลับอยู่ภายในห้องพักของพนักงานเติมเชื้อเพลิงที่ใต้ห้องเรือ ซึ่งมีสภาพเหมือนกับกรงขังสัตว์ โอ'นีลแสดงให้เห็นการติดกับ (trapped) ของมนุษย์ในคนละแบบ โจนส์ติดอยู่กับความทะเยอทะยานของตนเอง แต่แง่กลับติดอยู่กับแง่ชีวิตของตนเองภายในสังคมแคบ ๆ ใต้ห้องเรือ ความตกต่ำของโจนส์เกิดขึ้นเนื่องจากความทะเยอทะยานของตนเอง แต่ความตกต่ำของแง่

เกิดจากความหยิ่งในศักดิ์ศรี (Fall through pride) จากความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของสังคมที่ทันสมัย แยกจึงมีลักษณะคล้ายโอดิพัส (Oedipus) ในเทพนิยายกรีก จากบทประพันธ์ของ อีส์คิลัส (Aeschylus) ที่ต้องตกต่ำเนื่องจากการหยิ่งในศักดิ์ศรีของตนเอง จากบทละครทั้งสองเรื่องโอ 'นีลได้ชี้ให้เห็นอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมที่มีต่อมนุษย์ และความจำเป็นของมนุษย์ที่จะต้องปรับสภาพตนเองให้เข้าสภาพแวดล้อมนั้นให้ได้ เพราะนั่นหมายถึงความสามารถในการปรับตนเองให้เป็นส่วนหนึ่งของสังคมดังกล่าว และผลที่ตามมาสำหรับความล้มเหลวจากการปรับตัวของมนุษย์ก็คือความตายทั้งที่โจนส์และแองก์ประสบนั่นเอง

เกี่ยวกับความโลภและการไถ่หาความมั่งคั่งของมนุษย์โอ 'นีลให้โจนส์และแองก์เป็นตัวแทนของมนุษย์ทุกคนในสังคมยุคใหม่ สำหรับโจนส์ ตัวเขาเองตกเป็นทาสของสังคมยุคใหม่ด้วยความโลภและความทะเยอทะยาน โจนส์จึงไขว่คว้าหาความมั่งคั่งโดยไม่คำนึงถึงศีลธรรม และความถูกต้อง ส่วนแองก์เขาคงตกเป็นทาสของสังคมยุคใหม่ ภายใต้ความโลภและการไขว่คว้าหาความมั่งคั่งของพวกนายทุน เหตุที่เป็นเช่นนี้ก็เนื่องมาจากสังคมยุคใหม่เป็นสังคมที่บูชาวัตถุ อันได้แก่ เครื่องจักร ทรัพย์สิน และเงินทอง โอ 'นีลชี้ให้เห็นว่า การบูชาวัตถุทำให้มนุษย์ตัดสินคุณค่าของกันและกัน ด้วยทรัพย์สินสมบัติและเงินทอง แทนที่จะเป็นคุณงามความดีดังแต่ก่อน ความเป็นส่วนหนึ่งในสังคมปัจจุบันจึงตัดสินกันที่เงิน ทอง และวัตถุภายนอก โดยไม่คำนึงถึงความรู้สึกและจิตใจของมนุษย์ด้วยกัน นอกจากนั้น โอ 'นีลยังได้สอดแทรกให้เห็นความจริงที่ว่า "ทำดีได้ดี และทำชั่วได้ชั่ว" จากการกระทำของโจนส์ ความโลภและการไขว่คว้าหาความมั่งคั่งของโจนส์ทำให้โจนส์ต้องประสบภัยพิบัติในตอนท้าย ส่วนแองก์ ความผิดหวังจากการปรับตัวให้เข้ากับสังคมสมัยใหม่ทำให้แองก์ประสบกับความหายนะ ทั้งโจนส์และแองก์ต่างประสบชะตากรรมเดียวกันนั่นคือ "ความตาย" โอ 'นีลชี้ให้เห็นว่าลัทธิวัตถุนิยม ทำให้สังคมมนุษย์วุ่นวายและปราศจากความสุขที่แท้จริง มนุษย์ในยุคปัจจุบันต้องสับสนและหลงทาง เนื่องจากไม่สามารถสนองตอบตนเองได้สมบูรณ์ทางด้านวัตถุ มนุษย์ไม่สามารถจะรู้จักคำว่า "เพียงพอ" ได้ในโลกแห่งวัตถุ มนุษย์จึงมักหาความเป็นส่วนหนึ่งให้ตนเองไม่ได้ เมื่อไม่สามารถจะทำได้เป็นที่ยอมรับของสังคมได้ "ความตาย" จึงเหมาะแก่กับมนุษย์ในยุคปัจจุบันนี้มากที่สุด

โอ 'นีลเน้นให้เห็นว่ามนุษย์ในยุคใหม่นั้น แสวงหาตนเองในฐานะของบุคคลคนหนึ่ง

สังคม มนุษย์ย่อมต้องการการยอมรับจากผู้ที่อยู่ร่วมในสังคม และจะทำทุกวิถีทางเพื่อให้สังคมยอมรับ คนดังเช่น โจนส์และแองก์ต่างกันตรงที่โจนส์เป็นชนผิวดำ แต่แองก์เป็นชนผิวขาว การแสวงหาตนเองของคนทั้งสองต่างกันตามสภาพและฐานะ โจนส์ซึ่งเป็นชนผิวดำจากประเทศสหรัฐอเมริกา ดินแดนที่ประกอบไปด้วยการเหยียดผิว และการไม่ให้ความเสมอภาคแก่ชนกลุ่มน้อย ทำให้โจนส์ต้องตัดสินใจเพื่อกอบกู้ฐานะของตนเองในดินแดนใหม่ โจนส์รู้ว่าวัตถุเท่านั้นที่จะทำให้คนเป็นที่ยอมรับในสังคมยุคใหม่ได้ โจนส์จึงเร่งสะสมเงินทองด้วยการฉ้อโกงและหลอกลวง ส่วนแองก์ถึงแม้จะเป็นชนผิวขาว เขาก็เป็นเพียงกรรมกรชั้นต่ำที่ต้องทำงานรับจ้างเพื่อสร้างความมั่งคั่งให้กับภวนายทุนแองก์ต่างจากโจนส์ตรงที่ เขามีความภูมิใจที่เป็นส่วนหนึ่งของความสำเร็จในสังคมยุคใหม่ ในขณะที่โจนส์ต้องไขว่คว้าหาความเป็นส่วนหนึ่งอยู่ตลอดเวลา และต้องถูกโค่นล้มโดยชนพื้นเมืองซึ่งอยู่ในฐานะต่ำกว่าตนเอง ส่วนแองก์กลับถูกโค่นล้มโดยนายทุนหรือนายจ้างซึ่งมีฐานะสูงกว่าตนเอง โดยนายทุนคือ มิลเครดี้กกล่าวคำดูถูกแองก์ และทำให้ความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งในสังคมของแองก์ต้องหมดไป ผลอันเกิดจากการแสวงหาตนเองของบุคคลทั้งสองมีสภาพคล้ายกันคือ ผลจากการแสวงหาตนเองของโจนส์ทำให้สภาพจิตของโจนส์ถอยกลับไปสู่พฤติกรรมในอดีตไปสู่ประวัติศาสตร์ อันป่าเถื่อนแห่งเผ่าพันธุ์มนุษย์ เช่นเดียวกับแองก์สภาพจิตของแองก์ถอยกลับไปสู่กำเนิดอันป่าเถื่อนแห่งเผ่าพันธุ์มนุษย์โอ'นีลให้ข้อคิดแก่ผู้ชมและผู้อ่านว่าไม่ว่าโลกและสังคมมนุษย์จะวิวัฒนาการมาสู่ความเจริญมากเท่าใด มนุษย์ในยุคปัจจุบันก็ไม่อาจจะทิ้งความป่าเถื่อนแห่งเผ่าพันธุ์ของตนได้ สำหรับโอ'นีลมนุษย์ในยุคใหม่จึงไม่มีอะไรแตกต่างไปจากมนุษย์ในอดีตเลย โอ'นีลเหมือนกับจะเตือนมนุษย์ในยุคใหม่ว่า แทนที่จะเร่งพัฒนาแต่เพียงค่านิยมวัตถุ มนุษย์ควรจะหันมาพัฒนาจิตใจของมนุษย์เองให้สอดคล้องกับความเจริญทางค่านิยมวัตถุ เพื่อความสงบสุขของมวลมนุษย

ในการศึกษาวิเคราะห์แนวคิดจากบทละครทั้งสอง เรื่องทำให้ผู้วิจัยได้เห็นอัจฉริยะและความสามารถของโอ'นีลด้วยความศรัทธา ถ้าสัมผัสบทละครทั้งสองเรื่องเพียงผิวเผิน ผู้ชมและผู้อ่านอาจจะรู้สึกว่างบทละครทั้งสองเรื่องไม่มีความพิเศษแต่อย่างใด แต่ถ้าได้ศึกษาบทละครทั้งสองเรื่องอย่างลึกซึ้ง ก็จะได้เห็นแนวคิดอันมีค่า ถือได้ว่าเป็นบทเรียนอันหึงสัจของสังคมยุคใหม่ ถึงแม้ว่าวรรณกรรมในแนวคิดแบบบรรยายพรรณานิยมจะไม่เป็นที่แพร่หลายในปัจจุบัน การศึกษาการละครใน

แนวนี้ก็คงจะให้ข้อคิดอันมีค่าต่อการดำเนินชีวิตในสังคมยุคปัจจุบัน และความรู้สึกของผู้ประพันธ์ต่อสังคมยุคใหม่ตามแนวคิดแบบบรรยายพรรณานิยม

วิเคราะห์กลวิธีในการเสนอแนวคิดในบทละครเรื่อง

The Emperor Jones และ The Hairy Ape

บทละครที่นำมาศึกษาวิเคราะห์ทั้งสองเรื่องมีกลวิธีในการเสนอแนวคิดตามแนวการเขียนแบบบรรยายพรรณานิยม ซึ่งถือเป็นตัวอย่างของบทละครอเมริกันสมัยใหม่ ในแนวความคิดนี้ ในการศึกษาวิเคราะห์ครั้งนี้ จะศึกษาและวิเคราะห์ตามหัวข้อต่อไปนี้คือ

1. โครงเรื่อง
2. แก่นเรื่อง
3. ตัวละคร
4. ฉาก
5. ภาษาและกลวิธีอื่น ๆ

วิเคราะห์กลวิธีในการเสนอแนวคิดในบทละครเรื่อง The Emperor Jones

โครงเรื่อง

โอเนลได้ลำดับเหตุการณ์ในบทละครเรื่องนี้ไว้อย่างดียิ่ง โดยให้ฉากแรกของละครเรื่องนี้เกิดขึ้นภายในวังของตัวเอกของเรื่องคือ โจนส์ ส่วนอีกเจ็ดฉากเกิดขึ้นในป่า โอเนลใช้ราวป่าอันมืดมิดเผยให้เห็นสภาพอันทุกข์ทรมานภายในพร้อมทั้งการดิ้นรนต่อสู้เพื่อให้หนีไปจากความหวาดกลัวจนกระทั่งพบจุดจบของโจนส์ โอเนลได้ลำดับให้เห็นเหตุการณ์อันทุกข์ทรมานที่เกิดขึ้นกับโจนส์นิโกรคนหนึ่งซึ่งมีอดีตเป็นคนชนของบรดาไฟ เป็นฆาตกรและคนหนีคุกซึ่งหลบหนีมาจากประเทศสหรัฐอเมริกา มาสู่เกาะหนึ่งในหมู่เกาะเดอะเวสต์อินดิส โจนส์ได้หลงกลวงและใช้เล่ห์เหลี่ยมกับนิโกรพื้นเมือง และตั้งตัวเป็นจักรพรรดิปกครองดินแดนแถบนั้น ทั้งหมดนี้เป็นอดีตของโจนส์ก่อนเหตุการณ์ในฉากที่หนึ่งซึ่งแสดงให้เห็นกลวิธีในการลำดับเหตุการณ์ของโอเนล โครงเรื่องของบทละครเรื่องนี้จึงกระชับ ผู้ชมจะ

ได้ทราบถึงอคติของโจนส์และสมิท เซอร์สจากบทสนทนาของคนทั้งสองในฉากแรกซึ่งบริวารของโจนส์
ทุกคนต่างหนีไปทำพิธีทางไสยศาสตร์เพื่อการปฏิบัติโค่นล้มโจนส์

เฮนรี สมิท เซอร์ส (Henry Smithers) พ่อค้าซึ่งมาจากชนชั้นกรรมกรในกรุงลอนดอน ได้
มาที่วัง (Palace) ของโจนส์ และสังเกตเห็นท่าทางพิรุณของหญิงนิโกรคนหนึ่ง จึงถามถึงพวกของ
นางคนอื่น ๆ ทั้งหมด หญิงผู้นั้นบอกสมิท เซอร์สว่าทุกคนไปกันหมดแล้ว สมิท เซอร์สรู้ทันทีว่าการปฏิบัติ
กำลังจะเริ่มขึ้นแล้ว สมิท เซอร์สจึงปลุกโจนส์และบอกให้ทราบถึงเหตุการณ์แต่โจนส์คิดว่านิโกรเหล่านั้น
หลบหนีงานไปนอนตามพุ่มไม้ในป่ามากกว่า

บทละครเรื่องนี้เปิดฉากขึ้นในห้องพระโรง (ห้องโถง) ภายในวังของโจนส์ โดยที่ผู้ชมไม่มี
โอกาสทราบประวัติความเป็นมาของโจนส์มาก่อน โอนีลให้โจนส์เป็นผู้อธิบายถึงการมาที่เกาะนี้
เมื่อสองปีก่อน กลวิธีแบบนี้แสดงให้เห็นจุดประสงค์ของโอนีล ที่ต้องการเปิดเผยให้เห็นพฤติกรรม
แต่ทหลังของโจนส์ อันมีผลต่อสภาพจิตที่รุนแรงของโจนส์ในเวลาต่อมา โจนส์หลอกลวงชนพื้นเมือง
จนกระทั่งได้เป็นจักรพรรดิปกครองพวก "นิโกรตามพุ่มไม้" ("Bush niggers") และได้ยักยอก
เงินจำนวนหนึ่งไปฝากไว้ในธนาคารต่างประเทศ โจนส์เล่าถึงการที่ตนใช้โชคกลางกับนิโกรที่โง่เขลา
เหล่านั้น จนกระทั่งพวกนิโกรเหล่านั้นเชื่อว่าไม่มีสิ่งใดฆ่าโจนส์ได้นอกจากกระสุนที่ทำจากเงิน
เท่านั้น โจนส์เอากระสุนเงินของตนให้สมิท เซอร์สดูและบอกให้รู้ว่าตนคงจะอยู่ในตำแหน่งจักรพรรดิ
ได้อีกไม่นานนัก แต่ตนได้เตรียมแผนการหนีไว้เรียบร้อยแล้ว โดยนำเงินไปฝากไว้ในธนาคารของ
ประเทศใกล้เคียง นำอาหารกระป๋องไปซ่อนไว้ในป่า และได้สำรวจทางหนีในป่าไว้เรียบร้อยแล้ว

สมิท เซอร์สถามโจนส์เกี่ยวกับเรื่องฆาตกรรมที่โจนส์ทำในประเทศสหรัฐอเมริกา โจนส์ไม่ได้
เล่าเรื่องให้สมิท เซอร์สฟังโดยตรง แต่บอกว่าบางทีตนอาจฆ่านิโกรคนหนึ่งเนื่องจากถูกโกงการพนัน
และบางทีตนอาจต้องฆ่าผู้คุมนักโทษ แต่อดีตไม่ใช่สิ่งสำคัญ เพราะปัจจุบันตนเองคือจักรพรรดิ
หันไถ่นั้นเสียงกลองก็ดังขึ้นจากระยะไกล สมิท เซอร์สจึงบอกโจนส์ว่าพวกชนพื้นเมืองกำลังทำพิธีและ
คงจะตามล่าโจนส์ในไม่ช้า โจนส์จึงรู้ได้ทันทีว่าเกมที่ตนเล่นได้สิ้นสุดลงแล้ว จึงสละตำแหน่ง
จักรพรรดิทันที สมิท เซอร์สรู้ดีว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับโจนส์ถ้าชนพื้นเมืองจับโจนส์ได้ แต่โจนส์ไม่กลัว
เนื่องจากมีกระสุนเงินซึ่งโจนส์พร้อมเสมอที่จะฆ่าตัวตายดีกว่าถูกจับได้ ขณะที่โจนส์กำลังจะจากไป

สมิท เซอร์สก็เขียนขอโจนส์ และสร้างทำเป็นห่วงโจนส์ซึ่งแสดงให้เห็นความไม่จริงใจของสมิท เซอร์ส ที่มีต่อโจนส์ เพราะสมิท เซอร์สเองก็หวังที่จะให้โจนส์ถูกจับได้ในไม่ช้า โดยรู้ได้จากคำพูดของสมิท เซอร์ส เมื่อโจนส์จากไปแล้ว

ในฉากที่สอง เป็นเวลาเย็นที่เริ่มจะค่ำแล้ว แต่ยังมีแสงแดดส่องรำไรอยู่ตามทุ่งหญ้า มอง ภูเขาเหมือนกำแพงความมืด (Wall of darkness) อยู่เบื้องหน้า โจนส์เพิ่งมาถึงชายป่าและ ล้มลงนอนบนพื้นดินด้วยความเหนื่อยอ่อน

โจนส์รู้สึกตื่นที่มาถึงจุดนั้นแต่ก็ตระหนักได้ดีว่าตำแหน่งจักรพรรดิที่เคยเป็น ทำให้ตนไม่ค่อย ให้ออกกำลังกายมากนัก เสียงกลองยังคงตามมารบกวนโจนส์ โจนส์คิดว่าตนเองคงจะรู้สึกดีขึ้น ถ้าได้กินอาหารที่ซ่อนไว้ โจนส์ได้ยกก้อนหินที่ตนซ่อนอาหารออก แต่ไม่พบสิ่งใด โจนส์ยกก้อนหิน อื่นหลายก้อน แต่ก็ไม่พบของที่ซ่อนไว้ โจนส์กลัวว่าตนเองจะหลงทาง จึงจุดไม้ขีด แต่แล้ว โจนส์ก็กลัวว่าพวกชนพื้นเมืองจะเห็นแสงไฟนั้น ในขณะที่เดียวกันโจนส์ก็หวั่นหวาดต่อการกระทำของ ตนเอง

จากความมืดของราวป่า "ความกลัวที่ปราศจากตัวตน" ("The Little Formless Fears") ก็ปรากฏตัวขึ้น ครั้งแรกโจนส์ไม่เห็นเพราะมัวแต่มองเข้าไปในป่า แต่ต่อมาโจนส์ก็ เริ่มรู้สึกถึงการปรากฏตัวของมัน โจนส์จึงชักปืนออกมาและยิงไปในที่มัน ความกลัวที่ไร้ตัวตนก็หายไป แต่โจนส์รู้ว่าชนพื้นเมืองจะต้องได้ยินเสียงปืน โจนส์จึงรวบรวมความกล้าหาญและหุงข้าวเข้าไป ในป่าอันมืดมิดอีกครั้ง

ฉากที่สาม เป็นเวลา 3 หุ่ มภายในป่า พระจันทร์เพิ่งเริ่มขึ้น พระจันทร์ส่องผ่านกิ่งไม้และ ใบไม้ทำให้เกิดเงาไปทั่ว ตอนแรกนั้นผู้ชมจะไม่เห็นอะไรเลยนอกจากได้ยินเสียงกลองเท่านั้น เมื่อ ฉากเริ่มชัดขึ้น ผู้ชมจะเห็นเจฟฟ์กำลังนั่งทอดลูกเต๋าคู่ และกิริยาอาการของเจฟฟ์เป็นไปแบบหุ่นยนต์

โจนส์รู้สึกพอใจที่พระจันทร์ขึ้น โจนส์อยากรู้เวลาแต่ไม่กล้าที่จะจุดไฟคุนาคิกที่ข้อมือ ทุกอย่างรอบตัวต่างไม่เป็นใจให้กับจักรพรรดิผู้ไร้บัลลังก์ โจนส์เริ่มผิวยาก แต่พอรู้สึกตัวก็หยุด พร้อมกับฟัง เสียงกลองซึ่งเริ่มก่อวาระบประสาทของตน ทันใดนั้นโจนส์ก็ได้ยินเสียงดัง "คลิกๆ " กล้ามเนื้อกำลังทยอยลุกเต่า โจนส์มองไปรอบ ๆ จึงเห็นเจฟฟ์ โจนส์คุยกับเจฟฟ์เหมือนกับภาพ

นั้นมีชีวิต โจนส์ก็ใจที่เจฟฟ์ไม่ได้ตายจากการถูกมีดโกนปากคอ แต่แล้วโจนส์ก็นึกพิศวงว่าเจฟฟ์มาอยู่ในป่าได้อย่างไร โจนส์ตระหนักได้ว่าเจฟฟ์คือ "ปีศาจ" ("ha'nt") ที่ตามมาหลอกหลอน โจนส์จึงยิงกระสุนนัดที่สองไปที่เจฟฟ์ เมื่อสิ้นเสียงปืน ภาพนั้นก็หายไป เหลือแต่เสียงกลอง ("The Tom - tom") ดังอยู่ไม่ขาดระยะ โจนส์ฟังเสียงกลองและเข้าใจว่าพวกชนพื้นเมืองคิดตามใกล้เข้ามาแล้ว โจนส์จึงวิ่งหนีต่อไป

ฉากที่สี่เป็นเวลาห้าทุ่ม มีถนนปรากฏขึ้นภายในป่าวิ่งแยงจากหน้าจากไปยังด้านหลังจาก โจนส์ปรากฏกายขึ้นพร้อมด้วยชุดจักรพรรดิที่เริ่มฉีกขาด และล้มลงบนพื้นดินด้วยความเหน็ดเหนื่อยจากการวิ่ง ทันทีที่คลายเหนื่อย โจนส์ก็ปลดสเปร์ออกจากรองเท้า เนื่องจากสเปร์ทำให้โจนส์สะดุดหลายครั้ง โจนส์คิดว่าตนเองคงจะเดินทางได้สะดวกขึ้น โดยปราศจาก "dem frippety Emperor trappin's" ("เครื่องประดับยศอันโก้เก๋ของจักรพรรดิ")

โจนส์รู้สึกว่าย่ำเท้าไปด้วยสิ่งประหลาดและลึกลับ และหวังว่าคงจะไม่มีปีศาจโผล่ขึ้นมาหลอกหลอนตนอีก แต่แล้วโจนส์ก็ตระหนักได้ว่า ผีและสิ่งลึกลับเป็นเรื่องเหลวไหลสำหรับคนที่มีความอารยธรรม (A civilized man) เช่นคน โจนส์รู้ว่าความหิวและความเหนื่อยต่างหากที่ทำให้ตนเห็นสิ่งเหล่านั้น

โจนส์เชื่อว่าเวลาผ่านไปครึ่งคืนแล้ว จึงตัดสินใจพักสักชั่วครู่ ในขณะที่โจนส์นั่งพัก ก็ปรากฏภาพของกลุ่มนักโทษนิโกรกลุ่มหนึ่ง ทุกคนถูกตีตรวน ตามมาด้วยผู้คุมนักโทษซึ่งเป็นคนผิวขาว เมื่อเห็นภาพนั้นโจนส์ก็พยายามจะวิ่งหนี แต่โจนส์ก็ก้าวขาไม่ออกด้วยความหวาดกลัว กลุ่มนักโทษนิโกรหยุดเดิน ผู้คุมนักโทษก็ยกแอสซัสมาที่โจนส์ ทำกิริยาบอกให้โจนส์เข้าประจำหน้าที่ท่ามกลางนักโทษคนอื่น ๆ โจนส์ทำตามพร้อมกับบ่นพึมพำที่จะจัดการผู้คุมคนนั้นสักวันหนึ่ง

โจนส์แสดงท่าทางทำงานโดยการถือพลั่ว ทันใดนั้นผู้คุมนักโทษก็เดินมาหาโจนส์ด้วยท่าทางข่มขู่ และตีโจนส์ด้วยแอสซัสในมือ ขณะที่ผู้คุมหันหลังให้ โจนส์ก็ทำท่ายกพลั่วขึ้นเพื่อตีผู้คุม แต่แล้วโจนส์ก็ตระหนักได้ว่าตนเองไม่มีพลั่วอยู่ในมือ ด้วยความโกรธโจนส์จึงซัดปืนยิงไปที่ผู้คุมนักโทษ พร้อมกับพูดว่าตนจะฆ่าผู้คุมอีกครั้งหนึ่งพอสิ้นเสียง ผู้คุม นักโทษและถนนก็หายไปหมดเหลือแต่ป่าที่มีคมมีด มีเสียงกลองเท่านั้นที่ยังคงดังอยู่

จากที่ห้าเป็นเวลาสี่หนึ่ง ในที่ว่างเป็นวงกลม ปรางูปร่างของโจนส์พร้อมกับเสื้อผ้าที่ซาด
กะรุ่งกะริ่ง โจนส์หาร่างอันกะปลกกะเปลี่ยด้วยความเหนื่อยเข้าไปนั่งที่ตอไม้แห่งหนึ่ง โจนส์สวด
ภาวนาอ้างถึงความผิดที่ตนเองฆ่าเจฟฟ์และผู้คุมนักโทษ โจนส์ขอขมาลาโทษและสวดอ้อนวอน
พระเจ้าให้ยกโทษให้ตน และขอให้พระเจ้าขจัดผีร้ายต่าง ๆ ไปจากตนด้วย โจนส์กล่าวว่าตน
จัดการกับคนได้ แต่ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรเมื่อเผชิญหน้ากับผี เสียงกลองยังคงตามมาบรรจบโจนส์
และตอนนี้แม้แต่เสียงกลองเองก็ "to sound ha'nted, too" ("ตามมาหลอกหลอน") เช่นกัน

เท้าของโจนส์เกิดอาการระบม โจนส์จึงตัดสินใจถอดรองเท้าออกและคิดว่าคงจะวิ่งได้
เร็วขึ้นถ้าไม่ใส่รองเท้า ขณะที่โจนส์กำลังถอดรองเท้าอยู่ ญกกลุ่มหนึ่งก็เข้ามาล้อมรอบตัวโจนส์
คนพวกนี้แต่งกายคล้ายกับชาวไร่ในสมัยคริสต์ศตวรรษที่สิบเก้า มีคนค้าทาสอยู่ในกลุ่มนี้ด้วย หลังจาก
การคุยกันในกลุ่ม พ่อค้าทาสก็เดินตรงมาที่โจนส์ทำท่าบอกให้โจนส์ยืนขึ้นบนตอไม้นั้น โจนส์กรีกร้อง
หาทางหนีแต่ไม่มีทางเลย

พ่อค้าทาสชี้มาที่โจนส์ ชาวไร่ก็เริ่มทำการประมุขตัวโจนส์ โจนส์โวยวายเมื่อรู้ว่าตนกำลัง
จะถูกขายเป็นทาส โจนส์ตัดสินใจที่จะแสดงให้คนพวกนั้นรู้ว่าตนเองเป็นนิโกรอิสระ โจนส์จึงหยิบ
ปืนขึ้นมา นัดหนึ่งยิงไปที่พ่อค้าทาส อีกนัดหนึ่งยิงไปที่ชาวไร่ และแล้วภาพเหล่านั้นก็หายไป โจนส์หนี
โดยกระโจนเข้าไปในความมืดด้วยความรวดเร็วอีกครั้งหนึ่ง

จากที่หก เป็นเวลาสี่สาม ณ ที่โล่งอีกแห่งหนึ่งในป่า ซึ่งค่อนข้างจะแคบกว่าในฉากก่อน
เสียงโจนส์สะดุดต้นไม้ แล้วโจนส์ก็ปรากฏกายขึ้น ตอนนี้โจนส์เหลือกระสุนเงินอยู่อีกเพียงนัดเดียว
เท่านั้น ซึ่งโจนส์ต้องสงวนไว้เพื่อเป็นเครื่องนำโชคของตน โจนส์รู้สึกว่่าบ่ายังมีค้ำยันและตนเองก็
เหนื่อยอ่อนถึงขีดสุด

เมื่อโจนส์นั่งพัก ก็ปรากฏว่าเสื้อผ้าของโจนส์ขาดหายไปจนหมดเหลือแต่ส่วนที่คลุมลงมา
ถึงสะโพก มองดูคล้ายกับผ้าเตี่ยว มีภาพคนนิโกรปรากฏขึ้นอีก ทุกคนนั่งอยู่ในท่าที่โศกเศร้า และ
โยนตัวไปมาตามจังหวะการโคลงของเรือ เสียงร่ำไห้ด้วยความทุกข์ทรมานดังมาจากคนเหล่านี้
จนกระทั่งโจนส์เริ่มสำนึกในที่ทำของคนเหล่านี้ โจนส์พยายามจะปิดหน้าเพื่อให้เห็นไปจากภาพที่เห็น
แต่โดยที่ไม่รู้ตัวโจนส์ค่อย ๆ โยนตัวไปมาช้า ๆ ตามคนเหล่านั้น และแล้วโจนส์ก็รวบดูตาราง

และร้องไห้ด้วยความทุกข์ใจ เช่นเดียวกับนิโกรเหล่านั้น เมื่อแสงไฟบนเวทีค่อย ๆ คับลง มีเสียง โจนส์กระโจนลุกขึ้น เสียงของโจนส์ค่อย ๆ หายเข้าไปในป่า เสียงกลองตีคังซัน เร็วขึ้น และ ดักระชั้นขึ้น เหมือนกับการเต้นของชีพจรของโจนส์

ฉากที่เจ็ด เป็นเวลาที่ห้าโจนส์วิ่งมาถึงโคนต้นไม้ใหญ่แห่งหนึ่งริมแม่น้ำ ที่โคนต้นไม้สิ่ง หนึ่งลักษณะคล้ายแท่นบูชาวางอยู่ โจนส์คุกเข่าลงในท่าสวดอ้อนวอน โจนส์มีความรู้สึกเหมือนกับว่า เคย เห็นสถานที่นี่มาก่อน หรือเคยจดจำบางสิ่งบางอย่างเกี่ยวกับสถานที่นี้ได้

ทันใดนั้นหมอผีชาวคองโกก็ปรากฏกายขึ้น พร้อมกับการแต่งกายตามธรรมเนียมผ่าพันธุ์ของ ตน เมื่อโจนส์เห็นหมอผี โจนส์ก็รู้สึกทั้งหวาดกลัวและเคารพนับถือ แล้วหมอผีก็เดินไปรอบ ๆ พร้อมกับ ร่ายเวทมนต์ โจนส์เริ่มเคลื่อนไหวตามจังหวะที่หมอผีทำจนกระทั่งโจนส์มีอาการคล้ายถูกสะกดจิต เมื่อโจนส์เคลื่อนไหวตัวตามหมอผี จึงเหมือนกับว่าโจนส์เตรียมพร้อมสำหรับการเอาตัวเป็นเครื่อง บูชาขัย (วิธีฆ่าคนหรือสัตว์เป็นเครื่องบูชา) ต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่หมอผีเคารพนับถือ

โจนส์เริ่มคร่ำครวญเพื่อขอความเมตตาโดยไม่รู้สีกตัว เมื่อหมอผีชี้มาที่โจนส์ ทำท่าทางให้รู้ ว่าเป็นโจนส์จะต้องเป็นเครื่องบูชาขัยเพื่อการชนะสิ่งชั่วร้ายทั้งปวง ทันใดนั้นจรเข้ตัวใหญ่หมีมา มี ดวงตาเขียวปัดก็โผล่ขึ้นมาจากแม่น้ำ โจนส์ร้องขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า "Lawd Jesus, heah my prayer," ("พระเจ้าฟังคำอ้อนวอนของลูกด้วยเถิด") โจนส์ก็ได้ถึงกระสุนเงินที่เหลืออีกหนึ่งนัด โจนส์จึงยิงไปที่พอมค พอมค จรเข้ และแท่นบูชาที่หายไป โจนส์ล้มลงนอนบนพื้นดินด้วยความหวาดกลัว

ฉากที่แปด เป็นเวลารุ่งเช้าแล้ว เล็ม (Lem) พร้อมกับสมุนชาวพื้นเมืองปรากฏกายขึ้นที่ ชายป่า สมิทเซอर्सมาด้วย พร้อมกับรู้สึกสะอิดสะเอียนที่ชาวพื้นเมืองมัวแต่ตั้งกล้องอยู่ ในขณะที่โจนส์ หลบหนี ที่จริงแล้วชาวพื้นเมืองมัวแต่เสียเวลาหล่อกระสุนเงินเพื่อนำมายิงโจนส์นั่นเอง แต่เล็มมี ความมั่นใจว่าจะต้องจับโจนส์ได้แน่นอน

มีเสียงคังซันภายในป่า เล็มจึงส่งสัญญาณให้คนของตนตามไปอย่างเงียบ ๆ ทุกอย่างเงียบ แต่แล้วเสียงปืนก็คังซัน ตามมาด้วยเสียงโห่ร้องด้วยความดีใจ เสียงกลองจึงหยุดลง พร้อมกับ การหยุดเต้นของหัวใจโจนส์ ร่างอันไร้วิญญาณของโจนส์ถูกแบกมาให้เล็มดู เล็มคิดว่าโจนส์ตายด้วย

กระสุนเงิน แคสมีท เซอร์ส เท่านั้นที่สังเกตเห็นความกลัวที่ปรากฏอยู่บนใบหน้าของโจนส์และรู้ว่าโจนส์ตายด้วยความหวาดกลัวมากกว่า

จากโครงเรื่องทั้งหมดแสดงให้เห็นว่าไอ 'นี่ล' มีวิธีการลำดับเรื่องได้ดี เหตุการณ์ในเรื่องเกิดขึ้นในตอนบ่ายวันหนึ่ง และไปสิ้นสุดลงในตอนเช้าของอีกวันหนึ่ง เหมือนกับผู้ชมได้เดินทางจากภายนอกเข้าไปสู่ภายในจิตใจของตัวเอกคือโจนส์ เหตุการณ์ต่าง ๆ สัมพันธ์กันถึงแม้จะไม่ปกตินัก แต่ก็เป็นเอกลักษณ์ของการเขียนแบบบรรยายพรรณานานิยม เหตุการณ์ต่าง ๆ ชี้ให้เห็นโลก สังคมมนุษย์และชีวิตอย่างกว้างขวางลึกซึ้ง ทำให้ทราบถึงคุณและโทษของการดำเนินชีวิตในอีกแง่หนึ่งของมนุษย์ในยุคพัฒนาอุตสาหกรรม ที่ประกอบไปด้วยทั้งความเจริญ ความป่าเถื่อน และความเสื่อมของจิตใจ

แก่นเรื่อง

บทละครเรื่องนี้เป็นบทละครที่ไอ 'นี่ล' ใช้จินตนาการของตนเองโดยสมบูรณ์ โดยไม่ได้นำประวัติส่วนตัวเข้ามาเกี่ยวข้อง ซึ่งเป็นลักษณะของการเขียนในแนวกึ่งแบบบรรยายพรรณานานิยม ซึ่งเปิดโอกาสให้นักประพันธ์ใช้จินตนาการของตนเองอย่างเต็มที่ ไอ 'นี่ล' แสดงให้เห็นว่า "ความโลภและการไร้คุณธรรม นำมนุษย์ไปสู่ความพินาศ" ในโอกาสเดียวกัน ไอ 'นี่ล' ก็ชี้ให้เห็นอำนาจเร้นลับ เช่น ความหวาดกลัว ความเชื่อในไสยกลาง พร้อมทั้งสภาพทางจิตที่มีผลต่อชะตากรรมของมนุษย์ นอกจากนั้น ไอ 'นี่ล' ยังแสดงให้เห็นความอ่อนแอของมนุษย์ ความโหดร้ายของจักรวาล ความพยายามที่จะหาวิถีชีวิต และความคิดใหม่ ๆ ซึ่งจะนำความสุขสบายมาสู่จิตภายในของมนุษย์ ไอ 'นี่ล' ทำให้ทุกสิ่งในบทละครเรื่องนี้สมบูรณ์โดยการวาดชีวิตและความคิดในมุมกลับ การต่อสู้ที่แสดงออกจึงดูเศร้า แสดงให้เห็นการกินรอนของมนุษย์ตัวเล็ก ๆ กับธรรมชาติ และความกว้างใหญ่ของจักรวาล พร้อมทั้งแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า โดยเฉพาะเมื่อมนุษย์เกิดการสับสนและความหวาดกลัว

ในบทละครเรื่อง The Emperor Jones นี้ บรูคส์ โจนส์ นิโกรคนหนึ่ง ซึ่งมีดีคเป็นพนักงานขนของบนรถไฟ เป็นชาตกรฆ่าเจฟฟ์ซึ่งเป็นนิโกรเช่นกัน และฆ่าผู้คุมนักโทษ พร้อมกับหนีคุกมายังหมู่เกาะเดอะเวสต์อินดิส ด้วยความโลภ โจนส์จึงไขว่คว้าหาความมั่งคั่ง ด้วยการ

หลอกหลวงชนพื้นเมืองบนเกาะซึ่งเป็นชนผิวดำเหมือนโจนส์ พร้อมด้วยความช่วยเหลือของ
สมิทเซอร์ส โจนส์จึงได้เป็นจักรพรรดิปกครองชนพื้นเมืองเหล่านั้น เมื่อได้เป็นจักรพรรดิ โจนส์
ก็แสดงความไร้คุณธรรม ด้วยการหาทุกวิถีทางที่จะได้เงินมาจากชนพื้นเมือง ดังที่เขายกสมิทเซอร์ส
ว่า ...I sho ' has! And it's in a foreign bank where no pusson don't ever
git it out but me... Dey wants de big circus show for deir money. I
gives it to 'em an' I gits de money... (O' Neill. 1937 : 12)

สมิทเซอร์สยังบอกให้ทราบว่า โจนส์เรียกเก็บภาษีโดยไม่เป็นธรรมจากชนพื้นเมือง
...Look at the taxes you've put on 'em! Blimey! You've squeezed 'em dry!
(O' Neill. 1937 : 13)

แต่โจนส์ก็คิดว่า สิ่งที่คุณบอกโกยนั้นยังไม่พอเพียง เพราะว่า ...No, dey ain't
all dry yet. I'se still heah, ain't I ?... (O' Neill. 1937 :13)

ด้วยความโลภและการไขว่คว้าหาความมั่งคั่ง โจนส์ได้ใช้การเชื่อโชคกลางของชนพื้นเมือง
เป็นประโยชน์ต่อตนเอง เมื่อคนของเล็มลอบยิงโจนส์แต่ยิงพลาด โจนส์จึงยิงนิโกรที่ลอบทำร้ายและ
บอกกับชนพื้นเมืองทุกคนว่า กระสุนตะกั่วไม่มีทางทำอะไรคนได้ นอกจากกระสุนเงินเท่านั้น

SMITHERS : You said yer'd got a charm so's no lead bullet'd kill
yer. You was so strong only a silver bullet could kill yer, you
told 'em. Blimey, wasn't that swank for you—and plain, fat-'eaded
luck?

JONES [Proudly] : I got brains and I uses 'em quick. Dat ain't luck.

(O' Neill. 1937 : 14)

โอ'นีลให้โจนส์เป็นตัวแทนของมนุษย์ทุกคนในยุคใหม่ที่ติดกับ (Trapped) อยู่ในสังคมแห่งการนิยมนวัตกรรมและเครื่องจักร แต่ช่างน่าเยาะเย้ยที่ว่าโจนส์ติดกับที่ตนเองวางดักชนพื้นเมืองไว้ กับทั้งกล่าวก็คือการที่โจนส์หลอกชนพื้นเมืองว่าตนเองมีเครื่องราง (Charm) ทำให้ไม่มีอะไรจะฆ่าตนได้นอกจากกระสุนเงิน ซึ่งวันหนึ่งตนจะฆ่าตัวตายด้วยกระสุนเงินดังกล่าวเมื่อถึงเวลาอันสมควร เพื่อแสดงให้เห็นชนพื้นเมืองให้เห็นความยิ่งใหญ่ของตนเอง ที่ไม่มีใครทำลายได้นอกจากตัวโจนส์จะทำลายตัวเองเท่านั้น โจนส์นึกว่าชาวชนพื้นเมืองคงไม่มีปัญญาที่จะหากกระสุนเงินมาได้ แต่โจนส์เข้าใจผิดถนัด เมื่อชนพื้นเมืองไม่อาจทนต่อการกดขี่ของโจนส์ได้อีกต่อไป ทุกคนจึงรวมกันทำพิธีทางไสยศาสตร์และหลอกระสุนจากเหรียญเงินเพื่อนำไปใช้ยิงโจนส์ โจนส์จึงตายด้วยโชคกลางที่ตนเองใช้หลอกชนพื้นเมืองในตอนท้าย กล่าวได้ว่าความโลภและการไร้คุณธรรมนำโจนส์ไปสู่ความพินาศ

สำหรับโจนส์สภาพทางจิตใจและความรู้สึกภายในที่รุนแรงมีผลต่อชะตากรรมที่ตามมา โจนส์เมื่อคิดเป็นฆาตกรมาก่อนคือการฆ่าเจฟฟ์และฆ่าผู้คุมนักโทษ ในจิตสำนึก (Consciousness) หรือในความรู้สึกที่ผิวเผินโจนส์คิดว่าตนเองไม่ผิดแต่ที่จริงแล้ว โจนส์ได้เก็บกด (Repression) เอาความรู้สึกผิดนั้นไว้ในจิตใต้สำนึก (Subconsciousness) ของตนเอง และต่อมาความรู้สึกนั้นก็เข้าไปอยู่ในจิตไร้สำนึก (Unconsciousness) ที่พร้อมจะแสดงออกมาให้คนอื่นรู้ในยามที่โจนส์ไม่สามารถจะควบคุมตนเองได้ เมื่อมาอยู่ที่เกาะนั้น ความรู้สึกผิดที่อยู่ในจิตไร้สำนึกก็คลอใจให้โจนส์ทำความคิดมากยิ่งขึ้น เช่นการกดขี่และกดโกงชนพื้นเมือง เนื่องจากความรู้สึกที่แฝงอยู่ในจิตไร้สำนึกของโจนส์ต้องการให้ตนเองได้รับการลงโทษนั่นเอง

โจนส์หลบหนีชนพื้นเมืองมาถึงชายป่าเมื่อเวลาพลบค่ำพอดี ความเงิบและวังเวงของป่าผสมกับความทิว ทำให้โจนส์ต้องเผชิญหน้ากับ "ความกลัวที่ปราศจากตัวตน" (The Little Formless Fears) ซึ่งเป็นความกลัวที่แฝงอยู่ในตัวของมนุษย์ทุกคน เป็นความกลัวที่ไร้เหตุผลตามหลักจิตวิทยา เช่น การกลัวความมืด กลัวความเงิบ และกลัวเงา ฯลฯ เป็นต้น โอ'นีลแสดงให้เห็นว่ามนุษย์เรานั้นต่างมีความหวาดกลัวแฝงอยู่ และจะแสดงความหวาดกลัวออกมาเมื่อมนุษย์มีความไม่มั่นใจในความปลอดภัยของตนเอง ...the LITTLE FORMLESS FEARS

creep out from the deeper blackness of the forest. They are black, shapeless, only their glittering little eyes can be seen... (O' Neill. 1937 : 30)

หลังจาก "The LITTLE FORMLESS FEARS" แล้ว โอ'เน็ลก็ได้แสดงให้เห็นการต่อสู้กับสภาพจิตภายในของโจนส์ ความหวาดกลัวจากความรู้สึกผิดที่ซ่อนเร้นอยู่ ทำให้โจนส์เกิดอาการ "regression" คือการถอยกลับไปสู่พฤติกรรมที่เคยประพฤติในอดีต สภาพจิตอันรุนแรงภายใน ทำให้โจนส์เห็นภาพภายในป่ามืดเป็นไปตามความจริงที่ซ่อนเร้นอยู่ภายในใจ ภาพต่อมาที่โจนส์เห็นก็คือ เจฟฟ์เพื่อนนิโกรที่โจนส์ฆ่าตายเพราะเล่นการพนันโกงกัน โจนส์จึงต้องฆ่าเจฟฟ์อีกครั้ง ...Nigger, I kills you dead once. Has I got to kill you again? You take it den... (O' Neill. 1937 : 35)

โจนส์วิ่งหนีต่อไปด้วยความเหนื่อยหน่าย โจนส์ยังสามารถควบคุมสติได้และรู้ว่าเสียงปืนที่ตนยิงเจฟฟ์จะทำให้ชนพื้นเมืองรู้ตำแหน่งที่ตนอยู่

ภาพต่อมาเป็นภาพที่โจนส์ถอยกลับไปสู่เหตุการณ์เมื่อครั้งที่ตนเองต้องโทษ เป็นภาพของกลุ่มนักโทษผิวดำ พร้อมกับผู้คุมนักโทษผิวขาว บนถนนที่เต็มไปด้วยฝุ่น โจนส์ถูกบังคับให้ทำงานร่วมกับนักโทษพวกนั้น และโดนข่มขู่จากผู้คุมนักโทษโจนส์จึงต้อง ...kills you, you white debil, if it's de last thing I evah does! Ghost or debil, I kill you again!... (O' Neill. 1937 : 41)

หลังจากนั้นโจนส์ก็เริ่มควบคุมตนเองไม่ได้ โจนส์ได้ถอยกลับไปสู่ประวัติศาสตร์แห่งเผ่าพันธุ์ของตนเอง นั่นก็คือการถูกขายเป็นทาส โอ'เน็ลแสดงให้เห็นการยึดมั่นต่อความเป็นมนุษยชาติและเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ นั่นคือมนุษย์ย่อมต้องเกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์แห่งเผ่าพันธุ์ของตน ประวัติความเป็นมาของเผ่าพันธุ์นิโกรของโจนส์ที่ถูกขายเป็นทาสได้ฝังรากลึกอยู่ในจิตไร้สำนึกของโจนส์

ภาพนั้นจึงตามมาหลอกหลอนโจนส์ เมื่อโจนส์ไม่สามารถควบคุมตนเองได้

ภาพที่ปรากฏแก่โจนส์ต่อมา คือภาพของการประมูลทาสของพ่อค้าทาสและชาวไร่ในสมัยคริสต์ศตวรรษที่สิบเก้า โจนส์เป็นทาสที่ถูกประมูลในครั้งนั้น โจนส์เต็มไปด้วยความโกรธ ความเกลียด และความกลัว ...Is you sellin' me like dey uster befo' de war? And you sells me? And you buys me? I shows you I'se a free nigger, damn yo' souls!... (O' Neill. 1937 : 45)

หลังจากนั้นโจนส์ก็เผชิญกับภาพของการขนทาสไปขายโดยทางเรือ ภาพของนิโกรมากมายที่กำลังโศกเศร้าเสียใจและโยนตัวไปมาตามการโคลงของเรือ โจนส์เป็นบุคคลหนึ่งในจำนวนนี้ โจนส์พยายามปกปิดหน้าหนีภาพนั้นด้วยความหวาดกลัว แต่แล้วโจนส์ก็ทำกิริยาอาการตามบุคคลเหล่านั้นโดยไม่รู้ตัว

...his voice, as if under some uncanny compulsion, starts with the others. As their chorus lifts he rises to a sitting posture similar to the others, swaying back and forth. His voice reaches the highest pitch of sorrow, of desolation.

(O' Neill. 1937 : 48 - 49)

ภาพสุดท้ายที่ปรากฏต่อโจนส์ เป็นภาพประวัติศาสตร์แห่งความป่าเถื่อนทางเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ทุกคน ก่อนที่จะวิวัฒนาการมาสู่ความเจริญในยุคใหม่ นั่นคือภาพของแท่นบูชาพร้อมทั้งหมอผีประจำเผ่าที่ออกมาเต้นรำและรำย เวทมนต์ พร้อมทั้งแสดงท่าทางให้โจนส์รู้ว่าโจนส์คือผู้ที่จะถูกบูชายัญต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของตน แล้วจรเข้ตัวใหญ่ที่สุดขึ้นมาจากแม่น้ำเพื่อจัดการกับโจนส์ ด้วยความหวาดกลัวถึงขีดสุดโจนส์จึงใช้เครื่องรางของตนเองคือ กระสุนเงินยิงไปที่จรเข้ตัวนั้นภาพต่าง ๆ

จึงหายไป ...De silver bullet! You don't git me yit!... (O' Neill., 1937 : 54)

ภาพที่ปรากฏต่อโจนส์ทั้งหมด ทำให้โจนส์หวาดกลัวจนถึงขีดสุดจนไม่สามารถจะควบคุมตนเองได้ โจนส์จึงเคลิหนีสะเปะสะปะวนไปวนมาโดยไร้ทิศทาง จนกระทั่งกลับมาที่เดิมซึ่งเป็นจุดที่โจนส์เริ่มเดินเข้าไปในป่า ในที่สุดลูกน้องของเล็มก็พบโจนส์และยิงโจนส์โดยใช้ลูกกระสุนเงินที่ลอมกัน อยู่ตลอดทั้งคืน

ทั้งหมดนั่นคือสิ่งที่โอ'เนลล์ต้องการแสดงให้เห็นอิทธิพลของสภาพจิตอันลึกลับ และความหวาดกลัวที่มีผลต่อชะตากรรมของมนุษย์ มนุษย์อาจจะทำความผิดและปฏิเสธความผิดนั้นต่อคนอื่นได้ แต่มนุษย์ไม่อาจปฏิเสธความผิดต่อความรู้สึกของตนเองได้เลย โอ'เนลล์ชี้ให้เห็นว่าไม่ว่ามนุษย์จะพัฒนาการมาสู่ความเจริญมากเท่าใด มนุษย์ก็ยังคงมีความป่าเถื่อนแฝงอยู่ และพร้อมที่จะแสดงความป่าเถื่อนนั้นออกมากับมนุษย์ด้วยกัน ดังเช่นการกระทำของโจนส์ต่อชนพื้นเมือง และมนุษย์ทุกคนไม่อาจหนีไปจากเผ่าพันธุ์ของตนเองได้ ไม่ว่าจะรวยหรือยากจน ยกตัวอย่างเช่น การที่โจนส์พยายามสะสมเงินทองและตั้งตนเองเป็นจักรพรรดิเหนือชนพื้นเมือง โจนส์ก็คือนิโกรเหมือนกับชนพื้นเมืองเหล่านั้นนั่นเอง

นอกจากนั้นโอ'เนลล์ยังได้แสดงให้เห็นความพยายามของมนุษย์ในการใฝ่หาวิถีชีวิตและความคิดใหม่ ๆ เพื่อหาความสุขสบายมาสู่จิตภายในของตนเอง ดังเช่น โจนส์ซึ่งไม่สามารถจะดำเนินชีวิตอย่างมีความสุขได้ในประเทศสหรัฐอเมริกา โจนส์จึงต้องหลบหนีมาสู่หมู่เกาะเคอะเวสที่อินดิส โจนส์ตั้งใจหนีความผิดที่ตนก่อไว้ในประเทศสหรัฐอเมริกาและต้องการชีวิตใหม่ที่ดีกว่า แต่โจนส์หาว่าไม่ว่าความรู้สึกผิดที่ก่อไว้ได้ฝังเข้าไปสู่จิตใต้สำนึกและเข้าไปสู่จิตไร้สำนึกในที่สุด โจนส์รู้ว่าเงินเท่านั้นที่ทำให้ตนเป็นที่ยอมรับให้เป็นส่วนหนึ่งในสังคมสมัยใหม่ได้ โจนส์จึงเกิดความคิดที่จะหาความมั่งคั่ง โดยการหลอกลวงชนพื้นเมืองและตั้งตนเองเป็นจักรพรรดิ น่าสังเกตว่าตำแหน่งจักรพรรดิที่โจนส์เป็นนั้น ก็คืออาชีพหนึ่งที่นำเงินมากมายมหาศาลมาสู่โจนส์ อาชีพจักรพรรดิจึงมาจากความคิดใหม่ความคิดหนึ่งที่มีมนุษย์จะหึงคิดขึ้นมาเพื่อกอบโกยผลประโยชน์ให้ตนเอง โจนส์เตรียมพร้อม

เสมอสำหรับการหลบหนีจากชนพื้นเมือง ไปสู่ชีวิตที่ดีกว่าและความเป็นส่วนหนึ่งในสังคมสมัยใหม่ที่ดีกว่าและเจริญกว่าสภาพชีวิตบนเกาะนั้น จะเห็นได้จากการฝากเงินในธนาคารต่างประเทศและการช้อนอาหารไว้กินระหว่างการหลบหนีไปสู่สังคมที่ตนต้องการ การมีชีวิตใหม่ที่ดีเป็นความเพ้อฝัน (Pipe dream) ของมนุษย์ทุกคน โจนส์จึงเปรียบเสมือนตัวแทนของมนุษย์ทุกคนที่ดิ้นรนต่อสู้เพื่อชีวิตของตนเอง

โอ'เนลล์ทำให้บทละครเรื่องนี้สมบูรณ์ด้วยภาพของการต่อสู้เพื่อชีวิตของโจนส์ นั่นก็คือการหลบหนีจากการปฏิบัติของชนพื้นเมือง โจนส์ต้องผจญกับสภาพจิตและความหวาดกลัวของตนเอง โอ'เนลล์แสดงให้เห็นการต่อสู้ของมนุษย์กับธรรมชาติ และการต่อสู้ที่นั่นน่าเศร้า เนื่องจากโจนส์ต้องต่อสู้กับธรรมชาติภายในใจของตนเอง นั่นก็คือความหวาดกลัวจนทำให้สภาพจิตเกิดการถอยกลับ (Regression) ในระหว่างการหลบหนี แทนที่โจนส์จะต้องต่อสู้กับชนพื้นเมืองที่ต้องการปฏิบัติชนพื้นเมืองกลับทำพิธีหลั่งกระสุนเงินกันตลอดคืน ตลอดทั้งคืนนั้นโจนส์จึงต้องต่อสู้กับความรู้สึกที่รุนแรงจากภายในของตนเอง และนี่ก็คือการวาดชีวิตและความคิดในมุกกลับของโอ'เนลล์

ตามประวัติของโอ'เนลล์ เขามีบิดามารดาเป็นแคทอลิกที่เคร่งศาสนามาก บุคคลทั้งสองบังคับโอ'เนลล์ให้ปฏิบัติตามแบบตน แต่โอ'เนลล์กลับไม่เห็นด้วยกับบุคคลทั้งสอง เพราะการเคร่งศาสนาไม่นำความสุขมาสู่มิคารดาของตนและครอบครัว เช่น ความกดดันภายในครอบครัวทำให้มารดาของโอ'เนลล์ต้องพึ่งยาเสพติด และบิดาซึ่งนำครอบครัวไปประสบกับความลำบากอยู่ตลอดเวลาไม่สามารถให้ความอบอุ่นในฐานะของพ่อและสามีที่ดีได้ ฯลฯ โอ'เนลล์มีความคิดว่ามนุษย์กับพระเจ้าไม่มีวันที่จะแยกกันได้ มนุษย์ย่อมต้องการสิ่งยึดเหนี่ยวเพื่อความสุขและสงบภายในจิตใจของตนเอง แต่สำหรับโอ'เนลล์ เขาเยาะเย้ยมนุษย์ตรงที่ว่าเวลาที่ตนเองมีความสุข มนุษย์มักจะไม่นึกถึงพระเจ้า มนุษย์จะนึกถึงพระเจ้าก็ต่อเมื่อตนเองประสบกับความทุกข์หรือความเดือดร้อนเท่านั้น โอ'เนลล์เน้นให้มนุษย์เดินทางสายกลางในการนับถือศาสนาไม่ใช่เคร่งจนเกินไป เช่นบิดามารดาของตน หรือปล่อยปละละเลย เช่นโจนส์ ซึ่งในยามที่ตนสุขสบายในฐานะจักรพรรดิโจนส์ไม่เคยใส่ใจที่จะปฏิบัติศาสนกิจ เนื่องจาก...I lays my Jesus on de shelf for de time bein'.

(O' Neill. 1937 : 24)

แต่เมื่อโจนส์หลบหนีชนพื้นเมืองและต้องผจญกับความหวาดกลัวและสภาวะจิตหลอน โจนส์
กลับนึกถึงพระเจ้า และกล่าวคำอ้อนวอน

...Lawd God, don't let me see no more o'dem ha'nts!

Dey gits my goat!

(O' Neill. 1937 :38)

Lawd Jesus!

(O' Neill. 1937 : 39)

OH Lawd, Lawd! Oh Lawd, Lawd!

(O' Neill. 1937 :42)

และจากที่เจ็ค เมื่อต้องผจญกับภาพหมอผีชาวคองโก กับความรู้สึกที่จะต้องถูกบูชายัญ

... Mercy, Oh Lawd! Mercy! Mercy on dis po' sinner...(O' Neill.
1937 : 53)

จากการศึกษาวิเคราะห์ทำให้เห็นว่า โอ'เนลล์มีกลวิธีในการใช้แก่นเรื่อง (Theme) ได้
เหมาะสมตามแนวการเขียนแบบบรรยายพรรณานิยม ลำดับเหตุการณ์ในโครงเรื่องก็สนับสนุน
แก่นเรื่องได้เป็นอย่างดีตั้งแต่ต้นจนจบ แก่นเรื่องของโอ'เนลล์เป็นไปในทางสร้างสรรค์ ซึ่งจะส่งผล
มายังจิตใจและพฤติกรรมของผู้ชมและผู้อ่าน แก่นเรื่อง มีสภาพสมจริงตามสภาพสังคมในยุคพัฒนา
อุตสาหกรรมที่มนุษย์มุ่งสร้างและสะสมแต่เพียงวัตถุ ยุคที่ความเจริญทางวัตถุเกิดควบคู่ไปกับความ
เสื่อมในจิตใจของมนุษย์ ยุคที่มนุษย์ตีราคาวัตถุมากกว่าคุณค่าของมนุษย์ด้วยกัน และทั้งหมดคือกลวิธี
ของการใช้แก่นเรื่องในการสนับสนุนแนวคิดแบบบรรยายพรรณานิยม

ตัวละคร

บรูตัส โจนส์ โจนส์เป็นชายวัยกลางคน ที่มีสายเลือคนิโกรเต็มตัว โจนส์ตัวสูงร่างกายทรงพลัง ใบหน้าที่บ่งบอกถึงเผ่าพันธุ์นิโกร (Negroid) นั้น แสดงให้เห็นความมั่นใจในตนเอง ความเข้มแข็งและความตั้งใจอันแรงกล้าซึ่งทำให้ผู้พบเห็นเกิดความยำเกรง ดวงตาของโจนส์มีชีวิตชีวา เต็มไปด้วยความกระตือรือร้นและฉลาดแกมโกง โจนส์มักจะวางท่าสุขุม ท่าทางขึงขัง และพร้อมจะหลบเลี่ยงเมื่อจำเป็นเสมอ ในฐานะของจักรพรรดิ โจนส์จึงแต่งตัวหรูหราและดูฉูดฉาด เพื่อแสดงออกถึงความยิ่งใหญ่ของตนเอง เช่นในฉากแรก โจนส์สวมเสื้อคลุมสีฟ้าอ่อนประดับด้วยกระดุมทองเหลือง คิบบังสีทองบนบ่า ปกเสื้อและข้อแขนประดับด้วยเกลียวสีทอง กางเกงสีแดงสด มีแถบสีฟ้าอ่อนอยู่ด้านข้าง สวมรองเท้าบูตพร้อมกับสเปอร์ดทองเหลือง เป็นพกด้ามมุกอยู่ในช่องซึ่งแขวนอยู่ที่เอว ทั้งหมดนั้นคือเครื่องแบบของจักรพรรดิ เครื่องแบบก็คือสัญลักษณ์ของหน้ากาก (Masks) ที่โจนส์ใช้ปกปิดตนเอง ปกปิดความแท้จริง และความรู้สึกภายในของตนไว้

โจนส์ไม่ได้เป็นตัวแทนของพวกนิโกรเท่านั้น ถึงแม้โจนส์จะแสดงให้เห็นการกดขี่ทางเผ่าพันธุ์ออกมาในท้องเรื่องก็ตาม โจนส์เป็นตัวแทนของมนุษย์ทุกคน ที่มีความโง่เขลาและความหวาดกลัวซ่อนอยู่ภายใต้ความฉลาดนั้น โจนส์มีความภูมิใจในตนเอง โดยคุยโวเกี่ยวกับเล่ห์เหลี่ยมที่ตนใช้จนสามารถปกครองชนพื้นเมืองกลุ่มเล็ก ๆ ในหมู่เกาะเดอะเวสต์อินดีสได้

It's playin' out my bluff. I has de silver bullet moulded and I tells 'em when de time comes I kills myself wid it. I tells' em dat's 'cause I'm de on'y man in de world big enuff to git me.

No use'n deir trying'. And dey falls down and bumps deir heads.

(O' Neill. 1937 : 15)

โจนส์จึงภูมิใจในความสามารถและความฉลาดของตนเอง แต่ถ้าพิจารณาให้ดี บรูตัส โจนส์ (Brutus Jones) ก็คือกษัตริย์เล็ก ๆ ที่มีคัมภีร์ทำนายติดตัวอยู่ ซึ่งเป็นจุดสำคัญจุดหนึ่งใน

การดำเนินเรื่อง โอบีลตั้งชื่อให้ราชาองค์นั้นว่า Brutus Jones บรูตัส (Brutus) เป็นชื่อของจักรพรรดิ (Caesar) ของประเทศกรีกในอดีตองค์หนึ่ง บรูตัสจึงหมายถึงความยิ่งใหญ่ แต่คำว่าโจนส์ (Jones) ที่ตามมานั้น เป็นชื่อของคนสามัญที่ใช้กันโดยทั่ว ๆ ไป โอบีลบอกว่าเราอาจจะพบจักรพรรดิแบบเดียวกับบรูตัส โจนส์ได้โดยทั่ว ๆ ไปในสังคมปัจจุบัน

ถ้ามองกันตามหลักจิตวิทยาแล้ว กล่าวได้ว่าโจนส์เป็นตัวละครที่มีลักษณะสมจริง ถึงโจนส์จะมีส่วนเสียมากกว่าส่วนดีก็ตาม โอบีล ได้จำลองโจนส์ขึ้นจากมนุษย์ในยุคพัฒนาอุตสาหกรรม ยุคที่มนุษย์บูชาแต่เพียงวัตถุ และวัตถุค้ำกันด้วยวัตถุ จิตใจของมนุษย์จึงเสื่อมลง เต็มไปด้วยการชิงดีชิงเด่นกัน ทั้งนี้เนื่องมาจากมนุษย์มีความต้องการ (Need) เพื่อการดำรงชีวิตนั่นเอง ดังที่เอ.เอส.แมสโลว์ (Maslow. 1959 : 35 - 51) ได้กล่าวถึงความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ (The hierarchy of basic needs) ตามหลักจิตวิทยา ซึ่งแบ่งออกได้เป็นห้าลำดับชั้นดังนี้

1. ความต้องการทางด้านร่างกาย (The Physiological Needs) ได้แก่ความต้องการการสนองตอบทางด้านร่างกาย เช่น ความหิว ความกระหาย ความปลอดภัย ความต้องการทางเพศ ฯลฯ ในขั้นนี้การสนองตอบต่อความหิวถือว่าสำคัญที่สุด
2. ความต้องการความปลอดภัย (The Safety Needs) ได้แก่ความต้องการความปลอดภัย ความมั่นคง ความเป็นอิสระ การได้รับการปกป้องให้พ้นจากภัย เช่น จากความหวาดกลัว ความกังวล และเรื่องยุ่งยากต่าง ๆ นอกจากนั้นยังมีความต้องการระเบียบ กฎหมายรวมทั้งผลกำลังในฐานะของผู้ที่ต้องคอยปกป้องผู้อื่นด้วย
3. ความต้องการความรักและการยอมรับ (The Love and Belongingness Needs) ได้แก่ความต้องการความรักและการยอมรับในฐานะเพื่อน คนรัก พี่น้อง ภรรยา และลูก ๆ หรือความต้องการเป็นส่วนหนึ่งของหมู่คณะ เช่น ในครอบครัว ที่ทำงาน และในสังคมโดยรอบ มนุษย์มักจะคืนรนต่อสู้เพื่อให้ได้ตามความต้องการดังกล่าว
4. ความต้องการเกียรติยศชื่อเสียง (The Esteem Needs) ได้แก่ความต้องการพลัง ความสำเร็จ ความสามารถ ความเป็นเจ้านาย การมีอำนาจ ความมั่นใจในการเผชิญหน้ากับปัญหาต่าง ๆ ในโลก ความเป็นอิสระและเสรีภาพ ตามด้วยความต้องการในชื่อเสียง เกียรติยศ

สถานภาพทางสังคม ความรุ่งเรือง และความประทับใจจากผู้อื่น ฯลฯ เป็นต้น

5. ความต้องการการยอมรับในความสามารถของตนเอง (The Need for Self-actualization) ได้แก่ความต้องการที่จะแสดงออกตามความสามารถที่มีอยู่สูงสุดของตนเองต่อผู้อื่นในสังคม เช่นนักดนตรีก็อยากจะแสดงดนตรี ศิลปินต้องการวาดภาพ กวีต้องการประพันธ์บทกลอน ความต้องการชั้นนี้หมายความว่า "มนุษย์ควรจะได้เป็นตามที่เขาต้องการจะเป็น" นอกจากนี้มนุษย์ยังต้องการการยอมรับในการแสดงออกของตน รวมทั้งความต้องการที่จะได้รู้ได้เห็นในสิ่งใหม่ ๆ ตามสาขาที่ตนสนใจด้วย

กล่าวได้ว่าการกระทำของโจนส์ต่อคนพื้นเมืองเช่นการหลอกลวง และชู้กรีกเอาทรัพย์สินเงินทอง การกระทำเพื่อให้เป็นส่วนหนึ่งของสังคมบนเกาะ และความต้องการในลาภ ยศ และสรรเสริญ ฯลฯ ทั้งหมดนั้น มาจากความต้องการอันเป็นพื้นฐานของมนุษย์ เพียงแต่โจนส์สนองความต้องการของตนแบบไร้คุณธรรมและไม่ถูกต้องเท่านั้น

โอ'เนลล์สร้างโจนส์ให้เป็นตัวแทนของความทะเยอทะยาน แบบคนอเมริกันในยุคใหม่ ยุคที่มนุษย์มุ่งหาแต่ความมั่งคั่ง ลาภ ยศ และสรรเสริญ มนุษย์มักจะหลงตัวเองว่ามีความสำคัญเหนือบุคคลอื่น ดังเช่นในฉากแรกที่โจนส์ถูกปลุกให้ตื่นด้วยเสียงผิวปากของสมิท เซอร์ส ซึ่งต้องการจะแจ้งข่าวการปฏิวัติของชนพื้นเมืองให้โจนส์ทราบ...Who dare whistle dat way in my palace? Who dare wake up de Emperor? I'll git de hide Fravled off some o' you niggers sho'!... (O' Neill. 1937 :9 - 10)

โจนส์มีความโลภ และคลั่งไคล้ในวัตถุ ดังจะเห็นได้จากเครื่องประดับ อันเป็นการแสดงถึงความทันสมัยและความพิเศษเหนือชนพื้นเมืองที่ตนปกครองอยู่

...He wears a light blue uniform coat, sprayed with brass buttons, heavy gold chevrons on his shoulders, gold braid on the collar, cuffs, etc. His pants are bright red with a light blue stripe down the

side. Patent - leather laced boots with brass spurs, and a belt with a long - barreled, pearl-handled revolver in a holster complete his make up.

(O' Neill. 1937 : 9)

มนุษย์เป็นสัตว์สังคม ซึ่งจำเป็นต้องมีผู้ช่วยเหลือในการกระทำการใด ๆ เสมอ เช่นเดียวกับ โจนส์ตัวเขาเองไม่ได้กระทำผิดคนเดียว แต่มีสมิทเชอร์สช่วยด้วย ดังเช่นที่สมิทเชอร์สพูดว่า ...Gawd blimey, you was glad enough for me ter take yer in on it when you landed here first. You didn' 'ave no 'igh and mighty airs in them days!... (O' Neill. 1937 : 11)

(Ibid., p.10 - 11)

โจนส์ชี้ให้เห็นว่าในสังคมมนุษย์ทุกสิ่งต้องเป็นการแลกเปลี่ยน แม้ว่าการแลกเปลี่ยนนั้น บางครั้งอาจจะไม่ยุติธรรมก็ตาม โจนส์ดำเนินตามกฎนี้ สมิทเชอร์สช่วยโจนส์ โจนส์ก็ตอบแทนสมิทเชอร์สทั้งสองจึงไม่มีบุญคุณต่อกัน...Smithers. I've paid you back all you done for me many times. Ain't I pertected you and winked at all de crooked tradin' you been doin' right out in de broad day?... (O' Neill. 1937 : 12)

โจนส์เป็นตัวอย่างของผู้นำในยุคปัจจุบันเป็นจำนวนมากที่ "เขียนด้วยมือแล้วลบด้วยเท้า" ในฐานะของจักรพรรดิที่ปกครองชนพื้นเมือง โจนส์ออกกฎหมาย แล้วก็ทำผิดกฎหมายเสียเอง โดยที่ไม่มีใครบนเกาะเอาผิดกับโจนส์ได้ สมิทเชอร์สบอกโจนส์ว่า...And as for me breakin' laws, you've broke 'em all yourself just as fast as yer made 'em. (O' Neill. 1937 :13)

กล่าวได้ว่าโจนส์เป็นบุคคลที่มีความคิดสร้างสรรค์ เป็นตัวอย่างหนึ่งของมนุษย์ที่ไม่ยอมแพ้ แก่โชคชะตา มนุษย์ที่ต่อสู้ดิ้นรนเพื่อเป็นส่วนหนึ่งในสังคมที่ตนปรารถนา โจนส์เป็นต้นแบบของผู้ที่มีความคิดใหม่ ๆ เพื่อหาวิถีชีวิตแนวใหม่ให้แก่ตนเอง ดังเช่นการตั้งตนเป็นจักรพรรดิของชนพื้นเมืองที่เขาเรียกอย่างดูถูกว่า "bush niggers" ("นิโกรตามพุ่มไม้") สำหรับมนุษย์บางคนคำว่าจักรพรรดิเป็นคำที่ศักดิ์สิทธิ์ หมายถึงผู้ปกป้อง ผู้คุ้มครองและผู้ที่ยิ่งใหญ่ มีความเป็นอมตะที่จะคงอยู่ในใจของปวงชนตลอดกาล แต่สำหรับโจนส์ความเป็นจักรพรรดิคือ "อาชีฟ" ที่ทำเงินให้คนได้อย่างมหาศาล การเป็นจักรพรรดิจึงเป็นอาชีฟใหม่ที่ไม่มีมนุษย์ผู้ใดนึกถึง สำหรับมนุษย์บางคนจักรพรรดิเป็นสิ่งที่ทุกคนปรารถนาและต้องการจะอยู่ในตำแหน่งให้นานที่สุดคราбыชีวิตหาไม่ แต่สำหรับโจนส์เขาเตรียมพร้อมตลอดเวลาที่จะสละตำแหน่ง เพื่อการมีชีวิตที่ดีกว่าในดินแดนอื่น จึงสมควรแล้วที่โจนส์จะภูมิใจในตนเอง และชอบคุยโวอยู่เสมอ เกี่ยวกับพฤติกรรมฉลาดแกมโกงของตน... Ain't a man's talkin' big what makes him big—long as he makes folks believe it? Sho', I talks large when I ain't got nothin' to back it up, but I ain't talkin' wild just de same. I knows I kin fool 'em... (O' Neill. 1937 :14 - 15)

โจนส์เป็นคนที่ฉลาดและมองการณ์ไกล ดังจะเห็นได้จากการทำงานที่เขาเตรียมนำเงินไปฝากไว้ในธนาคารต่างประเทศ ก่อนที่ตำแหน่งจักรพรรดิของตนจะสิ้นสุดลง และเพื่อการมีชีวิตที่ดีกว่าในสังคมที่ทันสมัย... I sho' has! And it's in a foreign bank where no pusson don't ever git it out but me no matter what come... (O' Neill. 1937 : 12)

จะเห็นได้ว่าโอ'เนลล์ใส่ลักษณะพฤติกรรมดังกล่าวให้กับโจนส์ได้อย่างเหมาะสมและทันสมัยเป็นอย่างยิ่ง เพราะผู้นำของประเทศบางคนในปัจจุบันก็ทำกัน ยกตัวอย่างเช่น นายเฟอร์ดินันด์ มาร์กอส

(Mr. Ferdinand Marcos) อดีตประธานาธิบดีของประเทศฟิลิปปินส์ ที่ต้องหนีออกนอกประเทศ เนื่องจากมีพฤติกรรมทำนองเดียวกันกับโจนส์

โอ'เนลล์ แสดงให้เห็นชัดเจนอีกข้อหนึ่งคือโจนส์เป็นคนที่ไม่รักเผ่าพันธุ์ของตัวเอง และพยายามหลีกเลี่ยงเผ่าพันธุ์ของตนเองตลอดเวลา เช่น การที่โจนส์ปกครองชนพื้นเมืองซึ่งเป็นนิโกร เหมือนกับตนเองด้วยการโกหกและหลอกลวง โจนส์ใช้ชื่อแบบคนผิวขาว พร้อมทั้งมีความตั้งใจ มีความภาคภูมิใจ และสำนึกในความเป็นตัวของตัวเองตามแบบคนผิวขาว นอกจากนั้นโจนส์ยังดูถูกชนพื้นเมืองซึ่งเป็นเผ่าพันธุ์เดียวกับตนเอง ตลอดเวลาว่าโง่เขลา และไม่วันที่จะมาเทียบเทียมตนได้ ...Think dese ign'rent bush niggers dat ain't got brains enuff to know deir own names even can catch Brutus Jones?... You watch me, man! I'll make dem look sick, I will... (O' Neill. 1937 : 21)

โจนส์เหมือนกับมนุษย์ทุกคนที่ไม่อาจรู้ชะตากรรมของตนเองได้ โจนส์ใช้กระสุนเงินเป็นเครื่องรางหลอกลวงชนพื้นเมืองให้เกรงกลัวคน และขู่ว่าเกี่ยวกับกระสุนเงินนั้น แต่ก็น้ำยาเยาะเย้ยที่ว่าในที่สุดโจนส์ก็ต้องตายด้วยกระสุนเงินดังกล่าวในตอนท้าย...Silver bullet bring me luck anyway. I kin outguess, outrun, outfight, an' outplay de whole lot o' dem all ovah de board any time o' de day er night! You watch me! (O' Neill. 1937 : 22)

ธรรมชาติของมนุษย์อีกอย่างหนึ่งก็คือการพยายามปรับตนเองให้เข้ากับสังคมที่ตนเองมีส่วนร่วม แสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมที่มีต่อมนุษย์ ก็ยังเห็นได้จากการนับถือศาสนาของโจนส์ เมื่ออยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกาท่ามกลางประชาชนผิวขาว โจนส์นับถือศาสนาคริสต์ เข้ารับศีลล้างบาป (Baptism) และนับถือในพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของ (God) ตามแบบคนผิวขาวในสังคมนั้น แต่พอมายู่กับชนพื้นเมืองผิวดำบนเกาะ โจนส์ก็หันไปนับถือภูตผีปีศาจตามแบบหมอผี (Witch-doctors) บน

เกาะนั้น แต่พอประสบภัยจากการปฏิวัติของชนพื้นเมือง และรู้ว่าชนพื้นเมืองเหล่านั้นกำลังจะปล่อย
 ภูตผีปีศาจออกมาทำร้ายตน โจนส์ก็หนีถึงพระผู้เป็นเจ้าในสังคมที่พัฒนาแล้วจนมาได้ และหวังจะได้รับ
 การคุ้มครองจากศาสนาของหมู่ชน (ผิวขาว) ที่ตนเคยมีส่วนร่วม

...Doesn't you know dey's got to do wid a man was member in good
 standin' o' de Baptist Church? Sho' I was dat when I was porter on
 de Pullmans, befo' I gits into my little trouble. Let dem try deir
 heathen tricks. De Baptist Church done perfect me and land dem all in
 hell.

(O' Neill. 1937 : 24)

SMITHERS : Ho! You 'aven't give much 'eed to your Baptist Church
 since you been down 'ere. I've eard myself you 'ad turned yer coat
 an' was takin' up with their blarsted witch-doctors, or whatever
 the 'ell yer calls the swine.

JONES [Vehemently] : I pretends to! Sho' I pretends! Dat's part
 o'my game from de fust...I lays my Jesus on de shelf for the time
 bein'...

(O' Neill. 1937 : 24)

โอ'เนลล์ กำหนดพฤติกรรมของโจนส์เป็นไปตามแนวคิดแบบบรรยายพรรณานิยม โดยให้โจนส์
 ต้องทุกข์ทรมานกับสภาพจิตภายในของตนเอง โดยเฉพาะสภาพของจิตไร้สำนึก เพื่อให้เป็นที่เข้าใจ
 เกี่ยวกับความหมายของจิตไร้สำนึก ผู้วิจัยขอเสนอสภาพจิตใจของมนุษย์ จากการวิเคราะห์ของ
 ซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud) จิตแพทย์ชาวเวียนนา ประเทศออสเตรีย ซึ่งปรากฏอยู่ใน

หนังสือ "A General Introduction to Psychoanalysis" (Freud, 1953 : 25 - 26)

โดยฟรอยด์แบ่งขบวนการทางจิต (Mental process) ของมนุษย์ออกเป็นสามส่วนคือ

1. จิตสำนึก (Consciousness) หมายถึงส่วนของจิตใจที่แสดงออกโดยการรู้ตัวตลอดเวลา เช่น รู้ว่าตัวเองเป็นใคร กำลังทำอะไรอยู่ รู้จักสภาพของตนเอง และสภาพของผู้อื่น ฯลฯ
2. จิตใต้สำนึก (Subconsciousness) หมายถึงส่วนของจิตใจที่มนุษย์มิได้แสดงออก แต่เป็นส่วนที่รู้ตัว และสามารถนำออกมาแสดงได้ทันทีที่ต้องการ เช่น การรู้ว่าตนเองผิด แต่ปกปิดเอาไว้ไม่บอกผู้อื่น ฯลฯ
3. จิตไร้สำนึก (Unconsciousness) คือ ส่วนของจิตใจที่ครั้งหนึ่งอาจจะเคยอยู่หรือไม่เคยอยู่ในจิตสำนึกมาก่อน แต่มนุษย์ได้ฝังความรู้สึกนั้นไว้ในจิตส่วนนี้ โดยไม่รู้ตัวและไม่ได้ตั้งใจที่จะแสดงพฤติกรรมตามความรู้สึกดังกล่าวออกมา แต่พฤติกรรมนั้นปรากฏออกมาโดยที่มนุษย์ไม่สามารถบังคับได้และไม่รู้ว่ามันจะออกมาเมื่อใด เช่น การหลังปากเรียกเพื่อนเป็นชื่อของบุคคลที่เราคิดถึงหรือบุคคลที่เราเกลียดชังโดยไม่รู้ตัว ฯลฯ

จากเนื้อเรื่อง โจนส์เป็นบุคคลที่มีความผิดติดตัว นั่นก็คือการฆ่าเจฟฟ์ การฆ่าผู้คุมนักโทษ และหนีคุกมาที่เกาะนั้น จากการสังเกตพฤติกรรมของโจนส์ ถึงแม้โจนส์จะไม่ได้อยอมรับโดยตรงว่าตัวเองรู้สึกผิดที่กระทำเช่นนั้น แต่ก็รู้ว่าโจนส์รู้สึกผิด และกลัวความผิดนั้น จึงได้หลบหนีไม่ยอมรับโทษตามกฎหมาย บรรยาย โทธารามิก (2514 : 8 - 9) ได้แบ่งความรู้สึกว่าผิดของมนุษย์ตามหลักจิตวิทยาออกเป็นสามอย่างคือ

1. ความรู้สึกผิดที่เกิดในจิตสำนึกและแสดงออกในจิตสำนึกคือ รู้ว่าตนเองผิดและยอมรับผิดโดยเปิดเผย ฯลฯ
2. ความรู้สึกผิดที่เกิดในจิตไร้สำนึก แต่แสดงออกในจิตสำนึก เช่น พวกที่ต้องการปลดเปลื้องบาปกรรมของตนเองโดยไม่รู้ว่ามีสาเหตุจากอะไร พวกที่ชอบตำหนิตนเอง และคิดว่าตนเองต่ำต้อย ฯลฯ

3. ความรู้สึกที่ผิดที่เกิดขึ้นในจิตไร้สำนึก และแสดงออกทางจิตไร้สำนึก เช่น บางคนแสดง เหมือนว่าไม่มีความรู้สึกที่ผิดอยู่ในจิตสำนึก แต่การกระทำต่าง ๆ คล้ายกับว่าเขารู้สึกผิด ด้วยการพยายามลงโทษตนเอง ด้วยการเข้าไปหาอุบัติเหตุซ้ำแล้วซ้ำเล่า หรือไม่ก็โดยการก่อ อาชญากรรมมากขึ้น เพื่อให้ตนเองได้รับการลงโทษให้จงได้

ลักษณะของโจนส์จัดอยู่ในข้อที่สาม นั่นก็คือ ความรู้สึกที่ตนเองกระทำผิดของโจนส์เกิดขึ้น ในจิตไร้สำนึก และโจนส์ก็แสดงออกถึงความรู้สึกผิดนั้นออกมาทางจิตไร้สำนึก โดยการพยายามทำ ความผิดมากยิ่งขึ้น เช่น การกดขี่ข่มเหง และหลอกลวงชนพื้นเมือง เป็นต้น ถ้าเราคิดในอีกแง่หนึ่ง เช่น ถ้าโจนส์ขึ้นเป็นจักรพรรดิ ที่ปกครองชนพื้นเมืองด้วยความยุติธรรม พวกชนพื้นเมืองก็อาจจะ เคารพ รักและนับถือโจนส์ ความผิดแต่หนหลังของโจนส์ก็คงจะถูกลืมเลือน และโจนส์ก็คงจะไม่ถูก ไล่ล่า และถูกฆ่าตาย แต่ตรงกันข้ามโจนส์กลับทำความผิดมากยิ่งขึ้นเรื่อย ๆ เพื่อให้ตนได้รับการลง โทษให้จงได้

ในระหว่างการหลบหนีชนพื้นเมือง โจนส์ต้องผจญกับสภาพจิตอันทุกข์ทรมานของตนเอง จน เกิดอาการจิตหลอนทำให้เห็นภาพต่าง ๆ ในอดีต อันนี้เนื่องมาจากความวิตกกังวล (Anxiety) เกี่ยวกับความผิดที่ตนทำในประเทศสหรัฐอเมริกา รวมทั้งความผิดที่ทำได้กับชนพื้นเมืองแสดงให้เห็น ความกลัวที่แฝงอยู่ในจิตไร้สำนึกของโจนส์ นั่นก็คือการกลัวความผิดที่ตนได้ก่อไว้ในวันเอง พรอยด์ได้ กล่าวถึงความกังวล (Anxiety) ไว้ในหนังสือ "พื้นฐานทฤษฎีจิตวิเคราะห์" ซึ่งแปลโดย กิตติกร มีทรัพย์ (2529 : 99 - 122) พรอยด์กล่าวว่า ความวิตกกังวล คือประสบการณ์ที่เจ็บปวด ทางอารมณ์อันมีผลมาจากสิ่งเร้าหรือเหตุการณ์ภายนอก ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ชนิดคือ

1. ความวิตกกังวลต่อสิ่งที่เป็นจริง เป็นความวิตกกังวลที่มาจากโลกภายนอก หรืออาจจะ เป็นความวิตกกังวลที่ถูกกระตุ้นจากความรู้สึกภายใน ซึ่งอาจถ่ายทอดมาจากบรรพบุรุษที่สั่งสมกันมานาน เช่น การกลัวความมืด การกลัวความเจ็บปวด ฯลฯ เป็นต้น

2. ความวิตกกังวลแบบโรคประสาท เป็นความวิตกกังวลที่ถูกกระตุ้นโดยภาพของความตื่น กลัวจากสัญชาตญาณแบ่งออกเป็นสามชนิดคือ

- ก. ความกลัวแบบหาสาเหตุไม่ได้ เช่น คนที่ตกใจง่าย ตื่นกลัวง่าย หรือกลัวมันแต่เงาของตัวเอง ฯลฯ
- ข. ความกลัวแบบท่วมท้นซึ่งเรียกว่า โฟเบีย (Phobia) เช่น ความกลัวอย่างไม่ควรจะกลัว หรือกลัวเพียงเล็กน้อยแต่แสดงว่ากลัวมาก เช่น กลัวแมลง หนู ที่สูง เมฆ ที่โล่งแจ้ง กระจก ยางลบ ฯลฯ
- ค. ความกลัวแบบถอยหนีกระเจิง เช่น คนที่อาละวาดฆ่าคนตายโดยไม่รู้สาเหตุ หรือพูดโพล่งถ้อยคำที่ต่อต้านออกมา ฯลฯ คนประเภทนี้เรียกว่า คนประเภท "น้อตหลุก" หรือ "เบรคแตก" ถือเป็นอาการกระทำที่ช่วยลดความกังวลอย่างหนึ่ง

3. ความวิตกกังวลเชิงศีลธรรม เกิดจากความรู้สึกผิด รู้สึกเป็นบาป หรือรู้สึกอับอายในจิตใจ เพราะถูกปลุกเร้าด้วยภาพอันน่ากลัวจากคุณธรรมของตน คนประเภทนี้จะไม่สามารถหลีกเลี่ยงจากความรู้สึกผิดบาปได้ มันเป็น "ความขัดแย้งที่ฝังในจิตใจ" อย่างแน่นแฟ้น

ดังนั้น จึงกล่าวได้ตามหลักจิตวิเคราะห์ในข้อนี้ของ فروยด์ ว่า โจนส์มีความวิตกกังวลและความกลัวอยู่ในจิตไร้สำนึกสูงมาก เป็นความกังวลหรือความกลัวแบบโรคประสาทผสมกับเชิงคุณธรรม ซึ่งทั้งสองอย่างมาจากความรู้สึกภายในไม่ใช่ภายนอกตามคำอธิบายของ فروยด์ ความวิตกกังวลและความกลัวดังกล่าวมีผลทำให้โจนส์เกิดการถอยกลับ (Regression) คือการถอยกลับไปสู่พฤติกรรมที่เคยปฏิบัติมาในอดีต

เกี่ยวกับพฤติกรรมถอยกลับ (Regression) ของโจนส์ โอนีลได้ชี้ให้เห็นสภาพจิตและความรู้สึกอันทุกข์ทรมานและความรุนแรงจากความวิตกกังวลและความหวาดกลัวจากภายในจิตใจของโจนส์ที่มีผลทำให้โจนส์เห็นสภาพภายนอกบิดเบือนไปจากความเป็นจริง ภาพที่ปรากฏต่อโจนส์ในป่าจึงเป็นภาพที่ออกมาจากจิตภายในของโจนส์ โดยโจนส์เกิดการถอยกลับไปทีละขั้น ๆ เพราะฉะนั้นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจากฉากที่สองจนถึงฉากที่เจ็ด จึงเหมือนกับว่าผู้ชมได้มองเห็นเหตุการณ์ต่าง ๆ โดยผ่านความรู้สึกภายในของโจนส์ที่ถ่ายทอดออกมาทางสายตาของโจนส์นั่นเอง

สิ่งแวกล้อมต่าง ๆ ที่โจนส์เผชิญ มีผลทำให้โจนส์เกิดการถอยกลับ (Regression) ณ ที่สุดของทุ่งราบ (Plain) ซึ่งเป็นชายป่า โอนีลใช้ฉากของราวป่าอันมีคม เพื่อเพิ่มความกดดันให้

กับโจนส์สถานทีนั้นเป็นจุดคั่นระหว่างความสว่างของทุ่งราบและความมืดภายในป่า เป็นสัญลักษณ์ของความสว่างของโลกภายนอกกับความมืดภายในจิตใจของโจนส์ ณ จุดคั่นนี้เอง จึงเหมือนกับว่าโจนส์ได้เดินทางจากความสว่างของโลกภายนอกเข้าไปสู่ความมืดและวังเวงภายในจิตใจของตนเอง ความเงิบเหงาของราวป่า และความวังเวงของสายลม ทำให้จิตใจของโจนส์เตลิกกลับไปสู่อึดใจไปสู่ความผิดและความกลัว และไปสู่ประวัติศาสตร์อันลึกลับทางเผ่าพันธุ์

...The end of the plain where the Great Forest begins... In the rear the forest is a wall of darkness dividing the world. Only when the eye becomes accustomed to the gloom can the outlines of separate trunks of the nearest trees be made out, enormous pillars of deeper blackness. A somber monotone of wind lost in the leaves moans in the air.

(O' Neill. 1937 :27)

ด้วยสภาพแวดล้อมดังกล่าว โจนส์ผู้มีความผิดชุกซ่อนอยู่ในจิตใจไร้สำนึก เมื่อต้องเผชิญกับความอ้างว้างและความหวาดกลัวจักรพรรดิผู้ยกตนเองขึ้นมา ก็ค่อย ๆ ถอยกลับไปสู่ความเป็นสามัญชนที่ตนเองเคยเป็นมาทีละน้อย ๆ อาการทางประสาทหรือสภาพจิตหลอนจึงเกิดขึ้น เล่ห์เหลี่ยม ความมีเหตุมีผล และความเชื่อมั่นในตนเองค่อย ๆ หลุดออกไปคล้ายเปลือกหัวหอม โจนส์ค่อย ๆ ถอยกลับไปสู่ความหวาดกลัวต่อสภาพทางสังคม ความหวาดกลัวต่อความผิดที่ฝังอยู่ในจิตใจ และความหวาดกลัวต่อสภาพของโลกตามความเชื่อที่ป่าเถื่อนทางเผ่าพันธุ์ โดยมีรายละเอียดของอาการถอยกลับ (Regression) ตามลำดับดังต่อไปนี้คือ

1. โจนส์เผชิญกับ "ความกลัวที่ปราศจากตัวตน" ("The Formless Fears") อันเป็นความกลัวที่แฝงอยู่ในตัวของมนุษย์ทุกคน เป็นความกลัวต่อสภาพแวดล้อมภายนอก เช่น ความมืด

ความวังเวงและความเงิบ ฯลฯ ความกลัวนั้นถูกกระตุ้นจากความรู้สึกภายในของโจนส์ ทำให้ภาพภายนอกที่ปรากฏต่อสายตาเปลี่ยนไปตามความรู้สึกภายใน

...They are black, shapeless, only their glittering little eyes can be seen. If they have any describable form at all it is that of a grubworm about the size of a creeping child. They move noiselessly, but with deliberate, painful effort, striving to raise themselves on end, failing and sinking prone again...

(O' Neill. 1937 : 30)

นั่นคือภาพในจิตไร้สำนึกของโจนส์ที่ปรากฏออกมา แต่โจนส์ยังคงควบคุมตนเองได้อยู่ โดยจิตสำนึกของโจนส์ให้เหตุผลว่า ภาพนั้นอาจเป็นภาพของหมูป่า (Wild pigs) ที่ออกมากินอาหารกระป๋องที่ตนเองซ่อนไว้... Dey've maybe rooted out yo' grub an' eat it...

(O' Neill. 1937 : 31)

2. ภาพของเจฟฟ์ (Jeff) เพื่อนนิโกร ที่โจนส์ฆ่าตายเนื่องจากการเล่นการพนันโดยใช้ลูกเต๋า (A dice game) ในประเทศสหรัฐอเมริกาได้ปรากฏต่อสายตาของโจนส์ แสดงให้เห็นว่าความกังวลและความกลัวเกี่ยวกับความผิดที่ฆ่าเจฟฟ์ตาย ซึ่งซ่อนอยู่ในจิตไร้สำนึก มีผลทำให้โจนส์มองเห็นภาพภายนอกเป็นภาพของเจฟฟ์ดังกล่าว

...JEFF, can be discerned crouching on his haunches at the rear of the triangle. He is middle-aged, thin, brown in color, is dressed in a Pullman porter's uniform, cap, etc. He is throwing a pair of dice on the ground before him, picking them up, shaking

them, casting them out with the regular, rigid, mechanical movement of an automaton.

(O' Neill. 1937 : 33 - 34)

ความรู้สึกภายในจิตใจสำนึกบอกให้โจนส์หุคคล้ายกับจะปรับความเข้าใจกับเจฟฟ์

...Jeff! I'se sho' mighty glad to see you!... (O' Neill. 1937 : 35)

ถ้าภาพนั้นโต้ตอบโจนส์ ความกังวลและความกลัวภายในจิตใจของโจนส์อาจลดน้อยลงบ้าง แต่เนื่องจากภาพนั้นไม่มีตัวตนอันแท้จริงเป็นเพียงภาพหลอน จึงโต้ตอบไม่ได้ ความสำนึกที่ว่าภาพนั้นเป็นผี (Ha'nt) ทำให้โจนส์ยิงปืนเข้าไปด้วยความหวาดกลัว เมื่อภาพนั้นหายไป จิตสำนึกที่ยังสามารถควบคุมตนเองได้อยู่ ทำให้โจนส์นึกได้ว่าเสียงปืนนั้นเป็นอันครายต่อตนเองเป็นอย่างยิ่ง

...Dey's gittin' near! Dey's comin' fast! And heah I is shootin' shots to let 'em know jes' whar I is Oh, Gorry, I'se got to run.

(O' Neill. 1937 : 36)

3. ภาพของผู้คุมนักโทษ (The prison guard) ชายผิวดำที่โจนส์ฆ่าตายในขณะหลบหนีออกจากคุกในประเทศสหรัฐอเมริกา ปรากฏกายขึ้นพร้อมกับกลุ่มนักโทษผิวดำ เป็นที่ทราบว่าเป็นโทษในการฆ่าคนผิวดำของคนผิวดำนั้นรุนแรงมาก ดังเช่นที่สมิทเซอร์สบอกที่...And from what what I've 'eard, it ain't 'ealthy for a black to kill a white man in the States. They burns 'em in oil, don't they?... (O' Neill. 1937 : 17)

ด้วยเหตุนี้เอง ความผิดจากการกระทำในครั้งนั้น จึงก่อให้เกิดความหวาดกลัว และความวิตกกังวลแก่โจนส์มาก ถึงแม้ในจิตสำนึกของโจนส์ โจนส์ไม่ยอมรับว่าตนเองผิดก็ตาม แต่ความกังวลจากความกลัวในความคิด ก็ซ่อนอยู่ในจิตไร้สำนึกของโจนส์ตลอดมา ในช่วงนี้เองที่โจนส์เริ่มควบคุม

ตนเองไม่ได้เป็นบางครั้ง และภาพหลอนก็เกิดในช่วงที่โจนส์ไม่สามารถควบคุมสภาพจิตของตนเองได้นั้นเอง

From the right forward a small gang of Negroes enter...They are followed by a white man dressed in the uniform of a prison guard... Jones... sees them. His eyes pop out, he tries to get to his feet and fly, but sinks back, too numbed by fright to move.

(O' Neill. 1937 : 39)

ก่อนที่ภาพหลอนอันนี้จะเกิดขึ้น โจนส์ยังสามารถควบคุมตนเองได้อยู่ โดยโจนส์สำนึกผิดเกี่ยวกับสิ่งที่ตนเองกระทำลงไป และสวดอ้อนวอนพระเจ้าให้ช่วยคนให้พ้นจากผีร้ายต่าง ๆ แสดงให้เห็นว่ามนุษย์มักจะถือพระเจ้าเป็นที่พึ่งแหล่งสุดท้ายเสมอ ...Lawd God, don't let me see no more o'dem ha'nts! Dey gits my goat!...(O' Neill. 1937 :38)

จิตสำนึกทำให้โจนส์ปลอบตนเองว่า สำหรับ "de Baptist parson" ("คนที่รับศีลล้างบาปแล้ว") และคนที่ "civilized" ("เจริญแล้ว") จะต้องไม่กลัวผี และผีย่อมไม่มีจริงในโลก ภาพต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับคนนั้นเนื่องมาจากตนเองท้องว่าง และความทิวทำให้ตนตาฝาด ...You jus' get seein' dem things 'cause yo' belly empty's and sick wid hunger inside. Hunger 'fects yo' head and yo' eyes. Any fool know dat... (O" Neill. 1937 : 38)

นับว่าโจนส์ปลอบใจตนเองได้ถูกต้อง แต่แล้วภาพหลอนเกี่ยวกับความผิดที่ฆ่าผู้คุมนักโทษก็เกิดขึ้น คำสวดอ้อนวอนพระเจ้าของโจนส์ไม่เป็นผล พระเจ้าอาจไม่เข้าข้างคนผิดเช่นโจนส์ หรือที่แน่นอนก็คือความรู้สึกกลัวเกี่ยวกับความผิดในจิตใจสำนึกของโจนส์มีมากเกินไป ภาพหลอนนั้นจึงปรากฏขึ้น โจนส์จึงยิงไปที่ผู้คุมนักโทษด้วยความโกรธจัดและหนีต่อไปด้วยความหวาดกลัว ...leaps away in mad flight...(O" Neill. 1937 : 41)

4. เป็นภาพเหตุการณ์การประมุขทาสระหว่างชาวไร่และคนค้าทาสแสดงให้เห็นมรดกทางเผ่าพันธุ์ของโจนส์ ถึงที่มาของทวณิโกรในประเทศที่พัฒนาแล้วเช่น สหรัฐอเมริกา แสดงให้เห็นความรู้สึกที่เป็นปมด้อย (Inferiority) ทางเผ่าพันธุ์นิโกรที่ถ่ายทอด ๑ กันมา ถึงแม้ในรุ่นของโจนส์ ประเทศสหรัฐอเมริกาจะไม่มีการค้าทาสแล้วก็ตาม ความรู้สึกนี้ก็ถ่ายทอด ๑ กันมาตั้งแต่ครั้งบรรพบุรุษมาสู่โจนส์ และโจนส์ได้เก็บความรู้สึกที่เป็นปมด้อยนี้ไว้ในจิตไร้สำนึกของตนเอง

ก่อนที่ภาพหลอนอันนี้จะเกิดขึ้น โจนส์ซึ่งวิ่งเตลิดหนีจากภาพหลอนอันก่อนมาด้วยความหวาดกลัว มานั่งลงที่ขอนไม้แห่งหนึ่ง ฉากนี้เองที่แสดงให้เห็นถึงการยอมพ่ายแพ้ต่อความกลัวที่ฝังลึกอยู่ในจิตของตัวเอง และเป็นการยอมแพ้แก่โชคชะตาของตนเองด้วย โจนส์ได้สวดอ้อนวอนพระเจ้าและสารภาพบาปหรือความผิดทั้งหมดต่อพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้า เช่น การฆ่าเจฟฟ์ การฆ่าผู้คุมนักโทษ และการหลอกลวงชนพื้นเมือง โจนส์เฝ้าอ้อนวอนพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าให้ยกโทษให้ตน ...Lawd, I done wrong! I knows it! I'se sorry! Forgive me, Lawd! Forgive dis po' sinner!... (O' Neill. 1937 : 43)

ตอนนี้เองที่โจนส์เริ่มควบคุมตนเองไม่ได้แม้แต่เสียงกลอง ซึ่งดังอยู่ตลอดเวลาตั้งแต่ต้นก็เริ่มหลอกหลอนโจนส์ ...Lawd! keep dem away from me! And stop dat drum soundin' in my ears! Dat begin to sound ha'nted, too... (O' Neill. 1937 : 43)

นอกจากนั้นแล้ว โจนส์ยังรู้สึกว่าร่องเท้าอันเป็นเครื่องหมายหนึ่งของจักรพรรดิไม่ได้เป็นประโยชน์ต่อการหนีของคนเลยนอกจากจะทำให้เท้าเจ็บระบม โจนส์จึงถอดรองเท้าออกเป็นการถอดหน้ากากอีกชั้นหนึ่งออก นั่นก็คือหน้ากากของความเป็นจักรพรรดินั่นเอง แสดงให้เห็นถึงการถอยกลับไปสู่ความเป็นสามัญชนของโจนส์ ...Look at you now. Emperor, you'se gittin' mighty low!... (O' Neill. 1937 : 43)

หลังจากนั้นภาพหลอนเกี่ยวกับปมด้อยทางเผ่าพันธุ์ก็ปรากฏต่อสายตาของโจนส์

...JONES looks up, sees the figures on all sides, looks wildly for some opening to escape, sees none, screams and leaps madly to the top of the stump to get as far away from them as possible. He stands there, cowering, paralyzed with horror. The AUCTIONEER begins his silent spiel. He points to JONES, appeals to the planters to see for themselves... They are apparently all eager to possess JONES...

JONES has been seized by the courage of desperation...Jerking out his revolver...He fires at the AUCTIONEER and at the PLANTER...the walls of the forest fold in. Only blackness remains... JONES as he rushes off, crying with fear...

(O' Neill. 1937 : 44 - 46)

ด้วยภาพหลอนดังกล่าวโจนส์จึงตัดสินใจหนีไปอีกครั้งด้วยความกลัว และไม่สามารถจะควบคุมตนเองได้

5. เป็นภาพของทาส (Slaves) ที่กำลังจะถูกนำไปขายทางเรือ ซึ่งแสดงให้เห็นการถอยกลับไปสู่อดีตของโจนส์มากยิ่งขึ้นไปอีก แสดงให้เห็นความทุกข์ทรมานของการต้องตกเป็นทาสที่แฝงอยู่ในสายเลือด และในจิตใจสำนึกของโจนส์ ในตอนนี้เองถึงแม้จิตสำนึกของโจนส์จะบอกคนให้รู้ว่าตนเองมีกระสุนเงินอยู่อีกเพียงนัดเดียว ซึ่งตนเองจะต้องเก็บไว้เป็นเครื่องนำโชคก็ตาม โจนส์ก็ไม่สามารถควบคุมตนเองให้อยู่ในสภาพจิตสำนึกได้อีกต่อไป โจนส์เริ่มยอมรับในชะตากรรมของตน แสดงให้เห็นความท้อแท้ และสิ้นหวังของตนเอง ...Oh, Lawd, don't dis night evah come to an end?...I gotta lie down an' rest. I don't care if dem niggers does cotch me... (O' Neill. 1937 : 47 - 48)

ในฉากนี้เองที่แสดงให้เห็นว่าโจนส์ไม่ได้ถอยกลับไปสู่อัตถ์เฉพาะทางด้านจิตใจเท่านั้น แม้แต่ทางด้านร่างกายก็ถอยกลับไปด้วยเพราะว่าเสื้อผ้าของโจนส์ค่อย ๆ ฉีกขาด และหลุดออกทีละชิ้น เหมือนกับการถอยกลับไปสู่อัตถ์ที่มนุษย์นุ่งห่มแต่เพียงผ้าเดียวเท่านั้น ...His pants have been so torn away that what is left of them is no better than a breech cloth... (O' Neill. 1937 : 48)

ภาพที่ปรากฏต่อโจนส์ ก็คือภาพของทาสที่กำลังทุกข์โศก ทุกคนร้องไห้คร่ำครวญและโยนตัวไปมาตามจังหวะการโคลงของเรือ เสียงที่คร่ำครวญนั้น ก็เข้าจังหวะกับเสียงกลองที่ดังมาจากระยะไกล โจนส์เองได้แสดงอาการปฏิกิริยาตามภาพลอนนั้น โดยไม่ได้ตั้งใจเสียงของโจนส์แสดงถึงความเศร้าและความทุกข์โศกอย่างแสนสาหัส แสดงออกถึงความทุกข์ทรมานภายในจิตใจสำนึก เมื่อภาพนั้นหายไป โจนส์ก็วิ่งเตลิดต่อไปโดยไร้ทิศทาง ด้วยความกลัวที่เพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณ

...The light fades out, the other voices cease, and only darkness is left. JONES can be heard scrambling to his feet and running off, his voice sinking down the scale and receding as he moves farther and farther away in the forest.

(O' Neill. 1937 : 49)

6. เป็นภาพของหมอผี (The Witch - doctor) ชาวคองโก (Congo) ที่ออกมาทำพิธีร้ายมนต์ และเต้นรำในการหาพิธีชวยัญ เพื่อกำจัดสิ่งเลวร้ายต่าง ๆ แสดงให้เห็นถึงการถอยกลับไปสู่ความป่าเถื่อนทางเผ่าพันธุ์ของโจนส์ หรือความป่าเถื่อนทางเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ทุกคนตั้งแต่ครั้งโบราณกาล

...The figure of the CONGO WITCH-DOCTOR appears...Antelope horns are on each side of his head,...In one hand he carries a bone rattle,

in the other a charm stick...Then with a preliminary, summoning stamp of his foot on the earth, he begins to dance and to chant... The forces of evil demand sacrifice...The WITCH - DOCTOR points... to JONES with a ferocious command. Jones seems to sense to meaning of this. It is he who must offer himself for sacrifice...The WITCH - DOCTOR springs to the river bank...A huge head of a crocodile appears over the bank and...fasten upon Jones. The crocodile heaves more of his enormous hulk onto the land...The WITCH - DOCTOR's voice shrills out in furious exultation,...Jones cries out in a fierce, exhausted spasm of anguished pleading.

(O' Neill. 1937 : 51 - 53)

จากภาพลอนนี้แสดงให้เห็นถึงความป่าเถื่อนที่แฝงอยู่ในจิตใจร้ายสำนักของมนุษย์มาโดยตลอดไม่ว่ามนุษย์จะอยู่ท่ามกลางสังคมที่ตนเองพยายามพัฒนาโดยเฉพาะการพัฒนาทางด้านวัตถุมากขึ้นเท่าใดมนุษย์ก็ไม่อาจหนีไปจากความป่าเถื่อนได้เลย

ในฉากนี้เองที่แสดงให้เห็นว่าโจนส์ไม่สามารถจะควบคุมตนเองได้อีกต่อไป ความกลัวเข้ามาควบคุมโจนส์โดยสิ้นเชิง ...JONES' voice is heard from the left rising and falling in the long, despairing wail of the chained slaves,... (O' Neill. 1937 : 50)

เมื่อภาพของแท่นบูชา (Altar) ปรากฏขึ้นจิตใจร้ายสำนักเหมือนจะบอกโจนส์ว่าเคยพบสถานที่นี้มาก่อน

...What is—dis place? Seems like—seems like I know dat tree—an' dem stones—an' de river. I remember—seems like

I been heah befo'. Oh, Gorry,...I'se skeered!...Oh, Lawd, pfect
dis sinner!

(O' Neill. 1937 : 51)

ตรงนี่เองที่โจนส์มีความกลัวอย่างท่วมท้น ...Crawling away from the altar,
he cowers close to the ground, his face hidden, his shoulders heaving
with sobs of hysterical fright... (O' Neill. 1937 : 51)

ภาพหลอนทั้งหมดทำให้โจนส์ลี้ภัยด้วยความหวาดกลัว แต่ถึงอย่างไรโจนส์ก็ยังไม่วายอ้อนวอน
พระเจ้า แสดงให้เห็นความผูกพันระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า การหวังเอาพระเจ้าเป็นที่พึ่ง ถึงแม้
พระเจ้าจะไม่ได้ช่วยทำให้ความหวาดกลัวของโจนส์ลดน้อยลงเลยก็ตาม โอ'เนลล์เหมือนกับจะเยาะ
เย้ยพระเจ้า และผู้ที่นับถือพระเจ้าโดยไร้เหตุผล เพราะตามประวัติส่วนตัวของโอ'เนลล์บิดามารดาของ
โอ'เนลล์เป็นชาวคริสต์ที่เคร่งศาสนามาก และโอ'เนลล์มักจะไม่เห็นด้วยกับบุคคลทั้งสอง เพราะฉะนั้น
ความคิดเกี่ยวกับพระเจ้าและศาสนา จึงกลายเป็นข้อขัดแย้งในบทรละครของโอ'เนลล์เสมอ เช่นใน
บทรละครเรื่องนี้ ซึ่งถึงแม้พระเจ้าจะไม่ได้ช่วยคนเลย โจนส์ก็ยังอ้อนวอน ...Lawd, save me!
Lawd Jesus, heah my prayer!... (O' Neill. 1937 : 53)

ถึงแม้พระเจ้าจะไม่ช่วย การอ้อนวอนพระเจื่อก็ทำให้โจนส์นึกถึงลูกกระสุนเงินขึ้นมาได้
โจนส์จึงยิงกระสุนเงินนั้นเข้าไปใส่จระเข้เพื่อขจัดความกลัวไปจากตนเอง ภาพหลอนนั้นจึงหายไป
สภาพของโจนส์ตอนนี้จึงเปรียบเสมือน "เสือที่หมดเขี้ยวเล็บ" เพราะลูกกระสุนที่จะใช้ป้องกันตน
เองก็หมดไปแล้ว เหตุการณ์หลังจากนี้ย่อมแล้วแต่ชะตากรรม แสดงให้เห็นว่ามนุษย์อาจจะหนีบาง
สิ่งบางอย่างจากโลกภายนอกได้ แต่มนุษย์ไม่อาจหลีกเลี่ยงความทุกข์ทรมานและความรุนแรงภายใน
จิตใจของตนเองได้เลย สภาพจิตใจไร้สำนึกอันรุนแรงของโจนส์ มีผลต่อจุดสิ้นสุดของความเป็นมนุษย์
ของโจนส์ ในตอนนี่เองที่ความกลัวของโจนส์ถึงขีดสุด และไม่สามารถจะวิ่งหนีต่อไปได้... Jones
lies with his face to the ground, his arms out stretched, whimpering
with fear... (O' Neill. 1937 : 54)

เนื่องจากภาพหลอนสุดหายนี่เกิดเมื่อตอนที่ห้าและโจนส์ถูกชาวพื้นเมืองยิงด้วยกระสุนเงิน เมื่อตอนรุ่งอรุณ (Dawn) จึงอาจสันนิษฐานได้ว่า ภาพหลอนสุดหายนี่เกิดขึ้นครั้งที่เดิมซึ่งเป็นทางเข้าป่าของโจนส์เมื่อตอนพลบค่ำ เมื่อภาพหลอนนี้หายไปโจนส์จึงนอนหมดแรงด้วยความกลัวอยู่ตรงนั้นจนกระทั่งชนพื้นเมืองมาพบและถูกยิงดังกล่าว แสดงว่าตลอดทั้งคืนนั้นโจนส์ได้วิ่งเตลิดหนีด้วยความกลัว วนไปวนมาจนกระทั่งกลับมาที่เดิมที่ใช้เป็นทางเข้าไปในป่านั่นเอง

ช่างน่าเยาะเย้ยที่เล่าถึงผู้นำของชนพื้นเมืองคิดว่าโจนส์ตายเนื่องจากถูกยิงด้วยกระสุนเงินที่พวกตนทำพิธีหลอมอยู่ตลอดทั้งคืน เพราะเชื่อว่ากระสุนเงินเท่านั้นที่ใช้เป็นเครื่องรางในการฆ่าโจนส์ได้ สมิทเซอร์สเท่านั้นที่สังเกตเห็นความกลัวที่ปรากฏอยู่บนใบหน้าจากร่างที่ไร้วิญญาณของโจนส์และรู้ว่าโจนส์ขาดใจตายด้วยความหวาดกลัวมากกว่า...Silver bullets! Gawd blimey, but yer died in the 'eighth o' style, any'ow!... (O' Neill. 1937 : 58)

เกี่ยวกับพฤติกรรมดอยกลับ (Regression) ของโจนส์นั้น จากการค้นคว้าผลงานวิจารณ์ของ ปีเตอร์ คลาร์ก และเจมส์ แอล โรเบิร์ตส์ (Clark and Roberts. 1966 : 6) ทำให้ทราบว่าโอ'เนลล์ให้ความสนใจหลักจิตวิทยาของซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud) และหลักจิตวิทยาของคาร์ล จุง (Carl Jung) และจากการเผยให้เห็นความจริงที่แฝงอยู่ในจิตภายในของมนุษย์ครั้งนี้ โดยเฉพาะสัญชาตญาณทางเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ในตัวโจนส์โอ'เนลล์น่าจะใช้ทฤษฎีจิตวิทยาของจุงด้วย ซึ่งจุงได้แบ่งหลักจิตวิทยาเกี่ยวกับจิตไร้สำนึกออกเป็นสองแบบคือ

1. จิตไร้สำนึกส่วนบุคคล (Individual Unconscious) หมายถึงจิตไร้สำนึกที่ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ส่วนบุคคล ซึ่งครั้งหนึ่งประสบการณ์นั้นเคยอยู่ในสภาพจิตสำนึกมาก่อน แล้วหายไปจากสภาพจิตสำนึกโดยการลืม หรือการเก็บกด (Repression) เข้าไปอยู่ในจิตไร้สำนึกในที่สุด
2. จิตไร้สำนึกหมู่ (Collective Unconscious) หมายถึงจิตไร้สำนึกที่ไม่ได้เกิดขึ้นเฉพาะกับบุคคลใดบุคคลหนึ่ง แต่จะเกิดในระบบกลุ่มตามประวัติความเป็นมาของเผ่าพันธุ์ จิตไร้สำนึกประเภทนี้จะแฝงอยู่ในจิตใจของมนุษย์แต่ละกลุ่ม โดยที่มนุษย์ไม่เคยรู้ตัวและนึกถึงมาก่อน จิตไร้สำนึกหมู่เกิดจากสัญชาตญาณทางเผ่าพันธุ์ อันเกิดจากความรู้สึกที่เป็นปมด้อยจากลักษณะที่เป็นต้นแบบทาง

เผ่าพันธุ์ เช่น ปมค้อยจากการเป็นทาสของคนผิวขาว ซึ่งถ่ายทอดมาสู่นิโกรในประเทศสหรัฐอเมริกา โดยบรรพบุรุษของพวกนิโกรในยุคค้ำทาส

เพราะฉะนั้น จึงกล่าวได้ว่า ภาพหลอนเกี่ยวกับเจฟฟ์และผู้คุมมักโทษที่ปรากฏต่อโจนส์เกิดขึ้นจากจิตไร้สำนึกส่วนบุคคล ส่วนภาพหลอนเกี่ยวกับ การค้าทาส ทาสที่กำลังจะถูกนำไปขายและภาพพิธีกรรมของหมอผี เกิดขึ้นจากจิตไร้สำนึกหมู่แสดงให้เห็นถึงประสบการณ์ทางเผ่าพันธุ์ที่ถ่ายทอดมาสู่โจนส์ทางจิตไร้สำนึก และแสดงให้เห็นประสบการณ์ที่เจ็บปวดทางเผ่าพันธุ์ ที่บรรพบุรุษของโจนส์เป็นแม่แบบและประสบการณ์นั้นได้ถูกถ่ายทอดมาสู่โจนส์โดยที่โจนส์ไม่รู้ตัว และนี่คือกลวิธีทางจิตวิทยาที่โอ'นีล นำมาใช้กับโจนส์ ตามลักษณะของบทละครเชิงบรรยายพรรณานิยม

โอ'นีลสร้างโจนส์ได้เหมาะสมที่สุดกับการละครในแนวคิดแบบบรรยายพรรณานิยม คือ โอ'นีลแสดงให้เห็นความขัดแย้งระหว่างโจนส์กับสภาพแวดล้อมของสังคมยุคใหม่ ระหว่างโจนส์กับบุคคลที่อยู่รอบข้างโจนส์เอง เช่น สมิทเซอร์ส และชนพื้นเมือง และที่สำคัญก็คือความขัดแย้งระหว่างโจนส์กับความกลัวที่แฝงอยู่ในจิตใจของโจนส์เอง โจนส์เป็นตัวอย่างของมนุษย์ยุคใหม่ทุกคนที่ต้องการการยอมรับให้เป็นส่วนหนึ่งในสังคม โจนส์จึงทำทุกอย่าง เพื่อให้ได้มาซึ่งความเป็นส่วนหนึ่งนั้นถึงแม้สิ่งที่โจนส์กระทำสมควรได้รับการตำหนิ โจนส์ก็สมควรได้รับการยกย่องให้เป็นตัวอย่างหนึ่งของบุคคลที่ค้ำดินและต่อสู้เพื่อชีวิตของตนเอง เพื่อการอยู่รอดในสังคมที่ผู้ชายตัวตุ่มมากกว่าคุณค่าของความ เป็นมนุษย์ โอ'นีลคงจะมีความคิดเช่นเดียวกับชาวพุทธที่ว่า "ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว" โจนส์จึงต้องประสบกับชะตากรรมอันเป็นผลจากการกระทำที่ตนได้ก่อเอาไว้ โจนส์เปรียบเสมือนคนที่หลงทางและหาตนเองไม่พบ โจนส์จึงต้องเผชิญหน้ากับภาพหลอนจากความรู้สึกกลัวภายในจิตใจของตนเอง ถ้าจะถามว่า "โจนส์นี่อะไร" ตอบได้ว่า "โจนส์นี่ตัวของตัวเอง" และถ้าถามว่า "โจนส์กลัวอะไร" กล่าวได้ว่าโจนส์กลัว "ความกลัว" ภายในใจของตนเองนั่นเอง ด้วยเหตุนี้โจนส์จึงสมควรพบกับ "ความตาย" ซึ่งเป็นสังขารที่มนุษย์ทุกคนไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ เพราะความตายสามารถหยุดการต่อสู้ค้ำดินของโจนส์ลงได้ ทำให้โจนส์ไม่ต้องทุกข์ทรมานกับสังคมมนุษย์อีกต่อไป

เฮนรี สมิทเซอร์ส เป็นพ่อค้าผิวขาววัยกลางคนอายุประมาณ 40 ปี สมิทเซอร์สร่างสูง สีระชำน คอยาว มีลูกกระเดือกใหญ่เท่าฟองไข่ อากาศในเขตร้อนทำให้ใบหน้าที่คมและเล็กของ

สมิท เซอร์ส เปลี่ยนเป็นสีเหลืองซีด ๆ เหล้าจากฝีมือของชนพื้นเมืองทำให้จมูกที่โค้งขึ้นของสมิท เซอร์ส กลายเป็นสีแดงจืด คาเล็ก ๆ สีฟ้าใส่ล้อมรอบด้วยขอบคาสีแดงซึ่งพุ่งขึ้นคล้ายตาของควีเฟอร์ เรท ซึ่งเป็น สัตว์ตระกูลเดียวกับฟองทอง ท่าทางของสมิท เซอร์ส แสดงออกถึง ความไร้ศีลธรรม

ความซื่อซลาด และอันตราย สมิท เซอร์ส แต่งกายด้วยชุดขนี้อ่าเก่า ๆ อันประกอบด้วยกางเกงสีขาวยาว ออกจะสกปรก สวมสนับแข้ง สเปอร์ และหมวกที่ทำจากไม้ก๊อก (Cork) สีขาว คาค เข็มขัดบรรจุก ระสุนปืนพร้อมกับปืนพกอัตโนมัติรอบ ๆ เอวและถือแส้มาอยู่ในมือ

สมิท เซอร์ส ปรากฏตัวแก่สองฉาก คือในฉากแรกและฉากสุดท้ายเท่านั้น ฉากแรกในตอนต้น ๆ ไม่ได้ให้รายละเอียดมากนักเกี่ยวกับสมิท เซอร์ส นอกจากรู้จากท่าทางของเขาว่าเขาเป็นคนที่ไม่ค่อย น่าไว้วางใจ แต่เมื่อฉากแรกดำเนินไปถึงจุดที่สมิท เซอร์ส ทราบจากหญิงนิโกรชาวพื้นเมืองว่า ชาวนิโกร พื้นเมืองทั้งหมดกำลังไปรวมตัวกันที่เนิน เขาในการทำพิธีเพื่อปฏิวัติโจนส์ สมิท เซอร์ส ได้แสดงความ ไม่จริงใจต่อโจนส์ออกมาอย่างชัดเจน และแสดงความรู้สึกสะใจที่เหตุการณ์นั้นกำลังจะเกิดขึ้น พร้อมทั้งต้องการให้โจนส์ประสบกับภัยพิบัตินั้น...And I'm bloody glad of it, for one!

Serve 'im right! Puttin' on airs, the stinkin' nigger! 'Is Majesty!

Gawd blimey! I only 'opes I'm there when they takes 'im out to shoot 'im.

(O' Neill. 1937 : 8)

เมื่อหญิงพื้นเมืองคนนั้นหนีไปแล้ว สมิท เซอร์ส ก็เป่าปากบลูกโจนส์จากที่นอน และแสดงความ เจ้าเล่ห์โดยยกท่าไม้ยอมบอกเหตุการณ์ที่กำลังจะเกิดขึ้นแก่โจนส์โดยตรง

SMITHERS [Coming close to enjoy his discomfiture] : Don't yer notice nothin' funny today?

JONES [Clodly] : Funny? No. I ain't perceived nothin' of de kind!

(O' Neill. 1937 : 10)

การสนทนาระหว่างสมิท เซอร์สและโจนส์ดำเนินต่อไปทำให้ทราบว่าสมิท เซอร์สสามารถ
พูดออกย้อนกับจักรพรรดิ เช่น โจนส์ได้เนื่องจากสมิท เซอร์สมีส่วนช่วยทำให้โจนส์ขึ้นเป็นจักรพรรดิ
...Well, blimey, I give yer a start, didn't I — when no one else
would... (O' Neill. 1937 : 10)

คนอย่างสมิท เซอร์สไม่มีวันทำอะไรให้ใครโดยเปล่าประโยชน์ สิ่งใดที่สมิท เซอร์ส
ทำจะต้องมีสิ่งตอบแทนเสมอ โจนส์บอกเราว่า...I've paid you black all you done
for me many times. Ain't I pertected you and winked at all de crooked
tradin' you been doin' right out in de broad day?... (O' Neill. 1937 :
12)

สมิท เซอร์สเป็นตัวละครที่เหมือนบุคคลจริง ๆ ซึ่งมีทั้งความดีและความไม่ดีในตัว ถ้าสังเกต
ดูโดยผิวเผินโดยการนำสมิท เซอร์สไปเปรียบเทียบกับโจนส์แล้ว บางคนอาจจะคิดว่าสมิท เซอร์สมีส่วนดี
มากกว่าส่วนเสีย เนื่องจากสมิท เซอร์ส ร่วมมือกับโจนส์หลอกลวงชนพื้นเมือง แต่ชนพื้นเมืองกลับ
ไม่ทำอะไรสมิท เซอร์ส ทุกคนกลับร่วมมือกันกำจัดโจนส์เพียงคนเดียว ถ้าสังเกตดูให้ลึกซึ้งแล้วจะ
เห็นว่าสมิท เซอร์สมีส่วนที่ไม่ดีและเป็นอันตรายมากกว่าโจนส์ เนื่องจากโจนส์กระทำความผิดโดยเด่น
ชัดและเปิดเผย เช่นการรกดขี่ชนพื้นเมืองโดยการเรียกเก็บภาษีแพง ๆ แต่สมิท เซอร์สนั้นเข้าลักษณะ
ที่ว่า " โกงน้อย ๆ โกงไค้ นาน ๆ " สมิท เซอร์สนับได้ว่าเป็นพ่อค้าหน้าเลือด ที่ค้าขายเกินราคา
หรือพ่อค้าคนกลางที่ถกราคาสินค้าจากลูกค้า ความผิดของสมิท เซอร์สจึงไม่ค่อยเด่นชัด เรียกได้ว่า
โจนส์โกงชนพื้นเมืองแบบเปิดเผย แต่สมิท เซอร์สโกงชนพื้นเมืองโดยที่ชนพื้นเมืองไม่มีโอกาสรู้
ตัวเลย สมิท เซอร์สจึงเป็นอันตรายมากกว่าโจนส์ในจุดนี้ ดังที่โจนส์บอกว่า

...Dere's little stealin' like you does, and dere's big stealin' like I does. For de little stealin' dey gits you in jail soon or late. For de big stealin' dey makes you Emperor and puts you in de Hall o' Fame when you croaks.

(O' Neill. 1937 : 13)

สมิทเซอร์อยู่บนเกาะนั้นเพื่อประโยชน์และเพื่อเงินเพียงอย่างเดียวเท่านั้น โดยไม่ยอมร่วมรับรู้ความเดือดร้อนของใคร ๆ เลย ดังเช่นในกรณีความเดือดร้อนของโจนส์เป็นต้น...in de ten years you been heah, dough yo' knows it's money in yo' pocket tradin' wid,'em if you does. But you'se too shiftless to take de trouble... (O' Neill. 1937 : 15)

การคบกันระหว่างสมิทเซอร์กับโจนส์นั้นเข้าลักษณะ "ไก่เห็นตีนงู งูเห็นนมไก่" คือต่างคนต่างรู้ทันเล่ห์เหลี่ยมกัน แต่ที่ต้องคบกันก็ด้วยความจำเป็นนั่นเอง

SMITHERS [Terrified] : Think I'd peach on yer? Not me! Ain't I always been yer Friend?

JONES [suddenly relaxing] : Sho' you has—and you better be.

(O' Neill. 1937 : 18)

โจนส์รู้ตลอดเวลว่าสมิทเซอร์ไม่เคยมีความจริงใจต่อคนหรือกับใคร ๆ ทั้งสิ้น ดังเช่นตอนที่สมิทเซอร์จะแจ้งข่าวการปฏิบัติให้โจนส์ทราบ

SMITHERS : And just to show yer I'm yer Friend, I'll tell yer that bit o' news I was goin' to.

JONES : Go ahead! shoot de piece. Must be bad news from de happy way you look.

(O' Neill. 1937 : 18)

สมิทเซอร์สส์เข้าลักษณะของคนที่เลือดเย็น คือไม่เคยเห็นใจใคร แทนที่จะปลอบโจนส์ให้เกิดความกล้าหาญในการหลบหนี สมิทเซอร์สส์กลับพรรณนาถึงความโหดร้ายที่โจนส์จะต้องประสบในป่า

Ternight when it's pitch black in the forest, they'll 'ave their pet devils and ghosts, 'oundin' after you. You'll find yer bloody 'air 'll be standin' on end before termorrow mornin'.

(O' Neill. 1937 : 23)

โจนส์แสดงให้เห็นความร้ายกาจของสมิทเซอร์สส์ได้อย่างสะใจ โดยบอกว่าแม้แต่ผีก็ไม่กล้าหลอกหลอนสมิทเซอร์สส์

SMITHERS [Maliciously] : Give my regards to any ghosts yer meets up with.

JONES [Grinning] : If dat ghost got money, I'll tell him never ha'nt you less'n he wants to lose it.

(O' Neill. 1937 : 25)

เมื่อโจนส์หนีไปแล้ว สมิทเซอร์สส์ยังภาวนาให้โจนส์โดนจับได้ แสดงให้เห็นจิตใจอันโหดร้ายของสมิทเซอร์สส์ที่ไม่เคยนึกถึงความหลังครั้งที่เคยช่วยเหลือกันมากับโจนส์...Ho — the bleeding' nigger — puttin' on 'is bloody airs! I 'opes they nabs, 'im an' gives 'im what's what!... (O' Neill. 1937 : 26)

หลังจากสาปแช่งโจนส์แล้ว สมิทเซอร์ก็ลงมือค้นหาเงินที่โจนส์ซ่อนไว้ในวังด้วยควมโลภ
 ...A bloke ought to find a 'ole lot in this palace that'd go for a bit of
 cash. Let's take a look, 'Arry, me lad... (O' Neill. 1937 : 26)

ในฉากสุดท้ายนั้นสมิทเซอร์ปรากฏตัวขึ้นพร้อมกับเล็ม และชนพื้นเมืองเพื่อตามล่าโจนส์
 สมิทเซอร์หัวเสีย เนื่องจากคิดว่าการทำงานที่ชนพื้นเมืองมัวแต่ทำพิธีอยู่ทำให้เสียเวลา และคิดว่า
 โจนส์คงจะหนีไปได้แล้ว

...damn 'is 'ide! I tole yer yer'd lose 'im didn't I?— wastin' the
 'ole bloomin' night beatin' yer bloody drum and castin' yer silly
 spells! Gawd blimey, wot a pack.!

(O' Neill. 1937 : 56)

แต่แล้วสมิทเซอร์ก็รับทราบด้วยความสมเพช ที่ชนพื้นเมืองต้องเสียเวลาอยู่ตลอดทั้งคืน
 นั้นก็เพราะมัวแต่หลอมกระสุนเงินเพื่อนำมาใช้ยิงโจนส์...So that's wot you was up to
 all night, wot? You was scared to put after 'im till you'd moulded
 silver bullets, eh?... (O' Neill. 1937 : 57)

เมื่อโจนส์ตายแล้วและถูกหามาโดยพวกชนพื้นเมือง สมิทเซอร์ก็ได้พูดให้ข้อคิดเกี่ยวกับ
 ความตายของมนุษย์ได้ดียิ่ง...Well, they did for yer right enough, Jonsey, me
 lad! Dead as a 'erring!... (O' Neill. 1937 : 58)

แสดงให้เห็นว่า เมื่อยามที่มีชีวิตนั้นมนุษย์เฝ้าไขว่คว้าหาแต่ทรัพย์สินสมบัติ ลาภ ยศ และ
 สรรเสริญ เวลาตายไปแล้วก็เหลือแต่ซากอันไม่มีค่าเหมือนกับปลาตายตัวหนึ่งเท่านั้น เกียรติยศ
 และศักดิ์ศรีก็หายไปจนหมดเช่นกัน...Where 's yer 'igh an' mighty airs now, yer
 bloomin' Majesty?... (O' Neill. 1937 : 58)

สมิท เซอร์ส แสดงออกให้เห็นว่าเขาเป็นคนช่างสังเกต เพราะสมิท เซอร์สรู้ว่าโจนส์ตายด้วยความหวาดกลัว ไม่ได้ตายจากกระสุนเงินที่ชนพื้นเมืองเผ่าทอลอมอยู่ทั้งคืนแต่อย่างใด ชนพื้นเมืองในสายตาของสมิท เซอร์สจึงเป็นเพียงแค่ว่า...Stupid as 'ogs, the lot of, 'em! Blarsted niggers!... (O' Neill. 1937 : 58)

ลักษณะนิสัยอีกอย่างของสมิท เซอร์สก็คือ สมิท เซอร์สเป็นคนชอบสบถ แสดงให้เห็นถึงความไม่มั่นใจในคำพูดของตนเอง และกลัวคนอื่นจะไม่ศรัทธาหรือเชื่อในคำพูดของตน จึงจำเป็นต้องอ้างสิ่งศักดิ์สิทธิ์ขึ้นมาสนับสนุนคำพูด คล้ายกับจะให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ลงโทษตน ถ้าไม่เป็นไปอย่างที่ตนพูด เช่น

Gawd blimey,...

(O' Neill. 1937 : 10)

No, Gawd strike me!...

(O' Neill. 1937 : 17)

Blimey,...

(O' Neill. 1937 : 19)

Garn!...

(O' Neill. 1937 : 25)

สมิท เซอร์สจึงเป็นตัวละครที่เป็นตัวแทนของมนุษย์ผู้ควบคุมเศรษฐกิจของสังคมยุคใหม่ เป็นลักษณะของชนชั้นนายทุน หรือพ่อค้าที่มุ่งหาแต่ความมั่งคั่ง สมิท เซอร์สเป็นบุคคลที่สามารถถลึงถลอก และเอาตัวรอดไปได้เรื่อย ๆ ยากที่ใครจะจับผิดได้โดยง่าย คนประเภทสมิท เซอร์สสามารถจะปรับตนเองให้เข้ากับสังคมต่าง ๆ ได้ทุกรูปแบบ กล่าวได้ว่าสมิท เซอร์สเป็นบุคคลที่เป็นอันตรายมาก

กว่าโจนส์ เพราะโจนส์ยังมีความรู้สึกผิดอยู่ในจิตใจของคนบ้าง ตรงกันข้ามกับสมิทเซอร์สซึ่งเคย
 เข้าคุกมาก่อน เช่นกันตามคำบอกเล่าของโจนส์... You been in jail you'self more'n
 once... (O' Neill. 1937 : 11)

แต่สมิทเซอร์สไม่เคยแสดงอาการรู้สึกผิดออกมาเลยไม่ว่าจะในสภาพจิตสำนึกหรือ จิต
 ไร้สำนึก เพราะฉะนั้นคนที่ถูกสมิทเซอร์สเอาเปรียบอยู่อาจจะพูดว่า "กว่าจะรู้ตัวก็ตายเสียแล้ว"
 ด้วยเหตุผลนี้สมิทเซอร์สจึงอยู่บนเกาะนั้นได้ต่อไป โดยไม่ถูกกำจัดเหมือนโจนส์ สมิทเซอร์สมี
 ส่วนคืออยู่ข้างตรงที่ว่า กับชนพื้นเมือง สมิทเซอร์สอยู่ในฐานะพ่อค้ากับลูกค้า ไม่ได้อยู่ในฐานะของ
 จักรพรรดิ อันเปรียบเสมือนเจ้าชีวิตของชนพื้นเมืองแบบโจนส์ การเอาเปรียบลูกค้าจึงเป็น
 ธรรมดาของพ่อค้าโดยทั่วไป แต่โจนส์อยู่ในฐานะของผู้ที่ต้องเสียสละเพื่อส่วนรวม แต่โจนส์กลับไม่
 ทำ ความผิดของโจนส์จึงเด่นชัดมากกว่าสมิทเซอร์ส

เล็ม เล็มปรากฏกายขึ้นในฉากสุดท้ายเท่านั้น ในฉากแรกนั้นเรารู้จักเล็มจากการเอ่ยถึง
 ของโจนส์หรือสมิทเซอร์สเท่านั้น เล็มเป็นชาวนิโกรเชื้อสายแอฟริกัน (An African negro) ที่
 แสดงออกถึงความป่าเถื่อนตามเผ่าพันธุ์ทั้งรูปร่าง และท่าทาง เล็มมีรูปร่างคล้ายลิง แต่งกาย
 ด้วยผ้าเตี่ยว คาคเข้มซัดบรรจุกระสุนและพกปืนรีวอลเวอร์ที่เอว แสดงให้เห็นความหั่นสมัยและ
 ความล้าหลังที่ปรากฏอยู่ในบุคคลคนเดียวกัน

ในฉากแรกนั้น โจนส์ได้เล่าให้สมิทเซอร์สฟังถึงการที่เล็ม จ้างคนให้ไปยิงโจนส์ แต่ผอญ
 นิโกรที่เล็มจ้างไปนั้นยิงโจนส์พลาด จึงเปิดโอกาสให้โจนส์ใช้จุดนี้ในการหลอกลวงเล็มและชนพื้นเมือง
 อื่น ๆ... When dat murderin' nigger ole Lem hired to kill me takes aim ten
 feet away and his gun misses fire and I shoots him dead... (O' Neill.
 1937 : 14)

โจนส์จึงถือโอกาสหลอกลวงเล็มและชนพื้นเมืองว่าไม่มีประโยชน์ที่จะยิงคนด้วยลูกกระสุนตะกั่ว
 กระสุนที่จะใช้ยิงคนได้จะต้องเป็นกระสุนที่ทำจากเงินเท่านั้น โดยโจนส์คนเดียวเท่านั้นที่มีกระสุน
 นั้นอยู่ และโจนส์ก็บอกว่าเล็มและคนพื้นเมืองคงไม่มีปัญญาหากระสุนเงินมาได้ เล็มเชื่อโจนส์สนิท แต่
 เล็มก็ไม่สมควรได้รับการตำหนิว่า โง่เขลา ถึงแม้ความเชื่อจากการหลอกลวงของโจนส์จะดูมงมาย

ก็ตาม เพราะเล็มมีชีวิตอยู่ท่ามกลางสังคมบนเกาะอันแวดล้อมไปด้วยป่า สังคมซึ่งอำนาจลึกลับ ยังมี
 หลังเหนือชะตากรรมของมนุษย์ การดำเนินชีวิตของเล็มขึ้นอยู่กับ การเชื่อถือโชคกลางมาโดยตลอด
 โดยไม่เคยผ่านสังคมที่เจริญแล้วด้วยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมาก่อน ฉะนั้นเมื่อโจนส์ใช้
 เครื่องรางกับเล็ม เล็มจึงเชื่ออย่างสนิทใจโดยมีเหตุการณ์ในการยิงพลาดเป้าของนิโกรที่ตนจ้างไปยิง
 โจนส์เป็นเหตุผลสนับสนุน

เล็มเป็นตัวละครที่มีลักษณะของคนจริง ๆ โดยเหตุผล เล็มมีลักษณะของนักสู้ที่ไม่ยอมท่ายแพ้
 ต่อการกดขี่ในสังคม เป็นตัวแทนของมนุษย์ผู้รักความยุติธรรมและอิสระภาพ โอ'เน็ลสร้างเล็มและ
 ชนพื้นเมืองนิโกรขึ้นมา เพื่อเปรียบเทียบให้เห็นว่าความเจริญในยุคใหม่นั้น อยู่คู่ไปกับความป่าเถื่อน
 ในขณะที่ยังโลกหนึ่ง เช่นในสหรัฐอเมริกาและยุโรป ต่างเจริญไปด้วยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
 อีกส่วนของโลก เช่นหมู่เกาะนี้ยังเต็มไปด้วยความป่าเถื่อนและความล้าหลัง หรือถ้าพูดอีกแง่หนึ่งโอ'เน็ล
 บอกว่ามนุษย์ในยุคใหม่นี้ ในยุคที่เจริญด้วยวัตถุ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ไม่ได้มีความแตกต่าง
 ไปกว่าเมื่อ 2,000 ปีก่อนเลย มนุษย์ยังไม่สามารถพัฒนาการตนเองให้ทันกับความเจริญทางด้าน
 วัตถุได้ เพียงแต่มนุษย์ในสังคมยุคใหม่ เช่น โจนส์และสมิทเซอร์สเกิดการเรียนรู้ที่จะปกปิดความ
 ป่าเถื่อนของตนเองไว้ไม่ให้คนอื่นเห็นเท่านั้น ส่วนเล็มก็เป็นตัวแทนของมนุษย์ที่พยายามจะพัฒนาตนเอง
 ให้ทันความเจริญทางด้านวัตถุโดยไร้เล่ห์เหลี่ยมในการปกปิดความป่าเถื่อนของตนเอง เช่น การ
 บุ่งผ้าเดี่ยวตามแบบชนพื้นเมือง แต่พกอาวุธปืนที่ทันสมัย เป็นต้น มนุษย์ประเภทเล็มนั้นมักจะตกเป็น
 เหยื่อของคนฉลาดในสังคมอยู่เสมอ

จากการกดขี่และกดขี่ของโจนส์ทำให้เล็มและชนพื้นเมืองหมดความอดทน เล็มจึง
 เรียกประชุมชนพื้นเมืองเพื่อทำพิธีกำจัดโจนส์ออกไปจากสังคมของพวกเขา...Ole Lem is at
 the bottom o' this business an' 'e 'ates you like 'ell. 'E'd rather do
 for you than eat 'is dinner, 'e would!... (O' Neill. 1937 : 20)

ฉากสุดท้ายปรากฏขึ้น เล็มและทหารของเขาซึ่งเป็นชนพื้นเมือง พร้อมกับสมิทเซอร์ส
 ซึ่งดูเหมือนว่าจะมาเป็นเหยื่อในการทำหั่นกันระหว่างมนุษย์ในเผ่าพันธุ์เดียวกัน ทหารของเล็ม
 ทุกคนแต่งกายด้วยผ้าน้อยชิ้นจนดูเกือบเปลือยคล้ายเล็ม ทุกคนสวมหมวกที่ทำจากใบปาล์ม ต่างถือ

ปืนยาวอยู่ในมือ เล็มจะมั่นใจในอำนาจลึกลับที่ตนเองเชื่อมาโดยตลอดว่าจะต้องทำให้คุณสามารถ
จับโจนส์ได้

We cotch him. You see.

(O' Neill. 1937 : 56)

We cotch him.

(O' Neill. 1937 : 56)

นั่นคือคำพูดที่เล็มบอกกับสมิทเซอร์ส ผลที่สุดเสียงปืนจากลูกน้องเล็มก็ดังขึ้น เล็มรู้ได้ทันที
โดยไม่ต้องไปดูว่าโจนส์ถูกยิงตายแล้ว...We cotch him. Him dead... (O' Neill.
1937 : 57)

นั่นคืออวสานของโจนส์ซึ่งเล็มบอกว่า...Lead bullet no kill him. He got um
strong charm. I cook um money, make um silver bullet, make um strong
charm, too...(O' Neill. 1937 : 57)

คำพูดของเล็มดังกล่าว ทำให้สมิทเซอร์สถึงกับหัวเราะเยาะเล็ม แต่คำพูดของเล็มก็ให้ข้อคิด
ว่าเมื่อโจนส์วางกับดักชนพื้นเมืองด้วยกระสุนเงินอันดีได้ว่าเป็นเครื่องรางของตน ตนเองก็สมควร
ตายด้วยกระสุนเงินนั้น และโจนส์เฝ้าสะสมเงินทองมาโดยตลอด โจนส์ก็สมควรตายด้วย
"um money" ("เงิน") ที่ตนเฝ้าไขว่คว้าหามาด้วยการคดโกงนั่นเอง ดูเหมือนเล็มจะบอกเราว่า
คนที่บูชาเงิน เช่นโจนส์ก็ควรจะต้องตายด้วยเงินสถานเดียว

การกระทำของเล็มและคนพื้นเมืองทำให้สมิทเซอร์สกล่าวบริภาษเล็มและชนพื้นเมืองว่า โง่
...Stupid as 'ogs, the lot of 'em Blarsted niggers!... (O' Neill. 1937 :
5)

จากปดลงหลังจากประโยคนี้จบลง เล่มจะได้ยินประโยคนี้หรือไม่ก็ตาม แต่โอ'นีลก็ให้ข้อคิดแก่เราว่าใครที่โง่กันแน่ ใครที่ดำเนินชีวิตแบบผิด ๆ จนต้องจบชีวิตของตนเองแบบนั้น และคนที่จะต้องประสบชะตากรรมเช่นเดียวกับโจนส์คนต่อไปอาจต้องเป็นสมิทเซอร์สก็ก็ได้เพียงแค่จะช้าหรือเร็วเท่านั้น

โจนส์ สมิทเซอร์ส และเล่มคือตัวละครที่โอ'นีล จำลองมาจากคนจริง ๆ ในสังคมยุคใหม่ ยุคแห่งการมุ่งพัฒนาเครื่องจักร วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยียุคที่มนุษย์ไม่สามารถจะปรับตนเองให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมดังกล่าวได้ โจนส์เป็นตัวแทนมนุษย์ในยุคใหม่ทุกคนที่เต็มไปด้วยความหือฝืนและความทะเยอทะยานที่จะได้รับการยกย่องให้เป็นส่วนหนึ่งในสังคม สมิทเซอร์สเป็นตัวแทนของมนุษย์ยุคใหม่อีกพวกหนึ่งคือชนชั้นนายทุนที่หวังกอบโกยแต่เพียงผลประโยชน์ แต่ไม่เคยรับผิดชอบต่อสังคม ส่วนเล่มก็คือตัวแทนของมนุษย์อีกพวกหนึ่งที่ไม่ยอมรับรู้ความเป็นไปของโลกภายนอก มนุษย์ที่ยึดติดอยู่กับความเชื่อตามเผ่าพันธุ์ เลยกต้องตกเป็นเหยื่อของคนฉลาด ตัวละครทุกตัวของโอ'นีลชี้ให้เห็นว่ามนุษย์สมัยใหม่นั้น มีสภาพที่แย่กว่าบรรพบุรุษของตัวเอง สำหรับโอ'นีลพระเจ้าในยุคเก่า (The old god) ตายจากไปแล้ว คงเหลือแต่พระเจ้าเงินตรา มนุษย์ในสมัยใหม่เลยขาดสิ่งยึดเหนี่ยว โดยที่วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีไม่สามารถทดแทนได้ ตัวละครของโอ'นีลคู่ก่อนข้างจะตรงเกินไป สิ่งที่ตัวละครทุกคนมักจะเปิดเผยและเต็มไปด้วยความจริงใจ ซึ่งบางครั้งทำให้ขาดความตื่นตัวและเข้าใจไป การตกต่ำของตัวละครเช่น โจนส์ไม่ได้ทำให้เกิดความสงสาร แต่กลับทำให้ผู้อ่านรู้สึกว้าเหวหรือรุนแรงเกินไป การตกต่ำนั้นก็มาจากพลังภายในจิตใจอันลึกลับที่มีอำนาจมากกว่าตัวเขาเอง เรื่องราวที่ปรากฏออกมาจึงดูเหมือนว่า มนุษย์ทั้งหญิงและชายในยุคปัจจุบันต้องตกเป็นเหยื่อของกับดักที่วางไว้โดยอำนาจอันลึกลับ โดยเฉพาะอำนาจอันลึกลับทางจิต ที่มนุษย์ไม่สามารถต่อสู้ด้วยได้ ทั้งหมดนี้คือกลวิธีในการสร้างตัวละครของโอ'นีล ตามแนวความคิดแบบบรรยายพรรณานิยม

ฉาก

ฉากในบทละครเรื่อง The Emperor Jones เป็นฉากที่สมจริงในเรื่องสถานที่และเวลา

ที่เกิดเหตุในเรื่อง ประกอบด้วย เสียง แสง และสี ที่ช่วยก่อให้เกิดอารมณ์ และทำให้ยังเห็นสภาพเหตุการณ์ได้เด่นชัดยิ่งขึ้น ถึงแม้จากส่วนใหญ่ของบทละคร เรื่องนี้จะเห็นจากที่เผยให้เห็นสภาพจิตใจอันรุนแรงภายในของตัวละคร ซึ่งดูจะตรงข้ามกับความเป็นจริงภายนอก แต่ฉากและบรรยากาศต่าง ๆ ก็มีอิทธิพลต่อตัวละคร และสัมพันธ์กับแก่นเรื่อง ฉากและบรรยากาศก่อให้เกิดจินตภาพ ทำให้เกิดอารมณ์คล้อยตาม

ฉากที่หนึ่ง เป็นฉากภายในห้องพระโรงภายในวังของจักรพรรดิ ห้องนี้กว้างเพดานสูง ผาผนังฉาบปูนขาว ผนังด้วยกระเบื้องสีขาว จากตอนหลังมาถึงตอนกลางค้ำชายมือเป็นประตูโค้งกว้างเป็นทางออกไปสู่ระเบียง ซึ่งประกอบด้วยเสากลม ๆ สีขาว ลักษณะการตั้งของวังแห่งนี้ ตั้งอยู่บนที่สูงจึงไม่สามารถเห็นทิวทัศน์ทางด้านหลังของระเบียง แต่ก็ยังสามารถมองเห็นเนินเขาซึ่งอยู่ในระยะไกลได้ ยอดเขาเหล่านั้นปกคลุมไปด้วยต้นปาล์มหนาเทิบ ผนังทางด้านขวาตรงกลางเป็นทางออกไปสู่ห้องนั่งเล่นของวัง ห้องนั้นปราศจากเครื่องเรือน ถ้าไม่นับเก้าอี้ที่ทำจากขอนไม้ ซึ่งตั้งอยู่ตรงกลางทางด้านหลัง ซึ่งใช้เป็นบัลลังก์ของจักรพรรดิ บัลลังก์นี้ทำสี เลือดหมูสด ที่คูแล้วสะกูดตา มีหมอนรองสีส้มสดวางอยู่บนที่นั่ง และยังมีหมอนรองใบเล็กอีกใบหนึ่งวางไว้บนพื้นเพื่อใช้วางเท้า มีเสื่อผืนยาวสีเลือดหมูเช่นเดียวกัน ภูจากบัลลังก์ไปยังทางออกทั้งสองด้าน

การจัดฉากจะไม่สมจริงตามลักษณะของห้องพระโรงของจักรพรรดิ ซึ่งควรจะมีทิวทัศน์ที่กว้างขวาง แต่ที่นี่เป็นการจัดฉากตามแนวความคิดแบบบรรยายพรรณานิยม นั่นคือนิยมใช้สัญลักษณ์แทนมากกว่า เช่นฉากนี้ บัลลังก์ที่วางอยู่เป็นสัญลักษณ์ของห้องพระโรงอันเป็นสถานที่ที่จักรพรรดิใช้เป็นที่ว่าราชการ ส่วนสีเลือดหมูเป็นสัญลักษณ์ของความยิ่งใหญ่และสีส้มเป็นสัญลักษณ์ของความสง่างามของจักรพรรดิ ฉะนั้น การจัดฉากละครในแนวนี้จึงดูจะประหลาดกว่าในแนวธรรมชาตินิยม ซึ่งนิยมจัดฉากให้เหมือนจริง

เวลาตามห้องเรื่อง เป็นเวลาบ่ายมากแล้ว แต่แสงอาทิตย์ยังคงพุ่งเป็นลำสีเหลืองอยู่ทางด้านหลังระเบียง และบรรยากาศรอบ ๆ นั้นยังคงมีความร้อนอ่อน ๆ แสงอยู่โดยทั่วไป

ฉากแรกนี้ เป็นฉากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในตอนบ่าย เวลา ประมาณ 15.30 น. แสงแดดยามบ่ายส่องเข้ามาทางระเบียงค้ำชาย บรรยากาศแผงไปด้วยความร้อนที่ชวนให้อึดอัด และทำ

ให้เหน้อย่างง่าย เข้ากับเหตุร้ายที่กำลังจะเกิดขึ้นกับโจนส์ สถานที่ที่เกิดเหตุการณ์ในฉากนี้เหมาะสมรวมทั้งเวลาด้วย ฉากภายในวังแสดงให้เห็นการออกจากตำแหน่งจักรพรรดิของโจนส์ เวลาที่บ้ายมากแล้วบังคับให้โจนส์หนีไปถึงชายป่า เวลาตกค่ำพอดี บรรยากาศของฉากนี้เช่น แสง และสี จึงดูสมจริง

กลวิธีทางเสียงที่ไอ'นีลนำมาใช้ในฉากนี้ ก็คือการใช้เสียงกลองเพื่อแสดงให้เห็นการรวมตัวกันของชนพื้นเมืองเพื่อทำพิธีออกศึกตามธรรมเนียมของเผ่า ก่อนที่จะกำจัดโจนส์ เสียงกลองที่ดังออกมานั้น คือเสียงต่ำ ๆ และสม่ำเสมอ เข้ากับจังหวะการเต้นของซีพอร์ คือ 72 ครั้งต่อหนึ่งนาที และเสียงกลองจะดังอยู่เช่นนี้จากต้นเรื่องจนกระทั่งจบเรื่อง โดยจะสัมพันธ์กับการเต้นของหัวใจของโจนส์ กลวิธีนี้ทำให้ไอ'นีลได้รับการยกย่องในเรื่องของความสามารถคิดค้นกลวิธีใหม่ทางด้านละคร

ฉากที่สอง เหตุการณ์เริ่มเกิดขึ้นเวลาพลบค่ำ สถานที่ก็คือจุดสิ้นสุดของที่ราบอันเป็นทางเข้าป่าที่บริเวณนั้นเป็นดินปนทราย มีก้อนหินวางอยู่เป็นจุด ๆ มีไม้พุ่มหนาที่ปกคลุมพื้นดินอยู่เป็นหมู่ ๆ เป็นการป้องกันพื้นดินจากการกระหน่ำของลมสินค้า ป่าที่อยู่ที่ด้านหลังมองดูคล้ายกำแพงความมืดที่แบ่งโลกออกเป็นสองส่วน อันเป็นสัญลักษณ์ของโลกภายนอก กับโลกภายในจิตใจของมนุษย์ เมื่อตาเริ่มชินกับความมืดก็จะได้เห็นภาพกลาง ๆ ของลำต้นของต้นไม้ที่อยู่ใกล้ ๆ มองดูคล้ายกับเสากลม ๆ มหึมาอยู่ลึกเข้าไปในความมืด เสียงเบา ๆ ของสายลมที่พัดใบไม้ไหว ฟังคล้ายเสียงครวญครางด้วยความเศร้าอยู่ในบรรยากาศ แต่เสียงลมไม่ได้ทำให้ความเงียบเหงาและวังเวงของป่าลดน้อยลง ความเงียบเหงาก่อให้เกิดความหวั่นและซึมเซาภายในจิตใจอย่างบอกไม่ถูก

บรรยากาศในฉากนี้ จัดได้สมจริงตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับโจนส์ตามท้องเรื่อง ทั้ง แสง เสียงและสี ไอ'นีลต้องการแสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อสภาพจิตใจของมนุษย์ เสียงกลองในฉากนี้ยังคงอยู่สม่ำเสมอตามปกติ การจัดฉากแสดงให้เห็นความมืดภายในป่าและความสว่างของโลกภายนอก แสงสว่างยามตะวันตกโพล้เพล้ผสมกับความเงียบและวังเวงในป่า บันดาลให้โจนส์เกิดความกลัวโดยไร้เหตุผล จนทำให้มองเห็นภาพภายนอกเป็นไปตามจินตนาการ

ภายในจิตใจ นั่นก็คือภาพ "ความกลัวที่ปราศจากตัวตน" ("The Formless Fear") นั่นเอง

ในฉากที่สาม เหตุการณ์เกิดขึ้นเวลา 21.00 น ฉากนี้เป็นฉากภายในป่า พระจันทร์เพ็ญเริ่มขึ้น แสงจันทร์ส่องผ่านใบไม้ทำให้เกิดเงาเคลื่อนไหวอยู่โดยทั่ว ๆ ไป กำแพงของไม้พุ่มหนาทึบและไม้เลื้อยปรากฏให้เห็นอยู่ตรงพื้นดินใกล้ ๆ ก่อให้เกิดพื้นที่เตียนโล่งรูปสามเหลี่ยม ความมืดของราวป่าทำให้มองเห็นคล้ายกำแพงขวางกั้นอยู่เบื้องหลัง มีทางเดินมองเห็นลาง ๆ นำไปสู่ที่โล่งคังกกล่าวจากทางหลังด้านซ้ายมือ และวนออกจากที่โล่งทางหลังด้านขวามือ เมื่อตอนที่ฉากเปิดยังไม่มียิ่งใดปรากฏขึ้นนอกจากเสียงกลองที่ดังขึ้น และเร็วขึ้นกว่าตอนแรกประมาณสามเท่า (แสดงให้เห็นถึงชีพจรของโจนส์ซึ่งเต้นเร็วขึ้นเนื่องจากความกลัวในภาพหลอนอันแรกที่ปรากฏขึ้น) นอกนั้นมีแต่ความเงิบซึ่งแทรกด้วยเสียงคลิก ๆ เป็นระยะ ๆ (เสียงที่เกิดจากการหยอกลูกเต๋า) แล้วร่างของเจฟฟ์ชายนิโกรวัยกลางคนก็ปรากฏขึ้นที่ด้านหลังของพื้นที่สามเหลี่ยมนั้น เจฟฟ์อยู่ในท่าหมอบเห็นได้จากด้านข้าง เจฟฟ์มีร่างผอมผิวสีน้ำตาล แต่งกายด้วยเครื่องแบบของพนักงานขนของบนรถไฟ เจฟฟ์กำลังหยอกลูกเต๋าคู่หนึ่งอยู่บนพื้นดินข้างหน้าเขา เจฟฟ์หยอกลูกเต๋าชั่วมา เขย่าลูกเต๋าลงแล้วก็หยอใหม่อย่างนี้ไปเรื่อย ๆ กิริยาและการเคลื่อนไหวของเจฟฟ์มองดูคล้ายหุ่นยนต์

การจัดฉากที่สามนี้ดูไม่ค่อยจะเป็นธรรมชาตินัก เพราะไม่ใช่ภาพที่เป็นจริงภายนอก โอบีลีลเจาะจงจัดฉากให้เป็นไปตามความรู้สึกภายในจิตใจของโจนส์ เพราะฉะนั้นฉากนี้จึงเป็นการแสดงให้เห็นภาพภายนอกซึ่งบิดเบือนไปตามภาพจากภายในจิตใจของโจนส์ นั่นก็คือ การถอยกลับ (Regression) ไปสู่อดีต เมื่อครั้งที่โจนส์สาครกรรมเจฟฟ์ ฉากนี้จึงเหมือนว่าผู้ชมและผู้อ่านได้เห็นภาพภายนอกต่าง ๆ โดยผ่านสายตาและสภาพจิตภายในของโจนส์นั่นเอง

โอบีลีลใช้กลวิธีในการจัดฉากโดยให้เจฟฟ์เป็นส่วนหนึ่งของฉาก การเคลื่อนไหวแบบหุ่นยนต์ของเจฟฟ์เป็นไปตามความรู้สึกภายในของโจนส์ อาจกล่าวได้ว่าเจฟฟ์ไม่ใช่คนจริง ๆ อาจเป็นพุ่มไม้หรืออะไรสักอย่างที่โจนส์มองเห็นเป็นเจฟฟ์ เนื่องจากสภาพจิตที่เกิดจากความหวาดกลัวคลั่งคลั่งกาลให้เกิดภาพหลอนขึ้น และเสียงกลองในฉากนี้จะตีเร็วกว่าในฉากแรกถึงสามเท่า แสดงให้เห็นชีพจรของโจนส์ที่เต้นเร็วขึ้นเนื่องจากความหวาดกลัวที่ตนประสบจากฉากที่สอง

ในฉากที่สี่ เหตุการณ์เกิดขึ้นเมื่อเวลา 23.00 น เป็นฉากภายในป่าเหมือนฉากที่แล้ว แต่

ในฉากนี้ผู้ชมจะได้เห็นถนนที่เต็มไปด้วยฝุ่น วิวทิวทัศน์จากด้านหน้าทางขวามือไปยังด้านหลังทางซ้ายมือ ทั้งสองข้างทางมองคล้ายกับว่าปิดล้อมไว้ด้วยกำแพงป่า พระจันทร์ขึ้นสูงมากแล้ว ถนนมองคูริบหรืออยู่ภายใต้แสงจันทร์ และดูเหมือนกับไม่ใช่ถนน เหมือนกับป่าเปิดขึ้นชั่วคราวแล้วยอมให้ถนนวิ่งผ่านเข้าไปเพื่อจุดมุ่งหมายอะไรสักอย่าง เมื่อเหตุการณ์นั้นสำเร็จลง ป่าก็จะม้วนตัวปิดลงอีกครั้ง ถนนนั้นก็หายไป

ฉากนี้เป็นฉากที่ไม่ได้แสดงความจริงภายนอก แต่เป็นฉากที่แสดงความจริงภายในจิตใจของโจนส์ โดยแสดงให้เห็นพฤติกรรมโดยกลับไปสู่การฆาตกรรมผู้คุมนักโทษของโจนส์ กลวิธีของโอ'เนลในฉากนี้คือการทำให้ม้วนตัวออก ภาพของถนนก็จะปรากฏขึ้น เมื่อภาพหลอนที่เกิดกับโจนส์หมดไป ป่าก็จะม้วนตัวปิดลงอีกครั้ง ภาพของถนนก็จะหายไป

กลวิธีในการใช้ภาพหลอนของฉากนี้ก็คือ การทำงานชุดถนนของพวงนิโกรที่ปราศจากเสียง อากาศเคลื่อนไหวของพวงนักโทษเป็นไปแบบช้า ๆ กิริยาอาการแข็ง ๆ คล้ายเครื่องจักร อาการที่ผู้คุมนักโทษออกคำสั่งแก่โจนส์ก็เป็นเพียงอากัปกิริยาเท่านั้น โจนส์เองก็ทำตามเหมือนถูกสะกดจิต ฉากนี้สามารถทำให้ผู้ชมจินตนาการถึงความรู้สึกหวาดกลัวของโจนส์ได้เป็นอย่างดี การจัดฉากแสดงให้เห็นความสามารถในการจินตนาการของโอ'เนล บรรยากาศของความสงัดในเวลา 23.00 น และความสลัวของแสงจันทร์มีอิทธิพลต่อโจนส์ในการย้อนกลับไปสู่อดีตดังกล่าว

ในตอนท้ายของฉากนี้เองที่เสียงกลองจะดังยิ่งขึ้นกว่าเดิมและเร็วขึ้นกว่าเดิมอีก แสดงถึงซีพอร์ของโจนส์ที่เด่น เร็วยิ่งขึ้นและดังยิ่งขึ้น เนื่องจากความหวาดกลัวของโจนส์ที่เพิ่มมากขึ้น ทำให้ผู้ชมเกิดอารมณ์คล้อยตาม และสามารถจินตนาการได้ว่าเหตุการณ์นี้จะถึงจุดสูงสุด (Climax) ในไม่ช้า

ฉากที่ห้า เป็นเวลา 1.00 น. ของวันใหม่ เหตุการณ์ต่าง ๆ เกิดขึ้นที่พื้นที่โล่งเป็นวงกลม ล้อมรอบด้วยแถวของลำต้นใหญ่ที่หนาของต้นไม้สูง ซึ่งยอดไม้อยู่ลึบตาขึ้นไปข้างบน ตรงกลางของที่โล่งเป็นกอไม้ขนาดใหญ่ซึ่งกาลเวลาทำให้มันเปลี่ยนสภาพไปจนคล้ายแทนประมุขาส แสงจันทร์ส่องไปที่ที่โล่งนั้นทำให้เห็นสิ่งต่าง ๆ ชัดเจน บรรยากาศของป่าในตอนต้นนี้ พร้อมกับความใหญ่โตมหึมาของต้นไม้ที่อยู่ล้อมรอบที่โล่ง มีผลต่อความหวาดกลัวของโจนส์ที่เข้ามายังฉากนี้และ

เตรียมพร้อมที่จะหนีต่อไปอยู่ตลอดเวลา

จากนี้เหมือนกับฉากที่สามและที่สี่ที่แสดงให้เห็นเหตุการณ์มอดยกลับไปสู่อดีตของโจนส์ คือภาพของการประมูลทาสระหว่างชาวไร่กับพ่อค้าทาส แนวต้นไม้ใหญ่ที่ล้อมรอบที่โล่งอยู่เปรียบเสมือนกับคักและการกตขี้ที่ส่งผลต่อเหตุการณ์ทางจิตของโจนส์

กลวิธีที่ไอ'นีลใช้ในงานนี้ก็คือการใช้แสงสว่างพุ่งลงบนที่โล่งให้ตัดกับความมืดที่อยู่เบื้องหลัง แนวต้นไม้ที่ล้อมรอบ พร้อมทั้งพฤติกรรมของบุคคลที่ปรากฏต่อโจนส์มีอาการเคลื่อนไหวแบบหุ่นยนต์ เพื่อสร้างบรรยากาศที่ก่อให้เกิดความหวาดกลัวมากยิ่งขึ้น เสียงกลองในตอนท้ายของฉากนี้ดังขึ้นและดังขึ้นกว่าเดิม ซึ่งจะทำให้เกิดอาการตื่นเต้นและหวาดกลัวตามโจนส์ไปด้วย ผู้วิจัยสันนิษฐานว่า ผู้ชมคงจะต้องเฝ้ารอกอยด้วยใจจดจ่อว่า "จะมีอะไรเกิดขึ้นกับโจนส์อีกในฉากต่อไป" เพราะความกระชั้นชิดของเสียงกลองนั่นเอง เนื่องจากโจนส์แสดงให้เห็นอย่างเด่นชัดในฉากนี้ว่า เสียงกลองเริ่มหลอกหลอนตน "Dat begin to sound ha'nted, too." (p.43) แสดงให้เห็นว่าเสียงกลองเริ่มมีอิทธิพลต่อสภาพจิตของโจนส์ และผู้วิจัยก็มีความเห็นว่าเสียงกลองนอกจากจะมีอิทธิพลต่อสภาพจิตของโจนส์แล้ว เสียงกลองก็คงจะมีอิทธิพลต่อจิตใจของผู้ชมบหละคร เรื่องนี้ด้วยเช่นกัน แสดงให้เห็นกลวิธีในการสร้างฉากอันชาญฉลาดของไอ'นีล

ในฉากที่หก เหตุการณ์เกิดขึ้นเวลา 03.00 น. สถานที่ก็คือพื้นที่โล่งอีกแห่งหนึ่งในป่า กิ่งไม้ข้างบนพาดมาบรรจบกันก่อให้เกิดเพดานเตี้ย ๆ สูงจากพื้นดินประมาณห้าฟุต เถาของไม้เลื้อยที่ไต่พันกันไปมาระหว่างต้นไม้ ทำให้มองดูคล้ายกับแนวโค้ง ๆ อยู่ด้านข้าง ช่องว่างที่ถูกปิดล้อมนี้จึงดูคล้ายมุมมืดที่อับของเรือเดินทะเลในสมัยโบราณลำหนึ่ง แสงจันทร์ถูกบดบังเกือบสนิทมีแต่เพียงลำแสงซีด ๆ ที่ส่องผ่านเข้ามาเท่านั้น

การจัดฉากและบรรยากาศของฉากนี้มีผลต่อการมอดยกลับไปสู่อดีตของโจนส์มากยิ่งขึ้น ดังจะเห็นได้จากพื้นที่ว่างแคบ ๆ ที่ปกคลุมด้วยกิ่งไม้และเถาวัลย์ อันก่อให้เกิดความรู้สึกที่ถูกกตขี้ พร้อมทั้งความมืดของสถานที่ที่ส่งผลต่อสภาพจิตของตัวละคร กลวิธีที่ใช้แสงก่อนที่จะปรากฏภาพหลอนต่อโจนส์ก็คือ การทำให้ที่โล่งแคบ ๆ นั้นค่อย ๆ สว่างขึ้นพร้อมกับทาสที่นั่งอยู่เป็นแถว ๆ กลวิธีต่อไปก็คือการครวญครางด้วยความโศกเศร้าของทาส ซึ่งเข้าจังหวะกับเสียงกลองที่ดังอยู่ไม่ขาดระยะ

เสียงกรวยครางนั้นแสดงถึงความสิ้นหวัง หอถึงจุดหนึ่งก็หยุดลง แล้วก็ตั้งขึ้นใหม่อีก อันมีผลต่อสภาพจิตของโจนส์เช่นกัน

เมื่อภาพหลอนดังกล่าวเสร็จสิ้นลง เสียงกลองก็ยิ่งตั้งขึ้นเร็วขึ้น ด้วยจังหวะที่แสดงให้เห็นความมีชัยของสิ่งลึกลับที่มีต่อมนุษย์

จากที่เจ็ด เหตุการณ์ต่าง ๆ เกิดขึ้นเวลา 05.00 น. สถานที่คือโคนต้นไม้ใหญ่ริมแม่น้ำ มีสิ่งหนึ่ง มองดูขรุขระคล้าย ๆ แทนบุชวางอยู่ใกล้ต้นไม้ ผังแม่น้ำอยู่ใกล้ ๆ เบื้องหลังมองเห็นแม่น้ำแผ่กว้างออกไป ฝิวน้ำนิ่งเป็นประกายระยิบระยับท่ามกลางแสงจันทร์ ฝิวน้ำล้นหายไปทางค้ำหลัง กลมกลืนกับม่านหมอกสีฟ้าที่อยู่ในระยะไกล

จากนี้เป็นฉากที่ตรงกันข้ามกับความเป็นจริงภายนอกตามธรรมชาติ แต่เป็นภาพที่ออกมาจากภายในจิตใจของโจนส์โดยสมบูรณ์ เป็นการถอยกลับไปสู่ประวัติศาสตร์อันป่าเถื่อนทางเผ่าพันธุ์ของโจนส์ เมื่อฉากเปิดขึ้นมีเสียงอันแสดงถึงความทุกข์ทรมานและสิ้นหวังของโจนส์ตั้งขึ้น เหมือนทาสที่กำลังทุกข์ทรมานจากการถูกล่ามโซ่และตรวน เสียงนั้นเข้าจังหวะกับเสียงกลอง โดยที่ตัวโจนส์ยังอยู่หลังฉาก ฉากนี้โอ'เนลล์ต้องการแสดงให้เห็นว่า โจนส์ตกอยู่ในอิทธิพลของความหวาดกลัว และไม่สามารถจะควบคุมตนเองได้อีกต่อไป โจนส์ปรากฏกายขึ้นพร้อมด้วยใบหน้าและดวงตาที่ไร้ความรู้สึก โดยดวงตาจะแข็งและจ้องไปข้างหน้าตลอดเวลา อาการเดินของโจนส์เหมือนคนที่กำลังละเมอ (Sleep walker)

หมอผีปรากฏกายขึ้นพร้อมทั้งการแต่งกายตามเผ่าพันธุ์ หน้าที่ที่หมอผีเริ่มเต้นรำ เสียงกลองก็ดังและเร็วเร็วอย่างคร่ำครวญ ความสิ้นสะเทือนจากเสียงกลองดูเหมือนจะสอดแทรกอยู่ในอากาศโดยรอบ ...the beating of the tom - tom grow to a fierce, exultant boom whose throbs seem to fill the air with vibrating rhythm...(O' Neill. 1937 : 52)

ฉากนี้จึงเหมาะสมกับสภาพความเป็นไปของตัวละครปฏิภริยาของหม่อมศรีอันเกิดจากภาพหลอนที่ออกมาจากความรู้สึกภายในของโจนส์ แสดงอาการบอกใบ้ (Pantomime) ให้รู้ถึงจุดมุ่งหมายของพิธีกรรมที่ตนทำ บรรยากาศต่าง ๆ ในฉากเหมาะที่จะทำให้โจนส์มีอาการเหมือนถูกสะกดจิต (To be hypnotized) จนกระทั่งกระทำอาการต่าง ๆ ได้ตอบหม่อมศรีโดยไม่รู้ตัว กลวิธีในการทำให้จระเข้ตัวใหญ่ผุดขึ้นมาจากแม่น้ำเพื่อจับโจนส์กิน เป็นอีกกลวิธีหนึ่งที่ทำให้ไม่ยุ่งยาก และเมื่อถึงจุดสุดยอดตอนที่ยักษ์หึ่งตัวขึ้นมาหาโจนส์ เสียงกลองก็จะตีอย่างบ้าคลั่ง เป็นสัญลักษณ์ที่แสดงให้เห็นซีพอร์ของโจนส์ซึ่งเด่นอย่างไม่เป็นสำ อันสืบเนื่องมาจากความกลัวอย่างสุดขีด เมื่อโจนส์ยิงกระสุนปืนเข้าไปใส่จระเข้แล้ว การหายไปของภาพหลอนก็คือ การสปริงตัวเข้าไปที่หลังคันไม้ใหญ่ของหม่อมศรีและการจมหายไปใต้ม่าน้ำของจระเข้ หลังจากนั้นเสียงกลองก็จะตีช้าลง เหมือนกับซีพอร์ของโจนส์ที่เริ่มอ่อนล้าลง ถึงแม้กลองจะถูกตีช้าลง แต่ก็หนักหน่วงเต็มไปด้วยพลังแห่งความแค้น

กลวิธีในการตีกลองในฉากนี้ รวมทั้งบรรยากาศสลัวในตอนตีห้า และกลวิธีของภาพหลอนต่าง ๆ สามารถทำให้จินตนาการถึงความเครียดของโจนส์ที่อดนอนมาตลอดทั้งคืน รวมทั้งความกลัวที่ต้องเผชิญกับภาพหลอนซ้ำแล้วซ้ำเล่า แสดงให้เห็นการเดินทางไปสู่อดีตอันไม่มีวันจะย้อนกลับไปที่เดิมของโจนส์

ในฉากที่แปดซึ่งเป็นฉากสุดท้าย เหตุการณ์เกิดขึ้นเมื่อตอนรุ่งอรุณ เวลาประมาณ 06.00 น. ฉากนี้เหมือนกับฉากที่สอง ซึ่งเป็นบริเวณเส้นแบ่งเขตระหว่างป่ากับทุ่งราบ ลำต้นของต้นไม้ใหญ่ที่อยู่ใกล้ที่สุดมองเห็นได้กลาง ๆ เสียงกลองยังคงดังอย่างสม่ำเสมอเหมือนตอนต้นอยู่ตลอดเวลา ในเวลาดังกล่าวนั้น บริเวณทุ่งราบคงจะหมอกขมัว แต่ภายในป่ายังคงมีคอกอยู่ บรรยากาศเช่นนี้แสดงให้เห็นถึงสภาพจิตใจของผู้ที่ตามล่าโจนส์ ซึ่งเต็มไปด้วยความอาฆาตมาดร้ายเปรียบเสมือนการเดินทางจากความหมอกขมัวภายนอกไปสู่ความมืดภายในใจของตนเองคือความมุ่งร้ายนั่นเอง

ข้อสังเกตสำหรับฉากนี้ก็คือ โจนส์ไม่ได้ถูกยิงตายที่หน้าจาก มีเสียงปืนดังขึ้นที่หลังจากเป็นสัญญาณให้รู้ว่าโจนส์ถูกยิง พร้อมกับเสียงโห่ร้องด้วยความสมหวังของชนพื้นเมือง

The reports of several rifles sound from the forest, followed a second later by savage, exultant yells.

(O' Neill. 1937 : 57)

นี่คือกลวิธีของโอ'เนลล์ที่ต้องการให้ผู้ชมจินตนาการเอาเองว่าโจนส์จะมีสภาพอย่างไร เมื่อตอนถูกยิง สำหรับผู้วิจัยในฐานะของผู้อ่านบทละครเรื่องนี้คนหนึ่งก็คิดว่า เนื่องจากความหวาดกลัวอย่างท่วมท้นจากภาพหลอนในฉากที่แล้ว และการไม่สามารถที่จะรับรู้เหตุการณ์ภายนอกด้วยเหตุผลได้ ทันทันที่ขึ้นเนินเมืองปรากฏตัวขึ้น ด้วยความหวาดระแวงในภาพหลอน โจนส์คงจะตกใจจนกระทั่งหัวใจวายตายไปเสียก่อนที่จะถูกยิง ฉะนั้น จึงกล่าวได้ว่าโจนส์ตายด้วยความหวาดกลัว ซึ่งตัวละครตัวหนึ่งคือสมิท เซอร์สส์สังเกตได้จากใบหน้าของโจนส์ เช่นเดียวกัน

กลวิธีในการใช้เสียงกลองของฉากนี้ก็คือ ทันทันที่เสียงโห่ร้องของชนพื้นเมืองที่แสดงว่ายิงโจนส์ได้เสร็จสิ้นลง เสียงกลองก็หยุดลงตามไปด้วย เป็นสัญลักษณ์แสดงถึงการหยุดเต้นของชีพจรของโจนส์

โอ'เนลล์ได้แสดงมุกกลับไว้ในละครเรื่องนี้ก็คือ โดยทั่วไปแล้วเวลาเข้านั้นส่วนมากจะเป็นสัญลักษณ์ของการเกิด เป็นสัญลักษณ์ของความสดชื่น ที่สรรพสัตว์ทั้งหลายและผู้คนจะตื่นขึ้นมาเพื่อปฏิบัติภารกิจประจำวัน แต่เวลาเข้าของโอ'เนลล์ กลับกลายเป็นเวลาตายของตัวเอกของเรื่องคือโจนส์ เวลาเข้าของวรรณกรรมในแนวอื่นเช่น แนวธรรมชาตินิยม มักจะบรรยายให้เห็นความงามของยามเช้า เช่น ดวงอาทิตย์เริ่มขึ้น อากาศสดชื่น และนกร้องเพลง แต่ยามเช้าในบทละครเรื่องนี้กลับมีแต่บรรยากาศที่หมุกหมัว เสียงกลอง และการตามล่า ฯลฯ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับโจนส์ก็เป็นมุกกลับเช่นกัน คือ เหตุการณ์ต่าง ๆ เกิดขึ้นตอนพระอาทิตย์กำลังจะตก และไปสิ้นสุดลงเมื่อตอนที่พระอาทิตย์กำลังจะขึ้น แต่ถึงอย่างไรก็กล่าวได้ว่าโอ'เนลล์ สร้างบรรยากาศที่เหมาะสมสำหรับบอวสานแห่งชีวิตของสัตว์โลกคนหนึ่งคือโจนส์

ถึงแม้ฉากในบทละครเรื่องนี้ทั้งแปดฉาก มีสองฉากเท่านั้นที่แสดงธรรมชาติที่เป็นจริงภายนอกคือฉากแรกและฉากสุดท้าย ส่วนฉากที่สองถึงฉากที่เจ็ดเป็นการถ่ายทอดให้เห็นสภาพ

ภายในจิตใจของมนุษย์ ซึ่งค่อนข้างจะไม่เป็นจริง แต่นั่นก็คือความเป็นจริงจากภายในใจของมนุษย์ เป็นความจริงภายในที่พุ่งออกมาสู่ภายนอก แสดงให้เห็นการมองโลกที่แปลกออกไปของโอ'เนล เวลาและสถานที่ของเหตุการณ์ต่าง ๆ จะแปลก เพราะส่วนมากจะเกิดขึ้นท่ามกลางความมืดเป็นส่วนใหญ่ แต่โอ'เนลก็จัดฉากและบรรยายภาสได้เหมาะสมและสัมพันธ์กับแก่นเรื่องในแนวคิดแบบบรรยายพรรณานิยมมาก

ภาษาและกลวิธีอื่น ๆ

ภาษาที่ผู้เขียน โอ'เนลใช้ในการเขียนบทละครเรื่องนี้เป็นภาษาที่ใช้พูดกันตามท้องถิ่น (Dialects) เพื่อให้เหมาะสมกับตัวละครซึ่งเป็นบุคคลตามท้องถิ่นที่ไม่ได้รับการศึกษา และเป็นบุคคลที่ถูกจัดอยู่ในประเภทชั้นต่ำของสังคม ตามสายตาของบุคคลที่ยึดถือวัตถุเป็นเครื่องตัดสินคุณค่าของมนุษย์ในสังคมยุคใหม่ เช่นภาษาที่โจนส์ใช้เป็นภาษาถิ่นของพวกนิโกร (The Negro dialect) ส่วนภาษาพูดของสมิทเซอร์สเป็นภาษาที่เรียกว่า คอกนีย์ (Cockney language) คือภาษาถิ่นของชนชั้นต่ำในกรุงลอนดอน ซึ่งส่วนมากเป็นคำย่อ คำที่เพี้ยนมาจากเดิม และไม่ค่อยจะถูกหลักไวยากรณ์ การใช้ภาษาในการสนทนาของบทละครเรื่องนี้มีน้อย ส่วนมากจะเป็นกลวิธีที่จะให้ตัวละครแสดงความรู้สึกภายในจิตใจออกมา โดยให้ตัวละครพูดคนเดียว (Monologue) ดังจะเห็นได้จากฉากที่สองถึงฉากที่เจ็ดอันเป็นการแสดงให้เห็นความรู้สึกที่รุนแรง และความทุกข์ทรมานภายในใจของโจนส์ โดยโจนส์พูดอยู่คนเดียวตลอด ส่วนการนำเสนอภาพหลอนอันเกิดจากพฤติกรรมถอยกลับของโจนส์ โอ'เนลใช้วิธีใบ้ (Pantomime) กับตัวละครในภาพหลอนทั้งหมด ดังตัวอย่างที่จะเสนอต่อไปนี้คือ

เมื่อสมิทเซอร์สพูดกับหญิงนิโกรด้วยสำเนียงที่แสดงการข่มขู่... Easy! None o' that, me birdie. You can't wriggle out now. I got me 'ooks on yer... (O' Neill. 1937 : 7)

Bloody liar! But tell me what's up. There's somethin' funny goin' on. I smelled it in the air first thing I got up this mornin'.

(O' Neill. 1937 : 10)

ภาษาพูดของสมิทเชอร์สบางครั้งก็ไม่ปะติดปะต่อกันโดยหูคนเป็นหัวง ๆ เช่นตอนที่สมิทเชอร์สบอกโจนส์เกี่ยวกับการคบหาชนพื้นเมืองของตนเอง... That's part of the day's work. I got ter - ain't I - in my business?... (O' Neill. 1937 : 10)

คำพูดที่สมิทเชอร์สพูดยั่วให้โจนส์โกรธ โดยใช้ถ้อยคำที่แสดงถึงอาการถูกเหยียดหยามเช่น ... Gawd blimey, you was glad enough for me ter take yer in on it when you landed here first You didn' 'ave no 'igh and mighty airs in them days!... (O' Neill. 1937 : 10 - 11)

คำพูดของโจนส์ที่พูดตอบสมิทเชอร์ส แสดงให้เห็นการข่มขู่และถ้อยคำที่แสดงการไว้ตัวในฐานะของผู้ที่เหนือกว่า... Talk polite, white man! Talk polite, you heah me! I'm boss heah now, is you fergettin'?... (O' Neill. 1937 : 11)

ถ้อยคำที่สมิทเชอร์สพูดให้โจนส์คลายโกรธ แต่ก็แทรกไปด้วยความหมายที่ถูกเกี่ยวกับ การกระทำของโจนส์ต่อคนพื้นเมือง... But, meanin' no 'arm, you been grabbin right and left yourself, ain't yer? Look at the taxes you've put

on 'em! Blimey! You've squeezed 'em dry!... (O' Neill. 1937 : 12 - 13)

บางครั้งโจนส์ก็พูดกับสมิท เซอร์ส โดยใช้คำพูดที่พยายามคายแสดงความไม่ไว้ใจในตัว
สมิท เซอร์ส เช่นตอนที่สมิท เซอร์สขอกูกระสุนเงิน...Keep yo' hands whar dey b'long,
white man... (O' Neill. 1937 : 15 - 16)

หรือคำพูดของสมิท เซอร์ส ซึ่งคิดคำสบถอยู่เสมอ ทุกครั้งที่ม่่อารมณ์โกรธ...Gawd blimey!
Think I'm a bleedin' thief, you would... (O' Neill. 1937 : 16)

No, Gawd strike me! I was only thinkin' o' the bloody lies
you told the blacks 'ere about killin' white men in the States...
(O' Neill. 1937 : 17)

เมื่อโจนส์รู้ว่าชนพื้นเมืองกำลังจะปฏิวัติตน โจนส์ก็บอกสละตำแหน่งจักรพรรดิให้สมิท เซอร์ส
ฟัง ทั้งที่ตั้งใจไว้ว่าจะสละตำแหน่งในอีกหกเดือนข้างหน้า โดยใช้ถ้อยคำที่แสดงให้เห็นถึงการ
ข่มอารมณ์โกรธ และความผิดหวังไว้ในใจ แล้วกลับเกลื่อนด้วยท่าทีที่บอกให้สมิท เซอร์สรู้ว่าตนเอง
ไม่ได้เสียใจกับการสูญเสียตำแหน่งแม้แต่น้อย

...Reckon I overplays my hand dis once! A man can't take de pot on a
bob-tailed flush all de time. Was I sayin' I'd sit in six months
mo'? Well, I'se changed my mind den. I cashes in and resigns de

job of Emperor right dis minute.

(O' Neill. 1937 : 19)

คำพูดของโจนส์ที่แสดงอาการถูกเหยียดหยามเลียมผู้นำชนพื้นเมือง เพื่อแสดงให้สมิทเซอर्स
รู้ว่าตนเองไม่กลัวเลียมแม้แต่น้อย

Dat fool no-count nigger! Does you think I'se scared o' him?
I stands him on his thick head more'n once befo' dis, and I does
it again if he come in my way...And dis time I leave him a dead
nigger fo' sho'!

(O' Neill. 1937 : 20)

หรือคำพูดของโจนส์ที่แสดงอาการถูกสมิทเซอर्सซึ่งไม่รู้ว่าโจนส์ได้เตรียมการหนีออกจาก
เกาะนั้นไว้เรียบร้อยแล้ว

Look-a- heah, white man! Does you think I' se a natural bo'n
fool? Give me credit fo' havin' some sense, fo' Lawd's sake!
Don't you s'pose I'se looked ahead and made sho' of all de chances?

(O' Neill. 1937 : 21)

I ain't no chicken-liver like you is. Trees an' me, we'se
freinds, and dar's a full moon comin' bring me light. And let dem
po' niggers make all de fool spells dey'se a min' to. Does yo'
s'pect I'se silly enuff to b'lieve in ghosts an' ha'nts an' all

dat ole woman's talk? G'long, white man! You ain't talkin' to me.

(O' Neill. 1937 : 24)

คำพูดของสมิทเชอร์สที่แสดงการประสงคร้ายต่อโจนส์...But s'posin' somethin'
'appens wrong an' they do nap yer?... (O' Neill. 1937 : 21)

เมื่อสมิทเชอร์สคิดหวังที่ได้เห็นโจนส์ไม่ได้แสดงความเสียใจในการสละตำแหน่ง
จักรพรรดิ มินาซัวโจนส์ยังเตรียมการหนีไว้พร้อม สมิทเชอร์สจึงกล่าวชมโจนส์ด้วย
ความประหลาดใจ แล้วกล่าวถ้อยคำแสดงอาการโกรธเคืองและสาบแช่งโจนส์ให้ถูกจับได้ดังที่คนหวัง
... 'E's got 'is bloomin' nerve with 'im, s'elp me! Ho — the bleedin'
nigger — puttin' on 'is bloody airs! I 'opes they nabs 'im an' gives
'im what's what!... (O' Neill. 1937 : 26)

ภาษาที่โจนส์ใช้ในระหว่างหลบหนีชนพื้นเมือง และต้องประสบกับความหวาดกลัวจากสภาพจิต
ไร้สำนึกของคน ซึ่งถือว่าโจนส์เดินทางจากจิตสำนึกและสามารถควบคุมตนเองได้ไปสู่สภาพจิตไร้สำนึก
และไม่สามารถควบคุมตนเองได้อีกต่อไปนั้น เป็นภาษาถิ่นของพวกนิโกร โดยจากจากที่สองถึงฉากที่
เจ็ดโจนส์พูดคนเดียว (Monologue) ตลอด โอนีลใช้กลวิธีเช่นนี้ก็เพื่อเปิดโอกาสให้ตัวละครได้
แสดงความรู้สึกจากภายในจิตใจออกมา อันเป็นกลวิธีหนึ่งของบทละครในแนวบรรยายพรรณานิยม
ผลจากการใช้กลวิธีให้โจนส์พูดคนเดียว เช่นนี้ทำให้ผู้ชม ได้ทราบถึงความรุนแรงและความทุกข์ทรมาน
ภายในจิตใจของโจนส์ ภาษาที่ใช้มักเป็นคำย่อและไม่ตรงตามหลักไวยากรณ์ เช่น Heah I is.
แทนที่จะเป็น Here I am. หรือ You is still in de pink... แทนที่จะเป็น You are
still in the pink... ฯลฯ ภาษาที่โจนส์ใช้ไม่สละสลวย ชี้ให้เห็นชัดว่าเป็นภาษาของ
บุคคลที่ไม่ได้รับการศึกษาในระบบโรงเรียนมาก่อน ยิ่งโจนส์ตกอยู่ในความหวาดกลัวด้วยแล้ว

ภาษาที่พูดออกมาก็เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวยิ่งขึ้น คือ คำพูดนั้นออกมาจากภายในจิตใจ คำพูดนั้นจึงคิดเพี้ยนและยุ่งเหยิงไปตามสภาพจิตของตนเอง ซึ่งเต็มไปด้วยความหวาดกลัวและทุกข์ทรมาน ดังเช่น ในฉากที่สองเมื่ออยู่คนเดียวที่ชายป่า

WELL, heah I is. In de nick o' time, too! Little mo' an' it'd be blacker'n de ace of spades heah-abouts Sho'! Gimme air! I' se tuckered out sho' 'nuff.. Dat Soft Emperor job ain't no trainin' fo' a long hike ovah dat plain in de brilin' sun. Cheah up, nigger, de worst is yet to come.

(O' Neill. 1937 : 27 - 28)

My goodness, look at dem wood, will you? Dat no-count Smithers said dey'd be black an' he sho' called de turn. Feet, you is holdin' up yo' end fine an' I sutinly hopes you ain't blisterin' none. It's time you git a rest. You is still in de pink—on'y a little mite feverish. Cool yo'selfs. Remember you done got a long journey yit befo' you. Bush niggers! Wonder dey wouldn' git sick o' beatin' dat drum. Sound louder, seem like. I wonder if dey's startin' after me? Couldn't see dem now, nohow, if dey was hundred feet away, Sho', dey's miles an' miles behind. What you gittin' fidgety about?...

(O' Neill. 1937 : 28 - 29)

ในฉากที่สี่ เมื่อโจนส์หลบหนีมาจากภาพหลอนเกี่ยวกับเจฟฟ์

I'm meltin' wid heat! Runnin' an' runnin' an' runnin'! Damn dis heah coat! Like a strait-jacket!... And to hell wid dese high-fangled spurs. Dey're What's been a-trippin' me up an' breakin' my neck. Dere! I gits rid O'dem frippety Emperor trapin's an' I travels lighter. Lawd! I'se tired! I must 'a put some distance between myself an' dem—runnin' like dat—and yit—dat damn drum sound jes' de same—nearer, even. Well, I guess I a'most holds my lead anyhow. Dey won't never catch up. If on'y my fool legs stands up. Oh' I'se sorry I evah went in for dis. Dat Emperor job is sho' hard to shake How'd dis road evah git heah? Good level road, too. I never remembers seein' it befo'. Dese woods is sho' full o'de queerest things at night. Lawd God, don't let me see no more o' dem ha'nts! Dey gits my goat! Ha'nts! You fool nigger, dey ain't no such things! Don't de Baptist parson tell you dat many time? Is you civilized, or is you like dese ign'rent black niggers heah?

(O' Neill. 1937 : 37 - 38)

ในฉากที่หกเมื่อโจนส์ยิงลูกกระสุนตะกั่วจนหมด เหลือกระสุนเงินเพียงนัดเดียว โจนส์
รู้ว่าตนเองจะต้องเผชิญกับภาพหลอน ("Ha'nts") ต่อไปอีก

Oh, Lawd, what I gwine do now? Ain't got no bullet left on'y de silver one. If mo' o' dem ha'nts come after me, how I gwine skeer dem

away? Oh , Lawd, on'y de silver one left—an' I gotta save dat fo' luck. If I shoots dat one I'm a goner sho'! Lawd, it's black heah! Whar's de moon? Oh, Lawd, don't dis night evah come to an end? Dere! Dis feels like a clear space. I gotta lie down an' rest. I don't care if dem niggers does cotch me. I gotta rest.

(O' Neill. 1937 : 47 - 48)

ในฉากที่เจ็ด ภาพหลอนต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นทำให้โจนส์ไม่สามารถควบคุมตนเองได้ คำพูดของโจนส์ขาดเป็นห่วง ๆ ด้วยความหวาดกลัว

What— what is I doin'? What is — dis place? Seems like — seems like I know dat tree—an' dem stones—an' de river. I remember— seems like I been heah befo'. Oh, Gorry, I'se skeered in dis place! I'se skeered! Oh, Lawd, pertect dis sinner!

(O' Neill. 1937 : 51)

ตรงข้ามกับคำพูดของโจนส์ ซึ่งยาว เล็มตัวละครอีกตัวหนึ่งกลับใช้คำพูดสั้น ๆ แสดงให้เห็นความมั่นใจและแน่วใจคั่ง เช่นที่ เล็มพูดกับสมิเทเซอร์สในฉากสุดท้ายเกี่ยวกับการตามล่าโจนส์

We cotch him. You see.

(O' Neill. 1937 : 56)

We cotch him.

(O' Neill. 1937 : 56)

We catch him. Him dead

(O' Neill. 1937 : 57)

My mens dey got 'um silver bullets. Dey kill him shore.

(O' Neill. 1937 : 57)

Yes. Him got strong charm. Lead no good.

(O' Neill. 1937 : 57)

Dey come bring him now.

(O' Neill. 1937 : 57)

นอกจากนั้นแล้วโอ'เนลล์ยังได้ใช้สัญลักษณ์ในบทละครเรื่องนี้ตามลักษณะของบทละครในแนวบรรยายพรรณานิยม ซึ่งผู้วิจัยได้กล่าวถึงมาบ้างแล้วตั้งแต่แรก ตัวอย่างเช่น ลำดับภาพหลอนที่เกิดขึ้นกับโจนส์ เป็นสัญลักษณ์ของอดีต ซึ่งไม่ใช่แค่เพียงอดีตของโจนส์แต่หมายถึงอดีตทางเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ทุกคน ลูกกระสุนที่โจนส์ใช้ยิงเป็นสัญลักษณ์ของอารยธรรมสมัยใหม่เป็นสิ่งที่โจนส์ต้องการใช้ปลดปล่อยตนเองไปจากภาพหลอนต่าง ๆ แต่อดีตก็มีอิทธิพลเหนือกว่า โจนส์จึงตกอยู่ที่อิทธิพลดังกล่าวโดยสิ้นเชิง โดยเฉพาะอิทธิพลของอดีตทางเผ่าพันธุ์ของตน

ตามที่ได้อธิบายมาแล้วว่า ละครในแนวคิดแบบบรรยายพรรณานิยม มักนิยมใช้หน้าฉากกับตัวละคร ทั้งนี้ก็เพื่อแสดงให้เห็นลักษณะภายนอกของมนุษย์ในสังคมยุคอุตสาหกรรม โดยมุ่งเน้นให้เห็นการขาดเลือดเนื้อและวิญญาณ และการเคลื่อนไหวของตัวละครที่สวมหน้ากากมักจะเหมือนหุ่นยนต์ตามสภาพแวดล้อมที่ประกอบไปด้วยเครื่องจักร การสวมหน้ากากแสดงให้เห็นการปกปิดความเป็นตัวของตัวเองของมนุษย์ในสังคมยุคใหม่ แสดงให้เห็นการปรุงแต่งรูปร่างภายนอกของมนุษย์ให้เข้ากับสภาวะแวดล้อมในสังคม นอกจากนั้นหน้าฉากยังแสดงให้เห็นความสามารถของมนุษย์ในการที่จะ

บันดาลให้ตนเองเป็นอย่างไรหรือต้องการสิ่งใดก็ได้ตามที่ตนเองปรารถนา ซึ่งล้วนแต่เป็นสิ่งหลอกลวงทั้งสิ้น คุณเหมือนโอ'นีลจะบอกว่า "เปิดหน้ากากคูชิ แล้วท่านจะเห็นความแท้จริงของมนุษย์" แต่หน้ากาก (Masks) ในบทละครเรื่องนี้มีทั้งรูปธรรม และนามธรรม หน้ากากที่เป็นรูปธรรมของโจนส์ก็คือเครื่องแต่งกายซึ่งปกปิดความแท้จริงทางเผ่าพันธุ์ป่าเถื่อนของโจนส์ ต่อมาจะเห็นได้ว่า หน้ากากที่เป็นรูปธรรม คือเครื่องแต่งกายของโจนส์ค่อย ๆ หลุดออกทีละชิ้นจนกระทั่งเหลือเพียงแต่ผ้าชิ้นเล็ก ๆ ปกปิดร่างกายอยู่เหมือนกับผ้าเตี่ยว ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความเป็นตัวคนที่แท้จริงของมนุษย์นั่นก็คือความป่าเถื่อนนั่นเอง ส่วนหน้ากากที่เป็นนามธรรมของโจนส์ก็คือ ตำแหน่งจักรพรรดิ การสละตำแหน่งจักรพรรดิ จึงเป็นสัญลักษณ์อันหมายถึงการถอดหน้ากากออกเปิดเผยให้เห็นตัวตน (Self) อันแท้จริงของโจนส์ นั่นก็คือคិតที่ป่าเถื่อน ทั้งคិតของตนเอง และคិតทางเผ่าพันธุ์ของโจนส์ด้วย และสัญลักษณ์ที่สำคัญที่สุดคืออันหนึ่งก็คือ การร้องหาพระเจ้า ("Lawd Jesus") อันไร้ความหมายของโจนส์ แสดงให้เห็นความทรงจำจากคิตอันป่าเถื่อน คือ เสียงร้องของสัตว์ที่ถูกบูชายัญโดยพวกหมอผีในยุคโบราณ ภาพหลอนจากจิตไร้สำนึกที่โจนส์ต้องกลายเป็นเครื่องบูชายัญเสียเอง และความทรงจำต่าง ๆ เกี่ยวกับความเป็นมนุษย์ยุคใหม่ของตน จึงทำให้โจนส์ร้องหา "Lawd Jesus" เหมือนกับสัตว์ที่กรีดร้องโหยหวนก่อนตาย จากการบูชายัญ

ถ้าท่านศึกษาบทละครเรื่องนี้อย่างไม่ถนัดถื่น อาจคำนิยามาที่โอ'นีลใช้ว่าเป็นภาษาที่วิบัติ แต่การวิบัติทางภาษาของโอ'นีล เกิดจากการสร้างสรรค์มากกว่าการจงใจทำลายความหมาย ภาพในคิตแสดงออกโดยใช้ทหับไ้ ดังเช่น พฤติกรรมของเจฟที่ ผู้คุมนักโทษ พ่อค้าหาส ชาวไร่ หาส และพ่อมด ซึ่งสมจริงตามลักษณะของภาพหลอนซึ่งไม่มีตัวตนจริง ๆ ขบวนการในการย้อนกลับไปสู่คิตเป็นขบวนการในการแสดงออกทางภาษา เหมือนกับการแสดงการเคลื่อนไหวไปสู่ความเป็นจริง นั่นก็คือความเป็นจริงตามหลักจิตวิทยาของฟรอยด์และจุง ระดับภาษาเป็นไปได้ตามพื้นฐานของตัวละคร การใช้สัญลักษณ์สอดคล้องกับแก่นเรื่องและแนวคิด นี่คืออัจฉริยะของโอ'นีลในการเสนอกลวิธีตามแนวคิดแบบบรรยายพรรณานิยม

บทสรุปการวิเคราะห์กลวิธีในการเสนอแนวคิดในบทละครเรื่อง The Emperor Jones

บทละครเรื่อง The Emperor Jones เป็นบทละครที่เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับนิโกรคนหนึ่งคือโจนส์ โดยแสดงให้เห็นการดำเนินชีวิต วิธีชีวิต และความตกต่ำที่นำมาสู่ความพินาศของโจนส์ บทละครเรื่องนี้เป็นบทละครที่มีแนวการเขียนแบบบรรยายพรรณานิยม นับตั้งแต่โครงเรื่อง และแก่นเรื่องซึ่งแสดงให้เห็นชีวิตของมนุษย์ในสังคมยุคใหม่ ที่เรียกกันว่ายุคแห่งวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี ยุคที่มนุษย์ไม่สามารถจะปรับจิตใจตัวเองให้กลมกลืนกับสิ่งแวดล้อมภายนอกได้ โอ'นีลได้แสดงให้เห็น ความโกลและการไร้คุณธรรมของมนุษย์พร้อมทั้งความเป็นจริงทางด้านจิตวิทยา แสดงให้เห็นพฤติกรรมและกิริยาอาการที่เกิดจากแรงกระตุ้นของจิตใจสำนึกซึ่งคู่สมจริง แสดงให้เห็นความจริงที่ถูกปกบังไว้โดยอารยธรรมสมัยใหม่ ซึ่งเป็นแนวความคิดของการเขียนแบบบรรยายพรรณานิยม วัตถุประสงค์ของการเขียนบทละครในแนวนี้คือการโจมตีการนิยมวัตถุและความโกลของมนุษย์ในสังคมปัจจุบัน พร้อมทั้งการเตือนให้มนุษย์เตรียมพร้อมในการปรับปรุงพฤติกรรมและสภาพจิตภายในของตนเองให้สอดคล้องกับสภาพสังคมที่ตนเองอยู่ โดยการดำเนินชีวิตที่ถูกต้องและไม่ตกเป็นทาสวัตถุอันได้แก่ ทรัพย์สิน และเงินทอง วัตถุประสงค์ดังกล่าวสอดคล้องกับบทละครเรื่องนี้ โดยโอ'นีลได้ชี้ให้เห็นโทษของการดำเนินชีวิตแบบผิด ๆ จากการตกเป็นทาสของการไขว่คว้าหาความมั่งคั่ง ตัวอย่างดังกล่าวนี้ โอ'นีลแสดงให้เห็นจากการดำเนินชีวิตของโจนส์ และโทษที่โจนส์ได้รับในตอนท้าย

ตัวละครในเรื่องคู่สมจริงตามสภาพของสังคมยุคใหม่ที่มนุษย์ต้องดิ้นรนต่อสู้เพื่อการอยู่รอดในสังคมและเพื่อการเป็นส่วนหนึ่งของสังคม อันเป็นบุคลิกลักษณะของตัวละครแบบบรรยายพรรณานิยม ในขณะเดียวกันโอ'นีลก็แสดงให้เห็นอิทธิพลของสภาพจิต และสิ่งแวดล้อมที่มีต่อมนุษย์โดยแสดงให้เห็นสภาพจิตภายในอันรุนแรงของตัวละคร อันเกิดจากความกลัวและความกังวลที่ฝังอยู่ในจิตใจสำนึก การแสดงออกของตัวละครจึงคู่ประหลาดและลึกลับซึ่งเป็นลักษณะของการเขียนวรรณกรรมประเภทนี้ ในบทละครเรื่องนี้ โอ'นีล เน้นให้เห็นถึงอิทธิพลของพฤติกรรมในอดีตและประวัติศาสตร์ทางเผ่าพันธุ์ที่มีต่อชะตากรรมของมนุษย์

โจนส์ในฐานะของมนุษย์ในสังคมยุคใหม่คนหนึ่ง แม้ว่าเขาจะมีคិតเป็นฆาตกร และหลบหนีคุกมา หรือแม้กระทั่งการหลอกลวงและฉ้อโกงชนพื้นเมืองเพื่อให้ได้มาซึ่งเงิน เกียรติยศ และสรรเสริญ โจนส์ก็เป็นตัวอย่างของมนุษย์ที่ไม่ยอมแพ้แก่โชคชะตาของตัวเอง ความล้มเหลวจากสังคมยุคใหม่ในประเทศสหรัฐอเมริกา ทำให้โจนส์มาที่เกาะนั้นเพื่อสร้างความพ้อฝันของคนให้เป็นจริง เพื่อสะสมเงินทองไปใช้ในสังคมอื่นที่คิดว่า โจนส์จึงเป็นมนุษย์ที่เทียบหรือไปด้วยความคิดสร้างสรรค์ที่พยายามสร้างโลกของตนเองในแนวใหม่ แต่ในที่สุดโจนส์ก็ต้องพ่ายแพ้ต่อสภาพจิตของตนเอง โจนส์ต้องถอยกลับไปสู่อคิตของตนเองที่ละเปราะ ๆ และต้องทุกข์ทรมานอยู่กับความหวาดกลัวในอคิตของตน จนกระทั่งต้องพ่ายแพ้ต่อความหวาดกลัวดังกล่าว

สมิท เซอร์สอาจจะอยู่ในฐานะของเพื่อนโจนส์ แต่เป็นเพื่อนในยุคใหม่ เพื่อนที่พร้อมจะร่วมมือเสมอถ้าตนเองมีผลประโยชน์ด้วย แต่ถ้าเป็นเรื่องเดือดร้อนแล้วสมิท เซอร์สจะปฏิเสธทันที สมิท เซอร์สเป็นพ่อค้าที่ฉลาด และค้ากำไรเกินควร แต่ก็สามารถเข้ากับชาวพื้นเมืองได้ดี เข้าลักษณะ "หน้าเนื้อ ใจเสือ" นอกจาก "เงิน" ("Money") แล้วสมิท เซอร์สไม่เคยจริงจังกับใคร สมิท เซอร์สชี้ขาดโดยใช้ตำแหน่งจักรพรรค์ของโจนส์ เป็นทางทำเงินให้แก่ตนเอง แต่พอถึงคราวที่โจนส์เดือดร้อน สมิท เซอร์สก็เข้าเติมโดยไม่ยั้ง และคอยดูความตายของโจนส์อย่างเลือกเย็น ด้วยความเคลมละแฉงของสมิท เซอร์ส จึงทำให้เขาอยู่บนเกาะนั้นได้นานกว่าโจนส์

ส่วนเล็ม หัวหน้าชนพื้นเมือง เป็นบุคคลที่อยู่อยู่กับเฉพาะโลกของตัวเอง เล็มเป็นตัวอย่างของบุคคลที่ยังคงความป่าเถื่อนทางเผ่าพันธุ์ของตนอยู่ ไม่ว่าจะโลกจะวิวัฒนาการมาสู่ความเจริญแล้วก็ตาม แต่ความป่าเถื่อนของเล็มก็เข้ากับสิ่งแวดล้อมที่ตนเองอยู่ ผิดกับความป่าเถื่อนของโจนส์และสมิท เซอร์สซึ่งเหมาะกับสังคมที่เจริญไปด้วยวัตถุมากกว่า ถ้าเปรียบเทียบระหว่างเล็มกับโจนส์ซึ่งเป็นนิกรเหมือนกัน เล็มเป็นส่วนหนึ่งและเป็นที่ยอมรับของสังคมบนเกาะนั้น ในขณะที่โจนส์ซึ่งตั้งตนเองเป็นจักรพรรค์ แต่กลับไม่ได้รับการยอมรับ เล็มยังได้แสดงให้เห็นความพยายามในการปรับตัวของมนุษย์ การคบกับบุคคลเช่น โจนส์ และสมิท เซอร์สทำให้เล็ม รู้จักใช้ปืนที่ทันสมัยรวมทั้งชนพื้นเมืองที่เป็นลูกน้องเล็มด้วย เล็มแสดงให้เห็นการใฝ่หาสันติภาพของมนุษย์และการต่อสู้เพื่อให้

หลุดพ้นจากการถูกกดขี่ เล็มเป็นตัวแทนของความลึกลับที่มนุษย์ไม่อาจหาข้อพิสูจน์ได้ ในตอนท้ายไม่ว่าโจนส์จะตายด้วยอะไรก็ตาม ด้วยความกลัวหรือด้วยกระสุนเงินที่เล็มเพียรเฝ้าหลอมอยู่ทั้งคืน เล็มก็ประสบความสำเร็จในการปฏิวัติสมดังที่ปรารถนา

จากที่โอ'นีลใช้ในบทละครเรื่องนี้ ส่วนมากจะไม่สมจริงตามธรรมชาติ เช่น จากห้องพระโรงที่มีเพียงบัลลังก์ตั้งอยู่ตรงกลางพร้อมกับอุปกรณ์เพียงเล็กน้อย หรือจากที่แสดงให้เห็นพฤติกรรมดอยกลับของโจนส์ โดยการใส่เสียงกลองประกอบ แสงที่ใช้จัดฉากก็มีน้อย เพราะเป็นฉากที่เกิดขึ้นในเวลากลางคืน สีของฉากและบรรยากาศก็ทึม ๆ แต่โอ'นีลก็ใช้สถานที่และเวลาที่เกิดเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้เหมาะสม การใช้บทละครใบ้ (Pantomime) และการเคลื่อนไหวแบบหุ่นยนต์ของตัวละครเพื่อประกอบฉากของภาพหลอนดูแปลก แต่นั่นคือความจริงในมุมกลับ เป็นความจริงที่ออกมาจากจิตใจของมนุษย์คนหนึ่ง ที่มนุษย์อื่นยากนักที่จะได้เห็น แต่โอ'นีลก็ได้้นำสิ่งเหล่านั้นมาเปิดเผยให้ผู้ชมได้ทราบถึงความลึกลับและความมหัศจรรย์ภายในจิตใจของมนุษย์ ซึ่งถือว่าเป็นจริงตามหลักจิตวิทยา

ส่วนประกอบที่สำคัญอีกประการหนึ่งซึ่งแสดงออกถึงลักษณะสำคัญของแนวการเขียนแบบบรรยายพรรณานิยม คือ ภาษา โอ'นีลใช้ภาษาได้เหมาะสมกับบุคลิกลักษณะของตัวละครมาก เป็นภาษาที่บุคคลในระดับเดียวกับโจนส์ และสมิทเซอร์สันนิยมใช้กัน การให้ตัวละครพูดอยู่คนเดียวยาว ๆ นั้นเหมาะสมกับการเปิดเผยให้เห็นความรู้สึกภายในของตัวละครตามลักษณะของวรรณกรรมประเภทนี้ พร้อมทั้งการใช้บทไปกับภาพหลอนก็ดูเหมาะสม ภาษาที่ใช้แสดงออกถึงสภาพอารมณ์ของตัวละครอย่างชัดเจน นอกจากนั้นโอ'นีลยังได้ใช้สัญลักษณ์เพื่อสื่อความหมายให้ผู้ชมได้เข้าใจถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ในบทละครมากขึ้นอีกด้วย

ฉะนั้น จึงกล่าวได้ว่าบทละครเรื่อง The Emperor Jones ของยูจีน โอ'นีล เป็นละครสมัยใหม่ที่แนวคิดและแนวการเขียนแบบบรรยายพรรณานิยม กลวิธีในการเสนอแนวคิดของบทละครเรื่องนี้สอดคล้องกับแนวคิดโดยทั่ว ๆ ไป ของแนวความคิดแบบบรรยายพรรณานิยม ผู้ที่สนใจในการละครแนวนี้สามารถนำประสบการณ์ที่ได้จากบทละครเรื่อง The Emperor Jones เป็นแนวทางในการผลิตผลงานด้านการละครแบบใหม่ ๆ ต่อไป อุทาหรณ์ที่ได้จากบทละครเรื่องนี้

จะเป็นแนวทางของการดำเนินชีวิตแบบถูกต้องในสังคมยุคใหม่ ความฝันของนักบรรยายพรรณานิยม
อยู่ที่ความสุขและความสงบของมวลมนุษย์ บทละครเรื่องนี้ได้ให้ข้อคิดที่ค้ำอันจะเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่
สนใจในด้านการละครต่อไป

วิเคราะห์กลวิธีในการเสนอแนวคิดในบทละครเรื่อง The Hairy Ape

โครงเรื่อง

The Hairy Ape เป็นบทละครที่ไอ.เนลเขียนขึ้นภายหลังบทละครเรื่อง The Emperor Jones ไอ.เนลได้แสดงความคิดเห็นส่วนตัวเกี่ยวกับบทละครเรื่องนี้ไว้ในจดหมายที่เขาเขียนถึง แมคโกแวน (Macgowan) ลงวันที่ 24 ธันวาคม ค.ศ. 1921 อ้างถึงโดยเทรวิส โบการ์ด (Bogard. 1972 : 241) ในหนังสือชื่อ "CONTOUR IN TIME : The plays of Eugene O'Neill" แสดงให้เห็นว่าไอ.เนลตั้งใจจะให้บทละครเรื่องนี้อยู่ในแนวบรรยายพรรณานิยม โดยเล่าลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับชายชาวอเมริกันคนหนึ่ง ซึ่งทำงานอยู่ในเรือเดินทะเลในยุคของเครื่องจักรไอน้ำ (Steam engines)

I don't think the play as a whole can be fitted into any of the current "isms". It seems to run the whole gamut from extreme naturalism to extreme expressionism — with more of the latter than the former. I have tried to dig deep in it, to probe in the shadows of the soul of man bewildered by the disharmony of his primitive pride and individualism at war with the mechanistic development of society. And the man in the case is...an American — a New York tough of the toughs, a product of the waterfront turned stoker — a type of mind, if you could call it that, which I know extremely well... Suffice it for me to add, the treatment of all the sets should be expressionistic, I think.

นอกจากนี้ไบการ์ดยังได้อ้างถึงชื่อเขียนของโอ'นีลในนิตยสารชื่อ American Magazine ฉบับประจำเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1922 กล่าวถึงแรงบันดาลใจที่ทำให้โอ'นีลเขียนบทละครเรื่องนี้ อันเกิดจากความประทับใจในตัวของผู้คนหนึ่งชื่อว่า คริสคอลล์ (Driscoll) ซึ่งเป็นชาวไอริช (Irish) และทำงานเป็นช่างไฟในเรือเดินทะเล โอ'นีลกล่าวว่า ...It was the why of Driscoll's suicide that gave me the germ of the idea (for The Hairy Ape). (Bogard. 1972 : 19)

เช่นเดียวกับบทละครเรื่อง The Emperor Jones บทละครเรื่อง The Hairy Ape แสดงให้เห็นการต่อสู้เพื่อการมีชีวิตอยู่ในสังคมยุคใหม่ของชายชาวอเมริกันคนหนึ่งคือแยงก์ มีสิ่งที่ต่างกันตรงที่ว่า โจนส์เป็นนิโกรซึ่งมีผิวสีดำ และมักจะได้รับการดูถูกเหยียดหยามจากสังคมอเมริกันโดยพื้นฐานอยู่แล้ว ส่วนแยงก์เป็นคนผิวขาวโดยกำเนิด แต่กลับประสบชะตากรรมไม่ต่างไปจากโจนส์ โอ'นีลแสดงให้เห็นว่าในยุคแห่งการบุชวาคัดนี้ มนุษย์ทุกคนมีสภาพไม่ต่างกันไม่ว่าจะอยู่ในเผ่าพันธุ์ใด ทุกคนต่างดิ้นรนต่อสู้เพื่อชีวิตเหมือนกัน แต่ต่างกันตรงรูปแบบและวิธีการเท่านั้น โอ'นีลได้ลำดับเหตุการณ์ต่าง ๆ ในบทละครเรื่องนี้ไว้ดังต่อไปนี้

เหตุการณ์ต่าง ๆ เริ่มขึ้นภายในห้องเติมเชื้อเพลิงใต้ห้องเรือของเรือเดินทะเลลำหนึ่ง เพดานของห้องนี้ต่ำมากจนกระทั่งช่างไฟทุกคนต้องคืบงอไหล่ลง ทุกคนมีขนคอกเต็มหน้าอก แขนของทุกคนยาวและทรงพลังจนคล้ายกับมนุษย์นีแอนเดอร์ทัล (Neanderthal) พวกเขาช่างไฟทุกคนกำลังคุยกันบ้างหัวเราะบ้าง จนกระทั่งห้องนั้นคล้ายเต็มไปด้วยเสียงคำรามของพวกสัตว์ป่า แยงก์เป็นผู้ที่มีรูปร่างใหญ่กว่าคนอื่น ๆ เขาประกาศให้ทุกคนหยุดส่งเสียงดัง แพคคีชายชราชาวไอริชก็เริ่มร้องเพลงปลุกใจ แยงก์จึงแทรกด้วยการพูดเยาะเย้ยเพลงดังกล่าว และบอกว่า เพลงที่แพคคีร้องนั้นไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของโลกในยุคปัจจุบันอีกต่อไปแล้ว โดยเฉพาะภายในเรื่อนั้น ลองช่างไฟอีกคนหนึ่งเห็นด้วยกับแยงก์พร้อมกับชี้ให้เห็นว่าสภาพยุ่งเหยิงในสังคมปัจจุบันมีผลมาจากการขัดแย้งระหว่างชนชั้นโดยเฉพาะ "Capitalist class" (ชนชั้นนายทุน) ที่เอาเปรียบพวกกรรมกร แต่แยงก์ไม่สนใจความคิดนี้ และยืนยันว่าความเจริญในยุคใหม่ก็เป็นส่วนหนึ่งของไฟและเหล็กกล้า

และที่เรือลำนั่นแล่นได้ก็เพราะไฟและเหล็กกล้าซึ่งคนมีส่วนทำให้สิ่งเหล่านั้นเกิดขึ้นนั่นเอง

แพคคีได้ทวนระลึกถึงวันทำงานของพวกกลาสีเรือยังใกล้ชิดกับธรรมชาติ เขานึกถึงวันที่ตนเองทำงานบนเรือที่แล่นโดยใช้ใบเรือ (Sailing ship) ภายใต้แสงอาทิตย์อันอบอุ่นบนคาบฟ้า งานที่ทํานั้นต้องใช้ทั้งความชำนาญและความอดทน แต่ทุกวันนี้แพคคีกลับรู้สึกว่ "caged in by steel...like bloody apes in the Zoo!" ("ถูกกักขังอยู่ในกรงเหล็กเหมือนกับลิงในสวนสัตว์") (O' Neill. 1937 : 196)

ส่วนแยงก์ไม่โยคีในอดีตและเห็นว่าตนเองคือมนุษย์ในยุคใหม่ (A new man) ซึ่งเป็นยุคของเครื่องจักร เหล็กกล้า และควันไฟ แยงก์คิดว่าคนที่แข็งแรงและทรงพลังเท่านั้นจึงจะเป็นส่วนหนึ่งของสังคมยุคใหม่ได้ และแยงก์บอกว่า คนอื่น ๆ โดยเฉพาะพวกคนรวยไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งในสังคมยุคใหม่แต่อย่างใด

เมื่อเสียงระฆังดังขึ้นแปดครั้ง เป็นสัญญาณให้ทุกคนเข้าประจำหน้าที่ในห้องเชื้อเพลิง แพคคีคิดว่าจะไม่เข้าทำงานตามกะของตน จะนั่งดื่มเหล้าต่อไป แยงก์จึงบอกว่าแพคคีไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของคนรุ่นใหม่ นั่นอีกต่อไปแล้ว

บนคาบฟ้าเรือลำนั่น มิลเดรด ดักลาส (Mildred Douglas) กำลังนั่งอยู่กับป้าของเธอ มิลเดรดเป็นลูกสาวของประธานบริษัทเคินเรือสายนั้น บิดาของเธอยังเป็นเจ้าของกิจการผลิตเหล็กกล้าที่รวยมาก ฐานะของมิลเดรดอาจเรียกได้ว่าเป็นอภิมาหาเศรษฐีคนหนึ่ง มิลเดรดกำลังหงุดหงิด กังวล และไม่พอใจในสภาพทุกอย่างรอบ ๆ ตัวเธอ มิลเดรดเบื่อสภาพตัวเอง และพยายามที่จะพูดถึงสิ่งที่ทำให้ป้าของเธอไม่พอใจ มิลเดรดบอกอย่างเปิดเผยว่า เธอเกลียดป้าของเธอมาก ป้าของมิลเดรดเห็นว่าการที่มิลเดรดเข้าไปเยี่ยมสลัมในเมืองเนื่องจากต้องการทำงานสังคมสงเคราะห์ เป็นการกระทำที่โง่เขลา เพราะว่ามันจะมีความรู้สึกที่ตัวเองจนมากขึ้นไปอีก ที่ได้เห็นมิลเดรดอยู่ในกลุ่มของพวกเขาก็ดี แต่มิลเดรดยืนยันว่าเธอต้องการช่วยเหลือคนเหล่านั้นและต้องการทำให้ตัวเองเป็นประโยชน์ต่อสังคมบ้าง มิลเดรดย้าให้ป้าของ

เธอเห็นว่าความมั่งคั่งของตระกูล เธอนั้นมาจากอุตสาหกรรมเหล็กกล้า แต่มีลเครดเองกลับเห็นว่าคนนั้นเป็นผลิตภัณฑ์อันสุดยอดที่บรรพบุรุษของเธอได้สร้างขึ้นมา เธอเองจึงรู้สึกว่างเปล่าและไร้คุณค่า

มีลเครดกำลังรอคอยวิศวกรให้นำเธอไปยังห้องเดิมเชื้อเพลิง เพื่อไปดูการทำงานของพนักงานเดิมเชื้อเพลิงและช่างไฟที่อยู่ใต้ห้องเรือดำนั้น ป้าของมีลเครดคัดค้านและไม่เห็นด้วย แต่มีลเครดก็บอกว่าปู่ของเธอก่อนที่จะรวยเป็นเศรษฐีจากอุตสาหกรรมเหล็กกล้านั้น เคยทำงานเป็นช่างไฟมาก่อน จึงไม่แปลกเลยที่เธอจะลงไปดูในสิ่งที่ปู่ของเธอเคยทำ เมื่อวิศวกรมาถึง เขาก็แนะนำมีลเครดให้เปลี่ยนชุดจากสีขาวเป็นสีอื่น เพื่อให้เหมาะกับการลงไปในห้องที่สกปรก แต่มีลเครดกลับบอกว่าเธอมีชุดแบบเดียวกันนั้นถึงห้าสิบชุด ซึ่งเธอสามารถจะทิ้งชุดนั้นลงทะเลได้ทันที ถ้าชุดนั้นเกิดเปราะเปื้อนขึ้นมา

ขณะที่มีลเครดกำลังจะเดินจากไป ป้าของมีลเครดก็กล่าวหาว่า มีลเครดว่าเป็นคนชอบวางท่า (Poser) อันแสดงถึงความไม่จริงใจ และยังกล่าวตำหนิมิลเครดอีกหลายอย่าง มีลเครดจึงตอบป้าของเธอ และจากไปพร้อมกับวิศวกรเพื่อเยี่ยมชมห้องเดิมเชื้อเพลิงดังที่ปรารถนา

ภายในห้องเดิมเชื้อเพลิง ช่างไฟกำลังเดินถนัดถใจลงไปในห้องใส่พื้นของหม้อน้ำ ในห้องเต็มไปด้วยเสียงดังและร้อนมาก แสดงให้เห็นความน่ากลัวภายในห้อง แพคตีบ่นว่าอาการปวดหลังกำลังจะฆ่าตนเอง แยกก็บอกให้แพคตีบนอนลงและควรดูตารางตามใจชอบ แยกก็คิดว่านี่คืองานที่ตนเท่านั้นทำได้ ขณะที่แยกกำลังใช้พลั่วตักถ่านหิน แยกก็พูดคุยกับเตาเผาเหมือนกับว่ามันเป็นสิ่งที่มีชีวิต คำพูดนั้นแสดงให้เห็นว่าแยกพอใจในงานของตนเอง

ในขณะที่กำลังทำงานอยู่เสียงนกหวีดก็ดังขึ้น แยกจึงโมโหมากเพราะรู้สึกว่าวิศวกรหรือใครบางคนเข้ามาขัดจังหวะการทำงานของตน ช่างไฟทุกคนกำลังหันเข้าหาเตาเชื้อเพลิง มีลเครดเดินเข้ามาพร้อมกับวิศวกรคนที่สองและวิศวกรคนที่สี่ เสียงนกหวีดดังขึ้นอีกครั้ง คราวนี้เองที่แยกโมโหจนเจี๊ว แยกก็ยึดตัวขึ้น พร้อมกับตะโกนทำท่าทางคล้ายลิงกอริลลา มีลเครดได้ยินเสียงข่มขู่และคำบริภาษของแยก พร้อมทั้งหันหน้าอกที่เปลือยเปล่าตกไปด้วยชน มีลเครดจึงตกใจจนหน้าซีดเปลี่ยนเป็นสีขาวเหมือนชุดที่เธอใส่ เมื่อแยกหันมาเผชิญหน้ากับมีลเครด

แยงก์ก็ตกใจจนพูดไม่ออกเช่นกัน ภาพของแยงก์ทำให้มิลเตรคตกใจจนเป็นลม ก่อนที่จะหมดสติ มิลเตรคเรียกแยงก์ว่า "filthy beast" ("เจ้าสัตว์โสโครก") แล้วร่างของมิลเตรคก็ถูก ประคองออกไปโดยวิศวกรทั้งสอง แยงก์คำตามหลังด้วยความโกรธแค้นในคำบริภาษของมิลเตรค

ต่อมาเป็นฉากที่สี่ ณ ห้องพักของช่างไฟใต้ห้องเรือ แยงก์กำลังนั่งใช้ความคิดในท่าเดียวกัน กับรูปปั้นที่ชื่อ "The Thinker" ("นักคิดคำนึง") ซึ่งเป็นปฏิมากรรมอันมีชื่อของ ออกุสต์ โรแดง (Auguste Rodin) ปฏิมากรรมผู้มีชื่อเสียงของประเทศฝรั่งเศส เป็นรูปเปลือยของชายหนุ่มที่นั่งไขว้ขา มือข้างหนึ่งกำยันที่ระฆะอยู่ในท่ากำลังใช้ความคิด ช่างไฟอื่น ๆ ต่างบอกแยงก์ให้อ่านน้ำ เพราะถ้าไม่อ่านหงด้านหินจะซึมเข้าไปอยู่ใต้ผิวหนัง แยงก์กลับบอกว่าเขากำลังพยายามที่จะคิด คำพูดของแยงก์ทำให้ทุกคนสับสนและไม่เข้าใจ ลองพูดแทรกขึ้นว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนหน้านั้น เป็นข้อบ่งชี้อย่างชัดเจนถึงการต่อสู้ระหว่างชนชั้นในสังคม ลองพบว่าบิดาของมิลเตรคเป็น "เศรษฐีหน้าเลือด และนายทุนตัวร้าย" ("a bleedin' millionaire and a bloody Capitalist") ลองชี้ให้เห็นว่านายทุนเหล่านี้ปฏิบัติต่อกรรมกรเหมือนกับ "bloody animals" ลองยังชี้ให้เห็นว่า มนุษย์ในชั้นนี้ไม่ได้โดยใช่กฎหมาย รัฐบาล หรือพระเจ้าเข้ามาเป็นพวกของตน อย่างไม่รักใคร่ ไม่มีใครสนใจคำพูดของลองแต่อย่างใด

แพคคีได้พูดถึงการเผชิญหน้ากันระหว่างแยงก์และมิลเตรค โดยมิลเตรคแสดงเหมือนกับว่า ตนเองได้เผชิญหน้ากับ "ลิงขนตัวใหญ่ที่หนีออกมาจากสวนสัตว์" ("A great hairy ape escaped from the Zoo") ส่วนการตกตะลึงของแยงก์แสดงว่าแยงก์ตกหลุมรักมิลเตรค แยงก์เถียงว่าตนเองตกอยู่ในความเกลียดชังมากกว่า เพราะที่ตนตกตะลึงก็เพราะว่าตนเองนี่ก็ว่า มิลเตรคเป็นผืนเนื้อ และจากคำพูดว่า "เจ้าลิงขน" ("A hairy ape") ของแพคคีทำให้แยงก์ เกิดความฉงน และคิดว่ามิลเตรคว่าตนเป็น "เจ้าลิงขน" แยงก์จึงเกิดความโกรธแค้น และต้องการ ลงโทษมิลเตรคด้วยการแก้แค้น แยงก์พยายามเยาะเย้ยสภาพของมิลเตรคให้คนอื่น ๆ ฟัง โดยการเปรียบเทียบความแข็งแรงและใหญ่โตของตนเอง กับร่างกายของมิลเตรคซึ่งผอมบางและซีดเซียว โดยเฉพาะแขนอัน เรียวเล็กของมิลเตรคกับแขนอัน เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อของตนเอง พร้อมกับบอกว่า มิลเตรคไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของสังคมยุคใหม่เหมือนตน

ยิ่งนึกถึงคำพุดตลกของมิลเดรคมากเท่าใด แยกก็ยิ่งโกรธแค้น และอยากเผชิญหน้ากับมิลเดรคอีกครั้ง แยกจึงเตรียมออกจากห้องเรือเพื่อขึ้นไปพบกับมิลเดรคด้วยความโกรธ ซ้ำงไฟทุกคนจึงช่วยกันจับแยกไว้ ทั้งที่ทุกคนเกือบจะจับแยกไว้ไม่อยู่เนื่องจากความแข็งแรงของแยก แต่ในที่สุดแยกก็อ่อนแรง และบ่นพึมพำว่ามิลเดรคบังคับให้คนต้องแก้แค้นและคนจะต้องแก้แค้นให้ได้

อีกสามสัปดาห์ต่อมา ซึ่งเป็นจากที่ห้า ลองไค้นำแยกมาที่ฟิธแอฟอะนิว อันเป็นย่านคนรวยของกรุงนิวยอร์ก วันนั้นเป็นเช้าวันอาทิตย์ ลองแคงตัวในชุดชั้นฝั่ แต่แยกก็อยู่ในชุดทำงานจากใต้ห้องเรือแบบเดิม แยกไม่ได้โกนหนวดมาหลายวันแล้ว ทั้งสองมาหยุดอยู่ที่หน้าร้านขายอัญมณี แยกถามถึงบุคคลที่เป็นพวกเดียวกับมิลเดรค ตัวแยกเองนั้นเกิดที่กรุงนิวยอร์ก แต่ไม่เคยเห็นย่านฟิธแอฟอะนิวมาก่อน ครั้งแรกแยกก็รู้สึกประทับใจในความสะอาดและความเป็นระเบียบของย่านนั้น แต่ต่อมาแยกก็เริ่มรู้สึกแปลกที่และไม่ค่อยสบายใจ แยกเริ่มรู้สึกประหลาดที่ลองพาคนมาที่นี่ และลองยังบอกอีกว่าแยกจะให้พบพวกของมิลเดรคในไม่ช้า แยกเองนั้นต้องการแก้แค้นมิลเดรคเป็นการส่วนตัว และไม่เข้าใจความหมายของการต่อสู้ระหว่างชนชั้น ความคำพุดของลอง ลองพยายามอธิบายให้แยกฟังว่า คนเองต้องการจะปลุกความสำนึกเกี่ยวกับชนชั้นของตัวเองให้เกิดขึ้นในตัวแยก และต้องการให้แยกต่อสู้กับชนชั้นนายทุนของมิลเดรค ไม่ใช่แก้แค้นมิลเดรคคนเดียว

ลองไคพยายามชี้ให้แยกเห็นถึงราคาเครื่องเพชรภายในร้านค้า ซึ่งราคาชิ้นหนึ่งนั้นสามารถนำเอาเงินที่ซื้อไปเลี้ยงครอบครัวของคนที่ยากจนได้เป็นปี แยกกลับเห็นเพียงแต่ความงามของเครื่องเพชรนั้น แต่พอเห็นราคาของผ้าขนสัตว์ที่ทำจากขนลิง แยกกลับรู้สึกโกรธ และรู้สึกว่าตนเองได้รับการดูถูกอย่างรุนแรง

ในขณะนั้น พิธีกรรมในโบสถ์ได้เสร็จสิ้นลงพวกคนรวยทยอยกันออกมาจากโบสถ์และเดินผ่านไป ลองเตือนแยกให้มองดูเฉย ๆ อย่างปริปากพุดสิ่งใจออกมา แต่แยกกลับต้องการพูดกับคนเหล่านั้น แล้วแยกก็เริ่มเดินชนกับคนที่เดินผ่านไปมา ลองเห็นเช่นนั้นก็ตกใจจึงเลี่ยงหนีไปเงี้ยว ๆ แยกเริ่มดูถูกบุคคลเหล่านั้น แต่ทุกคนไม่มีใครสนใจแยก กลับเลี่ยงหนีแยกไปอย่างสุภาพ

แยงค์คุยโวว่าคนเป็นส่วนหนึ่งของเหล็กกล้าอันเป็นแกนของอุตสาหกรรมและความเจริญในสังคมยุคใหม่ แยงค์บอกว่าคนเหล่านั้นไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของเหล็กกล้าดังกล่าว ในขณะที่แยงค์พูดไม่มีใครสนใจแยงค์ ในที่สุดแยงค์ก็เข้าไปทำร้ายผู้ชายคนหนึ่ง ชายคนนั้นกลับกล่าวคำขอโทษแยงค์ แต่การรบกวนของแยงค์ทำให้ผู้ชายคนนั้นพลาดรถประจำทาง ชายผู้นั้นจึงเรียกตำรวจจับแยงค์ ในขณะที่เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นพวกคนรวยกำลังเลือกซื้อผ้าขนสัตว์และเครื่องเพชรอยู่ที่ร้านโกล์ ๆ นั้น โดยไม่สนใจต่อสิ่งที่เกิดขึ้นแม้แต่น้อย

ฉากที่หกเป็นฉากภายในคุก แยงค์นั่งอยู่ในกรงซึ่งในท่าเดียวกับรูปปั้นชื่อ "The Thinker" ของโรแดง ที่ระชะของแยงค์มีผ้าพันแผลพันอยู่ แยงค์พูดตามความคิดของตนออกมาด้วยเสียงอันดัง โดยแยงค์คิดว่าขณะนี้ตนเองกำลังอยู่ในสวนสัตว์ เสียงหัวเราะระเบิดขึ้นจากห้องต่าง ๆ ของคุกนั้น แยงค์จึงคิดว่าตนฝันไป เพราะ "de apes don't talk" ("ลิงพูดไม่ได้") นักโทษคนอื่น ๆ จึงบอกว่าที่จริงแล้วแยงค์อยู่ในคุกต่างหาก หลังจากที่ไคนลือ แยงค์ก็บอกกับนักโทษอื่น ๆ ว่าคนเป็น "เจ้าลิงขน" ("A hairy ape") และตนจะฆ่านักโทษพวกนั้นถ้าไม่หยุดล้อตนเอง นักโทษอื่น ๆ จึงคิดว่าแยงค์ประสาทเสีย เนื่องจากการซ้อมของพวกตำรวจ

แยงค์อธิบายว่ามีคนบางคนเล่นสกปรกกับตน แต่นักโทษพวกนั้นคิดว่าแยงค์คงจะถูกหักอกจากผู้หญิงบางคนมากกว่า แยงค์จึงบอกว่าผู้หญิงระดับเศรษฐีคนหนึ่งมองตนเองเหมือนกับว่าตนเป็นสัตว์ป่า นักโทษคนหนึ่งจึงบอกแยงค์ว่าถ้าแยงค์ต้องการพบผู้หญิงคนนั้นอีก ให้แยงค์เข้าร่วมกับ I.W.W. (Industrial Workers of the World) ซึ่งเป็นสมาคมของแรงงานในวงการอุตสาหกรรม แล้วนักโทษคนนี้ก็เอาบทความในหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งให้แยงค์อ่าน บทความนั้นกล่าวถึงคำพูดของวุฒิสมาชิกคนหนึ่งที่กำลังโจมตีสมาชิกของสมาคมนี้ว่าเป็นพวกที่ป่าเถื่อน และไม่ใช้พวกอเมริกัน แยงค์เกิดความประทับใจในบทความนี้ และพยายามคิดหาหนทางที่จะเข้าร่วมกับสมาคมนี้ให้ได้

หลังจากที่นั่งคิดใคร่ครวญแล้ว แยงค์ก็นึกได้ว่าตนเองเคยคิดอยู่เสมอว่าเป็นส่วนหนึ่งของเหล็กกล้า แต่ขณะนี้ตนเองกลับถูกขังอยู่ภายในกรงอันห่างจากเหล็กกล้านั้น แยงค์จึงพยายามที่จะฟังกรงขังนั้น ด้วยการดึงจนกระทั่งเหล็กลูกกรงงอ ผู้คุมวิ่งเข้ามา แล้วก็ต้องตกใจมากกับภาพ

นั้น จึงร้องสั่งให้ผู้คุมคนอื่น ๆ เข้ามาช่วยกันเอาน้ำจืดใส่แยมค์

ในฉากที่เจ็ดนั้น เป็นอีกหนึ่งเคื่อนต่อมา แยมค์ถูกปล่อยออกจากคุก แยมค์จึงตรงไปที่สมาคม I.P.W. และเข้าไปสมัครเป็นสมาชิกของสมาคมนี้กับเลขานุการของสมาคม แยมค์ต้องนั่งอยู่ชั่วขณะ จึงนึกออกว่าตนเองชื่อ โรเบิร์ต สมิธ (Robert Smith) ต่อจากนั้น แยมค์ก็สับสนเกี่ยวกับสมาคมนี้ที่ไม่ใช่สมาคมลับและค่าสมัครก็เพียงห้าสิบเซ็นต์เท่านั้น แยมค์คิดว่าสมาคมนี้น่าจะมีอะไรมากกว่านั้น แยมค์ก็ย้ายอยู่ตลอดเวลาว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของสังคมนี้และบอกทุกคนไม่ให้กังวลเกี่ยวกับตน

แยมค์ต้องผิดหวังเมื่อทราบว่าทุกสิ่งเกี่ยวกับสมาคม I.P.W. นั้นถูกต้องตามกฎหมาย และสมาคมนี้ไม่เคยมีสิ่งใดปิดบังเอาไว้ สมาคมนี้นำเงินงานอย่างเปิดเผยโดยการพยายามปรับสภาพที่ไม่เท่าเทียมกันในสังคมด้วยการปฏิบัติตามกฎหมาย แต่จุดมุ่งหมายของแยมค์ก็คือการหาบุคคลสักกลุ่มหนึ่งที่สามารถระเบิดเหล็กกล้าของพวกคนรวยให้กลายเป็นผุยผงได้ แยมค์บอกทุกคนที่นั่งอยู่ในที่นั้นว่า ตนจะระเบิดเรือขายของบริษัทที่ผลิตเหล็กกล้าและยินดีจะชดใช้ความผิดจากการกระทำดังกล่าวในคุก แล้วตนก็จะเขียนจดหมายถึงมิลเดรด และบอกมิลเดรดว่า "เจ้าลิงชน" เป็นผู้ทำ ซึ่งเป็นสิ่งที่สมควรแล้วสำหรับมิลเดรด

ในฉากที่แปดอันเป็นฉากสุดท้าย ด้วยความผิดหวังจากสังคมมนุษย์ แยมค์เดินทางไปที่กรุงลิง ในสวนสัตว์และไปหยุดที่หน้ากรงลิงแห่งหนึ่งซึ่งในกรงมีลิงกอริลลาตัวใหญ่ถูกขังอยู่ ในขณะนั้น ลิงกอริลลา กำลังนั่งไขว่ซากคล้ายกับกำลังใช้ความคิดอยู่ในท่าเดียวกับรูปปั้นชื่อ "The Thinker" ของโรแดง แยมค์กล่าวชมพลกำลังอันยิ่งใหญ่ของลิงกอริลลาตัวนั้น และยังบอกว่าลิงกอริลลากับตน อยู่ใน "de same club" ("สโมสรเดียวกัน") คือ "de Hairy Apes"

แยมค์พูดกับลิงกอริลลาเกี่ยวกับความยากลำบากในการเป็นส่วนหนึ่งของสังคมมนุษย์บนโลกนี้ แล้วแยมค์ก็ตัดสินใจปล่อยลิงตัวนั้น ด้วยความรู้สึกว่าตนเองและลิงจะเป็นส่วนหนึ่งในโลกเดียวกัน นั่นก็คือโลกที่ไม่มีใครสามารถจะสร้างกรงเหล็กกล้ามาขังพวกคนได้นั่นเอง แยมค์ได้ใช้แท่งเหล็กที่เตรียมมาจังกกรงลิงจนเปิดออกขณะที่ลิงกอริลลา กำลังจะออกจากกรง แยมค์ได้ยื่นมือออกไปเพื่อสัมผัสมือกับลิง ทันใดลิงก็เกิดอาการโกรธจัดและใช้พลกำลังรัศว์ร่างของแยมค์จนกระตุกหัก ลิงกอริลลา ยืนคร่อมร่างของแยมค์ พร้อมกับจับร่างของแยมค์เหวี่ยงเข้าไปในกรงแล้วก็วิ่งหนีไป

หลังจากนั้น แยกซึ่งขาดเจ็บสาหัสก็รู้ว่าตนเองกำลังจะตาย แยกก็สำนึกด้วยความเสียใจว่าแม้แต่ "him the gorilla didn't think I belonged." แล้วแยกก็ซาใจตายอยู่ภายในกรงลิงนั่นเอง

ตามลักษณะของโครงเรื่องของบทละครในแนวบรรยายพรรณานิยม บทละครเรื่อง The Hairy Ape แสดงให้เห็นความอ่อนแอของมนุษย์อันเนื่องมาจากความโหดร้ายของสังคม การพยายามหาความสุขสบายให้แก่สภาพจิตภายในและการดิ้นรนต่อสู้เพื่อการเป็นส่วนหนึ่งในสังคม แม้ว่าการต่อสู้ที่แสดงออกจะทำให้เกิดความสังเวช นี่ก็คือการดิ้นรนของมนุษย์ตัวเล็ก ๆ ในสังคมปัจจุบัน จากการวาทชีวิตและความคิดในแนวใหม่ของโอ'เนลล์

แก่นเรื่อง

บทละครเรื่องนี้มีแก่นเรื่องคล้ายกับบทละครเรื่อง The Emperor Jones เพราะอยู่ในแนวคิดแบบบรรยายพรรณานิยมเหมือนกัน The Hairy Ape แสดงให้เห็นอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมที่มีต่อมนุษย์ การดิ้นรนเพื่อความเป็นส่วนหนึ่งในสังคม ความโลภและการไขว่คว้าหาความมั่งคั่งในสังคมยุคใหม่ และสภาพจิตใจภายในอันทุกข์ทรมานของมนุษย์ นอกจากนี้โอ'เนลล์ยังแสดงให้เห็นความป่าเถื่อนประจักษ์ชัดว่าที่แฝงอยู่ในตัวของมนุษย์ทุกคน โอ'เนลล์ชี้ให้เห็นว่าสังคมในยุคนั้น ซาดุดุคค่าทางค่านศีลธรรม จิตใจ และแม้แต่ศาสนา ก็อยู่ยุดคุดค่าลง มนุษย์จึงต้องต่อสู้กับสภาพสังคมที่น่าเกลียดชังอย่างขมขื่นและสิ้นหวัง

ในบทละครเรื่องนี้ โอ'เนลล์ให้แยกเป็นตัวแทนของมนุษย์ในยุคใหม่ทุกคนที่พยายามปรับสภาพตัวเองให้เข้ากับสภาพแวดล้อมของสังคม โอ'เนลล์เยาะเย้ยสังคมซึ่งแวดล้อมตัวแยกอยู่ ซึ่งเป็นสังคมของห้องเค็มเชื้อเพลิงที่มีเพดานเตี้ย ทำให้แยกและช่างไฟอื่น ๆ ต้องเดินก้มศีรษะอยู่ตลอดเวลา สภาพการทำงานหนักโดยการใช้กำลังตัดถ่านหินใส่ในเตาเชื้อเพลิงทุกวัน ทำให้เกิดการพัฒนาการของกล้ามเนื้อที่แขนและไหล่ พร้อมทั้งใบหน้าที่กร้านและเกรียมเนื่องจากความร้อน ทำให้คนงานทุกคนมีสภาพครึ่งคนครึ่งสัตว์ ...The men themselves should resemble those pictures in which the appearance of Neanderthal Man is guessed at...(O' Neill. 1937 : 186)

สภาพภายใต้ห้องเรืออันประกอบไปด้วยเหล็กกล้า โครงสร้างต่าง ๆ และเพดานที่ต่ำทำให้
 ดูเหมือนกับกรงขังสัตว์ โอ'เนลล์ชี้ให้เห็นว่ามนุษย์ในยุคใหม่นี้ติดกับและถูกขังอยู่ในวัตถุเช่น เหล็กกล้า
 อันเกิดจากการสร้างสรรค์ของมนุษย์เอง หรือไม่ก็ถูกขังอยู่ในแง่มุมชีวิตและธรรมชาติของตนเอง แม้
 แต่เสียงพูดของคนงานทุกคนก็ไม่ต่างไปจากสัตว์ ...the bewildered, furious, buffled
 defiance of a beast in a cage... (O' Neill. 1937 : 185)

โอ'เนลล์อธิบายให้เห็นว่าภาษาพูดของมนุษย์ต้องกลับกลายเป็นคล้ายสำเนียงของสัตว์เนื่องจาก
 สภาพการทำงานที่ทุกข์ทรมานและขาดสุขลักษณะจากการตกเป็นทาสของเครื่องจักร เช่น พนักงาน
 เติมเชื้อเพลิงเหล่านั้น ซึ่งต้องทำงานอยู่ท่ามกลางฝุ่นดำหนิน และความร้อนจากเตาเชื้อเพลิงใน
 เรือเดินทะเลตลอดเวลา

สำหรับโอ'เนลล์ มนุษย์ในยุคใหม่มอมเมาตนเองด้วยความเพ้อฝันซึ่งเรียกว่า "Dope Dream"
 หรือ "Pipe Dream" ตัวอย่างเช่น คนรวยก็เฝ้าฝันถึงแต่ความมั่งคั่งเหนือคนอื่น ๆ คนจนก็ฝันถึง
 การกินคืออยู่ที่ แต่สำหรับพนักงานเติมเชื้อเพลิงในเรือลำนี้ ความเพ้อฝันจะเป็นสิ่งต้องห้าม เพราะ
 ความเพ้อฝันมีแต่นำความทุกข์ทรมานมาให้ เช่น การเพ้อฝันถึงวันในอดีตของแพคคี การเพ้อฝันถึง
 ความเสมอภาคระหว่างชนชั้นของลอง และการเพ้อฝันถึงความเป็นส่วนหนึ่งในสังคมของแยงก์
 บุคคลเหล่านั้นจึงมีเหล่าเพื่อน เพราะเหล่าทำให้พวกเขาลืมความเพ้อฝันอันไร้สาระ ความทรมาน
 และความทุกข์ภายในจิตใจลงได้บ้าง โอ'เนลล์ชี้ให้เห็นว่า มนุษย์ในยุคปัจจุบันต้องพึ่งพาสิ่งเสพยาเสพติดเพื่อ
 ความสุขภายในจิตใจชั่วครั้งชั่วคราว เพื่อให้ลืมความทุกข์ทรมานที่ต้องเผชิญอยู่ในสังคมปัจจุบัน
 คั้งที่พวกเขาขำไฟพูดว่า

Drink up and forget it!

What 's in your bottle?

Gin

Dot's nigger trink.

Absinthe? It's doped. You'll go off

your chump, Froggy!

Cochon!

Whisky, that's the ticket!

(O' Neill. 1937 : 188 - 189)

โอ'นีลสร้างให้แยงค์มีความภูมิใจในตนเอง และมีความรู้สึกอย่างรุนแรงต่อความเป็นส่วนหนึ่งในสังคมยุคใหม่ แยงค์เชื่อว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของความเจริญในยุคใหม่ เช่นเดียวกับมนุษย์ในยุคใหม่ทุกคน ที่ต้องการมีส่วนร่วมในสังคมและต้องการการยอมรับในสังคม แยงค์เชื่อว่าที่เรือลำนั้นแล่นได้ก็เพราะตน ...It's me makes it move! Sure, on'y for me everyting stops. It all goes dead, get me?... (O' Neill. 1937 : 198)

นอกจากนั้น แยงค์ยังมีความภูมิใจในพลังกำลังและความแข็งแรงของตนและเชื่อว่า สังคมในยุคใหม่เหมาะสำหรับคนที่พลังและแข็งแรงเท่านั้น ดังเช่นคนซึ่งเปรียบเสมือนเหล็กกล้าอันเป็นแกนกลางของอุตสาหกรรมในยุคนี้ ...And I'm what makes iron into steel! Steel, dat stands for de whole ting... (O' Neill. 1937 : 198)

แต่โอ'นีลก็ฉลาดที่สร้างให้ความมั่งคั่งของมิลเตรคมาจากเหล็กกล้า และมิลเตรคก็นำความพินาสมาสู่แยงค์ในเวลาต่อมา

บางครั้งแยงค์ก็ดูจะไม่มีความมั่นใจในความรู้สึกเกี่ยวกับความเป็นส่วนหนึ่งในสังคมของตน แสดงให้เห็นความไม่แน่นอนของโลกที่ล้อมรอบตัวมนุษย์อยู่ แยงค์จึงมักจะครุ่นคิดอยู่เสมอโดยมักจะนั่งอยู่ในท่าของรูปปั้นที่ชื่อ "The Thinker" ของโรแแดง แสดงให้เห็นความไม่มั่นใจในความรู้สึกของตนเอง ซึ่งจะไ้ให้ทราบในเวลาต่อมาว่า ความรู้สึกเกี่ยวกับความเป็นส่วนหนึ่งของแยงค์นั้น จำกัคอยู่เฉพาะที่ใต้ท้องเรือภายในห้องเคิม เชื้อเพลิงอันเปรียบเสมือนทรงซังสัตว์เท่านั้น แยงค์มักจะครุ่นคิด

อยู่เสมอตั้ง เช่นในฉากแรกขณะที่ช่างไฟทุกคนกำลังสนุกสนานอยู่กับการดื่มเหล้าและร้องเพลง แต่แยงค์กลับสั่งให้หยุดและบอกว่า ...Can't youse see I'm tryin' to t'ink?... (O' Neill. 1937 : 190)

เครื่องจักรและความคลั่งไคล้ในวัตถุจะเป็นสิ่งที่บรยายพรณานิยมต่อต้าน เช่นเดียวกับโอ'นีล การทำงานอยู่กับเครื่องจักรทำให้มนุษย์ต้องลดคุณค่าของตนเองลงไป จนมีสภาพคล้ายเครื่องจักร ดังเช่นพวกช่างไฟในห้องเค็มเชื้อเพลิง แม้แต่เสียงพูดก็แปรสภาพไปคล้ายเสียงของเครื่องจักร ...The chorused word has a brazen metallic quality as if their throats were phonograph horns...(O' Neill. 1937 : 190)

สภาพของห้องทำงานที่ลึกลับเต็มไปด้วยฝุ่นดำนหิน และความร้อนจากเตาเชื้อเพลิง ทำให้ห้องเค็มเชื้อเพลิงมีสภาพเป็น "นรก" มากกว่าที่จะเป็นที่ทำงานของมนุษย์ แต่สำหรับมนุษย์บางคน เช่นแยงค์สถานที่นี่เป็นทั้งที่ทำงานและบ้านที่ซุกหัวนอน โอ'นีลเหมือนกับจะบอกวามมนุษย์ในยุคใหม่ เหมือนกับคคนนรกทั้งเป็น ดังที่ลองบอกเราว่า...Yank 'ere is right. 'E says this 'ere stinkin' ship is our 'ome. And 'e says as 'ome is 'ell. And 'e's right! This is 'ell. We lives in 'ell, Comrades—and right enough we'll die in it. ... (O' Neill. 1937 : 191 - 192)

การทำงานอยู่ท่ามกลางฝุ่นดำนหิน และการกัมตัวตลอดเวลาทำให้มนุษย์มีสภาพไม่ต่างไปจากลิงที่ถูกขังอยู่ในกรงตามสายตาของแพคดี ของเสียที่ถ่ายออกมาจากเครื่องจักรทำให้ธรรมชาติอันสวยงามและอากาศที่บริสุทธิ์ต้องสูญเสียไป

...black smoke from the funnels smudging the sea, smudging the decks—the bloody engines pounding and throbbing and shaking—wid divil a sight of sun or a breath of clean air—choking our lungs

wid coal dust—breaking our backs and hearts in the hell of the
 stokehole—feeding the bloody furnace—feeding our lives along
 wid the coal, I'm thinking—caged in by steel from a sight of the
 sky like bloody apes in the Zoo!

(O' Neill. 1937 : 196)

สังคมยุคใหม่ประกอบไปด้วยบุคคลหลายประเภทเช่นแพคคี ซึ่งผู้ยกยัดตนเองไว้กับอดีต และ
 กร่ำครวญถึงวันคืนเก่า ๆ ในอดีต ที่มนุษย์ยังมีชีวิตอยู่ท่ามกลางธรรมชาติอันบริสุทธิ์และสวยงาม
 ลองมองปัญหาในสังคมปัจจุบันว่ามาจากความขัดแย้งระหว่างชนชั้น และพยายามปลุกคนอื่นให้มีความรู้
 สึกเช่นเดียวกับตน ส่วนแยงค์กลับมีความภูมิใจในตนเองจากความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งในสังคมยุคใหม่
 เนื่องจากพลังอันแข็งแกร่งที่ทำให้เครื่องจักรเคลื่อนที่ไปได้ ในขณะที่คนอื่น ๆ มีความรู้สึกที่ต้องตก
 เป็นทาสของเครื่องจักร เช่น แพคคี และลอง ส่วนแยงค์กลับมีความรู้สึกที่ตนเองเป็นนายของ
 เครื่องจักร และอยู่ในฐานะของพันเฟืองที่ทำให้สังคมก้าวหน้าต่อไปได้ น่าสังเกตที่ว่าแพคคีและ
 ลองกลับไม่ถูกทำลาย แต่แยงค์ซึ่งมีความรู้สึกที่ตนเองเป็นเหล็กกล้า และเป็นเครื่องจักรกลับถูก
 ทำลายในที่สุด

โอ'เนลล์แสดงให้เห็นความโลภของมนุษย์โดยผ่านตระกูลคักลาสของมิลเครค ผู้มีบิคาเป็นถึง
 ประธานบริษัทเดินเรือซึ่งแยงค์และเพื่อน ๆ ทำงานอยู่ นอกจากนั้นบิคาของมิลเครคยังเป็นเจ้าของ
 กิจการผลิตเหล็กกล้ากว่าครึ่งหนึ่งของโลกด้วย จากการสืบทราบของลองทำให้ทราบว่

... 'Er old man's a bleedin' millionaire, a bloody Capitalist!
 'E's got enuf bloody gold to sink this bleedin' ship! 'E makes
 arf the bloody steel in the world! 'E owns this bloody boat! And
 you and me, Comrades, we're 'is slaves!

(O' Neill. 1937 : 217 - 218)

มิลเครคจึงมีชีวิตความเป็นอยู่ที่แตกต่างจากแยงก์ ลอง และแพคคี โดยสิ้นเชิง โดยเฉพาะชีวิตบนเรือสำราญลำนั้น ในขณะที่แยงก์ ลอง และแพคคี ต้องเป็นกรรมกรที่มีสภาพเยี่ยงสัตว์ป่าภายในกรงขังที่ใต้ห้องเรือ มิลเครคกลับมีสภาพเหมือนนางพญาในซุคชาวบริสุทธ์บนคาคฟ้า ในขณะที่สภาพใต้ห้องเรือเปรียบดั่งนรก ความที่ลองบอก คาคฟ้าเรือจึงเปรียบเสมือนสวรรค์ ชีวิตที่อยู่ท่ามกลางเครื่องจักรมาโดยตลอด ทำให้มิลเครคไม่ชอบธรรมชาติ การอยู่ท่ามกลางความมั่งคั่งจนเคยชิน ทำให้มิลเครคเกิดความเบื่อ มิลเครคจึงหาความสุขด้วยการไปดูสภาพของคนที่ยากจนกว่า จนพ่อของเธอต้องคอยจ้างนักสืบไว้คอยคุ้มกัน ตามที่ป่าของเธอบอก ...We will hire an army of detectives and you may investigate everything—they allow you to see... (O' Neill. 1937 : 203)

ป่าของมิลเครค ซึ่งเป็นที่เลี้ยงที่ใกล้ชิดกับมิลเครคตลอดเวลา รู้ดีว่ามิลเครคชอบวางท่าเพื่อปกปิดความแท้จริงของตนเองไว้ดังที่เธอบอกมิลเครค ...Be as artificial as you are, I advise... (O' Neill. 1937 : 204)

มิลเครคได้ใช้อำนาจของพ่อเธอในฐานะประธานของบริษัทเดินเรือสำราญนี้ เพื่อเข้าไปดูการทำงานของช่างไฟใต้ห้องเรือเพียงเพราะว่า ...It will be fun to put it to the test... (O' Neill. 1937 : 205)

เมื่อวิศวกรคนที่สองแนะนำให้มิลเครคเปลี่ยนชุดขาวออกก่อนที่จะลงไปยังห้องเติมเชื้อเพลิง เพราะชุดขาวนั้นอาจจะสกปรกได้ มิลเครคปฏิเสธด้วยการแสดงความมั่งคั่งและความฟุ่มเฟือยของตนเองออกมาโดยบอกว่า ...I have fifty dresses like this. I will throw this one into the sea when I come back. That ought to wash it clean, don't you think?... (O' Neill. 1937 : 207)

มิลเครคเปรียบเสมือนคนรวยโดยทั่ว ๆ ไปที่ภูมิใจในความมั่งคั่งของตนเอง และคิดว่า

เงินนั้นสามารถจะปกปิดข้อตำหนิในตัวของคนได้ ดังตอนที่ข้าของเธอว่าเธอเป็นคนชอบวางท่า และมิลเคเรคก็ตอบกลับไปว่า ...You are right. But would that my millions were not so anemically chaste!... (O' Neill. 1937 : 208)

การลงมาที่ห้อง เติม เชื้อเพลิงของมิลเคเรคนั้นเหมือนกับโลกของแยงก์ที่ถูกรุกรานจากบุคคลภายนอก แยงก์จึงเปรียบเสมือนสัตว์ที่ต้องต่อสู้เพื่อป้องกันโลกที่ตนเองมีส่วนร่วม เสี่ยงนกหวีดสัญญาณทำให้แยงก์โกรธที่ถูกขัดจังหวะการทำงาน แยงก์กล่าวคำพรูสวาทอันแสดงออกถึงความเสื่อมศรัทธาในศาสนาของตนออกมาด้วย ...Yuh lousy, stinkin', yellow mut of a Catholic-moiderin' bastard! Come down and I'll moider yuh!... (O' Neill. 1937 : 213)

เมื่อมิลเคเรคและแยงก์เผชิญหน้ากัน ร่างที่เต็มไปด้วยฝุ่นดำนหิน รูปร่างที่ใหญ่โต และใบหน้าที่คู่นของแยงก์ทำให้มิลเคเรคต้องร้องด้วยความตกใจกลัวว่า "Oh, the filthy beast!" ("เจ้าสัตว์โสมม") คำพูดนี้เองที่ทำให้แยงก์ทาสว่าง และเข้าใจถึงฐานะที่แท้จริงของตนเอง แยงก์เริ่มตระหนักว่าตนเองไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของสังคมดังที่เคยคิด โลกไม่ได้เป็นของตนเองและเพื่อนร่วมอาชีพที่ทำให้เรื่อลำนั่นแล่นไปได้ แต่ในสายตาของมนุษย์กลุ่มหนึ่งเช่นคนรวยอย่างมิลเคเรคกลับมองเห็นคนเป็นเพียง "สัตว์สกปรก" หรือ "เจ้าลิงชน" โอ'เนลล์แสดงให้เห็นถึงการมองภาพคนจนตามสายตาของคนรวยซึ่งเห็นคนจนเป็นเพียงแค่อัตว์เท่านั้น

ก่อนที่มิลเคเรคจะลงมายังห้องใต้ห้องเรือ แยงก์ยังเป็นที่ยอมรับของทุกคนในห้องเติมเชื้อเพลิง แต่เมื่อมิลเคเรคลงมาที่ห้องเติมเชื้อเพลิงและจากไปพร้อมกับทิ้งถ้อยคำดูถูกไว้ให้แยงก์คิด แยงก์จึงเริ่มไม่เป็นที่ยอมรับของทุกคนในห้องนั้น เพราะแยงก์เริ่มทำตัวผิดไปจากคนอื่น เช่นไม่ยอมอาบน้ำ เอาแต่นั่งคิด และแยกตัวออกจากคนอื่น ช่างไฟทุกคนจึงเริ่มรังเกียจแยงก์

Give yer the bleedin' itch, that's wot.

It makes spots on you—like a leopard.

Like a piebald nigger, you mean.

Better wash up, Yank.

(O' Neill. 1937 : 216)

แสดงให้เห็นถึงอิทธิพลจากถ้อยคำดูถูกของมิลเดรดอันมีผลทำให้แองก์ได้รู้ความจริงว่าที่จริงตนเองไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของสังคมดังที่เคยคิด แม้แต่ในหมู่กรรมกรคือช่างไฟด้วยกัน แองก์เริ่มเหมือนเสือคาบที่ถูกชัง จุดสีคำอันแสดงถึงความไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งในสังคมได้ปรากฏออกมาให้เห็นอย่างชัดเจน นำสังเกตที่ว่ามิลเดรดก็เปรียบตนเองเป็นเสือคาบเหมือนกัน แต่จุดสีคำเปรียบเสมือนความมั่งคั่งของตัวเอง มิลเดรดกล่าวว่า การที่เธอບ่ถึงความมั่งคั่งของตนเองจึงเหมือนกับเสือคาบที่บ่ถึงจุดบนตัวของมัน แต่สำหรับแองก์จุดสีคำกลับหมายถึงตัวของเขาเอง ซึ่งปรากฏเด่นชัด และไม่มีวันที่จะกลมกลืนกับสีเหลืองอันเป็นสีพื้นบนตัวเสือคาบซึ่งเปรียบเสมือนสังคมที่แวดล้อมตัวของแองก์อยู่ โอ'เนลล์แสดงให้เห็นว่าในสังคมยุคใหม่นั้น คนรวยและคนจนตกอยู่ในสภาพเดียวกัน นั่นคือในขณะที่คนจนไม่สามารถจะหาความเป็นส่วนหนึ่งในสังคมให้แก่ตนได้ คนรวยก็ไม่สามารถจะหาความพึงพอใจจากการเป็นส่วนหนึ่งในสังคมได้ เช่นเดียวกัน

เมื่อลองหาแองก์มาที่ฟิรส์แอฟพะนิว อันเป็นย่านของคนรวย โอ'เนลล์ได้แสดงให้เห็นความแตกต่างระหว่างสิ่งแวดล้อมภายในเมืองกับตัวของแองก์ไว้อย่างชัดเจน นั่นก็คือความสะอาดและเป็นระเบียบของตัวเมืองกับความสกปรกภายในตัวของแองก์ อันแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างมนุษย์กับสังคมยุคใหม่ และความล้มเหลวของมนุษย์ในการปรับตัวให้เข้ากับสังคมยุคใหม่ นอกจากนี้ โอ'เนลล์ยังแสดงให้เห็นว่าความงามอันเป็นพื้นฐานของตัวเมืองนั้น ต้องสูญเสียไปเนื่องจากการประดับเพื่อจุดมุ่งหมายทางการค้า ความงามที่เกิดจากการตกแต่งนี้จึงขัดกับธรรมชาติอันได้แก่แสงแดดที่สาดส่องถนนอยู่ในเวลานั้น ...The general effect is of a background of magnificence cheapened and made grotesque by commercialism, a background in tawdry disharmony with the clear light and sunshine on the street

itself... (O' Neill. 1937 : 225)

วันที่ลองพาแยงค์เข้าไปในเมืองนั้นเป็นวันอาทิตย์ พวกคนรวยกำลังเข้าไปอยู่ในโบสถ์เพื่อปฏิบัติกิจทางศาสนา ในสายตาของลอง การปฏิบัติกิจทางศาสนาของคนพวกนี้ก็ถือว่าเป็นธุรกิจเช่นกัน เพราะว่าพวกเขาเข้าไปเพื่อขอให้พระเจ้าประทานเงินให้พวกตนมากขึ้น ...In church, blarst 'em! Arskin' Jesus to give 'em more money... (O' Neill. 1937 : 226)

นอกจากจะชอบสะสมเครื่องประดับอันเป็นวัตถุราคาแพง ซึ่งบางชิ้นสามารถนำเงินไปซื้ออาหารเลี้ยงคนจนได้เป็นปีแล้ว พวกคนรวยยังเห็นชีวิตเป็นของเล่น เช่น การใช้เครื่องประดับที่ทำจากขนลิง อันเกิดจากการฆ่าลิงเพื่อเอาหนังและขน เพราะฉะนั้นการซื้อขนลิงจึงเหมือนกับการซื้อชีวิตและวิญญาณของลิง โดยไม่คำนึงถึงความทุกข์ทรมานของลิงเหล่านั้น ...They wouldn't bloody well pay that for a 'airy ape's skin—no, nor for the 'ole livin' ape with all 'is 'ead, and body, and soul thrown in!... (O' Neill. 1937 : 230)

โอ'Neill แสดงให้เห็นผลของการบูชาเครื่องจักร และการนิยมวัตถุไว้อย่างชัดเจนในฉากที่ห้า อันเป็นฉากที่ลองพาแยงค์มาคู่กันอันเป็นที่อยู่ของพวก "นายทุน" การมีชีวิตอยู่ท่ามกลางเครื่องจักรและการแข่งขันกันทางด้านวัตถุ เช่น การแต่งกาย และเครื่องประดับ ฯลฯ ทำให้ผู้คนในเมืองมีรูปร่างคล้าย ๆ กัน แม้แต่กิริยาอาการและท่าทางก็คล้ายหุ่นยนต์ ...A procession of gaudy marionettes, yet with something of the relentless horror of Frankenstein monsters in their detached, mechanical unawareness... (O' Neill. 1937 : 231)

เนื่องจากความภูมิใจในผลกำลังอันประจักษ์ชัดป่าของตน พร้อมทั้งความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งใน

สังคมยุคใหม่เหนือพวก "คนรวย" ทำให้แยงก์ห้าหายชาวเมือง เพื่อหวังให้ชาวเมืองต่อสู้กับคน
 ค้ายกำลัง แต่ชาวเมืองทุกคนไม่สนใจแยงก์ โอ'เนลล์แสดงให้เห็นอิทธิพลของลัทธิวัตถุนิยมไว้อย่าง
 ชัดเจน การบูชาวัตถุทำให้ชาวเมืองสนใจแต่เฉพาะธุรกิจอันจะนำผลประโยชน์มาสู่ตนเองทางด้าน
 วัตถุ ทุกคนจึงสนใจเฉพาะธุรกิจของตนโดยไม่สนใจต่อสิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ อันจะทำให้ทุกคนเสีย
 เวลาไปโดยเปล่าประโยชน์ เช่นความสนใจต่อการก่อตัวของแยงก์ ธุรกิจทำให้ชาวเมืองเร่งรีบ
 ปฏิบัติกิจเหมือนกับเครื่องจักรที่ไร้ชีวิต ดังเช่นชายชาวเมืองคนหนึ่งที่ได้รับขึ้นรถประจำทางจนกระทั่ง
 วิ่งชนแยงก์ เมื่อถูกแยงก์ชกหน้าชายผู้นั้นกลับกล่าวคำขอโทษแยงก์ และพอรู้ว่าตนเองต้องพลาดรถ
 ประจำทางเนื่องจากการถูกชกก่อนครั้งนี้ ชายผู้นั้นกลับโกรธมากที่ถูกทำให้ล่าช้า เขาจึงตะโกนให้
 ตำรวจจับแยงก์ด้วยสาเหตุนี้เอง... Many police whistles shrill out on the instant
 and a whole platoon of policemen rush in on YANK from all sides...
 (O' Neill. 1937 : 235)

ภายในคุกอันเป็นที่คุมขังแยงก์ โอ'เนลล์ได้เผยให้เห็นสภาพจิตใจอันทุกข์ทรมานของแยงก์
 ความรู้สึกอันรุนแรงภายในจิตใจทำให้แยงก์เกิดอาการถอยกลับ (Regression) ไปสู่พฤติกรรม
 ในอดีตอันเป็นกำเนิดแห่งเผ่าพันธุ์มนุษย์ แยงก์คิดว่าคุณนั้นคือ กรงขังสัตว์ และตนเองได้กลายเป็น
 "a hairy ape" ("ลิงชน") ที่ถูกขังอยู่ในกรงซึ่งห่างจากเหล็กกล้านั้น... Steel. Dis is
 de Zoo, huh?... (O' Neill. 1937 : 236)

กลวิธีของโอ'เนลล์เกี่ยวกับอาการถอยกลับทางจิตของแยงก์ชี้ให้เห็นผลจากการบูชาเครื่อง
 จักร และวัตถุ และการใช้จำนวนของเครื่องจักรและวัตถุในการตัดสินคุณค่าของมนุษย์ มนุษย์ใน
 ยุคใหม่ต้องลบลบภาพและคุณค่าของตนเองลง ทุกคนต่างหันมาสนใจและให้ความสำคัญกับเครื่อง
 จักรและวัตถุโดยไม่คำนึงถึงจิตใจ และความรู้สึกของมนุษย์ด้วยกัน ความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งในสังคม
 ของมนุษย์ต้องหมดไป มนุษย์จึงหวนกลับไปสู่พฤติกรรมอันป่าเถื่อนในอดีต เมื่อครั้งที่พลกำลังเป็นที่
 ยอมรับในหมู่มนุษย์ สังคมในยุคใหม่ทำให้มนุษย์ต้องหลงทาง และหาจุดยืนของตนเองไม่พบ เหมือน
 ดังเช่นแยงก์ที่ต้องสูญเสียความเชื่อมั่นในตนเองเกี่ยวกับความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของสังคมไปจนหมดสิ้น

เนื่องจากความรู้สึกที่มนุษย์ด้วยกันมองเห็นตนเองเป็นสัตว์ป่า และไม่ยอมรับคนในฐานะมนุษย์
 ในสังคมคนหนึ่ง จิตใจของแองก์จึงต้องถอยออกจากสังคมมนุษย์ไปสู่ความเป็นสัตว์ป่าดังที่ถูกประนาม
 จากวิชาสังคมวิทยา (Sociology) ที่เคยศึกษามาทำให้ทราบว่ามนุษย์เรานั้นเป็น
 "สัตว์สังคม" นั่นคือมนุษย์ไม่สามารถจะอยู่คนเดียวความลำพังได้ มนุษย์จำเป็นต้องอยู่ร่วมกันตั้งแต่
 สองคนขึ้นไป จึงทำให้เกิดระบบสังคมขึ้น เช่นเดียวกับแองก์เมื่อสังคมของคนรวยไม่ยอมรับคน
 เมื่อออกจากคุกแองก์จึงตรงไปที่สมาคมคนงานในวงการอุตสาหกรรมเพราะคิดว่าบุคคลในสมาคม
 นั้นคงจะยอมรับคนเป็นสมาชิก และคงจะสนับสนุนตนในการแก้แค้นตระกูลคักลาสของมิลเดรด
 คำพูดหวานของแองก์ทำให้เลขานุการของสมาคมนั้นไม่ไว้ใจแองก์ จึงแสรังถามเพื่อจับจุ่มงหมายใน
 การสมัครเป็นสมาชิกของแองก์... You mean change the unequal conditions of
 society by legitimate direct action—or with dynamite?... (O' Neill.
 1937 : 250)

แองก์จึงเปิดเผยความรู้สึกที่แท้จริงออกมา นั่นคือความรู้สึกแค้นเคือง และความคิดที่จะ
 ทำลายสิ่งแวดล้อมในสังคมยุคใหม่ทั้งหมด... Dynamite! Blow it offen de oith — steel
 — all de cages — all de factories, steamers, buildings, jails — de
 Steel Trust and all dat makes it go... (O' Neill. 1937 : 250)

สำหรับแองก์สิ่งดังที่กล่าวถึงทั้งหมดถือว่าเป็น "all de dope" คือสิ่งมอมเมา ที่คนรวย
 หลงใหลและเพียรสะสม เพื่อแสดงให้เห็นความมั่งคั่งของตนเอง จนทำให้คนรวยเหล่านั้นล้มคุณค่า
 ของมนุษย์ด้วยกัน โดยเฉพาะคนจน เช่น แองก์ที่ตกเป็นทาสแรงงาน ของตระกูลคักลาส และต้องมี
 สภาพเป็นสัตว์ในสายตาของคนรวย เช่นคนในตระกูลนี้

โอ'เนลล์เยาะเย้ยการเปิดเผยความรู้สึกที่เป็นจริงต่อพวกคนรวยของแองก์โดยทำให้
 เลขานุการของสมาคมนั้นคิดว่าแองก์มาจาก "the Secret Service" ("องค์การลับ") และ
 เป็น "dirty spy" ("สายลับสกปรก") ที่จ้องจะจับผิดสมาคมของตน เลขานุการผู้นั้นจึงสั่ง
 ให้สมาชิกจับแองก์โยนออกจากสมาคมเหมือนกับวัตถุที่ไม่มีค่า จากสถานการณ์นี้แสดงให้เห็นว่า

ในสังคมยุคใหม่นั้น มนุษย์ไม่ไว้ใจซึ่งกันและกัน มนุษย์มักจะมองกันในแง่ร้าย และปราศจากความ
เข้าใจ และเห็นใจซึ่งกันและกัน อันเป็นผลมาจากการแข่งขันกันทางด้านวัตถุนั้นเอง

จากสถานการณ์นี้ โอ'เนลล์ได้แสดงให้เห็นสภาพของผู้น้อยและชนผู้ใช้แรงงานในสังคม
ยุคใหม่ การกดขี่ทางด้านแรงงาน ความทุกข์ยาก และความไม่เสมอภาคทางสังคมอันมีผลทำให้
คนจนหรือผู้น้อยเหล่านี้มีจิตใจเสื่อมลง ดังเช่นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับแยงค์ และผลที่ตามมาในโอกาส
เดียวกัน ความโลภและการไขว่คว้าหาความมั่งคั่งของพวกคนรวยหรือนายทุน ก็ทำให้บุคคลเหล่านี้
ขาดคุณธรรม และมุ่งหาผลกำไรจากการทำการค้าและการอุตสาหกรรมโดยไม่คำนึงถึงความทุกข์ยาก
ของพวกกรรมกร ดังที่แยงค์พูดว่า ...Cut out an hour offen de job a day and make
me happy! Gimme a dollar more a day and make me happy! Tree square a
day, and cauliflowers in de front yard—ekal rights -... (O' Neill.
1937 : 252)

โอ'เนลล์ชี้ให้เห็นว่า สังคมยุคใหม่ทำให้มนุษย์หมดความมั่นใจในสภาพของตนเอง โดยเฉพาะ
ความมั่นใจในความเป็นมนุษย์คนหนึ่งในสังคม เนื่องจากมนุษย์ตัดสินคุณค่าของกันและกันจากรูปร่าง
ภายนอก ดังเช่นที่มิลเดรดมองเห็นแยงค์เป็นสัตว์ป่า และพวกคนเมืองที่ไม่มีใครให้ความสนใจ
แยงค์ ตลอดจนการปฏิเสธที่จะรับแยงค์ เข้าเป็นสมาชิกของสมาคม I.W.W. ทั้งหมดมีผลทำให้แยงค์
ไม่สามารถจะทนอยู่ในสังคมมนุษย์ได้อีกต่อไป การไม่ยอมรับของมนุษย์ในสังคม ทำให้แยงค์รู้สึก
ว่าตนเองจะเป็นสิ่งจริงตามที่คิดว่าตัวเองถูกประนามมาโดยตลอด สิ่งกอริลลาจึงเป็นสิ่งมีชีวิต
อันคับสุกหายที่แยงค์ต้องการผูกมิตรด้วย แยงค์สำนึกด้วยความขมขื่นที่ลึงตัวนั้น ก็ถูกขังอยู่ในกรง
เหล็กกล้าอันเป็นผลผลิตของพวกนายทุน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าลึงตัวนั้นไม่ได้รับการยอมรับจากสังคม
มนุษย์เช่นเดียวกับตน แต่ลึงโชคที่ว่ามันไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของสังคมมนุษย์ การที่มนุษย์ไม่ยอมรับ
มันจึงไม่น่าจะต้องเสียใจแต่อย่างใด แต่สำหรับแยงค์ เขาเองเป็นส่วนหนึ่งของสังคมมนุษย์ แต่
มนุษย์ด้วยกันกลับไม่ยอมรับเขา แยงค์จึงรู้สึกผิดหวังและทุกข์ทรมานใจเป็นอย่างมาก ...Sure!
Dat 's de way it hits me, too. On'y yuh 're lucky, see? Yuh don't belong

wit 'em and yuh know it. But me, I belong wit em—but I don't, see?
Dey don't belong wit me, dat's what, Get me?... (O' Neill. 1937 : 257)

โอ'เนลล์ชี้ให้เห็นว่ามนุษย์ทุกคนอยู่ใต้วัยความเพ้อฝัน (Dope dream) เพราะความเพ้อฝันเป็นเครื่องหล่อเลี้ยงจิตใจมนุษย์ ความเพ้อฝันสร้างความหวังซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้มนุษย์เกิดความมานะและพยายามคั่ง เช่น ลิงกอริลลาตัวนั้นในความรู้สึกของแยงก์ ที่อาจนั่งฝันถึงอดีตถึงป่าอันเขียวชอุ่ม ซึ่งไม่มีมนุษย์คนใดจะเป็นส่วนหนึ่งของสถานที่นั้นได้ นอกจากตัวมันเอง ลิงจึงอาจมีความสุขอยู่กับความเพ้อฝันแบบลม ๆ แล้ง ๆ นั้น ตามที่แยงก์กคิด ... Youse can sit and dope dream in de past, green woods, de jungle and de rest of it. Den yuh belong and dey don't... (O' Neill. 1937 : 257)

ลิงตัวนั้นโชคดียิ่งเมื่อคิดให้คิดถึง แต่สำหรับมนุษย์ในยุคใหม่ ทุกคนไม่มีโอกาสจะได้นั่งฝันถึงอดีต หรืออนาคต นอกจากปัจจุบันอันแสนจะขมขื่น เพราะสภาพแวดล้อมของสังคมปัจจุบันไม่อำนวยให้มนุษย์มีวแต่นั่งฝันถึงอดีตและอนาคตได้ นอกจากการคิดด้วยความไม่มั่นใจในสภาพและชะตากรรมของตนเองต่อความเป็นไปของสังคมปัจจุบัน โอ'เนลล์ต้องการชี้ให้เห็นว่าระหว่างลิงกับมนุษย์นั้น ลิงโชคดีกว่ามนุษย์ตรงที่ลิงนั้นถึงแม้ว่ามันจะทำทำคิดเหมือนกับมนุษย์แต่มันก็ไม่สามารถที่จะคิดได้ และพูดไม่ได้เช่นกัน เพราะฉะนั้นการที่มันไม่ได้รับการยอมรับในสังคมมนุษย์จึงถือว่าเป็นของธรรมดา และในฐานะที่มันเป็นลิงมันย่อมไม่ต้องการเป็นส่วนหนึ่งของสังคมมนุษย์ แต่มนุษย์นั้นสามารถที่จะคิด และพูดสื่อสารกับมนุษย์ด้วยกันได้ และยังอยู่ในเผ่าพันธุ์เดียวกัน แต่กลับไม่ได้รับการยอมรับจากมนุษย์ด้วยกัน สิ่งนี้นำมาสู่ความทุกข์ทรมานใจคั่งที่แยงก์ประสบอยู่ ... Sure, you're de best off! Yuh can't tink, can yuh? Yuh can't talk neider. But I kin make a bluff at talkin' and tinkin'— a'most git away wit it—a'most!—and dat's where de joker comes in... (O' Neill. 1937 : 258)

โอ'เนลล์ชี้ให้เห็นว่ามนุษย์นั้นแสวงหาตนเองและต้องการให้ผู้อื่นในสังคมยอมรับตน สังคมยุคใหม่ทำให้มนุษย์แบ่งระดับกันโดยการใช้อัตถุและความมั่งคั่งเป็นเครื่องตัดสิน มนุษย์ที่ไร้ความมั่งคั่ง เช่น แยกจ์จึงถูไรรู้ค่า สำหรับโอ'เนลล์มนุษย์ในยุคใหม่ทุกคนต่างไร้ค่า เนื่องจากการไม่เป็นตัวของตัวเอง ทุกคนต่างคิดยึดอยู่กับวัตถุและเครื่องจักรกล มนุษย์ต่างต้องการให้คนอื่นยอมรับตน แต่ตัวเองกลับใจแคบ และไม่ยอมรับผู้อื่น มนุษย์บูชาวัตถุที่ไร้ชีวิตแต่กลับเห็นสิ่งมีชีวิตเป็นสิ่งบันเทิงคั่งเช่น การจับลิงกอริลลามาชังไว้ในกรงเพื่อถูเล่น ...Are you game? Dey've looked at youse, ain't dey—in a cage? Wanter get even? Wanter wind up like a sport 'stead of croakin'slow in dere? ... (O' Neill. 1937 : 258)

น่าเยาะเย้ยและน่าสมเพชที่แยงก์ต้องมาหาความเป็นเพื่อนและความเป็นพี่น้องจากลิงตัวนั้น แสดงให้เห็นความสิ้นหวังที่จะเป็นส่วนหนึ่งของสังคมมนุษย์ แยงก์เรียกลิงตัวนั้นด้วยความจริงจังว่า "Come on, Brother" ("มาเถอะที่ชาย") แต่สัตว์เคร่งจานอย่างลิงกอริลลา ไม่อาจเข้าใจความหมายที่แท้จริงของคำพูดนั้นได้ แทนที่จะได้รับมิตรภาพ แยงก์กลับถูกทำร้ายจนบาดเจ็บสาหัส สำนึกสุดท้ายของแยงก์ก่อนตายก็คือการถามพระเจ้าด้วยความสงสัยว่าตัวเองมาจากไหนกันแน่... Christ, where do I get off at? Where do I fit in?... (O' Neill. 1937 : 259)

ความตายของแยงก์คงไม่ทำให้เกิดความเห็นใจ นอกจากจะทำให้เกิดความสังเวช ผลที่เกิดกับแยงก์เป็นอุทาหรณ์ให้ทุกคนได้เห็นภัยที่มาพร้อมกับยุคใหม่ โอ'เนลล์เตือนให้ทุกคนตระหนักถึงคุณค่าของความเป็นมนุษย์ ไม่มีสถานที่ใดที่เหมาะสมกับมนุษย์ นอกจากสังคมของมนุษย์ด้วยกัน ความสุขที่แท้จริงของมนุษย์ไม่ได้อยู่ที่ทรัพย์สินสมบัติ แต่อยู่ที่ความเข้าใจอันดีซึ่งกันและกัน มนุษย์ควรจะใช้เครื่องจักร และวัตถุเป็นเครื่องมือที่จะนำไปสู่การกินที่อยู่ดีโดยถ้วนหน้า ความเจริญทางด้านวัตถุควรจะเป็นการควบคู่ไปกับการพัฒนาทางด้านจิตใจ นั่นก็คือการให้เกียรติและการเข้าใจซึ่งกันและกันในหมู่มนุษย์ ทุกคนควรกระจายการกินที่อยู่ดีไปโดยถ้วนหน้า และยอมรับกันเพื่อความ เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในสังคม โอ'เนลล์บอกเป็นนัยให้ทุกคนทำสิ่งดังกล่าวเพื่อความสงบสุขของทุกคน

ในอนาคต

ตัวละคร

ตัวละครของโอบีลีโดยทั่วไปค่อนข้างจะตรง สิ่งที่ตัวละครทุกคนมักจะเปิดเผยและเติมไปด้วยความจริงใจ ซึ่งบางครั้งทำให้ขาดความตื่นเต้น และเร้าใจไป ลักษณะของตัวละครเป็นพวกชอบต่อต้าน ชอบความรุนแรงและชอบเสปสุรา ตัวละครบางตัวชอบอุทิศตนหรือเสียสละโดยไร้เหตุผล บางทีพวกเขาก็เข้าใจในโศกนาฏกรรมของมนุษย์ เนื่องจากตัวเขาเองกำลังประสบอยู่ การตกต่ำของตัวละครไม่ได้ทำให้เกิดความสงสาร แต่กลับทำให้ผู้อ่านรู้สึกว่ามีโชคร้าย หรือรุนแรงเกินไป ความหายนะของตัวละครมาจากพลังทางจิตภายในที่รุนแรง ในโลกของโอบีลีทั้งหญิงและชายมักจะตกเป็นเหยื่อของกับดักที่มาจากความเจริญของสังคมยุคใหม่ นอกจากนั้นในการศึกษาทิวทัศน์ต่าง ๆ ทำให้ผู้วิจัยทราบว่าโอบีลีให้ความสนใจต่อวัฒนธรรมตะวันออกเนื่องมาจากความเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของสังคมในต้นคริสต์ศตวรรษที่ยี่สิบทำให้ชาวยุโรปและสหรัฐอเมริกา หันมาสนใจวัฒนธรรมตะวันออกอันทำให้เกิดความสงบทางใจมากกว่า โอบีลีให้ความสนใจต่อเทพเจ้าของศาสนาฮินดู (Hinduism) อย่างเช่น พระศิวะ (Shiva) เทพเจ้าแห่งการทำลาย พระพรหม (Brahma) พระเจ้าผู้สร้างโลก และพระวิษณุ (Vishnu) เทพเจ้าผู้คุ้มครอง ตัวละครของโอบีลีมักจะแสดงให้เห็นลักษณะที่มาจากเทพเจ้าทั้งสามองค์ดังกล่าว ในบทละครเรื่อง The Hairy Ape ตัวละครที่สำคัญมี แยงค์ แพคคี ลอง และ มิลเดรด ดังจะได้อภิปรายถึงต่อไป

แยงค์

แยงค์อยู่ในวัยประมาณกลางคน แยงค์เป็นคนที่รูปร่างใหญ่ ไหล่กว้าง หน้าตาคุ ออกเต็มไปด้วยขน เช่นเดียวกับคนงานทุกคนในห้องเติมเชื้อเพลิง แยงค์มีแขนยาวอันทรงพลัง คิ้วดำพาดอยู่เหนือดวงตาเล็ก ๆ ที่แสดงอาการขุ่นเคืองและคร่ำครวญอยู่ตลอดเวลา ถ้าเทียบกับคนงานทุกคนในห้องนั้น แยงค์เป็นคนที่ก้าวร้าวกว่า แข็งแรงกว่า และมีความมั่นใจในตนเองมากกว่าคนอื่น ๆ ทุกคนในห้องนั้นดูจะนับถือในพลังกำลังของแยงค์ ซึ่งเป็นการนับถือด้วยความหวาดกลัวมากกว่าแยงค์เป็น

บุคคลที่ชอบแสดงออก และมีความเป็นตัวของตัวเองมาก

โอ'เนลล์ได้จำลองแหยกมาจากบุคคลจริง ซึ่งมีอยู่ในสังคม แหยกเป็นตัวแทนของคริสทอลล์ เพื่อนกลาสีเรือของเขาเอง ซึ่งการฆ่าตัวตายของคริสทอลล์กลั่นแกล้งให้โอ'เนลล์เขียนบทละครเรื่อง The Hairy Ape ดังที่เอ่ยถึงมาแล้ว นอกจากนั้นแหยกยังเป็นตัวแทนของมนุษย์ทุกคนในสังคม ปัจจุบัน โดยเฉพาะบุคคลที่ล้มเหลวในการปรับตัวให้เข้ากับสังคมยุคใหม่ โอ'เนลล์ให้นิยามชีวิตของแหยกดังกล่าวเพื่อให้เข้าใจชีวิตในอีกแง่มุมหนึ่งตามที่เขาค้นพบการขึ้น แหยกเป็นคนที่เปิดเผยและตรงไปตรงมา สิ่งที่แหยกหุคเติมไปด้วยความจริงใจ นั่นคือสาเหตุที่ทำให้เขาไม่สามารถจะปรับตัวให้เข้ากับสังคมที่หลอกลวงของยุคใหม่ได้ เพราะสังคมยุคใหม่ตามที่โอ'เนลล์คิดมักเติมไปด้วยการเสแสร้งและไม่จริงใจ

แหยกเป็นตัวแทนของมนุษย์ทุกคนที่เกิดมาท่ามกลางความสับสนของสังคมยุคใหม่ ยุคที่มนุษย์ต่างเพื่อฝันและไขว่คว้าหาความแปลกใหม่ทางด้านวัตถุเพื่อสนองกิเลสและคตัหาของตนเอง ชีวิตของแหยกขาดความอบอุ่นเนื่องจากขาดพ่อแม่ที่จะคอยชี้แนะในทางที่ถูกต้องควร เขาหนีออกจากบ้านตั้งแต่ยังเป็นเด็ก สิ่งนี้แสดงให้เห็นว่าครอบครัวของเขาคงไม่ราบรื่น และพ่อแม่ของเขาคงให้ความอบอุ่นแก่เขาไม่เพียงพอ ด้วยเหตุผลดังกล่าว แหยกจึงมีปมอิจฉาอยู่ภายในจิตใจ เมื่อใครหุคถึงบ้าน และการกลับไปบ้าน แหยกจึงรู้สึกโกรธและไม่พอใจเสมอ

Shut up, yuh lousy boob! Where d'yuh get dat tripe? Home? Home, hell! I'll make a home for yuh! I'll knock yuh dead. Home! T'hell wit home! Where d'yuh get dat tripe? Dis is home, see? What d'yuh want wit home? I runned away from mine when I was a kid. On'y too glad to beat it, dat was me. Home was lickings for me, dat's all.

(O' Neill. 1937 : 191)

ชีวประวัติของโอ'เนลล์มีผลต่อชีวิตในวัยเยาว์ของแหยกในบทละครเรื่องนี้ จากการค้นคว้า

ทำให้ทราบว่าโอ 'นีลมีชีวิตในวัยเยาว์ที่ไม่ค่อยจะร่ำรวย บิดาซึ่งมีอาชีพเป็นนักแสดงพากรอบครัวไปตระเวนแสดงทั่วประเทศ "บ้าน" ที่แท้จริงของโอ 'นีลจึงไม่มี นอกจากโรงแรมและบนรถไฟเท่านั้น เนื่องจากการแสดงทำให้บิดาของโอ 'นีลไม่ค่อยมีเวลาให้กับครอบครัว ความกดดันในครอบครัวมีผลให้มารดาของโอ 'นีลต้องพึ่งยาเสพติด พี่ชายคนเดียวของเขาก็ติดเหล้าและยาเสพติดตั้งแต่วัยรุ่น และยังชักชวนโอ 'นีลให้ประพฤติตามแบบคนเสี้ยวก้าว เพราะฉะนั้นชีวิตในวัยเยาว์ของโอ 'นีลจึงสะท้อนมาสู่แง่คิดในบทละครเรื่องนี้ ครอบครัวเป็นที่พึ่งพิงและเป็นตัวชี้แนะเบื้องต้นของมนุษย์ เมื่อขาดครอบครัวชี้แนะจึงจำเป็นต้องดำเนินชีวิตแบบปราศจากจุดหมายปลายทาง

ชีวิตที่ลำบากตรากตรำทำให้จิตใจของแองก์แข็งกระด้าง โดยเฉพาะการทำงานภายในห้องเติมเชื้อเพลิงที่ต้องใช้ทั้งพลังกำลังและความอดทนมีผลทำให้จิตใจของแองก์ผิดไปจากธรรมชาติที่แท้จริงของผู้ชายโดยทั่วไป เช่นการที่แองก์ไม่สนใจผู้หญิง

...Goils waitin' for yuh, huh? Aw, hell! Dat's all tripe. Dey don't wait for no one. Dey'd double-cross yuh for a nickel. Dey're all tarts, get me? Treat 'em rough, dat's me. To hell wit 'em. Tarts, dat's what, de whole bunch of 'em.

(O' Neill. 1937 : 191)

สาเหตุดังกล่าวอาจเนื่องมาจากบุคลิกของแองก์ไม่เป็นที่พึงพอใจของผู้หญิงก็เป็นได้ เนื่องจากโอ 'นีลสร้างให้แองก์มีลักษณะครึ่งคนครึ่งสัตว์ แทนที่จะมีรูปร่างงดงามดั่งเช่นตัวเอกของเรื่องโดยทั่วไป ทั้งนี้ก็เพราะว่าโอ 'นีลต้องการแสดงให้เห็นบุคลิกของมนุษย์ที่แท้จริงในสังคมปัจจุบันโดยผ่านแองก์นั่นเอง อาจเป็นไปได้ที่โอ 'นีลไม่มีผู้หญิงคนใดสนใจแองก์ เขาเลยพาลเกลียดผู้หญิงทุกคน หรืออาจเพราะว่าชีวิตการทำงานภายในห้องเติมเชื้อเพลิงทำให้ขาดการสมาคมกับบุคคลภายนอก และงานที่หนักทำให้แองก์ไม่มีเวลาคิดถึงเรื่องผู้หญิงก็เป็นได้ แองก์จึงหาสิ่งทดแทน (Sublimation) โดยหันไปสนใจเครื่องจักร และถือเครื่องจักรเป็นตัวแทนของหญิงสาวที่ตนต้อง

รักและเอาใจใส่ พฤติกรรมทางเพศของแองก์จึงแสดงออกโดยการเฝ้าป้อนเชื้อเพลิงให้กับเตาเชื้อเพลิง เพื่อให้เครื่องจักรทำงานต่อไปได้ สิ่งนี้ให้ข้อคิดว่าถึงแม้แองก์จะมีร่างกายที่แข็งแรงเต็มไปด้วยพลังกำลัง แองก์ก็ไม่อาจเอาชนะหญิงสาวที่อ่อนแอได้ ตัวอย่างเห็นได้จากกาที่แองก์ต้องพ่ายแพ้แก้มิลเดรดในเวลาต่อมา แองก์อาจรู้ข้อนี้ดี เขาจึงทุ่มความสนใจไปที่เครื่องจักรแทนผู้หญิง กับผู้หญิงแองก์รู้ว่าตัวเองอาจตกเป็นทาสของหล่อน แต่กับเครื่องจักรแองก์รู้ว่าตัวเองเป็นนายและสามารถควบคุมมันได้โดยสมบูรณ์... 'Come on, youse guys! Git into de game! She's gittin' hungry! Pile some grub in her. Trow it into her belly! Come on now, all of youse! Open her up!...' (O' Neill. 1937 : 211)

ถึงแม้แองก์จะเป็นกรรมกรซึ่งถือว่าเป็นชนชั้นต่ำของสังคม แองก์ก็พอใจในสภาพของตนเอง เขาไม่ได้นึกถึงเรื่องของชั้นวรรณะหรือนึกถึงคนอื่นพวกหนึ่งที่เรียกกันว่าพวก "คนรวย" หรือพวก "นายทุน" ซึ่งมีชีวิตความเป็นอยู่ที่สุขสบายต่างจากกรรมกรที่ไต่ท้องเรือ แสดงให้เห็นถึงการยอมรับสภาพของตนเองของมนุษย์ในสังคมปัจจุบัน... De Cap'tlist class, huh? Aw nix on dat Salvation Army-Socialist bull... Aw g'wan! I've listened to lots of guys like you, see. Yuh' re all wrong... (O' Neill. 1937 : 192)

แองก์เป็นบุคคลที่มีความภูมิใจในตนเอง อันเป็นลักษณะพื้นฐานของมนุษย์ที่มักจะเข้าข้างตัวเอง ว่าตนเองหรือพรรคพวกของตนเก่งกว่าและดีกว่าผู้อื่น

...We're better men dan dey are, ain't we? Sure!

One of us guys could clean up de whole mob wit one mit.

Put one of 'em down here for on watch in de stokenole, what'd happen? Dey'd carry him off on a stretcher.

(O' Neill. 1937 : 193)

เหมือนกับบุคคลโดยทั่ว ๆ ไปในสังคมปัจจุบัน แยกมีความเพื่อผันเป็นของตนเอง แต่แยกไม่ได้เพื่อผันถึงความสวยงามหรือทรัพย์สินสมบัติ สิ่งที่แยกเพื่อผันถึงคือ การได้รับการยอมรับให้เป็นส่วนหนึ่งในสังคม สาเหตุของการแสวงหาตนเองของแยก เนื่องมาจากความรู้สึกเป็นปมด้อยในสังคมของตนเองเพราะตัวเขาเองอยู่ในฐานะของกรรมกร ซึ่งเป็นบุคคลชั้นต่ำในสังคมและการขาดครอบครัวอันจะนำความอบอุ่นมาสู่จิตใจของเขาได้ การอยู่ในสังคมแยก ๆ ภายใต้อังหรือ พร้อมทั้งเพื่อนกรรมกรที่คอยเติมเชื้อเพลิงให้ เรือลำนั้นทำให้แยกคิดว่าพวกตนมีความสำคัญที่ทำให้ เรือลำนั้นแล่นไปได้และพวกตนเป็นส่วนหนึ่งของสังคมยุคใหม่ ในขณะนี้เองที่ทำให้เราทราบว่าแยกเป็นบุคคลที่รักพวกห้อง เพราะเขาเพื่อแผ่ความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งในสังคมไปยังพวกเพื่อน ๆ ในกลุ่มด้วย...

Who makes dis old tub run? Ain't it us guys? Well den, we belong, don't we? We belong and dey don't. Dat's all... (O' Neill. 1937 : 193)

แยกเป็นบุคคลที่รักงานของตน และรับผิดชอบต่อหน้าที่ของตนด้วยความเต็มใจที่จะสังเกตได้จากคำพูดของแยกเมื่อกล่าวถึงงานของตนเอง ... Dis is a man's job, get me? It belongs... (O' Neill. 1937 : 193)

เนื่องจากความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของสังคมยุคใหม่ทำให้แยกมองโลกในมุมกลับ แยกคิดว่าคนรุ่นเก่า เช่น แพคตี้, กลัวเครื่องจักรและกลัวของเสียจากเครื่องจักร แต่สำหรับคนรุ่นใหม่ เช่นตน แยกคิดว่าตนเองเหนือกว่า เนื่องจากตนสามารถหายใจเอาควันจากเครื่องจักร และสามารถกลืนฝุ่นจากถ่านหินได้ แยกพูด เช่นนี้ เพื่อแสดงให้รู้ว่าตนเป็นส่วนหนึ่งของสังคมแห่งการใช้

เครื่องจักร ในขณะที่เพศที่ยังติดอยู่กับสังคมสมัยเก่า และไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของสังคมสมัยใหม่คั่ง
ที่คนเป็นอยู่

...De engines and de coal and de smoke and all de rest of it!

He can't breathe and swallow coal dust, but I kin, see? Dat's fresh
air for me! Dat's food for me! I'm new, get me? Hell in de
stokehole? Sure! It takes a man to work in hell. Hell, sure, dat's
my fav'rite climate. I eat it up! I git fat on it!

(O' Neill. 1937 : 198)

แยงก์คิดว่าตนเองคือ "เหล็กกล้า" ซึ่งอยู่เบื้องหลังงานผลิตของเครื่องจักรและอุตสาหกรรม
ต่าง ๆ แสดงให้เห็นการหลงตัวเองของแยงก์ ...I'm steel — steel — steel! I'm de
muscles in steel, de punch behind it!... (O' Neill. 1937 : 198)

ความภูมิใจในตนเองทำให้แยงก์ไม่สนใจใคร ช่างน่าเยาะเย้ยแยงก์ที่เขาคิดว่าสังคม
ใต้ห้องเรือคือโลกทั้งโลกที่ล้อมรอบตัวเขาอยู่ แยงก์จึงเหมือนกับ "กบในกะลาครอบ" และเขา
ภูมิใจในความเป็นหนึ่งภายในกะลาที่ครอบตนอยู่ ...To hell wit 'em all! And nix on
nobody else carin'. I kin care for myself, get me!... (O' Neill. 1937 :
200)

การพบกันระหว่างแยงก์และมิลเดรด ทำให้ชีวิตของแยงก์เปลี่ยนแปลงไป กล่าวได้ว่า
รูปร่างของแยงก์นำความหายนะมาสู่แยงก์ เพราะรูปร่างของเขาทำให้มิลเดรดตกใจ นอกจาก
รูปร่างของเขาจะเหมือนลิงแล้ว ท่าทางของเขายังเหมือนลิงอีกด้วย พร้อมทั้งท่าทางที่ดูร้ายทำให้
หญิงสาวเช่น มิลเดรดเกิดความหวาดกลัว ...he brandishes his shovel murderously

over his head in one hand, pounding on his chest, gorilla-like, with the other... (O' Neill. 1937 : 213)

เมื่อแยงค์หันมาเห็นมิลเดรด เขาคกดกลิ่งในความงามของมิลเดรด เนื่องจากแยงค์เกิดความเคยชินกับภาพหน้าเกลียดคนในหมู่ของพวกตน และไม่ึกฝันว่าจะได้พบผู้หญิงสวยในห้องเต็มเชื้อเพลิงที่แสนจะสกปรกเช่นนั้น...Mildred, like a white apparition in the full light from the open furnace doors. He glares into her eyes, turned to stone... (O' Neill. 1937 : 214)

แต่เมื่อมิลเดรดแสดงอาการเกลียดกลัว และกล่าวคำดูถูก ความประทับใจของแยงค์จึงกลายเป็นความเกลียดชัง... Mildred : Take me away! Oh, the filthy beast! Yank [He feels himself insulted in some unknown fashion in the very heart of his pride. He roars.] : God damn yuh!... (O' Neill. 1937 : 214)

คำพูดของมิลเดรดที่ว่า "the filthy beast" ทำให้แยงค์สูญเสียความเชื่อมั่นในตนเอง และความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของสังคมไปจนหมดสิ้น แยงค์จึงเริ่มทำตัวแปลกไปจากพวกเพื่อน ๆ เช่น ไม่ยอมล้างหน้า และอาบน้ำ จนเป็นที่ล้อเลียนของพวกเพื่อน ๆ

Yank feeda da fire, no feeda da face

Ha - ha

He ain't even washed hisself.

He's forgot.

Hey, Yank, you forgot to wash.

(O' Neill. 1937 : 215 - 216)

โอ'เนลล์กำกับให้แองก์นั่งคิดอยู่ในท่านักคิดคำนึงของโรแดง (Rodin's the thinker) อยู่บ่อยครั้งในท้องเรื่อง เริ่มตั้งแต่ในฉากแรกซึ่งแองก์ยังมีความภูมิใจในความเป็นส่วนหนึ่งในสังคมของตนอยู่ การนั่งคิดแสดงให้เห็นถึงความไม่มั่นใจในความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งในสังคมของตน ซึ่งแองก์คิดว่าความรู้สึกดังกล่าวอาจเป็นการหลอกหลวงตนเองก็ได้ ในฉากที่สี่ก็เช่นกัน เมื่อมิลเดรดทำให้แองก์หมดความเชื่อมั่นในตนเองในฐานะมนุษย์คนหนึ่งในสังคม แองก์ก็พยายามคิด แองก์อาจจะพยายามคิดว่าตนเองเป็นอะไรกันแน่ในสังคมยุคใหม่นี้ จากพฤติกรรมของแองก์ โอ'เนลล์ชี้ให้เห็นว่าสังคมยุคใหม่มีแต่ความไม่แน่นอน และมนุษย์ไม่อาจหาความสงบทางใจได้ในสังคมที่ทันสมัยนี้ มนุษย์จึงต้องพยายามคิดถึงสถานภาพที่แท้จริงของตนในสังคม เช่นที่แองก์พยายามคิด ...Can't you see I'm tryin' to tink?... (O' Neill. 1937 : 216)

การเผชิญหน้ากันระหว่างมิลเดรดและแองก์ที่ผ่านไปทำให้แพคตี้ล้อแองก์ว่า เขาตกหลุมรักมิลเดรด แต่แองก์ปฏิเสธ สันนิษฐานได้ว่า เมื่อแรกเห็นมิลเดรดแองก์อาจจะตกหลุมรักทันทีก็ได้ แต่ถ้อยคำอุกุกที่ว่า "เจ้าลิงโสมม" ของมิลเดรดต่อหน้าวิศวกรและช่างไฟคนอื่น ๆ ทำให้แองก์เกิดความอาย ความรักของแองก์จึงกลับกลายเป็นความเกลียดในที่สุด ...Love, hell! Hate, dat's what. I've fallen in hate, get me? ... (O' Neill. 1937 : 217)

คำพูดของช่างไฟคนอื่น ๆ โดยเฉพาะแพคตี้ มีผลทำให้แองก์โกรธแค้นมิลเดรด และคิดว่าตนเองถูกสบประมาทอย่างรุนแรง ที่จริงมิลเดรดอุทานว่า "the filthy beast" แต่แพคตี้กลับบอกแองก์ว่ามิลเดรดคงนึกว่าแองก์เป็น "a hairy ape" ("เจ้าลิงขน") ที่หนีมาจากสวนสัตว์... Sure, 'twas as if she'd seen a great hairy ape escaped from the Zoo! ... (O' Neill. 1937 : 220)

ถึงแม้แพคตี้จะยืนยันต่อมาว่ามิลเดรดไม่ได้พูดคำว่า "a hairy ape" ออกมา แต่สายตาของเธอที่มองดูแองก์บอกความหมายเช่นนั้น แองก์เกิดความฝังใจโดยไร้เหตุผลว่า มิลเดรด จงใจ

ว่าตนเองเป็น "เจ้าลิงชน" พร้อมทั้งคำพูดของเพื่อน ๆ ช่างไฟที่ว่า ตนเป็นที่หวาดกลัวของมิลเดรด ทำให้แองคีย์ยิ่งเพิ่มความโกรธแค้นมากขึ้นที่ตนเองถูกมองเหมือนสัตว์ป่าทั้งที่เป็นมนุษย์เหมือนกัน แสดงให้เห็นถึงความกังวลต่อสถานภาพของตนเอง ซึ่งปรากฏในจิตสำนึกของแองคีย์

...I scared her? Why de hell should I scare her?

Who de hell is she? Ain't she de same as me?

Hairy ape, huh? I'll show her I'm better'n her, if she on'y know it. I belong and she don't,...

(O' Neill. 1937 : 222)

คำพูดของมิลเดรดอาจทำให้แองคีย์สูญเสียความเชื่อมั่นในตนเอง แม้ว่าจะจะเป็นเช่นนั้นแองคีย์ก็ยังภูมิใจในความรู้สึกที่วาระหว่างตนกับมิลเดรด ตัวเขามีความเป็นส่วนหนึ่งในสังคมมากกว่า เนื่องจากเขาแข็งแรงกว่าและมีพลังกำลังมากกว่า โดยไม่รู้ความจริงที่ว่าในสังคมโดยทั่ว ๆ ไปนั้น มิลเดรดต่างหากที่ได้รับการยอมรับ เพราะเธอมีสถานภาพทางสังคมที่ดีกว่า อันเนื่องมาจากความร่ำรวยและความมั่งคั่งของเธอนั่นเอง ในข้อนี้ไอ'เนลล์ชี้ให้เห็นความหลงตนเองของมนุษย์ในสังคมในแต่ละระดับชั้น เช่น ชั้นชั้นกรรมกร คือแองคีย์มัวแต่หลงอยู่กับพลังกำลังของตนเอง ในขณะที่ชนชั้นนายทุน คือมิลเดรด หลงอยู่กับความมั่งคั่ง

เมื่อรู้สึกว่าคุณเองมีปมค้อย มนุษย์ก็มักจะใช้กลวิธีในการป้องกันตนเองโดยใช้วิธี "องุ่นเปรี้ยว มะนาวหวาน" นั่นก็คือ การยกความดีของตนเองและชี้ข้อบกพร่องคนอื่น เพื่อให้ปมค้อยของตนลดน้อยลง และทำให้ตนเองมีความสบายใจมากขึ้น เช่นแองคีย์ที่พยายามชี้ให้พนักงานเค็มเชื่อเพลิงอื่น ๆ เห็นข้อดีในตัวและข้อเสียในตัวของมิลเดรด

...I move and sh's dead! Twenty - five knots a hour, dat's me! Dat carries her but I make dat. She's on'y baggage. Sure! But Christ,

she was funny lookin'! Did yuh pipe her hands? White and skinny. Yuh could see de bones through 'em. And her mush, dat was dead white, too. And her eyes, dey was like dey'd seen a ghost. Me, dat was! Sure! Hairy ape! Ghost, huh? Look at dat arm! I coulda took her wit dat, wit' just my little finger even and broke her in two.

(O' Neill. 1937 : 222 - 223)

แยงค์ยังเปรียบเทียบว่ามิลเดรดนั้นเปรียบเสมือนถ่านหินซึ่งไม่มีค่า และจะได้รับการยอมรับก็ต่อเมื่อถูกใส่เข้าไปในเตาเชื้อเพลิงเพื่อทำให้เรือวิ่งได้เท่านั้น ...I'll fling her in de furnace! She'll move den! She won't shiver at nothin', den! Speed, dat'll be her! She'll belong den!... (O' Neill. 1937 : 223)

เมื่อแพคคีพูดว่า มิลเดรดอาจจะกลัวแยงค์จนกระทั่งล้มป่วนลง และขณะนั้นอาจจะมีหมอพร้อมทั้งพยาบาลเป็นสิบคนลงไปช่วยรักษาเพื่อให้เธอคลายความหวาดกลัว ยิ่งตอกย้ำความรู้สึกที่ว่า มิลเดรดเห็นคนไม่ใช่มนุษย์ แยงค์จึงประกาศที่จะแก้แค้นมิลเดรดให้ได้...She done me doit! She done me doit, didn't she? I'll git squar wit her! I'll get her some way!... (O' Neill. 1937 : 224)

จากข้อความข้างบนนั้น โอ'เนลล์แสดงให้เห็นว่า มนุษย์ในยุคใหม่ขาดความเห็นใจซึ่งกันและกัน บางครั้งมนุษย์ก็ไม่ได้ฆ่ากันด้วยอาวุธแต่ฆ่ากันด้วยคำพูด เช่นพวกพนักงานเคมเชื้อเพลิงที่ต่างพากันเยาะเย้ยแยงค์ จนกระทั่งแยงค์เกิดความโกรธแค้นและต้องการแก้แค้นมิลเดรด แทนที่จะช่วยกันปลอบโยนให้แยงค์ใจเย็น และช่วยให้แยงค์เข้าใจในสภาพของตนเองเมื่อเผชิญหน้ากับมิลเดรด การฆ่ากันด้วยอาวุธทำให้เจ็บปวดที่ร่างกายก่อนตาย แต่การฆ่ากันด้วยคำพูดนั้นมีผลต่อสภาพจิตใจ ทำให้เกิดการหุนหุนวายและทุกข์ทรมานใจจนกว่าจะตาย ดังเช่น เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับแยงค์

ด้วยความแค้นที่มีต่อมิลเดรด แยกและลงจิ้งออกจากห้องเครื่องในห้องเรือไปสู่
 ฟิลล์แอฟสะนิว อันเป็นย่านของคนรวยในกรุงนิวยอร์ก ทั้งสองไปด้วยจุดหมายที่ต่างกัน แยกก็ไป
 ที่นั่นเพราะต้องการแก้แค้นมิลเดรด ส่วนลง เขาไปเพื่อต้องการปลุกความสำนึกเกี่ยวกับชั้นวรรณะ
 ให้เกิดขึ้นในใจของแยก และต้องการให้แยกแก้แค้นพรรคพวกของมิลเดรด แทนที่จะเป็นตัว
 มิลเดรดเพียงคนเดียว ในฉากนี้ สภาพจิตใจและพฤติกรรมของแยกเริ่มถอยกลับไปสู่อดีต
 (Regression) เมื่อครั้งที่มนุษย์ยังป่าเถื่อนและไร้อารยธรรม จะเห็นได้ว่าแยกไม่ยอมโกนหนวด
 ไม่ยอมอาบน้ำและเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวเป็นชุดชั้นฝัองอย่างที่ลงทำ แยกก็ยังอยู่ในชุดเดิมซึ่งสกปรก
 เลอะเทอะไปด้วยดำหินจากห้องเชื้อเพลิง เหตุที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากจิตใจของแยกมุ่งแต่จะแก้แค้น
 มิลเดรดเพียงอย่างเดียว แสดงให้เห็นความป่าเถื่อนและการมุ่งใช้กำลังเข้าตัดสินป้อนหาของมนุษย์ใน
 สังคมปัจจุบัน ซึ่งไม่ต่างไปจากบรรพบุรุษของมนุษย์ในสมัยที่โลกยังล้าหลังอยู่ ในฉากนี้เช่นกันที่โอ'เนล
 แสดงให้เห็นความตรงกันข้ามระหว่างมนุษย์กับวัตถุที่แวดล้อมอยู่โดยรอบ เช่นสภาพของบ้านเมืองที่
 สะอาดและเป็นระเบียบกับความสกปรกภายในตัวของแยก โอ'เนลบอกให้รู้ว่าสังคมปัจจุบันเจริญกว่า
 ในอดีตมาก แต่ตัวมนุษย์เองไม่ได้เจริญขึ้นกว่าในอดีตเลย ซึ่งเห็นได้จากพฤติกรรมการแสดงออกของ
 มนุษย์เช่น แยก เป็นต้น

ครั้งที่เคยกล่าวมาแล้วว่าบิดามารดาของโอ'เนล เป็นบุคคลที่เคร่งศาสนามาก แต่บุคคลทั้ง
 สองไม่สามารถนำความสงบสุขมาสู่ครอบครัวได้ โอ'เนลจึงมีความขัดแย้งต่อการนับถือศาสนาของ
 บุคคลทั้งสองมาก และคิดว่าศาสนาไม่ใช่ทุกสิ่งทุกอย่างของมนุษย์เพราะบางครั้งศาสนาก็ไม่สามารถ
 นำความสุขที่แท้จริงมาสู่มนุษย์ได้ ดังเช่นที่ครอบครัวตนเองเคยประสบมาก่อน ความรู้สึกเช่นนี้ของ
 โอ'เนลได้ถ่ายทอดมาสู่แยกซึ่งมีพ่อแม่เป็นผู้ที่เคร่งศาสนา...Choich, huh? I useter go to
 choich onct— sure—when I was a kid. Me old man and woman, dey made
 me. Dey never went demselves, dough. Always got too big a head on Sunday
 mornin', dat was dem... (O' Neill. 1937 : 226 - 227)

แยกก็มักจะแสดงปฏิกริยาต่อต้านและขัดขวางการปฏิบัติกิจทางศาสนาของบิดามารดาของตน

เสมอ

...Dey was scrappers for fair, bot' of dem. On Satiday nights when dey bot' got a skinful dey could put up a bout oughter been staged at de Garden. When dey got trough dere wasn't a chair or table wit a leg under it. Or else dey bot' jumped on me for somep'n. Dat was where I loined to take punishment.

(O' Neill. 1937 : 227)

โดยทั่วไปแล้ว คนที่เคร่งศาสนา มักจะเป็นคนเจ้าระเบียบและเข้มงวด ด้วยเหตุนี้แองค์จึงหนีบิคารมารดาออกจากบ้านตั้งแต่เล็ก ๆ จากคำบอกเล่าของแองค์ทำให้ทราบว่า เขาทำงานเป็นคนขนของขึ้นรถบรรทุกตามตลาดมาก่อน จนกระทั่งได้ทำงานเป็นช่างไพนเรือ เคนทะเลในเวลาต่อมา เพราะความตั้งใจเกี่ยวกับการเคร่งศาสนาจนเกินไปของบิคารมารดา โอ'นีลจึงสร้างให้แองค์เป็นผู้ที่ไม่ศรัทธาและเชื่อมั่นในพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้า ซึ่งแองค์มักจะพูดต่อต้านอยู่เสมอ ...De Bible, huh?... Hire a hall! Come and be saved, huh? Jerk us to Jesus, huh? Aw g'wan! I've listened to lots of guys like you, see. Yuh're all wrong... (O' Neill. 1937 : 192)

สาเหตุดังกล่าวทำให้แองค์ไม่มีสิ่งใดยึดเหนี่ยวและยึดถือเป็นหลักหรือแกนนำในชีวิตของเขา ไม่มีสิ่งใดที่มีอำนาจเหนือตัวเขา ที่เขาจะร่วมอยู่ด้วยได้ตราบที่ยังมีชีวิตอยู่ แองค์จึงตระหนักว่าเป็นบุคคลที่สำคัญที่สุดอย่างน้อยก็ในกลุ่มชนผู้ใช้แรงงานที่ได้ห้องเรือลำนั้น โอ'นีลให้ข้อคิดเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับพระเจ้าว่า มนุษย์กับพระเจ้าไม่มีวันจะเข้ากันได้ เพราะมนุษย์อยู่บนโลก และพระเจ้าอยู่บนสวรรค์ การเคร่งศาสนาและนี่ก็ถึงแม้พระเจ้าไม่ได้ทำให้ชีวิตของมนุษย์ดีขึ้น มนุษย์ควรจะนึกถึงพระเจ้าและศาสนาในฐานะของสิ่งยึดเหนี่ยวอันจะทำให้ตนเอง

ไม่ขาดสติและดำเนินชีวิตแต่ในทางที่ถูกที่ควรและเข้าใจในเพื่อนมนุษย์ด้วยกันเท่านั้น สำหรับ โอบีลมนุษย์มีอยู่ด้วยกันสามประเภทคือ มนุษย์ที่เคร่งศาสนาแต่หาความสุขให้กับตนเองไม่ได้ เช่น บิคารมารคาของเขา มนุษย์ที่เมื่อยามสุขสบายจะไม่นึกถึงศาสนาและพระเจ้า แต่จะนึกถึงศาสนาและพระเจ้านี้ก็ต่อเมื่อตนเองเดือดร้อน และต้องการความช่วยเหลือเท่านั้น เช่น โจนส์ในบทละคร เรื่อง The Emperor Jones และมนุษย์ที่ไม่เคยมีพระเจ้าและศาสนาอยู่ในจิตใจของตนเอง เช่น แองค์ในบทละครเรื่องนี้ ซึ่งวิพากกรรมของแองค์ชี้ให้เห็นโทษของการขาดสิ่งยึดเหนี่ยวในชีวิต และโทษของการหลงตนเองของมนุษย์ได้เป็นอย่างดี โอบีลบอกมนุษย์ให้หันถือพระเจ้าและศาสนาในทางที่ถูกที่ควรเท่านั้น มนุษย์จึงจะประสบกับความสุขที่แท้จริงได้

ถึงแม้ว่าแองค์จะไม่เชื่อถือและศรัทธาในพระเจ้า แองค์ก็มีความรักในมนุษย์ด้วยกันโดยเฉพาะมนุษย์ในชั้นต่ำ เช่นพวกกรรมกร แองค์แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับมนุษย์ธรรมดาได้อย่างสวยงาม เช่น พวกพนักงานเคมเชื้อเพลิงในท้องเรือลำนั้น แองค์ชี้ให้เห็นอย่างแยบคายว่า ชนชั้นผู้ใช้แรงงาน ก็มีความสำคัญต่อสังคม และเป็นส่วนหนึ่งของสังคมเช่นกัน เช่นเดียวกับเรือที่แล่นอยู่ ถ้าขาดพนักงานเคมเชื้อเพลิงเรือคงแล่นไปไม่ได้

...Say! What's dem slobs in de Foist cabin got to do wit us? We're better men dan dey are, ain't we? Sure! One of us guys could clean up de whole mob wit one mit. Put one of 'em down here for one watch in de stokehole, What'd happen? Dey'd carry him off on a stretcher. Dem boids don't amount to nothin'. Dey're just baggage. Who makes dis old tub run? Ain't it us guys? Well den, we belong, don't we? We belong and dey don't. Dat's all.

(O' Neill. 1937 : 193)

การเข้ามาในเมืองของแองค์เป็นความแปลกใหม่ที่แองค์ไม่เคยพบมาก่อน สภาพเสื่อม

โทรมที่เคยชินภายใต้ท้องเรือที่เหมือนกรงขังสัตว์ทำให้แองค์ไม่เคยชินกับความสะอาดและเป็นระเบียบของตัวเมือง แองค์จึงเหมือนกับสัตว์ป่าที่ถูกนำมาขังไว้ในกรงเหล็ก สัตว์ป่าอย่างแองค์จึงไม่สามารถทำให้ใจให้ยอมรับกรงเหล็กที่ล้อมรอบตนอยู่ได้ ...All dis is too clean and quiet and dolled-up, get me? It gives me a pain... (O' Neill. 1937 : 227)

ในขณะที่ลองมองดูเพชรพลอยที่วางแสดงในตู้โชว์ว่าเป็นความฟุ่มเฟือยของกนรวยที่ใช้วัตถุเหล่านี้วัตถุคู่กัน แองค์กลับมองวัตถุเหล่านั้นในแง่ของสิ่งที่สวยงาม แสดงให้เห็นว่าแองค์มองเพชรพลอยเหล่านี้เฉพาะความสวยงามภายนอก ไม่ได้มองลึกเข้าไปที่คุณค่าหรือราคาของวัตถุเหล่านี้ โอ'นีลบอกให้รู้ว่าราคาของสิ่งของเหล่านี้มนุษย์เป็นผู้ตั้งขึ้นมาเอง ถ้าจะมองไปในแง่ของวัตถุธรรมดาแล้ว เพชรพลอยเหล่านั้นก็ไม่มีคุณค่าแต่อย่างใด นอกจากความสวยงามเท่านั้น ...Say, dem tings is pretty, huh? Bet yuh dey'd hock for a piece of change aw right... (O' Neill. 1937 : 229)

แองค์มีความตั้งใจมาโดยตลอดว่าตนได้รับการดูถูกเป็นเจ้าของลิงขน (A hairy ape) จากคำพูดของมิลเดรด และคำพูดของเพื่อน ๆ จิตส่วนลึกของแองค์เริ่มคิดว่าตนเองไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของสังคมมนุษย์ เนื่องจากความรู้สึกสับสนว่าตนเองอาจจะไม่ใช่มนุษย์ก็ได้ในสังคมมนุษย์นี้เมื่อไปพบร้านขายเครื่องประดับนำเอาขนลิงมาขาย แองค์จึงรู้สึกเหมือนกับว่าเผ่าพันธุ์ของตนถูกดูถูกแองค์จึงรู้สึกโกรธแค้นมาก...Take a slant at dat! Give it de once-over! Monkey fur — two t'ousand bucks! Is dat straight goods — monkey fur? What de hell——? (O' Neill. 1937 : 229 - 230)

แทนที่แยงก์จะโกรธแค้นผู้ให้นำขลึงมาขาย แยงก์กลับพุ่งความโกรธแค้นไปที่มิลเครด และประกาศที่จะแก้แค้นเธอให้ได้ ...Trowin' it up in my face! Christ! I'll fix her!
(O' Neill. 1937 : 230)

ถึงแม้ผู้คนในเมืองจะไม่มีใครให้ความสนใจแยงก์เพราะทุกคนมัวยุ่งแต่ธุรกิจของตนเอง โดยไม่สนใจต่อการรบกวนอันไร้สาระของแยงก์ แยงก์ยังคงปลอบใจตนเองด้วยความรู้สึกที่ต้องการจะเป็นส่วนหนึ่งในสังคมสมัยใหม่ ในความรู้สึกของเขาชาวเมืองต่างหากที่ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งในสังคม แต่อย่างใด เพราะบุคคลเหล่านั้นตกเป็นทาสของสังคมยุคใหม่ ผิดกับคนซึ่งเป็นนายคอยควบคุมความเคลื่อนไหวในสังคมทั้งหมด

...see! I'm de hoistin' engine dat makes it go up! I'm it — de inside and bottom of it! Sure! I'm steel and steam and smoke and de rest of it! It moves — speed — twenty-five stories up — and me at de top and bottom — movin'!

(O' Neill. 1937 : 233)

เนื่องจากแยงก์มีชีวิตอยู่กับเครื่องจักร และตระหนักตนว่าตนเองเป็นนายคอยควบคุมเครื่องจักร แยงก์จึงมองเห็นชาวเมืองเดินเหมือนกับเครื่องจักร คือหุ่นยนต์ การแข่งขันของชาวเมืองเกี่ยวกับเครื่องประดับและการแต่งกายทำให้พวกเขามีหน้าตาและท่าทางคล้ายคลึงกัน แยงก์ซึ่งไม่เคยชินกับชาวเมืองจึงมองเห็นผู้คนเหล่านั้นมีหน้าตาและท่าทางเหมือนกันโดยที่ไม่สามารถจะแยกออกได้ ภาพของชาวเมืองที่ปรากฏต่อแยงก์จึงมองดูน่ากลัวเหมือนกับสัตว์ประหลาดมากกว่าที่จะเป็นมนุษย์ธรรมดา

The crowd from church enter from the right, sauntering slowly and

affectedly, their heads held stiffly up, looking neither to right nor left, talking in toneless, simpering voices. The women are rouged, calced, dyed, overdressed to the nth degree. The men are in Prince Alberts, high hat, spats, canes, etc. A procession of gaudy marionettes, yet with something of the relentless horror of Frankenstein monsters in their detached, mechanical unawareness.

(O' Neill. 1937 : 230 - 231)

การเข้ามาในเมืองของแองก์เปรียบเสมือนกับสัตว์ป่าที่ถูกจับจากป่ามาอยู่ในกรง ชาวเมืองคือมนุษย์ที่ถูกขังอยู่ในกรงอยู่แล้ว ซึ่งเป็นกรงของสังคมยุคใหม่ โอ'เนลล์แสดงให้เห็นการคิดกับของมนุษย์ในสังคมยุคใหม่ มนุษย์จึงวิวัฒนาการตนเองให้คล้ายเครื่องจักรคือรวดเร็วและว่องไวเพื่อกรุยทางไปสู่ความมั่งคั่งและการเป็นที่ยอมรับของสังคม แต่แองก์กลับไม่สามารถที่จะปรับตนเองให้เข้ากับสภาพแวดล้อมของสังคมดังกล่าวได้ ทุกคนในสังคมยุคใหม่จึงไม่ยอมรับแองก์ แองก์พยายามเรียกร้องความสนใจโดยการเข้าไปก่อกวนชาวเมือง แต่ไม่มีใครสนใจแองก์เลย ผลที่สุดแองก์ก็ถูกตำรวจจับเพราะทำให้ชายคนหนึ่งพลารถประจำทาง โอ'เนลล์แสดงให้เห็นถึงการมุ่งทำธุรกิจของมนุษย์ในยุคใหม่จนทำให้ทุกคนขาดความเห็นใจซึ่งกันและกัน เช่นความไม่เข้าใจกันระหว่างแองก์และชาวเมือง

ภายในคุกสภาพจิตของแองก์เกิดอาการถอยกลับ (Regression) ไปสู่อดีต ไปสู่กำเนิดแห่งเผ่าพันธุ์มนุษย์คือ เป็นลิง ตามทฤษฎีของชาร์ลส์ คาร์วิน (Charles Darwin) ที่ว่ามนุษย์วิวัฒนาการมาจากลิง โดยแองก์คิดว่าตนเองนั่งอยู่ในกรงภายในสวนสัตว์ ...I musta been dreamin'. I thought I was in a cage at de Zoo — but de apes don't talk, do dey?... (O' Neill. 1937 : 237)

ในฉากนี้เองที่แองก์เริ่มยอมรับว่าตนคือ "เจ้าลิงขน" (A hairy ape) ตามที่รู้สึกไว้

คนถูกกล่าวหา แสดงให้เห็นถึงผลของความกดดันของสิ่งแวดล้อมหรือสังคมที่มีต่อแองก์ ซึ่งทำให้สภาพจิตของแองก์เปลี่ยนแปลง ...I'm a hairy ape, get me? And I'll bust youse all in de jaw if yuh don't lay off kiddin' me... (O' Neill. 1937 : 237)

โอ'เน็ลล์มักจะผูกพันอยู่กับที่มาของมนุษยชาติ ดังจะเห็นได้จากคำพูดของแองก์ที่พูดให้นักโทษทุกคนได้ตระหนักถึงกำเนิดแห่งเผ่าพันธุ์ของตนเอง ...Sure ting! Ain't dat what youse all are — apes?... (O' Neill. 1937 : 238)

ภายในคูกนี้เองที่แองก์ได้รู้จักสมาคม I.W.W. อันเป็นสมาคมที่ทำงานเพื่อพิทักษ์สิทธิของแรงงานในวงการอุตสาหกรรม แองก์รับรู้ด้วยความขมขื่นว่าบิดาของมิลเครคเป็นผู้ผลิตเหล็กกล้ารายใหญ่ของโลก แม้แต่กรงที่ซึ่งตนอยู่ก็ทำจากเหล็กกล้าอันเป็นงานผลิตของบิดามิลเครค ข้อนี้เองที่โอ'เน็ลล์แสดงให้เห็นผลของการนิยมวัตถุนิยมแบบ บิดาของมิลเครคตกเป็นทาสของวัตถุ โดยการเพียรไขว่คว้าหาแต่ความมั่งคั่ง ส่วนแองก์กลับตกเป็นเชลยถูกขังอยู่ภายในวัตถุอันเป็นผลผลิตของสังคมยุคใหม่นั้น

Sure — her old man — president of de Steel Trust — makes half de steel in de world — steel — where I tought I belonged — drivin' trou — movin' — in dat — to make her — and cage me in for her to spit on!

(O' Neill. 1937 : 243)

ด้วยความขมขื่น ความทุกข์ทรมานใจและความผิดหวัง ในการที่จะปรับตัวให้เป็นที่ยอมรับในสังคมได้ พร้อมทั้งวิบากกรรมที่ได้รับจากสังคมยุคใหม่ ความทุกข์ทรมานใจของแองก์จึงถึงขีดสุดสภาพจิตของแองก์จึงเกิดอาการถอยกลับไปเป็นลิงโดยสมบูรณ์ โอ'เน็ลล์แสดงให้เห็นถึงการถอยกลับ

ไปสู่ความป่าเถื่อนแห่งเผ่าพันธุ์มนุษย์ ไม่ว่าโลกจะเจริญไปมากอย่างไร โอ'เน็ลบอกให้รู้ว่า มนุษย์ก็ไม่อาจหนีไปจากความป่าเถื่อนแต่ดั้งเดิมของคนได้เลย ดังเช่นที่แองก์กำลังประสບอยู่

...As he comes to the "breakin' out" he seize one bar with both hands and, putting his two feet up against the others so that his position is parallel to the floor like a monkey's, he gives a great wrench backwards. The bar bends like a licorice stick under his tremendous strength.

(O' Neill. 1937 : 243 - 244)

แองก์ใช้พลกำลังประคุดสัตว์ป่าของคนเขย่าลูกกรงจนกระทั่งเหล็กลูกกรงโค้งงอ สร้างความตกใจให้กับผู้คุมนักโทษเป็นอันมาก และตอนนี้เองที่แองก์ยอมรับว่าตนเองเป็นลิงจริง ตามคำกล่าวหาของทุกคน ...Or a hairy ape, yuh big yellow bum! Look out! Here I come!... (O' Neill. 1937 : 244)

เมื่อพันโทแองก์ก็ตรงไปที่สมาคม I.W.W. เพื่อสมัครเป็นสมาชิกของสมาคมนั้น ถ้าพิจารณาให้คิดจะเห็นได้ว่าการที่แองก์ไปที่สมาคมนั้นไม่ใช่เพียงต้องการเป็นสมาชิกของสมาคม นั้นหรือต้องการแก้แค้นมิลเครคเท่านั้น ทั้งนี้เพราะแองก์ต้องการความรักและการยอมรับจากเพื่อนมนุษย์ด้วยกันอันเป็นความต้องการพื้นฐานของมนุษย์นั่นเอง เมื่อถูกถามชื่อเพื่อลงทะเบียนเป็นสมาชิก แองก์จำชื่อตนเองไม่ได้ แองก์รู้เพียงแต่ว่าตนถูกเรียกว่าแองก์ อาจเป็นไปได้ที่ชื่อโรเบิร์ต สมิธ (Robert Smith) อาจเป็นชื่อที่แองก์คุ้นมาเพื่อนอกกับเจ้าหน้าที่ของสมาคมนั้น โอ'เน็ลชี้ให้เห็นว่า สังคมสมัยใหม่ทำให้มนุษย์ต้องหมกมุ่นอยู่กับหน้าที่การงานและการหาตนให้เป็นที่ยอมรับของสังคม จนกระทั่งลืมแม้แต่ชื่อของตนเอง

YANK [Confused] : Name? Lemme tink.

SECRETARY [Sharply] : Don't you know your own name?

YANK : Sure; but I been just Yank for so long — Bob, dat's it — Bob Smith.

SECRETARY [Writing] : Robert Smith...

(O' Neill. 1937 : 247)

เนื่องจากต้องการการยอมรับจากสมาคมนั้น แยกก็จึงอุยวทสรพคุณของตัวเอง พร้อมทั้งความสามารถในการทำงานเพื่อสมาคมนั้น ...Can't youse see I belong? Sure!

I'm reg'lar. I'll stick, get me? I'll shoot de woiks for youse.

Dat's why I wanted to join in...(O' Neill. 1937 : 248)

แยกเปิดเผยความจริงเกี่ยวกับการมาที่สมาคมนี้ของตนให้เลขาญการของสมาคมทราบ นั่นก็คือการทำลายตระกูลคักลาส รวมทั้งอุตสาหกรรมทุกอย่างที่ตระกูลคักลาสสร้างขึ้น เพราะแยกก็คิดว่าวัตถุที่ตระกูลคักลาสสร้างขึ้น คือ "all de dope" ("สิ่งมอมเมา") ซึ่งตระกูลนี้สร้างขึ้นเพื่อความมั่งคั่งของตนเอง จนลืมนึกถึงมนุษย์ผู้ใช้แรงงานที่ช่วยสร้างวัตถุเหล่านั้นขึ้นมา จนตระกูลของตนมั่งคั่ง โอ'เนลล์ชี้ให้เห็นความเห็นแก่ตัวของพวกนายทุนหรือคนรวยที่คอยเอาเปรียบพวกกรรมกรซึ่งเป็นคนยากจนอยู่ตลอดเวลา ...Gimme de stuff, de old butter — and watch me do de rest! Watch de smoke and see it move! I don't give a damn if day nab me—long as it's done! I'll soive life for it — and give 'em de laugh!...(O' Neill. 1937 : 251)

ด้วยความแค้น แยกก็จึงมุ่งแก้แค้นมิลเตรคและตระกูลคักลาส พร้อมทั้งต้องการประกาศให้มิลเตรคทราบว่ากรกระทำดังกล่าวเป็นฝีมือของ "เจ้าลิงโสมม" คั้งที่แยกก็คิดว่ามิลเตรคถูกตน

นั้นเอง ...And I'll write her a letter and tell her de hairy ape done it.
Dat'll square tings... (O' Neill. 1937 : 251)

ช่างน่าเยาะเย้ยที่การเปิดเผยความในใจของแองก์ที่มีต่อมิลเดรดและตระกูลคักลาส ทำให้เลขานุการของสมาคมคิดว่าแองก์ทำงานให้กับองค์กรลับ (The secret service) ที่คอยจะจ้องจับผิดการทำงานของสมาคมนี้ เลขานุการผู้นั้นจึงมองไปที่แองก์แบบดูถูกและว่าแองก์เป็น "เจ้าลิงไร้สมอง" เป็นการตอกย้ำความรู้สึกที่ถูกแบ่งแยกให้ออกจากสังคมมนุษย์ให้มากยิ่งขึ้น ภายในใจของแองก์ ...Oh, hell, what's the use of talking? You're a brainless ape... (O' Neill. 1937 : 252)

ด้วยสาเหตุดังกล่าวสมาชิกของสมาคมนั้นจึงไม่ยอมรับแองก์ คนพวกนั้นจับแองก์โยนออกมาจากสำนักงานเหมือนกับเศษขยะชิ้นหนึ่ง ครั้นนี้เป็นอีกครั้งหนึ่งที่สภาพจิตของแองก์เกิดการสับสน แองก์จึงนั่งอยู่ตรงหน้าสำนักงานนั้นในท่าของรูปปั้น "the thinker" ของโรดองและรู้สึกขมขื่นที่ไม่ได้รับการยอมรับให้เป็นส่วนหนึ่งในสมาคมแห่งนั้น ... So dem boids don't tink I belong, neider... (O' Neill. 1937 : 252)

ณ จุดนี้เองที่ความขมขื่นและความทุกข์ทรมานใจของแองก์ถึงขีดสุด แองก์จึงสูญเสียความเป็นตัวของตัวเองโดยสิ้นเชิง โลกที่อยู่รอบตัวแองก์จึงดูมืดมนจนแองก์หาทางไม่ถูก โอนีลแสดงให้เห็นความโหดร้ายของสังคมยุคใหม่ที่มีต่อมนุษย์ โดยเฉพาะสังคมที่บูชาคุณค่าของวัตถุมากกว่าคุณค่าของความเป็นมนุษย์ด้วยกัน...Now I ain't steel, and de woild owns me. Aw, hell! I can't see — it's all dark, get me? It's all wrong!... (O' Neill. 1937 : 253)

แองก์จึงเกิดอาการสับสน หาดตนเองไม่พบว่าตัวเองมาจากไหน และเป็นอะไรกันแน่ใน

สายตาของมนุษย์ด้วยกัน ...Say, youse up dere, Man in de Moon, yuh look so wise, gimme de answer, huh? Slip me de inside dope, de information right from de stable — where do I get off at, huh?... (O' Neill. 1937 : 253)

ความรู้สึกที่ว่าคนไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งในสังคมมนุษย์ทำให้แยงค์หมดหนทางไป และไม่มีที่อยู่ในสังคมมนุษย์ ...YANK [In a vague mocking tone] : Say where do I go from here? POLICEMAN [Giving him a push — with a grin indifferently] : Go to hell... (O' Neill. 1937 : 254)

เมื่อหมดหวังที่จะผสมผสานคนให้เข้ากับสังคมมนุษย์ สภาพจิตของแยงค์ก็เกิดอาการถอยกลับอีกครั้ง แยงค์จึงไปที่สวนสัตว์เพื่อพบกับลิงซึ่งเชื่อกันว่าเป็นต้นกำเนิดแห่งเผ่าพันธุ์มนุษย์ ความรู้สึกที่ถูกประนามว่าเป็นลิงได้ฝังอยู่ในจิตไร้สำนึกของแยงค์ ความโหดร้ายและความเสื่อมของสังคมโดยรอบทำให้แยงค์ยอมรับคำกล่าวหาที่นั้น แยงค์จึงแสดงอาการเป็นลิงออกมาเมื่อไม่สามารถจะควบคุมสภาพจิตของตนเองได้ อย่างเช่น อาการที่แยงค์แสดงออกเมื่อตอนเขย่าลูกทรงของทรงชั่งเมื่อเห็นลิงตัวนั้นนั่งอยู่ในท่า "the thinker" ของโรแดงภายในทรง แยงค์มองลิงตัวนั้น ด้วยความชื่นชมในผลกำลังของมัน พร้อมทั้งสำนึกได้ว่าลิงตัวนั้นยังดีที่ยังมีอดีตอันได้แก่ป่าที่มัน เคยอยู่ให้มันได้ระลึกถึง แต่สำหรับตัวแยงค์ไม่มีอดีตให้ระลึก จะมีก็แต่อดีตอันขมขื่นและปัจจุบันที่ไม่ได้รับการยอมรับในสังคมมนุษย์เท่านั้น ...I ain't got no past to tink in, nor nothin' dat's comin', on'y what's now — and dat don't belong. Sure, you're de best off!... (O' Neill. 1937 : 257 - 258)

โอ'เนลล์แสดงให้เห็นสภาพของแยงค์ซึ่งเป็นตัวแทนของผู้ใช้แรงงานทุกคนในสังคม ถ้าเปรียบเทียบแยงค์กับมิลเครค และลิงกอริลลาตัวนั้น มิลเครคและพวกคนรวยเปรียบเสมือนสวรรค์

ลึงตัวนั้นอยู่ต่ำสุด "at de bottom" ส่วนแยงค์อยู่ตรงกลาง ลึงได้รับการยอมรับในสังคมมนุษย์ ในฐานะของลึงตัวหนึ่งที่ทำให้ความบันเทิงแก่มนุษย์ แต่แยงค์ซึ่งอยู่ตรงกลางกลับไม่ได้รับการยอมรับจากสังคม ลึงตัวนั้นซึ่งอยู่ต่ำสุดน่าจะเปรียบเป็นนรก แต่แยงค์ซึ่งอยู่ตรงกลางกลับเป็นนรก และตกอยู่ในสภาพที่ทุกข์ทรมานมากกว่าลึงซึ่งถูกมนุษย์เลี้ยงและชังอยู่ในกรง ดังที่แยงค์รำพันด้วยความขมขื่น

...I ain't on oith and I ain't in heaven, get me? I'm in de middle tryin' to separate 'em, takin' all de woist punches from bot' of 'em, May be dat's what dey call hell, huh? But you, yuh' re at de bottom. You belong! Sure! Yuh're de on'y one in de woild dat does, yuh lucky stiff!

(O' Neill. 1937 : 258)

ตามหลักสังคมวิทยา มนุษย์ไม่สามารถจะอยู่โดดเดี่ยวตามลำพังได้ มนุษย์อยู่ร่วมกันเป็นสังคมเสมอ เช่นเดียวกับแยงค์ที่ต้องการผูกมิตรกับลึงตัวนั้น และเรียกลึงตัวนั้นว่า "Come on, Brother" ("มาเถิดพี่ชาย") แต่ลึงตัวนั้นไม่อาจเข้าใจในมิตรภาพที่แยงค์มอบให้ได้ แยงค์จึงถูกฆ่าตายในที่สุด ก่อนตายแยงค์สำนึกด้วยความขมขื่น เพราะแม้แต่ลึงยังไม่ยอมรับตนเป็นพวก... Even him didn't tink I belonged... (O' Neill. 1937 : 259)

ถ้าสังเกตบทละครเรื่องนี้มาโดยตลอดจะเห็นว่าชีวิตของแยงค์เริ่มขึ้นที่กรงขังใต้ท้องเรือ และแยงค์เป็นส่วนหนึ่งของสังคมที่นั่น ทุกคนยอมรับแยงค์แม้จะเป็นการยอมรับด้วยความหวาดกลัวก็ตาม ในที่สุดชีวิตของแยงค์ก็มาถึงจุดจบในกรงภายในสวนสัตว์ และสิ่งที่ยอมรับแยงค์ไม่ใช่คน แต่กลายเป็นความตาย โอ'เนลล์ แสดงให้เห็นว่ามนุษย์ในยุคใหม่ทุกคนถูกขังอยู่กับแง่ชีวิตของตนเอง มนุษย์ทุกคนต้องดิ้นรนต่อสู้เพื่อไขว่คว้าหาความเป็นส่วนหนึ่งในสังคม แต่มนุษย์ก็มักจะผิดหวัง ความตายเท่านั้นที่หยุดการต่อสู้และดิ้นรนของมนุษย์ลงได้ มนุษย์ยุคใหม่จะหาความสงบได้ในโลกแห่งความตายเท่านั้น ดังที่โอ'เนลล์ได้จบบทละครเรื่องนี้ด้วยประโยคที่แสดงความไม่แน่ใจว่า ...And,

perhaps, the Hairy Ape at last belongs... (O' Neill. 1937 : 260)

โอ'เนลล์ให้แองก์เป็นผู้ไขว่คว้าหาประชาธิปไตยตามอุดมคติของตนเอง เช่นการเน้นให้พวกนายทุนได้เห็นคุณค่าของพวกกรรมกร แต่แองก์ก็ไม่สามารถจะหาประชาธิปไตยตามอุดมคติของตนได้ แองก์ไม่สนใจประชาธิปไตยที่สหรัฐอเมริกามอบให้ เช่น การเรียกร้องสิทธิตามกฎหมาย แองก์จึงดิ้นรนและต่อสู้ตามวิถีทางของตัวเอง คังนั้นเขาจึงไม่สามารถจะพบความสุขที่แท้จริงได้ นอกจากความสุขหลังความตายเท่านั้น แองก์จึงเป็นลักษณะเฉพาะของชนงานอเมริกันที่ไม่ต้องการมีมาตรฐานชีวิตที่สูงขึ้น ไม่ต้องการเสรีภาพ และสิทธิเสมอภาคนอกจากความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์ตามความจำเป็นเท่านั้น เช่น อาหาร และที่อยู่ ฯลฯ ความเพ้อฝันของแองก์จึงเป็นไปในทางลบมากกว่าทางบวก แองก์ยึดมั่นในความเพ้อฝันของตนมาโดยตลอด ด้วยความรู้สึกที่ต้องการเป็นส่วนหนึ่งในสังคมมนุษย์แต่แองก์ก็ต้องผิดหวัง เพราะมนุษย์ในสังคมยุคใหม่วัดคุณค่ากันด้วยวัตถุ และแองก์ไม่สามารถจะสนองตอบตนเองทางด้านวัตถุได้ รูปร่างภายนอกของแองก์จึงเป็นจริงตามสภาพจิตภายใน โดยไม่มีการเสแสร้งแต่งเติมเหมือนคังเช่นคนในเมืองที่แองก์พบ แองก์ จึงเป็นสัญลักษณ์ของมนุษย์ที่ไม่สามารถจะทำตัวให้คล้องจองกับธรรมชาติภายนอกได้ ไม่ว่าจะเป็ความคล้องจองในฐานะของสัตว์ หรือในฐานะของมนุษย์ที่ประกอบไปด้วยวิญญาณแห่งการรับรู้ก็ตาม

มิล เครค

มิล เครคเป็นหญิงสาวอายุสี่สิบปี รูปร่างบอบบาง ผิวขาวซีด ใบหน้าที่สวยงามของเธอ แสดงให้เห็นถึงความสำนึกในตนเองในฐานะของผู้ที่เหนือกว่าคนอื่น เธอจึงคูหยิ่งและไว้ตัว มิล เครคเกิดมาในสังคมของวัตถุและเครื่องจักร เพราะบิดาของเธอเป็นถึงประธานบริษัทเดินเรือสำเภา และเป็นถึงเจ้าของอุตสาหกรรมเหล็กกล้ารายใหญ่ของโลก มิล เครคจึงเกิดมาท่ามกลางความมั่งคั่งและความมั่งคั่ง โดยมี เครื่องจักรและวัตถุของสังคมยุคใหม่ล้อมรอบตัวเธออยู่เมื่อจากที่สองเปิดขึ้น มิล เครคมีท่าทางที่หงุดหงิด กังวล และไม่พอใจ เธอจะเบื่อในชีวิตที่ว่างเปล่าของเธอเอง ซึ่งตรงกันข้ามกับความสวยงามของธรรมชาติโดยรอบ และความสะควกสบายบนคาคฟ้า เรือลำนั้น

มิลเครคแต่งชุดขาวทั้งชุด เหมือนกับจิตใจจะใช้สีขาวของเสื้อผ้าปกปิดอะไรบางอย่างภายในตัว เธอ ซึ่งอาจจะเป็นความแท้จริงของตัวเอง สีขาวของเสื้อผ้าบวกกับผิวที่ขาวซีดจึงทำให้มิลเครคดูขาด เลือดเนื้อและไม่มีชีวิตชีวา

มิลเครคเป็นตัวละครที่โอ'เนลล์จำลองมาจากคนจริง ๆ บุคคลผู้นั้นก็คือ แคทลีน เจ็นกินส์ (Kathleen Jenkins) ภรรยาคนแรกของเธอเอง เพราะจากการศึกษาชีวประวัติของโอ'เนลล์ ชีวติการแต่งงานของเขากับแคทลีน ดูเป็นทางการมาก ซึ่งนำมาสู่อวสานของชีวติการแต่งงานของ โอ'เนลล์และแคทลีนในเวลาต่อมา แคทลีนคล้ายมิลเครคตรงที่เธอเป็นลูกสาวของนักธุรกิจใหญ่แห่ง นครนิวยอร์ก รูปร่างและท่าทางของแคทลีน จึงถูกจำลองมาเป็นมิลเครค ที่มีชีวิตอยู่ในสังคมชั้นสูง ซึ่งคนป่าเถื่อน เช่น แยกค์ไม่สามารถเป็นส่วนหนึ่งในสังคมนั้นได้ เหมือนกับที่โอ'เนลล์ไม่สามารถจะ อยู่ร่วมกับแคทลีนได้ นอกจากแยกค์แล้วโอ'เนลล์ต้องการให้ผู้ชมได้เข้าใจชีวิตมนุษย์ในอีกแง่มุมหนึ่งของสังคมโดยผ่านทางมิลเครค

มิลเครคปฏิบัติตัวขัดกับธรรมชาติของท้องทะเลที่สวยงามซึ่งล้อมรอบตัวเธออยู่ ทั้งนี้ เนื่องมาจากเธอได้รับการเลี้ยงดูมาในครอบครัวของนักธุรกิจท่ามกลางวัตถุและเครื่องจักร ซึ่ง นำความมั่งคั่งมาสู่ครอบครัวของเธอ มิลเครคจึงไม่มีโอกาสที่จะได้ชื่นชมกับธรรมชาติและ การ ออกกำลังกายท่ามกลางธรรมชาติที่บริสุทธิ์ ดังจะเห็นได้จากคำพูดของเธอกับวิศวกรบน เรือเดิน ทะเลลำนั้น...I don't like Nature. I was never athletic... (O' Neill. 1937 : 206)

มิลเครคและคุณ้ำของเธอ มีสภาพเหมือนกับผู้ที่อยู่นอกกาลเวลากับโลกตามธรรมชาติ เธอควรจะอยู่ในบ้านที่ทรูทรามากกว่าที่จะมาอยู่ท่ามกลางธรรมชาติ หรือลงไปสู่สถานที่ที่สกปรก ภายในห้องเครื่องใต้ท้องเรือ โอ'เนลล์จึงเปรียบมิลเครคและคุณ้ำของเธอเป็นสิ่งที่แปลกปลอมสองสิ่ง ที่ขัดกับธรรมชาติโดยรอบ ...two incongruous, artificial figures, and disharmonious,... (O' Neill. 1937 : 201)

บุคคลทั้งสองมีสภาพตรงข้ามกับท้องทะเลที่สวยงาม เต็มไปด้วยชีวิตชีวา ... beautiful,

vivid life of the sea all about — sunshine on the deck in a great flood the fresh sea wind blowing across it...(O' Neill. 1937 : 201)

โอ'เนลล์ให้มิลเครคแต่งกายในชุดสีขาว ซึ่งแสดงให้เห็นการขาดเลือดเนื้อและชีวิตชีวา โอ'เนลล์ชี้ให้เห็นโทษของการมีชีวิตอยู่ท่ามกลางเครื่องจักร และการสูญคมของเสียจากเครื่องจักร และการไม่ให้ความสำคัญกับธรรมชาติของมนุษย์ มิลเครคจึงมีสภาพเหมือนกับหุ่นยนต์ที่ขาดเลือดเนื้อ เนื่องจากถูกอิทธิพลของเครื่องจักรครอบงำ

...As if the vitality of her stock had been sapped before she was conceived, so that she is the expression not of its life energy but merely of the artificialities that energy had won for itself in the spending.

(O' Neill. 1937 : 201 - 202)

มิลเครคจึงเหมือนกับแยังค์ตรงที่ว่า ทั้งสองต่างมีพฤติกรรมขัดกับธรรมชาติ และพฤติกรรมของคนทั้งสองมีผลมาจากสภาพสังคมที่ตนเองอยู่มา

ตรงกันข้ามกับซุกชาวที่มีลเครคสวมใส่ เธอกลับเห็นว่าควันดำที่เรือพ่นออกมานั้นดูสวยงาม ทั้งที่ธรรมชาติที่สวยงามโดยรอบเช่น ความสวยของท้องฟ้า และทะเลถูกทำลายลงด้วยควันสีดำ ดังกล่าว มิลเครคมองไม่เห็นความงามจากธรรมชาตินอกจากควันสีดำอันแสนสกปรก แสดงให้เห็นอิทธิพลของสังคมแห่งการนิยมวัตถุ และสังคมแห่งการใช้เครื่องจักรกลที่มีผลต่อตัวเธอ เนื่องจากความมั่งคั่งของตระกูลของเธอมาจากผลิตผลทางอุตสาหกรรมอันเกี่ยวข้องกับวัตถุและเครื่องจักร มิลเครคจึงคุ้นกับควันสีดำจากเครื่องจักรมากกว่าธรรมชาติที่บริสุทธิ์และสวยงาม ...How the black smoke swirls back against the sky! Is it not beautiful? ...

(O' Neill. 1937 : 202)

เช่นเดียวกับแยมกิมิลเครคมองโลกในมุมนกลับ ดังที่เธอบอกป้าของเธอว่า เธอชอบควัน
 เนื่องจากย่ำทวดของเธอสูบควันคำจากไปป์ คำพูดของมิลเครคแสดงให้เห็นว่า เธอเป็นผู้ที่รักใน
 บรรพบุรุษของเธอ ในฐานะของสุริเริ่มนำความมั่งคั่งมาสู่ตระกูลของเธอ แต่ป้าของมิลเครคไม่
 เข้าใจ กลับเห็นว่ามิลเครคหลบหลู่บรรพบุรุษ และตามคำพูดของป้าทำให้ทราบว่ามิลเครคเรียนจบมา
 ทางด้านสังคมวิทยาซึ่งเป็นการศึกษาเกี่ยวกับสังคมของมนุษย์ด้วย ...Did the sociology you
 took up at college teach you that — to play the ghoul on every possible
 occasion, excavating old bones? Why not let your great - grandmother
 rest in her grave?... (O' Neill. 1937 : 202)

จากสาเหตุดังกล่าวทำให้มิลเครคเกลียดชังป้าของเธอ ทั้งที่ป้าของเธออยู่ในฐานะของพี่เลี้ยง
 ที่คอยติดตามเธอ โอ'เนลล์แสดงให้เห็นความไม่เข้าใจกันและความไม่จริงใจต่อกันของบุคคลในวง
 สังคมชั้นสูง แม้แต่ในหมู่เครือญาติก็ยังไม่เข้าใจกันและไม่จริงใจต่อกัน เพราะอิทธิพลของความโลภ
 และการไขว่คว้าหาความมั่งคั่ง ทำให้บุคคลเหล่านั้นไม่มีเวลาทำความเข้าใจซึ่งกันและกันนั่นเอง
 มิลเครคได้แสดงความเกลียดชังป้าของเธออย่างเปิดเผย ...I detest you, Aunt. Do you
 know what you remind me of? of a cold pork pudding against a background
 of linoleum tablecloth in the kitchen of a — but the possibilities
 are wearisome... (O' Neill. 1937 : 202)

ในสายตาของป้าเธอ นั้น มิลเครคเป็นคนที่ชอบวางท่าและชอบเสแสร้ง เช่น การที่มิลเครค
 ออกไปทำงานสังคมสงเคราะห์โดยการเยี่ยมคนจนตามสลัมซึ่งแทนที่จะทำให้คนจนเหล่านั้นสบายขึ้น
 ในความรู้สึกของป้า มิลเครคกลับทำให้คนจนเหล่านั้นรู้สึกว่าพวกตนจนมากขึ้นไปอีก แสดงว่ามิลเครค
 ทำเช่นนั้นเพื่อชื่อเสียงของตนในวงสังคมนั่นเอง นั่นก็คือ มิลเครคไปพบคนจนในสลัมด้วยมากของ
 มหาเศรษฐีที่ต้องการแบ่งปันส่วนอาหารที่เหลือให้กับยากจน คนจนเหล่านั้นจึงเห็นความแตกต่างระหว่าง
 ความมั่งคั่งในตัวของมิลเครคและความยากไร้ในตัวของพวกเขาได้อย่างชัดเจน มิลเครคทำให้พวก

คนจนรู้สึกว่าคุณเองจนลงกว่าเค็มด้วยสาเหตุดังกล่าว เพราะฉะนั้นแทนที่คนจนเหล่านั้นจะชื่นชมมิลเคิร์ค พวกเขากลับพากันเกลียดในความมั่งมีอย่างสิ้นเหลือของเธอ

After exhausting the morbid thrills of social service work on New York's East Side — how they must have hated you, by the way, the poor that you made so much poorer in their own eyes!—you are now bent on making your slumming international.

(O' Neill. 1937 : 203)

อาจคิดได้ในอีกแง่หนึ่งคือ เนื่องจากการอยู่ในสังคมที่ขาดความจริงใจต่อกันทำให้ มิลเคิร์ค ไขว่คว้าหาความจริงใจเมื่อไม่สามารถจะหาความจริงใจจากบุคคลในระดับเดียวกับ เธอได้ มิลเคิร์คจึงจำเป็นต้องโน้มตัวลงไปหาความจริงใจจากบุคคลที่ต่ำกว่า เธอด้วยการให้ความช่วยเหลือบุคคลเหล่านั้น ดังที่เธอบอกปากของเธอ ความร่ำรวยและหรูหราโดยไม่จำเป็นต้องทำกรงานใด ๆ ใน ฐานะของลูกสาวมหาเศรษฐี ทำให้ชีวิตของมิลเคิร์คว่างเปล่า เธอจึงต้องการทำตัวให้เป็นประโยชน์ ต่อโลกและสังคมบ้าง ในโอกาสเดียวกันเธอต้องการสัมผัสกับชีวิตของบุคคลที่อยู่ในฐานะที่ยากจน ซึ่งมิลเคิร์คอาจจะไม่เข้าใจด้วยซ้ำว่าความยากจนนั้นเป็นเช่นใด เนื่องจากตัวเธอมีชีวิตที่สุขสบายมาโดยตลอด ...I would like to help them. I would like to be of some use in the world. Is it my fault I don't know how? I would like to be sincere, to touch life somewhere... (O' Neill. 1937 : 203)

มิลเคิร์คนั้นเปรียบไปแล้วก็เป็นผู้ที่หลงทางเช่นเดียวกับแองค์ มิลเคิร์คทั้งหลงทางและหึ่ง เบื่อชีวิต เธอจึงกระแสนที่จะหนีไปจากธรรมชาติของตนเอง เช่นการที่เธอเข้าไปทำงานเป็นนักสังคมสงเคราะห์ ก็เพราะต้องการทำงานที่ตื่นเต้นเพื่อให้ชีวิตมีรสชาติขึ้นมาบ้าง โดยเฉพาะเธออยากให้

คนอื่นคิดว่าตนเองมีความจริงใจดังที่กล่าวมาแล้ว การมีชีวิตที่ว่างเปล่าทำให้มิลเกรคพยายามค้นหา
 สิ่งขึ้นต้นจากภายนอก เพื่อหนีความจำเจจากสภาพชีวิตในสังคมของตนเอง ดังที่เธอก็คิดว่าตัวเอง
 เป็นผลผลิตอันไร้ค่าของสังคมยุคใหม่ เนื่องจากเธอได้รับความมั่งคั่งมาจากบิดาของเธอโดยที่เธอ
 ไม่ได้มีส่วนร่วม หรือใช้พลังกำลังแม้แต่น้อย ในขณะนี้เห็นว่ามิลเกรคต่างจากแยงก์ตรงที่เธอมีความ
 รู้สึกเบื่อหน่ายต่อการเป็นส่วนหนึ่งในสังคมของเธอ แต่แยงก์กลับมีความภูมิใจต่อการเป็นส่วนหนึ่งใน
 สังคมและไขว่คว้าหาการยอมรับในสังคมตลอดเวลา

...I inherit the acquired trait of the by-product, wealth, but
 none of the energy, none of the strength of the steel that made
 it. I am sired by gold and damned by it, as they say at the
 race track—damed in more ways than one.

(O' Neill. 1937 : 204)

มิลเกรคก่อนข้างจะมีอาการของคนที่เป็นโรคประสาท (A neurotic person)
 เธอมีความวิตกกังวลแบบโรคประสาท เช่น การกลัวแบบหาสาเหตุไม่ได้เกี่ยวกับสถานภาพ
 ของตัวเธอเองในสังคมชั้นสูงโดยการออกไปทำงานสังคมสงเคราะห์ มิลเกรคพึงพอใจ
 กับการวางท่าเป็นผู้ดี บ้าของเธอรู้ซึ้งนี้ดี จึงได้แสดงให้เห็นว่า มิลเกรคจะดีขึ้นมากถ้าได้อยู่ใน
 โลกที่จอมปลอมตามแบบของเธอ ...Be as artificial as you are, I advise...

(O' Neill. 1937 : 204)

สาเหตุดังกล่าวทำให้มิลเกรคต่อต้านธรรมชาติ และติดอยู่กับความจอมปลอมในโลกแห่ง
 การนิยมวัตถุ เมื่อเธอพบแยงก์จึงเหมือนกับการพบกันระหว่างความจอมปลอมและความเป็นจริง
 อันโหดร้ายบนโลกนี้ มิลเกรครู้ตัวเธอเองได้ดีว่าตนเองอยู่ในโลกแห่งความจอมปลอม และโลก
 ที่มนุษย์ขาดความจริงใจต่อกัน มิลเกรคยอมรับว่าตนเองควรจะอยู่ในโลกแห่งความจอมปลอม

คังกล่าว เปรียบเสมือนเสือคาบที่ควรอยู่ในป่า เพราะป่าสามารถพรางจุกบนตัวมัน และทำให้พ้นจากอันตรายได้ การอยู่ในกรงมีแต่จะทำให้จุกบนตัวของมันถูกเห็นเด่นชัดขึ้น และตกเป็นเป้าสายตาของคนอื่น ...Only stay in the jungle where your spots are camouflage. In a cage they make you conspicuous... (O' Neill. 1937 : 204)

โอ'เนลล์ชี้ให้เห็นว่าคนทุกคนมีป่าที่เหมาะสมกับตนเอง เช่นเดียวกับมิลเดรด ป่าของเธอเป็นสถานที่ที่ให้ความเชื่อมั่นต่อตัวเธอ และป่าของแองก็ทำให้แองก็มีความเชื่อมั่นในตนเอง เมื่อมิลเดรดก้าวลงไปในโลกของแองก็จึงเปรียบเสมือนเสือคาบที่อยู่ในกรง เพราะแองก็สามารถมองเห็นความแตกต่างระหว่างเธอและตัวเขาได้อย่างชัดเจน ซึ่งต่างจากสังคมของบุคคลในชั้นเดียวกับมิลเดรด เธอสามารถกลมกลืนกับบุคคลเหล่านั้นได้เป็นอย่างดี เปรียบดั่งสัตว์แต่ละชนิดต่างมีสิ่งแวดล้อมเป็นของตนเอง ความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของตัวละครแต่ละตัวก็คือโลกที่แต่ละบุคคลมีหน้าที่รับผิดชอบอยู่นั่นเอง

เช่นเดียวกับกับแองก็ที่ให้ออกคิดเกี่ยวกับมนุษย์ในระดับเดียวกับเขาได้อย่างสวยงาม มิลเดรดก็ให้ออกคิดเกี่ยวกับบุคคลในชั้นเดียวกับเธอได้อย่างสวยงามเช่นกัน เช่นที่เธอรู้ว่าชีวิตของเธอทรูราและสะควกสบายกว่าพวกพนักงานเดิม เชื้อเพลิงใต้ห้องเรือ ซึ่งเธออยากลงไปดูการทำงานของพวกเขา ฉะนั้น การที่เธอบ่นถึงความทรูราและไม่พอใจความเป็นอยู่ของตนเอง จึงเปรียบเสมือนเสือคาบที่บ่นถึงและไม่พอใจจุกบนตัวของมัน แทนที่จะทำให้คนอื่นชื่นชมกลับทำให้คนอื่นรู้สึกหมั่นไส้ เช่นที่ป่าของเธอรู้สึกอยู่ และมิลเดรดตระหนักได้ดีถึงปัญหาข้อนี้ แสดงให้เห็นว่า มิลเดรดรู้ตัวเธอเองได้ดีว่าตัวเองเป็นคนเช่นใด และทุกอย่างก็ฝังอยู่ในนิสัยของเธอ ซึ่งเธอไม่สามารถจะแก้ไขได้ เช่นที่เธอชอบบ่นและเบียดชีวิตที่ทรูราของตนเอง ในโอกาสเดียวกัน ถ้าจะให้มิลเดรดลงไปมีชีวิตแบบยากจน เช่นคนในสลัมหรือพนักงานเดิม เชื้อเพลิง มิลเดรดก็คงไม่ยอมเพราะเธอชอบบางและไม่เคยชินกับชีวิตแบบนั้น ถ้าทำเช่นนั้นจริง ๆ ก็คงจะเหมือนกับ

การจับสัตว์จากเขตนาวจิกไปไว้ในเขตร้อนจัด ซึ่งมีแต่จะตายเพียงอย่างเดียว เหมือนกับแยงก์
ที่ออกจากสังคมนันทองเรือของตนไปเพื่อประกาศความเป็นหนึ่งขงสังคมนายในเมือง ซึ่งแยงก์
ก็ต้องประสบกับความตายในที่สุด เพราะไม่สามารถทำตัวให้เป็นส่วนหนึ่งในสังคมนั้นได้ สิ่ง
ที่มิลเคอร์รู้ตัวเองได้ก็คือ... Pardon me for my outburst. When a leopard
complains of its spots, it must sound rather grotesque. Purr, little
leopard. Purr, scratch, tear, kill, gorge yourself and be happy —...
(O' Neill. 1937 : 204)

มิลเคอร์เหมือนกับคนรวยโดยทั่ว ๆ ไปที่ภูมิใจในอำนาจเงินของตัวเอง พร้อมทั้งอำนาจ
ของความเป็นเจ้านายที่เหนือกว่าคนอื่น ๆ เมื่อเธอต้องการลงไปดูการทำงานของพนักงานเดิม
ชื่อเพลิ่ง เธอก็จะลงไปให้ได้ โดยไม่ฟังคำทัดทานของคนอื่น ๆ แม้แต่ปากของเธอเอง มิลเคอร์ใช้อำนาจ
ของบิดาเธอบังคับให้คนอื่นปฏิบัติตามความต้องการของเธอเอง

...They didn't seem a bit anxious that I should investigate how the
other half lives and works on a ship. So I had to tell them that my
father, the president of Nazareth Steel, chairman of the board of
directors of this line, had told me it would be all right.

(O' Neill. 1937 : 205)

โอ'เนลล์ชี้ให้เห็นว่าบางครั้งพวกนายทุนก็จำเป็นต้องโกหกหรือหลอกลวงเพื่อให้ได้มาใน
สิ่งที่ตนเองต้องการ เช่น การที่มิลเคอร์โกหกกับต้นของเรือว่าบิดาของเธอได้ให้จดหมายมาถึงกับต้น
เพื่ออนุญาตให้เธอสำรวจเรือได้ตามใจชอบ แต่เธอทำหายเสียก่อน... How naïve age makes
one! But I said he did, Aunt. I even said he had given me a letter to

them — which I had lost. And they were afraid to take the chance that I might be lying... (O' Neill. 1937 : 205)

ความทรูทร่าและความมั่งคั่งทำให้มิลเดรดสรุ่ยสร้อย และใช้จ่ายเงินเพื่อการแต่งตัวอย่างฟุ่มเฟือย เมื่อเธอต้องการจะลงไปเยี่ยมชมห้องเชื้อเพลิง เธอไม่ยอมเปลี่ยนชุดสีขาเป็นชุดอื่น ตามคำแนะนำของวิศวกร เพราะเธอมีชุดอย่างนั้นอีกมากมาย ซึ่งเธอจะทิ้งเสียเมื่อไรก็ได้ เธอจึงยืนยันด้วยความค้ำคั่งที่จะสวมชุดสีขาลงไปในห้องเชื้อเพลิงอันแสนจะสกปรกนั้น... I will wear this very dress and none other... (O' Neill. 1937 : 207)

มิลเดรดมักจะดูถูกคนที่หลงกลเธอ และตกอยู่ใต้อำนาจของเธอเสมอ เช่นที่เธอกล่าวถ้อยคำดูถูกวิศวกรของเรือลำนั้นกับป้าของเธอโดยไม่สำนึกว่า วิศวกรเหล่านั้นจำเป็นต้องพาเธอไปสำรวจใต้ห้องเรือตามคำสั่งของกัปตันซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของพวกเขา ทั้งที่พวกเขาไม่ค่อยจะเต็มใจนัก... An oaf—but a handsome, virile oaf... (O' Neill. 1937 : 207)

เนื่องจากรู้ว่าป้าของเธอไม่จริงใจต่อเธอ มิลเดรดจึงหันมาเห็นבแนมป้าของเธอ โดยหวังว่าป้าของเธอคงจะไม่สวค้ออ่อนวอนให้เธอตกลงไปในเตาเชื้อเพลิงเพราะความเกลียดชังในตัวเธอ นี่คือนความไม่จริงใจกันแม้แต่ในหมู่เครือญาติของพวกคนรวย ซึ่งมุ่งที่จะสนองตอบความพอใจของตนเองทางด้านวัตถุ มากกว่าที่จะถนอมน้ำใจซึ่งกันและกัน... From which it sprang. Good-by, Aunt. Don't pray too hard that I may fall into the fiery furnace... (O' Neill. 1937 : 208)

ด้วยท่าทีที่หยิ่งและจองหงอนของมิลเดรด ป้าของเธอจึงว่าเธอเป็น "Poser" ("คนชอบเสแสร้ง") มิลเดรดโต้กลับว่าป้าของเธอเป็น "old hag" ("ยายแม่มก") พร้อมกับตบหน้าป้า

ของเธออย่างถูกต้อง ก่อนที่จะเดินจากไปพร้อมกับวิศวกร โอ'เนลล์แสดงให้เห็นว่า การมุ่งแสวงหาความ มั่งคั่งทำให้พวกคนรวยละเลยที่จะเคารพและนับถือกันความสายเลือด เช่นการแสดงออกของป่าและ หลานกุ่มนี้ คำพูดของคนทั้งสองแสดงให้เห็นว่าทั้งสองพอกันและไม่มีใครดีกว่าใคร การที่มิลเครคกล้า ตบหน้าป่าของเธอแสดงให้เห็นความเลื่อมในจิตใจของมนุษย์ของสังคมยุคใหม่ ยุคที่มนุษย์บูชาเงิน วัตถุ และความมั่งคั่งทางด้านวัตถุเหนือสิ่งอื่นใด โอ'เนลล์ชี้ให้เห็นว่าความมั่งคั่งทางด้านวัตถุทำให้มนุษย์ลืม ความเป็นพี่น้องและเครือญาติ มนุษย์ในยุคใหม่อาจทำร้ายกันหรือฆ่ากันเพื่อสนองความต้องการของ ตนเองทางด้านวัตถุและทางด้านรูปธรรม เช่นที่มิลเครคทำกับป่าของเธอ

สิ่งที่กล่าวมาแล้วว่าการพบกันระหว่างมิลเครคและแยงก์เหมือนกับการพบกันระหว่างความ จอมปลอม และความจริงอันโหดร้ายบนโลกนี้ การพบกันของบุคคลทั้งสองนำไปสู่จุดสูงสุดของเรื่อง ในเวลาต่อมา มิลเครคซึ่งมีอาการทางประสาทอยู่แล้ว ไม่ได้เตรียมตัวและเตรียมใจมาก่อนว่าจะ ได้พบภาพที่น่าเกลียดน่ากลัวของแยงก์และพนักงานเคมเชื้อเพลิงในห้องนั้น ภาพของแยงก์ที่ปรากฏ ต่อ เธอจึงดูน่ากลัวจนเกินความจริง

...As she looks at his gorilla face, as his eyes bore into hers, she utters a low, choking cry and shrinks away from him, putting both hands up before her eyes to shut out the sight of his face, to protect her own.

(O' Neill. 1937 : 214)

มิลเครคเกิดความกลัวอย่างท่วมท้นที่เรียกกันว่า โฟเบีย (Phobia) คือกลัวอย่างไม่ควร จะกลัว และแสดงอาการกลัวมากกว่าที่เป็นจริง เพราะถ้ามิลเครคมองไปในแง่ที่ว่าถึงแยงก์จะน่า เกลียดอย่างไร เขาก็เป็นมนุษย์เหมือนตัวเธอ มิลเครคก็คงไม่กลัวจนถึงขนาดนั้น แต่มิลเครคก็รู้สึก

กลัวจนเป็นลม คำพูดก่อนหมดสติของเธอที่ว่า "the filthy beast!" มาจากความรู้สึกที่เห็นแยงก์ เป็นสัตว์ป่าที่ร้ายมากกว่าที่จะเป็นคนธรรมดาเช่นตัวเธอ คำพูดโดยไม่ได้ยั้งคิดของเธอนำไปสู่ โศกนาฏกรรมของแยงก์ในเวลาต่อมา

สำหรับโอ'นีล มิลเคเรคเป็นตัวแทนของพวกคนรวยหรือมนุษย์ที่อยู่ในวงสังคมชั้นสูง โอ'นีล เยาะเย้ยบุคคลชั้นสูงได้อย่างสะใจ โดยให้มิลเคเรคไม่พอใจในสิ่งที่ตนเองมีอยู่ เช่นความร่ำรวย และทรูร่าทำให้ชีวิตของมิลเคเรคว่างเปล่า และดูไร้คุณค่า มิลเคเรคจึงเหมือนกับคนรวยเป็นจำนวนมากที่ตระหนักได้ว่าการอยู่ในวงสังคมชั้นสูงของเธอตลอดเวลาไม่ได้ทำให้ตนเองมีชื่อเสียงอย่างแท้จริง เธอจึงโน้มตัวลงมาคบหากับคนจน เพื่อแสดงตัวเป็นเศรษฐีผู้มีใจเมตตา ถึงแม้ว่าเธอจะต้องเสแสร้งในบางครั้งก็ตาม จากสภาพชีวิตของมิลเคเรคโอ'นีลชี้ให้เห็นว่ามนุษย์ไม่สามารถหาความสุขที่แท้จริงได้ในโลกแห่งวัตถุ ความร่ำรวยและทรูร่าไม่อาจนำความสงบมาสู่จิตใจของมนุษย์ได้ เนื่องจากความโลภทำให้มนุษย์ขาดความเข้าใจซึ่งกันและกัน เหมือนคังที่มิลเคเรคไม่เข้าใจป่าของเธอ และไม่เข้าใจว่าความน่าเกลียดของแยงก์มาจากสภาพของงานหนักที่เขาทำอยู่ ถึงแม้ว่าโอ'นีลจะไม่ได้บอกจุดจบของมิลเคเรค เหมือนคังที่เขาบอกจุดจบของแยงก์ แต่ก็รู้ได้ว่า ทราบโคที่มิลเคเรคยังอยู่ในโลกตามแบบของเธอ โดยไม่ทำความเข้าใจและเห็นใจในมนุษย์คนอื่น ๆ โดยเฉพาะมนุษย์ที่อยู่ในระดับต่ำกว่าเธอ มิลเคเรคก็จะหาความสุขที่แท้จริงไม่ได้ในชีวิต นอกเสียจากเธอจะเรียนรู้และยอมรับบุคคลอื่น ๆ ตามสิทธิและหน้าที่ของเขาในสังคมเท่านั้น โอกาสเดียวกัน มิลเคเรคก็ควรจะเรียนรู้ว่า "เข้าเมืองตาหลิ่ว ต้องหลิ่วตาตาม" นั่นก็คือเมื่อจะเข้าไปในสถานที่ใด ก็ควรจะปรับตัวให้กลมกลืนกับสถานที่นั้นเพื่อความสงบและความเป็นระเบียบของแต่ละสังคมที่เธออย่างก้าวเข้าไปและเพื่อการยอมรับของแต่ละสังคม ซึ่งแตกต่างกันตามสภาพแวดล้อม และตามหน้าที่ของบุคคลในแต่ละสังคมนั้น ๆ

ลอง

ลองเป็นเพื่อนที่ค่อนข้างจะสนิทกับแยงก์ สังเกตได้จากเวลาที่แยงก์เลือกให้ลองเป็นผู้พาเขาเข้าไปในเมืองเพื่อการแก้แค้นมิลเครต ถึงแม้โอ'นีลจะไม่ได้บอกถึงอายุหรือลักษณะรูปร่างโดยเฉพาะของลองเอาไว้ ผู้วิจัยก็สามารถประมาณได้จากการสังเกตว่าลองคงจะรุ่มราวดูราวเดียวกับแยงก์ และเนื่องจากลองเป็นพนักงานเคม เชื้อเพลิงเหมือนแยงก์ สภาพของงานที่หนักงทำให้เขามีไหล่กว้าง แขนยาว ใบหน้าคกร้านและเกรียม เนื่องจากทำงานอยู่กับความร้อน เมื่อมองรูปร่างของลองทั้งหมดรวมกัน คงเหมือนกับมนุษย์นีแอนเดอร์ทัล คามที่โอ'นีลได้อธิบายไว้แล้วว่าชายทุกคนในห้องเชื้อเพลิงมีรูปร่างคังนั้น แต่ลองจะคุดอยู่ข้างที่เขายังรู้จักพิถีพิถันทำความสะอาดร่างกาย และรู้จักแต่งตัวตามกาลเทศะ ดังจะเห็นได้จากตอนที่เขาพาแยงก์เข้าไปในเมือง แต่เนื่องจากแยงก์เป็นผู้ที่แข็งแรงที่สุดในห้องเชื้อเพลิง ลองจึงอ่อนแอและรูปร่างคงบางกว่าแยงก์

โอ'นีลวางพฤติกรรมของลองได้สมจริงตามสภาพของสังคมปัจจุบัน และตามสภาพของห้องเรื่อง ลองเป็นผู้ที่มีความสำนึกเกี่ยวกับเรื่องชั้นวรรณะ เขาคิดว่าพนักงานเคมเชื้อเพลิงทั้งหมดได้รับการปฏิบัติอย่างป่าเถื่อนจากพวกนายทุน... They dragged us down 'til we're on'y wage slaves in the bowels of a bloody ship, sweatin', burnin' up, eatin' coal dust! Hit's them's ter blame — the damned Capitalist clarrs!... (O' Neill. 1937 : 192)

ลองเป็นตัวแทนของมนุษย์ในสังคมปัจจุบันที่มีหัวก้าวหน้า ในขณะที่แยงก์ติดอยู่กับสภาพเป็นไปในปัจจุบัน ความคิดของลองกลับก้าวหน้าไปสู่อนาคตไปสู่การปฏิวัติทางชั้นวรรณะ ลองสนใจในลัทธิสังคมนิยม ซึ่งเป็นทฤษฎีทางเศรษฐกิจและการเมืองที่ให้รัฐและส่วนรวมเป็นเจ้าของปัจจัยในการผลิต ตลอดจนการจำแนกแจกจ่าย และวางระเบียบในการบริโภคผลผลิต ลองมักจะชอบยืนบนลังสบู๊ แล้วอธิบายให้เพื่อน ๆ พนักงานเคมเชื้อเพลิงฟังถึงสิทธิที่พวกเขาควรจะได้ ลองบอกว่าความยากลำบากของพวกกรรมกร เกิดจากการไม่สามัคคีของชนชั้นเดียวกัน ชนชั้นนายทุนบังคับกรรมกรให้เป็นทาสค่าจ้างของตน กรรมกรจึงถูไ้เกียรติในสายตาของพวกนายทุน เช่นการที่

มิลเดรดให้พวกวิศวกรพาเธอลงมาดูการทำงานของพวกเขาพนักงานเดิมเชื่อเพลิง ลองคิดว่า
ห้องเดิมเชื่อเพลิงเป็นสถานที่ส่วนตัวของพวกคุณ วิศวกรไม่มีสิทธิ์ที่จะพาคนอื่นมาดูคุณโดยไม่
บอกล่วงหน้า ลองคิดว่าที่พวกวิศวกรทำเช่นนั้นเป็นการดูถูกพวกคุณเป็นอย่างมาก ทำเหมือนกับพวกคุณ
เป็นสัตว์ในกรงที่พวกนายทุนขังไว้ดูเล่น

Hinsultin' us! Hinsultin' us, the bloody cow! And them bloody
engineers! What right 'as they got to be exhibitin' us 's if we was
bleedin' monkeys in a menagerie? Did we sign for hinsults to our
dignity as 'onest workers?

(O' Neill. 1937 : 217)

ถึงแม้ว่าจะรู้ซึ่งว่าตนเองเป็นเพียงกรรมกรคนหนึ่ง ลองก็มีความหึงหวงในชนชั้นของตน
ลองรู้จักและระเบียบของบริษัทเป็นอย่างดีว่า ผู้โดยสารไม่มีสิทธิเข้าไปยุ่งในห้องของเจ้าหน้าที่ที่
กำลังปฏิบัติงานอยู่และลองก็ไปสืบรู้มาจนได้ว่าที่มิลเดรดทำเช่นนั้นได้ก็เพราะเธอเป็นลูกสาว
นายทุนซึ่งเป็นประธานของบริษัทเดินเรือสายนั้น พวกตนจึงเป็นทาสในสายตาของมิลเดรดและ
บิดาของเธอที่เธอจะทำอะไรก็ได้ตามใจชอบ

...Comrades, we're 'is slaves! And the skipper and mates and
engineers, they're 'is slaves! And she's 'is bloody daughter and
we're all 'er slaves, too! And she gives 'er orders, as 'ow she
wants to see the bloody animals below decks and down they takes
'er!

(O' Neill. 1937 : 218)

สำหรับโอ'เนลล์ ลองจึงเป็นตัวแทนของมนุษย์อีกกลุ่มหนึ่งในสังคมปัจจุบันที่ต้องการให้มีการปรับปรุงรูปแบบของสังคม เพื่อความสงบสุขของมนุษย์ทุกคนในอนาคต เช่นการแบ่งปันการกินที่อยู่ดีจากพวกนายทุนไปสู่กรรมกร และคนจนโดยการปรับปรุงไม่ให้มีการแบ่งชั้นวรรณะในสังคมตามระบบสังคมนิยมดังที่กล่าวมาแล้ว ในขณะที่แย่งต่อสู้กับความอยุติธรรมด้วยกำลัง แต่ลองกลับต่อสู้โดยใช้สมอง เช่นการใช้กฎหมายเข้าไปจัดการกับการละเมิดสิทธิของพวกวิศวกรและมิลเดรด

...And what're we goin' ter do, I arsk yer? 'Ave we got ter swaller 'er hinsults like dogs? It ain't in the ship's articles. I tell yer we got a case. We kin go to law —... (O' Neill. 1937 : 218)

ในฐานะของผู้มีสิทธิ์ออกเสียงเลือกตั้ง และประชาชนของรัฐ ลองพร้อมเสมอที่จะใช้พลังในการออกเสียงบีบบังคับรัฐบาลให้ทำตามข้อเสนอของพวกตน ซึ่งเป็นแนวทางในการต่อสู้ตามแบบมวลชนในปัจจุบัน... As voters and citizens we kin force the bloody governments —... (O' Neill. 1937 : 218)

ขณะที่แย่งต้องการเป็นส่วนหนึ่งของสังคม ลองกลับไม่สนใจว่าใครจะยอมรับตนเป็นส่วนหนึ่งในสังคมหรือไม่ ลองถือว่าตนเป็นอิสระ ถึงแม้พวกนายทุนจะมองว่าตนเป็นชนชั้นต่ำ ลองก็ปลอบใจตนเองว่าในสายตาของพระเจ้าตนเองมีความเท่าเทียมกับพวกนายทุนเหล่านั้น แต่ลองก็เหมือนแย่งที่เขามีความภูมิใจในตนเองและมั่นใจในศักดิ์ศรีของตนเองในฐานะของมนุษย์คนหนึ่งตามที่เขายกแย่ง... We're free and equal in the sight of God —

(O' Neill. 1937 : 219)

ลองเป็นผู้ให้สติแย่งเกี่ยวกับการแก้แค้นมิลเดรด เช่นตอนที่แย่งบอกว่าอยากจะฆาตกรรมมิลเดรดด้วยพลั่ว ลองบอกให้แย่งทราบว่าการทำเช่นนั้นไม่มีประโยชน์ นอกจากจะทำให้

ติดคุกและถูกแขวนคอเท่านั้น... And be 'anged for murder or 'lectrocuted? She ain't bleedin' well worth it... (O' Neill. 1937 : 222)

จากข้อความดังกล่าว แสดงว่าลองเป็นคนฉลาดและมีความคิด แต่กระนั้นก็ตาม ถ้าพิจารณาให้คิดจะเห็นได้ว่าลองเป็นอันตรายต่อสังคมมากกว่าแยงก์ เพราะแยงก์ต่อสู้กับคนอื่นแบบเปิดเผยและจริงจัง และไม่ต้องการให้ใครมาช่วยเหลือตน แต่ลองกลับพยายามปลุกระดมผู้อื่นให้คล้อยตาม และลุกขึ้นต่อสู้โดยมีตนอยู่เบื้องหลัง ดังจะเห็นได้จากการที่ลองเลี้ยงหลบไป เมื่อเห็นแยงก์เข้าไปรบกวนชาวเมืองทั้งที่ตนเป็นผู้พาแยงก์ไป และเป็นผู้ปลุกระดมแยงก์อยู่ตลอดเวลา

ความรู้สึกขัดแย้งเกี่ยวกับเรื่องชั้นวรรณะ ความรู้สึกที่คนรวยเอาเปรียบคนจน และพวกนายทุนกดขี่กรรมกร ทำให้ลองเพียรพูดแต่เรื่องนี้ เพื่อปลุกความรู้สึกรักในชั้นวรรณะให้เกิดขึ้นในหมู่กรรมกรเช่นพวกตน ความรู้สึกดังกล่าว พร้อมทั้งความแค้นเคืองของแยงก์ที่มีต่อมิลเครค ทำให้ลองพาแยงก์ไปที่ฟิธส์แอฟสะนิว เพื่อปลุกให้แยงก์แค้นพวกนายทุน ซึ่งอยู่ชั้นเดียวกับมิลเครคแทนที่จะแค้นมิลเครคเพียงคนเดียว โอ'เนลล์ชี้ให้เห็นสภาพจิตใจของมนุษย์ยุคใหม่ซึ่งเสื่อมลง ในขณะที่คนรวยมุ่งหาความมั่งคั่งโดยไม่ใส่ใจในความทุกข์ยากของคนจน ส่วนคนจนก็มัวมุ่งแต่จะแก้แค้นแทนที่จะเอาเวลามาปรับปรุงสภาพชีวิตของตนให้ดีขึ้น

ถึงแม้ว่าลองจะเกลียดพวกนายทุน เขาก็รู้จักที่จะทำตัวให้กลมกลืนกับสภาพแวดล้อมในสังคมของพวกนายทุน เช่นการรู้จักใส่ชุดชั้นผ้าและผูกเนคไท ในขณะที่แยงก์แต่งกายแบบสกปรกในชุดที่ใช้ทำงานในห้องเคม เชื้อเพลิง พฤติกรรมนี้แสดงให้เห็นว่าลองมีความสามารถในการปรับตัวเองให้เข้า กับสภาพแวดล้อมในสังคมยุคใหม่ได้

Up the side street YANK and LONG come swaggering. Long is dressed in shore clothes, wears a black Windsor tie, cloth cap. YANK is in his dirty dungarees. A fireman's cap with black peak is cocked

defiantly on the side of his head.

(O' Neill. 1937 : 225 - 226)

ลองรู้ว่าแยงค์เป็นคนมุทะลุ เมื่อโกรธแล้วมักทำอะไรลงไปอย่างไม่คำนึงถึงเหตุผล ลองจึงเตือนแยงค์ให้รู้ว่าสถานที่นั้นไม่ใช่สถานที่ที่พวกเขาจะทำอะไรก็ได้ตามใจชอบ พวกเขาเปรียบเสมือนผู้บุกรุกเข้าไปในสถานที่ของผู้อื่น ซึ่งอาจถูกดำเนินการตามกฎหมายได้ตลอดเวลา ลองจึงเตือนแยงค์ให้ดูชีวิตความเป็นอยู่ภายในเมืองนั้นอย่างสงบ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าลองเป็นคนมีสติ นั่นก็คือความรู้สึกผิดชอบ พร้อมทั้งมีสติสัมปชัญญะอันหมายถึงความรู้สึกตัวด้วยความรอบคอบอยู่ตลอดเวลา ...Well, 'ere we are. Fif' Avenoo. this 'ere's their bleedin' private lane, as yer might say. We're trespassers 'ere. Prolecarians keep orf the grass!... (O' Neill. 1937 : 226)

สังคมยุคใหม่ทำให้มนุษย์ทำทุกสิ่งเพื่อธุรกิจ และเพื่อประโยชน์ส่วนตน แม้แต่การปฏิบัติกิจทางศาสนาก็ทำไปเพื่อต้องการสวดอ้อนวอนให้พระเจ้าคลั่งคลานให้คนมีเงินมากยิ่งขึ้น เช่น พวกคนในเมืองที่กำลังปฏิบัติกิจทางศาสนาอยู่ภายในโบสถ์ ลองบอกให้แยงค์ได้ตระหนักถึงสภาพชีวิตอีกแบบหนึ่งของชาวเมือง เพื่อต้องการหุคประชดให้แยงค์เห็นว่า สำหรับพวกนายทุน แม้แต่การปฏิบัติกิจทางศาสนาก็ยังเป็นธุรกิจที่จะนำความมั่งคั่งมาสู่ตนเองโดยอาศัยพระผู้เป็นเจ้าของเป็นผู้นำทาง... In church, blarst 'em! Arskin' Jesus to give 'em more money... (O' Neill. 1937 : 226)

เนื่องจากในขณะที่คนทั้งสองเข้าไปในเมืองนั้นเป็นเวลาที่เขาเมืองกำลังปฏิบัติกิจทางศาสนาอยู่ภายในโบสถ์ ความเงิบภายในเมืองทำให้แยงค์เกิดความไม่สบายใจ ใครจะได้เห็นคนพวกเดียวกันกับมิลเดรดโดยเร็ว ลองจึงบอกให้แยงค์อดทนและรอคอย นอกจากจะมีสติสัมปชัญญะแล้วลองจึงเป็นผู้ที่มีขันติคือความอดกลั้นต่อสิ่งที่ตนเองไม่พอใจด้วย... Wait and yer'll

bloody well see — (O' Neill. 1937 : 227)

เพื่อความสงบสุขและความยุติธรรมของสังคมตามแนวความคิดของตนเอง ลองจึงต้องการให้ประเทศสหรัฐอเมริกา มีระบบการปกครองแบบสังคมนิยม โดยการให้รัฐเป็นเจ้าของกิจการในการผลิตทุกอย่าง และให้รัฐเป็นผู้กระจายผลประโยชน์ไปยังประชากรทุกคน เนื่องมาจากลองเห็นว่าพวกนายทุนที่เป็นเจ้าของกิจการในการผลิตไม่ได้ให้ความยุติธรรมแก่พวกกรรมกร นอกจากการกดขี่และการปฏิบัติต่อกรรมกรซึ่งยากจนเยี่ยงทาส เช่นที่พวกตนประสบอยู่ ลองจึงต้องการให้แยงก์ซึ่งโกรธแค้นมิล เครคได้สำนึกในความต่ำต้อยของชนชั้นของตนเองอันเกิดจากความเลวร้ายของพวกนายทุน ลองจึงต้องการให้แยงก์แก้แค้นพวกนายทุนซึ่งเป็นชนชั้นเดียวกับมิล เครคแทนที่จะแก้แค้นมิล เครคเพียงคนเดียว

Ain't that why I brought yer up 'ere — to show yer? Yer been lookin' at this 'ere 'ole affair wrong. Yer been actin' an' talkin' 's if it was all a bleedin' personal matter between yer and that bloody cow. I wants to convince yer she was on'y a representative of 'er clarss. I wants to awaken yer bloody clarss consciousness. Then yer'll see it's 'er clarss yer've got to fight, not'er alone. There's a 'ole mob of 'em like 'er, Gawd blind 'em!

(O' Neill. 1937 : 228)

ลองเป็นผู้ที่มีความสำนึกเกี่ยวกับชั้นวรรณะสูงมาก ลองมีความเข้าใจอย่างลึกซึ้งซึ่งเกี่ยวกับความอคตอยากและความยากไร้ของคนจน เนื่องจากตัวเขาเองประสบอยู่ เมื่อเห็นราคาเพชรพลอยที่วางโชว์ไว้ในตู้โชว์ ลองจึงรู้ว่าราคาของเพชรชิ้นหนึ่งนั้น คนจนสามารถนำเงินไปเลี้ยงครอบครัวได้เป็นปี นอกจากนั้นพวกคนรวยยังนิยมซื้อชนลัศว์ไปทำความอบอุ่นให้กับร่างกายตนเอง โดยไม่

คำนึงถึงความทุกข์ทรมานของสัตว์เหล่านั้น เช่น การนิยมซื้อขนลิงทำให้ลิงต้องโดนล่าทั้งที่มันเป็นสัตว์ที่ไม่มีอันตรายแต่อย่างใด พวกคนรวยจึงโหดร้ายและมีความสุขอยู่บนความทุกข์ของผู้อื่นตามสายตาของ ลอง... And I s'pose this 'ere don't count neither — skins of poor, 'armless animals slaughtered so as 'er and 'ers can keep their bleedin' noses warm!... (O' Neill. 1937 : 229)

ลองนิยมในลัทธิมาร์คซิสต์ (Marxism) ซึ่งเชื่อในเรื่องความเสมอภาคและความเท่าเทียมกันของมนุษย์ทุกคนในสังคม ลองอยากให้มนุษย์ทุกคนในโลกอยู่กันแบบพี่น้อง ซึ่งพระเยซู (Jesus Christ) ศาสดาของศาสนาคริสต์ก็ทรงเชื่อในเรื่องความเป็นพี่น้องร่วมโลกของมนุษย์เช่นเดียวกัน ในบทละครเรื่องนี้พระชั้นสูงที่พวกคนรวยพูดถึงขณะที่เดินกลับจากโบสถ์ถูกตั้งชื่อว่า คอกเตอร์ ไชยาฟัส (Doctor Caiaphas) ตามชื่อของพระชั้นสูงในสมัยโบราณผู้กล่าวหาพระเยซูว่าเป็นผู้ก่อการร้ายที่พยายามจะล้มเลิกกฎและระบอบของสังคมแบบเก่า ๆ ที่เคยเป็นอยู่เพราะพระเยซูเทศนาสั่งสอนให้มนุษย์ทุกคนถือในความเป็นพี่น้องร่วมโลกเดียวกัน เมื่อเทียบกับความเป็นไปของสังคมปัจจุบันเปรียบเทียบได้ว่าพระเยซูทรงเทศนาต่อต้าน "คำสอนหรือลัทธิแบบผิด ๆ" ของพวกหัวรุนแรง คำสอนของพระองค์จึงใกล้เคียงกับความคิดเห็นของลองมากกว่าคำสอนของคอกเตอร์ ไชยาฟัสที่แสนดีของพวกคนรวย

ถ้ามองแบบผิวเผินจะดูเหมือนว่าลองหัวรุนแรงและชอบเรียกร้อง แต่ที่จริงแล้วไม่ได้เป็นเช่นนั้น ลองชอบต่อสู้ แต่ก็เป็นไปตามวิถีทางของเขาเอง ลองเชื่อในเรื่องการโหวตเสียงเพื่อเลือกบุคคลหรือพรรคที่ตนปรารถนาเข้าไปบริหารประเทศและไม่ต้องการการต่อสู้แบบรุนแรง ลองจึงบอกให้แยงคียืนดูความทรูทรากของพวกคนรวยที่เดินออกมาจากโบสถ์แบบสงบ เพื่อจะได้นำไปสู่การโหวตเสียงที่ถูกต้องของพวกกรรมกรต่อไป

...Easy goes, Comrade. Keep yer bloomin' temper. Remember force defeats itself. It ain't our weapon. We must impress our demands through peaceful means — the votes of the on-marching proletarians of the bloody world!

(O' Neill. 1937 : 230)

ลองเป็นบุคคลที่รู้ว่าสิ่งใดควรทำและไม่ควรทำ เมื่อเห็นแยงก์ทำท่าซี้ดซี้ดเมื่อเห็นชาวเมือง เขาก็ให้สติแยงก์ และพยายามทำให้แยงก์สงบจิตใจลง... Calm, now. Treat 'em wiv the proper contempt. Observe the bleedin' parasites but 'old yer' orses... (O' Neill. 1937 : 230)

เมื่อเห็นแยงก์เข้าไปรบกวนสุภาพบุรุษคนหนึ่ง ลองก็วิ่งเข้าไปจับแขนพร้อมกับกระชากแยงก์ออกมา... 'Ere! Come away! This wasn't what I meant. Yer'll 'ave the bloody coppers down on us... (O' Neill. 1937 : 232)

แต่แยงก์ก็ยังคือดั่งที่จะเข้าไปรบกวนชาวเมืองให้ได้และผลักลองออกมา เมื่อลองเห็นว่าตนเองไม่สามารถจะห้ามแยงก์ได้และอาจต้องประสบกับความเคียดร้อนถ้าขึ้นอยู่กับแยงก์ต่อไป ลองจึงเลี้ยวหนีไปทันที... I'll pop orf then. This ain't what I meant. And whatever 'appens, yer can't blame me... (O' Neill. 1937 : 232)

เหตุการณ์ดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าลองเป็นคนฉลาด และรู้จักเอาตัวรอด ถ้าเปรียบเทียบกับสมิทเซอร์สในบทละครเรื่อง The Emperor Jones ลองก็กว่าสมิทเซอร์สตรงที่ลองยังมีความจริงใจต่อแยงก์ เขาเตือนแยงก์แล้วให้แยงก์มองดูชาวเมืองด้วยความสงบ และให้ต่อสู้ด้วยแนวทางที่ถูกต้อง

ตามกฎหมาย และลองไม่เคยคิดหาผลประโยชน์ส่วนตัวจากแยงค์อย่างที่มีเชอร์สท์ทำคือ โจนส์
จะนั้นการที่ลองหลบเอาตัวรอดไปก่อนทั้งที่ตนเป็นผู้หาแยงค์เข้ามาในเมืองจึงไม่น่าตำหนัก แต่ก็
กล่าวได้ว่าลองไม่ใช่เพื่อนแท้ของแยงค์เพราะถ้าเป็นเพื่อนแท้ ลองคงไม่ทิ้งแยงค์ไว้คนเดียวเช่นนั้น
โอ'นีลชี้ให้เห็นว่าสภาพที่ไม่แน่นอนของสังคมปัจจุบัน และการชิงดีชิงเด่นกันทางเศรษฐกิจทำให้
มนุษย์แต่ละคนต่างเอาตัวรอด ความเป็นเพื่อนแท้ และความเป็นพี่น้องจึงหาได้ยากมากในสังคม
ยุคใหม่นี้

เมื่อเทียบกับตัวละครทุกตัวของโอ'นีลแล้ว ลองเป็นตัวละครที่สมจริงกับสภาพของ
สังคมปัจจุบันมากที่สุด เพราะลองต้องการเสรีภาพและความเสมอภาคในมวลหมู่มนุษย์ ลองใส่ใจ
ในคำสอนของนักสังคมนิยม เนื่องจากต้องการปฏิวัติเพื่อให้เกิดความเสมอภาคในสังคม ลองเห็น
ว่าสังคมปัจจุบันคกอยู่ภายใต้การควบคุมของนายทุนและพวกคนรวย ลองจึงเรียกร้องให้มีการปรับปรุง
ในฐานะของประชากรและผู้มีสิทธิออกเสียง ลองจึงคิดว่ากรรมกรทุกคนสามารถรวตัวกันออกเสียง
เพื่อให้ได้มาซึ่งความเสมอภาคนั้น เนื่องจากลองเรียกร้องให้มีการปรับปรุงสภาพสังคมเพื่อความ
สงบสุขของมนุษย์ทุกคน ลองจึงเป็นตัวละครอีกตัวหนึ่งที่มีพฤติกรรมและลักษณะที่เป็นไปตามแนวคิด
แบบบรรยายพรรณานิยม

แพคคี

แพคคีเป็นชายชราชาวไอริชที่ผิวหนังเหี่ยวย่นและตกกระในหน้าของแพคคีดูคล้ายลิงมาก
ดวงตาเล็ก ๆ ของแพคคีมองดูคล้ายดวงตาของสัตว์ที่มองดูแล้วทำให้เกิดความสงสาร แพคคี
ค่อมเหล้าจืด เมื่อจากที่หนึ่งเปิดชั้นแพคคีกำลังนั่งสัปหงก เนื่องจากความเมาอยู่บนม้ายาวตัวหนึ่ง

ในทางตรงกันข้ามกับลอง แพคคีแสดงพฤติกรรมตอบสนองต่อสภาพที่เลวร้ายภายใน
ห้อง เชื้อเพลิงและความไม่เสมอภาคของโลกอุตสาหกรรมด้วยการเฝ้าสรรเสริญสภาพสังคมใน
อดีต ในสมัยที่มนุษย์มีชีวิตอยู่ท่ามกลางธรรมชาติ แพคคีพยายามเล็งเห็นความจริงของสังคม
ปัจจุบันด้วยการค่อมเหล้า และเฝ้าเพื่อฝันถึงแต่อดีตอย่างไร้เหตุผล... 'Twas them days men

belonged to ships, not now. 'Twas them days a ship was part of the sea, and a man was part of a ship, and the sea joined all together and made it one... (O' Neill. 1937 : 196)

แพคคีจึงเป็นตัวแทนของทววจิตนิยม (Idealism) ในสมัยคริสต์ศตวรรษที่สิบเก้า ที่ยึดมั่นในความคิด และความเพ้อฝันของตนเองว่าแท้จริงและถูกต้อง แพคคีคิดถึงวันที่มนุษย์มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับธรรมชาติ แพคคีจึงโศกเศร้าและโหยหาธรรมชาติบริสุทธิ์ที่สูญหายไป เช่น ความงามของท้องทะเล และของคาคฟ้าเรือต้องสูญหายไปเนื่องจากควันดำอันเป็นของเสียจากเครื่องยนต์ ฯลฯ... black smoke from the funnels smudging the sea, smudging the decks — the bloody engines pounding and throbbing and shaking... (O' Neill. 1937 : 196)

ในสมัยที่แพคคีเป็นหนุ่มนั้น เรือซึ่งแล่นโดยใช่ใบเรือถือได้ว่าเป็นบ้านของพวกกลาสีทะเลเปรียบได้ดั่งแม่ของพวกเขาก็ แต่ทุกวันนี้ ทุกคนในโรงช่างของสังคมปัจจุบันไม่มีใครสนใจแพคคี ทุกคนต่างปฏิเสธการทำงานบนคาคฟ้าท่ามกลางท้องฟ้าที่สกปรก แต่หันมาสนใจกับการเติมถ่านหินลงในเตาเชื้อเพลิงซึ่งร้อนประคุนรก แพคคีรู้สึกที่ตนเองถูกรุกไล่ด้วยไอน้ำ และถ่านหิน และรู้สึกว่าตนเองไม่ใช่ส่วนหนึ่งของสังคมยุคใหม่นี้แต่อย่างใด แพคคีรู้สึกไม่พอใจที่แยงค์ยอมรับห้องเชื้อเพลิงเป็นบ้านของตนทั้งที่สถานทีนั้นไม่ได้ให้ความมั่นคงและความปลอดภัยต่อชีวิตมนุษย์ แพคคีจึงหัวเราะเยาะที่แยงค์ประกาศความเป็นส่วนหนึ่งในสังคมยุคใหม่ของตนออกมา... Ho - ho, devil mend you! Is it to belong to that you're wishing? Is it a flesh and blood wheel of the engines you'd be?... (O' Neill. 1937 : 196)

นอกจากจะรักในธรรมชาติแล้ว แพคก็ชอบร้องเพลงอันแสดงให้เห็นถึงความอ่อนโยน
ภายในจิตใจของเขา... I'm never too drunk to sing. 'Tis only when I'm
dead to the world I'd be wishful to sing at all... (O' Neill. 1937 : 189)

สำหรับแพคก็เขายอมรับว่าในอดีตนั้นมนุษย์ต้องทำงานหนักด้วยผลกำลังของตัวเอง
เนื่องจากยังไม่มีเครื่องจักร แต่การทำงานในสมัยก่อนนั้นเป็นการทำงานท่ามกลางธรรมชาติที่
บริสุทธิ์และสวยงามไม่เหมือนกับการทำงานท่ามกลางเครื่องจักรกลอย่างในสังคมปัจจุบัน ซึ่ง
มนุษย์ต้องผจญกับความร้อน เช่น ภายในห้องเติมเชื้อเพลิง และหายใจเอาฝุ่นถ่านหิน และไอเสีย
จากเครื่องจักรเข้าไปในปอด

A warm sun on the clean decks. Sun warming the blood of you, and wind
over the miles of shiny green ocean like strong drink to your lungs.
Work — aye, hard work — but who'd mind that at all? Sure, you
worked under the sky and 'twas work wid skill and daring to it.

(O' Neill. 1937 : 195)

แต่แพคก็ยังมีสติที่รู้ว่าไม่มีประโยชน์ที่จะคิดถึงวันในอดีต และรู้ว่าคงไม่มีใครฟังตน
เพราะตัวเองเปรียบเสมือนคนที่ตายไปแล้วจากสังคมปัจจุบัน... Yerra, what's the use of
talking? 'Tis a dead man's whisper... (O' Neill. 1937 : 196)

ถึงกระนั้นแพคก็มีความสุขที่ได้นั่งเฝ้าผืนถึงวันในอดีต แม้ว่าบางครั้งความเหี้ยม
นั้นจะทำให้เขาอยู่ในสังคมปัจจุบันอย่างทุกข์ทรมาน แพคก็พยายามใช้ความเหี้ยมของคนเป็น
เครื่องหล่อเลี้ยงตนเองให้ทนอยู่กับความทุกข์ทรมานภายในห้องเติมเชื้อเพลิงได้ต่อไป... Me time
is past due. That a great wave wid sun in the heart of it may sweep me

over the side sometime I'd be dreaming of the days that's gone!...

(O' Neill. 1937 : 196)

แยงก์ยังคิดว่าแพคคีตรงที่เขามีความภูมิใจที่ได้เป็นส่วนหนึ่งของความเจริญในยุคใหม่ แต่แพคคีปฏิเสธสังคมยุคใหม่โดยสิ้นเชิง และไม่ต้องการเป็นส่วนหนึ่งของสังคมยุคใหม่ ในขณะที่แยงก์พยายามไขว่คว้าหาความเป็นส่วนหนึ่งนั้น แพคคีกลับคิดว่าแยงก์และคนอื่นๆ เป็นทาสของเครื่องจักร ส่วนเขาจะยอมอยู่กับความเหี้ยมถึงอดีต แพคคีถึงกับปฏิเสธที่จะเข้าปฏิบัติหน้าที่ในห้องเติมเชื้อเพลิงเมื่อถึงกะของตนเอง... To the divil wid it! I'll not report this watch. Let thim log me and be damned. I'm no slave the like of you. I'll be sittin' here at me ease, and dringking, and thinking, and dreaming dreams... (O' Neill. 1937 : 200)

พฤติกรรมดังกล่าวของแพคคีถึงกับทำให้แยงก์ทนไม่ได้และกล่าวด้วยคำดูถูกแพคคีออกมา ...Aw, yuh make me sick! Yuh don't belong!... (O' Neill. 1937 : 200)

อย่างไรก็ตาม แพคคีก็เป็นเพียงกรรมกรคนหนึ่งที่ต้องอาศัยเงินค่าจ้างเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง แพคคีจึงจำเป็นต้องเข้าทำงานตามกะของคน ความชราและการทรากตรำกับงานมาเป็นเวลานาน ทำให้แพคคีต้องทำงานด้วยความทุกข์ทรมาน เช่น การก้มลงคัดถ่านหินเป็นเวลานานทำให้หลังของแพคคีปวดมาก เหมือนกับร่างกายของตนเองกำลังจะแตกออกเป็นเสี่ยง ๆ โอ'เนลล์แสดงให้เห็นว่า เครื่องจักรไม่ได้ให้ความสะดวกสบายต่อมนุษย์ตามที่คิด มนุษย์ต้องทุกข์ทรมานจากการเป็นทาสของเครื่องจักรอย่างที่แพคคีประสบอยู่... Yerra, will this divil's own watch nivr end? Me back is broke. I'm destroyed entirely... (O' Neill. 1937 : 210)

เนื่องจากไม่พอใจที่แยงก์ภูมิใจอยู่กับความเจริญของสังคมยุคใหม่ทำให้แพคคีหุดแย้ยหันให้แยงก์ได้สำนึกถึงความจริงที่เกิดจากการปรากฏตัวของมิลเดรคภายในห้องเดิมเชื่อเพลิง โดยแพคคีบอกคนงานอื่น ๆ ว่าแยงก์ตกหลุมรักมิลเดรคเมื่อแรกเห็น แพคคีหุดเป็นนัยให้คนอื่นรู้ว่าพฤติกรรมนั้นเปรียบดัง สัตว์ป่าที่ไม่เจียมตัวไปหลงรักเจ้าหญิง เจ้าหญิงจึงปฏิเสธความรักของสัตว์ป่าด้วยการแสดงความหวาดกลัว จนสัตว์ป่าอย่างแยงก์เกิดความแค้นใจ ... Sure I know what's the matther. 'Tis aisy to see. He's fallen in love, I'm telling you... (O' Neill. 1937 : 217)

ถึงแม้แยงก์จะย่ำว่าเขาเกลียดมิลเดรค แพคคีก็ย่ำให้แยงก์ได้ตระหนักว่านั่นคือความรักต่างหาก จะจริงหรือไม่ก็ตามคำพูดของแพคคีทำให้แยงก์โกรธมิลเดรคมากขึ้น

...But I'm telling you It's love that's in it. Sure what else but love for us poor bastes in the stoke-hole would be bringing a fine lady, dressed like a white quane, down a mile of ladders and steps to be havin' a look at us?

(O' Neill. 1937 : 217)

แพคคีพยายามเน้นให้แยงก์ได้ตระหนักว่าในสายตาของมิลเดรคนั้น แยงก์เป็นเพียงลิงชนตัวใหญ่ตัวหนึ่งเท่านั้น แพคคีทำให้แยงก์คิดว่าตนเองถูกสับประมาทอย่างรุนแรงจากมิลเดรค คำพูดของแพคคีทำให้แยงก์ออกจากห้องเชื่อเพลิงไปยังเมืองเพื่อแก้แค้นมิลเดรคแพคคีจึงมีส่วนทำให้แยงก์ประสบกับความหายนะ โอบีลชี้ให้เห็นว่า บางครั้งมนุษย์ก็ฆ่าและเชือดเจียนกันด้วยคำพูดโดยปราศจากการเห็นอกเห็นใจกัน ทั้งที่เป็นพวกเดียวกัน ดังเช่นที่แพคคีทำกับแยงก์

'Twas love at first sight, divil a doubt of it! If you'd seen the endearin' look on her pale mug when she shriveled away with her hands over her eyes to shut out the sight of him! Sure, 'twas as if she'd seen a great hairy ape escaped from the Zoo!

(O' Neill. 1937 : 220)

นอกจากนั้นแพคดียังชี้ให้เห็นว่าการที่แยงก์เอาพลั่วขุดวางใส่ศีรษะมิลเครคแต่พลาดไปถูกประตูที่ปิดตามหลังมิลเครคไปนั้น แสดงว่าแยงก์ไม่ได้ตั้งใจขุดวางหรือตั้งใจจะทำร้ายมิลเครค เพราะความรักนั่นเอง และเนื่องจากแยงก์ถือว่าห้องเดิมคือเพลิงเป็นบ้านของคน ก่อปรากฏตัวของมิลเครคพร้อมทั้งกิริยาอาการดูถูกของเธอทำให้แยงก์รู้สึกเหมือนกับว่าตนถูกละเมิดสิทธิส่วนบุคคล แยงก์จึงจำเป็นต้องประกาศสิทธิของคนให้มิลเครคและคนงานอื่น ๆ ได้ทราบ เพื่อแสดงให้เห็นว่าตนไม่ได้ใส่ใจในตัวของมิลเครคและวิศวกรที่มากับเธอ ในสายตาของแพคตี แยงก์จึงเหมือนสัตว์ที่หวงกรงของตนเอง ในขณะที่แพคตีจำใจต้องอยู่ในกรงนั้น เพราะเขาไม่สามารถย้อนเวลากลับไปสู่อดีตตามความเห่อฝันได้... And the loving way Yank heaved his shovel at the skull of her, only she was out the door! 'Twas touching, I'm telling you! It put the touch of home, swate home in the stoke hole... (O' Neill. 1937 : 220)

แพคดียังยั่วให้แยงก์โกรธมากขึ้น ด้วยการคาดเดาเสียงสมมุติว่ามิลเครคกำลังจอบเลาะให้วิศวกรปลอมโยนเธอให้กลายเป็นความหวาดกลัวหลังจากที่หนีพ้นมาจากแยงก์แล้ว แสดงถึงความสามารถของแพคตีในการยั่วโห้ผู้อื่น... Kiss me, Engineer dear, for it's dark down here and me old man's in Wall Street making money! Hug me tight, darlin', for I'm afeerd in the dark and me mother's on deck makin' eyes at the

skipper!... (O' Neill. 1937 : 220)

คำพูดของแพคคีทำให้แยงค์คิดว่ามิล เครคถูกและสบบประมาทตนเองอย่างรุนแรง โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำพูดของแพคคีทำให้แยงค์คิดว่ามิล เครคว่าตนเป็น "เจ้าลิงขน" ("A hairy ape") แยงค์จึงออกจากห้องเดิม เชื้อเพลิงไปในเมืองเพื่อแก้แค้นมิล เครคจนกระทั่งต้องตาย ในที่สุด โอ'เนลล์ชี้ให้เห็นว่า บุคคลที่ทั้งหนุ่มและแข็งแรง เช่นแยงค์กลับต้องพ่ายแพ้ต่อคำพูดของชายชราที่อ่อนแอ เช่นแพคคี อาจพูดได้ว่าแยงค์ตายเพราะคำพูดของแพคคี เพราะถ้าแพคคีพูดให้แยงค์ได้เข้าใจถึงสภาพที่แท้จริงของตนเองแบบถูกต้องและปลอดภัยแยงค์ตั้งแต่ต้น แยงค์อาจไม่โลดแล่นไปจากห้อง เชื้อเพลิงเพื่อแก้แค้นมิล เครค แต่แพคคีคงไม่ได้คิดว่าคำพูดของตนเองจะมีอิทธิพลต่อจิตใจของแยงค์ แพคคีจึงมีส่วนฆ่าแยงค์โดยไม่ได้เจตนา

ถ้าเปรียบเทียบระหว่างแยงค์ ลอง และแพคคี แยงค์และมิล เครคเป็นตัวแทนของความสับสนในยุคปัจจุบัน ลองเป็นตัวแทนของความก้าวหน้าในอนาคต และแพคคีเป็นตัวแทนของความสุขสงบจากอดีต โอ'เนลล์แสดงให้เห็นว่ายุคแห่งเครื่องจักรและอุตสาหกรรมนั้น เป็นยุคที่ผสมไปด้วยความเป็นมาจากอดีต ความสับสนของปัจจุบัน และการไขว่คว้าหาอนาคต ยุคปัจจุบันของมนุษย์จึงไม่ค่อยจะสงบสุข เต็มไปด้วยความขัดแย้งเพราะสังคมปัจจุบันเต็มไปด้วยมนุษย์หลากหลายแบบ เช่น มนุษย์ที่ติดอยู่กับอดีต และไม่สามารถทำให้ยอมรับกับสภาพของสังคมปัจจุบันได้ เช่นแพคคี มนุษย์ที่ไม่สามารถทำให้ผสมผสานกลมกลืนกับสภาพของสังคมปัจจุบันได้ เช่นแยงค์และมิล เครค และมนุษย์ที่มุ่งหาความเสมอภาคและความเท่าเทียมกันในสังคม เช่นลอง โอ'เนลล์ได้เสนอถึงปัญหาของสังคมปัจจุบันพร้อมทั้งแนวทางในการแก้ไขไว้โดยผ่านตัวละคร คือแยงค์ มิล เครค แพคคี และลอง ซึ่งจะเป็นข้อคิดให้กับผู้ชมละครเรื่องนี้ต่อไป

ฉาก

ฉากในบทละครเรื่อง The Hairy Ape ไม่ค่อยสมจริงตามธรรมชาติแต่ก็เหมาะสมกับสถานภาพและฐานะของตัวละคร เช่นฉากในห้องเชื้อเพลิงใต้ห้องเรืออันเป็นสถานที่ทำงานของพวกกรรมกรคือพวกพนักงานเติมเชื้อเพลิง และฉากภายในเมืองอันเป็นที่อยู่ของพวกคนรวย ฯลฯ ไอ'นีลจักฉากและบรรยากาศของบทละครเรื่องนี้ได้เหมาะสม ฉากและบรรยากาศจึงมีอิทธิพลต่อตัวละคร ทำให้การดำเนินเรื่องสัมพันธ์กับแก่นเรื่อง ฉากและบรรยากาศจะเกินความจริงตามธรรมชาติ แต่ก็เป็นไปตามลักษณะของบทละครในแนวบรรยายพรรณานิยม ฉากแต่ละฉากมีคุณค่าทำให้สามารถเข้าใจสภาพธรรมชาติและสภาพของสังคมได้อย่างถูกต้อง มีบางฉากที่ไอ'นีลจำลองมาจากสถานที่จริงเช่น ฟิฟธ์แอฟเดอะนิวยอร์ก อันเป็นย่านของคนรวย ฉากของสมาคมคนงานอุตสาหกรรมที่แยงค์ไปส്മัครและฉากของสวนสัตว์ ซึ่งจะได้ทำการอภิปรายในแต่ละฉากต่อไป

ฉากหนึ่งเป็นฉากของห้องใต้ห้องเรืออันเป็นที่พักของพนักงานเติมเชื้อเพลิงภายในเรือเดินทะเลที่แล่นข้ามมหาสมุทรแอตแลนติก เวลานั้นเรือแล่นออกจากท่าเรือที่เมืองนิวยอร์กมาได้หนึ่งชั่วโมงแล้ว ห้องนี้ประกอบด้วยเตียงนอนเป็นชั้น ๆ ที่ทำด้วยเหล็กแฉก ๆ ตั้งลึกเข้าไปมองเห็นได้เพียงสามด้าน ทางเข้าอยู่ทางด้านหลัง ที่เตียงทุกหลังจะมีม้ายาววางอยู่ข้างหน้าเตียง ห้องนี้เต็มไปด้วยคนงาน ทุกคนกำลังตะโกน สบต หัวเราะ และร้องเพลง ห้องทั้งห้องจึงคุ้ยสนเสียงทั้งหมดเมื่อรวมกันเข้า ฟังดูคล้ายกับเสียงร้อง เสียงคำราม และเสียงกรวดูกรางของสัตว์ที่ถูกขังอยู่ในกรง ทุกคนในห้องนี้กำลังเมา เหล้าหลายขวดถูกส่งต่อจากมือหนึ่งไปสู่อีกมือหนึ่ง ทุกคนอยู่ในชุดกางเกงผ้าเนื้อหยาบ รองเท้าที่สวมดูหนักและน่าเกลียด บางคนสวมเสื้อยืดแต่ส่วนมากจะปล่อยอกเปลือยจนถึงเอว

ไอ'นีลบอกให้ทราบโดยตรงว่าฉากนี้และในฉากอื่น ๆ ของบทละครเรื่องนี้ดูแล้วไม่เป็นธรรมชาติ ที่ว่างแฉก ๆ ใต้ห้องเรืออันประกอบไปด้วยเหล็กกล้าสีขาวทำให้ห้องนั้นดูเหมือนกรงขังมากกว่าที่จะเป็นห้องธรรมดา แนวของเตียง เสาที่ตั้งประกอบเป็นตัวเตียง และโครงเหล็กที่ขวางไปมา ทำให้ดูคล้ายลูกกรงของกรงขัง เพดานที่เตี้ยจนคนงานเหล่านั้นต้องเดินก้มศีรษะอยู่

ตลอดเวลาทำให้พวกเขาไม่สามารถยื่นตรง ๆ ได้ อาการทำงานโดยการคัดค้านที่ตึงงอ
 ใหญ่ตลอดเวลา ทำให้เกิดการพัฒนาการของกล้ามเนื้อหลังและไหล่ ทำให้คนเหล่านั้นมีรูปร่างเหมือน
 กับมนุษย์นีแอนเดอร์ทัล อันเป็นมนุษย์ครึ่งคนครึ่งลิง ที่ชุกพบซากในเทือกเขานีแอนเดอร์ทัลในประเทศ
 เยอรมัน ทุกคนมีขนคอกที่บริเวณหน้าอก และเนื่องจากการก้มหลังทำให้แขนที่แข็งแรงและทรงพลังนั้น
 ค่อยๆ เกินธรรมดา คิ้วต่ำอยู่เหนือดวงตาเล็ก ๆ ซึ่งมองดูแฝงไปด้วยความขุ่นเคืองและคร่ำครวญ
 ตลอดเวลา ทุกคนเหมือนกันตามเผ่าพันธุ์ตรงที่เป็นคนผิวขาวอันถือได้ว่าเป็นเผ่าพันธุ์ที่เจริญแล้ว
 แต่ต่างกันตรงสีผม สีผิวที่เลอะไปด้วยฝุ่นถ่านหิน และสีตาเท่านั้น นอกนั้นเหมือนกันหมด ในจากนี้
 โอ'นีลต้องการเน้นให้เห็นสภาพของมนุษย์ในสังคมยุคใหม่ อันเป็นยุคเทคโนโลยี และเครื่องจักรกล
 ซึ่งทุกคนมีสภาพไม่ต่างไปจากสัตว์ป่าที่ถูกขังอยู่ในกรง ฉากนี้ถึงแม้จะไม่เป็นจริงตามธรรมชาติ แต่ถือ
 ได้ว่าการจัดฉากของโอ'นีลเป็นเหตุเป็นผลกับลักษณะของตัวละคร มีอิทธิพลทำให้ตัวละครมีลักษณะ
 ผิดปกติไปจากมนุษย์ธรรมดา เช่น เพศชายเดี่ยวทำให้พนักงานเค็มเชื้อเพลิงต้องเคืองงอไหล่และก้ม
 ศีรษะ ทำให้มือคุดยาวลงไปมากกว่าปกติ ท่าทางการเคลื่อนไหวทำให้คุดคล้ายลิง เพราะ
 ฉะนั้นจึงถือได้ว่า โอ'นีลจัดฉากได้สมจริงตามลักษณะเป็นไปของตัวละครและห้องเรื่อง ส่วน
 บรรยากาศก็มีความสมจริงตามเนื้อเรื่อง เช่น สภาพของงานที่หนัก และการขาดความสะดวก
 สบายในชีวิตทำให้บรรยากาศของห้องนั้นมีสภาพเหมือนกรงขังสัตว์มากกว่าจะเป็นที่อยู่ของมนุษย์

ฉากที่สองเป็นฉากของคาคฟ้าของ เรือในอีกสองวันถัดมามีล เครค ตักลาสและป่าของเธอ
 กำลังนั่งอยู่บนเก้าอี้ผ้าใบ จากนั้นเผยให้เห็นความงามของท้องทะเล พระอาทิตย์สีแดงทั่วคาคฟ้า
 ลมบริสุทธิ์จากทะเลพัดผ่าน โอ'นีลต้องการแสดงให้เห็นความตรงกันข้ามระหว่างชีวิตการเป็นอยู่
 ของพวกกรรมกรและพวกนายทุนหรือคนรวย ในขณะที่คนจนในฉากที่หนึ่งมีชีวิตความเป็นอยู่เหมือน
 สัตว์ป่าที่ถูกขังอยู่ในกรง คนรวยกลับมีชีวิตที่ต่างจากคนจนราวฟ้ากับดิน ฉากและบรรยากาศในฉากที่
 สองนี้ดูสมจริงตามธรรมชาติ กลวิธีของโอ'นีลก็คือการทำตัวให้ขัดกับธรรมชาติของมีล เครคและ
 ป่าของเธอ แทนที่จะสดใสและร่าเริง ทั้งสองกลับทำตัวเฉื่อยชาขัดกับธรรมชาติ โอ'นีลอธิบายว่า
 คุนบ้านั้นเหมือนกับก้อนชนมบังที่ทาลิปสติก ส่วนหลานคือมีล เครค นั้นเหมือนกับว่าความมีชีวิตชีวาในตัว

ของ เธอหายไปโดยที่ เธอไม่รู้ตัว ตัว เธอจึงดูเหมือนกับไม่มีพลังชีวิตแสงอยู่ แต่กลับเหมือนของ
แปลกปลอมอันเกิดจากชัยชนะของพลังงาน (เครื่องจักรกล) บางอย่างที่มีอิทธิพลเหนือตัวของ เธอ จาก
ที่สองนี้จึงมีคุณค่าก่อให้เกิดผู้ชมมีประสบการณ์ทางอ้อม ทำให้ได้ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับธรรมชาติ
และสังคมของมนุษย์ได้ดีขึ้น เช่น ความแตกต่างระหว่างสังคมของคนรวยกับคนจน กล่าวได้ว่า

โอ 'นี่ล' ได้จำลองจากฉากฟ้า เรือมาจากสถานที่จริง โดยใช้จินตนาการเกี่ยวกับตัวละคร เข้าไปสอดแทรก

ฉากที่สามเป็นฉากภายในห้อง เต็มเชื้อเพลิง ทางด้านหลังเป็นโครงสร้างของเตาเชื้อเพลิง
และหม้อน้ำเหนือศีรษะขึ้นไปมีไฟดวงหนึ่งแขวนอยู่ แสงนั้นส่องทะลุผ่านฝุ่นดำนินทำให้เกิดเงามืด
โดยทั่วไป พนักงานเต็มเชื้อเพลิง เรียงแถวอยู่หน้าเตาเชื้อเพลิง ทุกคนปล่อยอกเปลือยจนถึงเอว
ต่างก้มตัวลงโดยดำนินโดยไม่มองทางซ้ายหรือขวา พลับที่ถืออยู่ในมือดูเหมือนว่ามันเป็นส่วนหนึ่ง
ของร่างกายของพวกเข า การเหวี่ยงพลั่วมองดูมุ่มง่ามตามจังหวะแบบพร้อมเพรียงกัน พวกเขาใช้
พลั่วกระแทกประตูเตาเชื้อเพลิงให้เปิดออกมา ทันทีที่ประตูเตาเปิดออกความร้อนและแสงที่เจิดจ้าก็
พุ่งออกมาจากเตาตรงไปยังคนงานเหล่านั้น ทุกคนต่างก้มตัวลงในท่าของลิงกอริลลาที่ถูกล่ามโซ่
การเคลื่อนไหวลงดำนินที่กองอยู่บนพื้นข้างหลังเป็นไปอย่างคล่องจงก้นตามจังหวะ การเหวี่ยง
แขนเหมือนกับ เข็มนาฬิกาที่หมุนอยู่บน เค็อย เพื่อเหวี่ยงดำนินลงไปในเตาข้างหน้า ตามมาด้วย
เสียงอึกทึกกริกโครม เสียงโลหะกระทบกันอันเกิดจากประตูเตาถูกกระชากเปิดออกและปิคเข้าไปใหม่
การชูดำนินบนพื้นเหล็กเกิดเสียงที่ฟังแล้วทำให้เสียวฟัน เสียงทุกเสียงที่ประสานกันฟังแล้วไม่เข้ากัน
แต่ก็มีระบบระเบียบในตัวของมันเอง จังหวะและท่าทางของมันเป็นไปตามระบบของ เครื่องจักร เห็น
กว่าสิ่งอื่นใดก็คือเสียงกระหึ่มในอากาศอันเกิดจากพลังงานที่ปลดปล่อยออกมา เสียงกำรามของ
เปลวไฟในเตาเชื้อเพลิงและเสียงของ เครื่องจักรที่เดินเครื่องอยู่ตลอดเวลา

สถานที่ในฉากที่สามดูสมจริงตามเหตุการณ์ในเรื่องซึ่งเกิดขึ้นในห้อง เต็มเชื้อเพลิง ส่วน
เวลาเป็นเวลาเดียวกับเหตุการณ์ในฉากที่สอง โอ 'นี่ล' ชี้ให้เห็นว่าในขณะที่คนรวยกำลังถกเถียงกัน
เรื่องการหาสิ่งแปลกใหม่ให้กับชีวิตที่สุขสบายของคนอยู่นั้น พวกคนจนกำลังขมขื่นทำงานท่ามกลาง
ความร้อน เสียงอึกทึกของ เครื่องจักร และฝุ่นดำนิน ในขณะที่พวกนายทุนนั่งอยู่ท่ามกลาง

ธรรมชาติที่สว่างสดใสบนคาบฟ้า กรรมกรกลับต้องทำงานอยู่ท่ามกลางความมืดให้ห้อง เรือจันต้องอาศัยไฟฟ้าช่วยให้แสงสว่างท่ามกลางอากาศที่ไม่บริสุทธิ์อันเกิดจากฝุ่นด้านหิน บรรยากาศโดยทั่วไปของจากนี้ เช่น เสียง แสงและสี ทำให้ทราบถึงความวุ่นวาย และความเหนื่อยยากของการตกเป็นทาสของเครื่องจักรของพนักงาน เติมเชื้อเพลิงที่คอยตักด้านหินบ้อนลงในเตา เชื้อเพลิงของเครื่องจักร จากและบรรยากาศจึงมีอิทธิพลต่อตัวละคร ทำให้ตัวละครมีความวิกลจริตไปจากธรรมชาติ เช่น การก้มตัวลงตักด้านหินเป็นเวลานานทำให้คนงานเหล่านั้นมองลูกสายลิ่งมากกว่าคนเป็นต้น จากและบรรยากาศก่อให้เกิดความเข้าใจชีวิตซึ่งสัมพันธ์กับแก่น เรื่องที่เน้นให้เห็นความแตกต่างระหว่างชีวิตของคนรวยและคนจน ก่อให้เกิดประสบการณ์ทางอ้อมเกี่ยวกับสภาพชีวิตและสังคมในปัจจุบัน

ฉากที่สี่เป็นฉากห้องพักของพนักงาน เติมเชื้อเพลิง แยกเพิ่งออกจากกะของคนคามหน้าที่และรับประทานอาหารเช้าแล้ว ผิวหน้าและผิวกายของพนักงาน เติมเชื้อเพลิงทุกคนเป็นประกายจากการลงสบู่อบน้ำ ยกเว้นบริเวณรอบดวงตาซึ่งล้างออกไม่หมด ฝุ่นด้านหินยังคงจับอยู่ ทุกคนจึงดูเหมือนกับทาขอบตาสีดำทำให้ดูประหลาดและน่ากลัว ส่วนแยกยังไม่ได้อาบน้ำและล้างหน้า จึงมองดูแปลกไปจากคนอื่น ๆ เมื่อจากเปิดชั้นแยกนั่งอยู่บนม้ายาวตัวหนึ่งในท่าเดียวกับรูปปั้นที่ชื่อ "the thinker" ของโรแดง คนอื่น ๆ ส่วนมากจะสูบไปป์ ทุกคนกำลังจ้องมองมาที่แยกด้วยท่าทางหวาดกลัวว่าแยกจะระเบิดคำพูดอะไรออกมา แต่ท่าทางนั้นก็แฝงไปด้วยความขบขันเหมือนกับว่าพวกเขา กำลังมองดูตัวตลกที่กำลังจี้เส้นพวกเขาอยู่

ในฉากนี้ไอ'นีลต้องการแสดงให้เห็นเหตุการณ์ในเรื่องหลังจากการเผชิญหน้ากันระหว่าง มิลเครดและแยก สถานที่ซึ่งเป็นห้องพักของพนักงาน เติมเชื้อเพลิงและเวลาที่ไอ'นีลไม่ได้ระบุว่าเป็นเวลาที่นาฬิกา แต่ก็สันนิษฐานได้ว่าเป็นเวลากลางวัน จึงดูสมจริงตามเรื่อง ส่วนบรรยากาศ เช่นการที่พนักงานอื่น ๆ อาบน้ำกันจนดูสะอาด แต่แยกกลับปล่อยตัวเองมอมแมม ก็ดูเหมาะสมช่วยก่อให้เกิดอารมณ์และทำให้เห็นถึงความรู้สึกของแยกที่มีต่อคำพูดดูถูกของมิลเครด กลวิธีที่ไอ'นีลให้แยกนั่งคิดอยู่ในท่ารูปปั้น "the thinker" ของโรแดง แสดงให้เห็นว่าจากและบรรยากาศ

มีอิทธิพลต่อตัวละคร เช่นบรรยากาศที่แสนจะเลื่อมโทรมภายในห้องพักของพนักงานเค็มเชื้อเพลิง ทำให้แยงค์ต้องนั่งคิดถึงสภาพที่แท้จริงของตนเองว่าเป็นคนหรือว่าเป็นสัตว์ตามคำพูดของมิลเดรด จากและบรรยากาศในฉากนี้จึงสัมพันธ์กับแก่นเรื่อง และมีความสมจริงตามเหตุการณ์ในเรื่อง จากและบรรยากาศก่อให้เกิดจินตนาการเกี่ยวกับความรู้สึกผิดหวังที่มีต่อโลกและการไม่ได้รับการยอมรับในสังคมยุคใหม่ตามที่เคยคิดไว้ของแยงค์ ผู้ชมสามารถเข้าใจได้ทันทีว่าคำพูดของมิลเดรดทำให้แยงค์หมดความมั่นใจในตนเองจากบรรยากาศในฉากนี้ เช่น จากการที่แยงค์ไม่ยอมอาบน้ำ และเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวจนทำให้เขาดูแปลกไปจากกลุ่มเพื่อน ๆ

ฉากที่ห้า เป็นเวลาในอีกสามสัปดาห์ต่อมา เป็นฉากหนึ่งของพิพิธแอฟสะนิวในคอนเซ็ปต์วันอาทิตย์ บรรยากาศโดยทั่วไปที่เห็นได้ก็คือถนนที่กว้างเป็นระเบียบและสะอาด พระอาทิตย์ส่องแสงสว่างทำให้ทุกสิ่งมองดูรื่นตา พร้อมกับลมพัดโชยไปมาเบา ๆ ทางด้านหลังเป็นตู้โชว์ของร้านสองร้านร้านหนึ่งโชว์เครื่องเพชร อีกร้านหนึ่งโชว์ขนสัตว์ ฉากนี้แสดงให้เห็นความมั่งคั่งของพวกคนในเมืองที่ตู้โชว์เครื่องเพชรจะเห็นประกายเพชรระยิบระยับ รวมทั้งพวกมรดก ทัปทิม และพลอย ฯลฯ ทุกชนิดต่างถูกประคิษฐ์ตามแฟชั่นอย่างหรูหราเป็นรักเกล้า มงกุฏ สร้อยคอ และปลอกคอ ฯลฯ เครื่องประดับแต่ละชิ้นจะมีป้ายบอกราคาสินค้าติดไว้ ดวงไฟจำนวนมากที่ใช้ประดับส่องให้เห็นราคาเครื่องประดับแต่ละชิ้นที่สูงสูงอย่างไม่น่าเชื่อ เช่นเดียวกับตู้โชว์ผ้าขนสัตว์ ขนสัตว์ชั้นดีหลายชนิดถูกแขวนโชว์อยู่ท่ามกลางดวงไฟที่ใช้ประดับ ผลที่เห็นได้โดยทั่วไปก็คือความงามอันเป็นพื้นฐานตามธรรมชาติที่ต้องด้อยคุณค่าลงเพราะความศรัทธาในสินค้าดังกล่าว ความงามของสินค้าและสิ่งแวดลอมภายในเมืองนั้นขัดกันกับแสงอาทิตย์ซึ่งส่องสว่างอยู่บนถนนสายนั้น

ไอ 'นี่ลจ้ก เวลาและสถานที่ในฉากที่ห้าได้อย่างเหมาะสมโดยให้เหตุการณ์เกิดขึ้นภายในเมืองในคอนเซ็ปต์วันอาทิตย์ซึ่งชาวเมืองกำลังปฏิบัติกิจทางศาสนาอยู่ในโบสถ์ ภายในเมืองจึงดูเงียบและไร้ผู้คนในตอนแรก เป็นการเน้นให้เห็นความสะอาด และความเป็นระเบียบของตัวเมืองให้เด่นชัดขึ้นสถานที่นั้นจึงตรงกันข้ามกับสภาพใต้ท้องเรือที่แยงค์เคยอยู่มา แสดงให้เห็นความทรูทรูของวัตถุที่แวดลอมตัวของพวกคนรวยอยู่ บรรยากาศอันประกอบไปด้วยความสะอาด ความเป็นระเบียบ

แสงอาทิตย์ที่ส่องสว่างและลมพัดโชยเบา ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความเงิบของตัวเมือง ดูสมจริงตามเหตุการณ์ในเรื่อง ทำให้แยงค์ตัวเอกของเรื่องรู้สึกแปลกที่เพราะเคยชินกับใต้ห้องเรือซึ่งมีสภาพสกปรกคล้ายกรงขังสัตว์มาโดยตลอด จากและบรรยากาศสัมพันธ์กับแก่นเรื่อง เช่นการนิยมวัตถุด้วยการซื้อและสะสมพวกเพชรพลอย และชนสัตว์ของพวกชาวเมือง อันดูได้จากคู่มือสินค้าตามร้านค้า จากและบรรยากาศจึงก่อให้เกิดการจินตนาการเกี่ยวกับชีวิตที่ทรูราของคนรวย และความยากไร้ของคนจน แสดงให้เห็นว่าคนรายนั้นมีชีวิตรอยู่ท่ามกลางธรรมชาติอันบริสุทธิ์และสวยงามแต่กลับทำตัวให้ขัดกับธรรมชาติ โดยมุ่งเน้นคุณค่าทางด้านวัตถุ ในขณะที่คนจนต้องมีชีวิตรอยู่ท่ามกลางวัตถุ คือเครื่องจักรและไอเสียของเครื่องจักรเพราะความจำเป็น และต้องโยยหาธรรมชาติอยู่ตลอดเวลา เช่นที่แพคคี่กระทำ

ความสำคัญของฉากที่ห้าก็คือ ภาพของชาวเมืองที่เดินออกมาจากโบสถ์เมื่อปฏิบัติกิจทางศาสนาเสร็จแล้ว ทุกคนเดินเข้ามาในฉากทางด้านขวามือ โดยการเดินทอคน่องช้า ๆ ศีรษะตั้งตรงไม่มองไปทางซ้ายหรือขวา ลืมเสียงที่พูดฟังราบเรียบและไร้ทำนอง ผู้หญิงทุกคนหาปากสีแดง ย้อมหม และแต่งตัวฟูฟ่าเกินความจำเป็น ผู้ชายแต่งตัวตามแบบปรีนซ์แอลเบิร์ตส์ ใส่หมวกทรงสูง ใส่เครื่องหุ้มรองเท้า และถือไม้เท้า กิริยาท่าทางของทุกคนคล้ายหุ่นยนต์ มองดูแล้วน่ากลัวคล้ายพวกสัตว์ประหลาดของผีดิบที่ชื่อแฟรงเก็นสไตน์

กล่าวได้ว่าภาพของพิธีศพนั้นไม่ได้ปรากฏเป็นจริงตามธรรมชาติ ภาพต่างๆ ของถนนสายนี้บิดเบือนไปตามความรู้สึกภายในของแยงค์ซึ่งเต็มไปด้วยความเกลียดชัง และแค้นเคือง มิเลเดรด โอ'นีลใช้แนวคิดแบบบรรยายพรรณานิยมกับฉากของชาวเมืองที่เดินออกมาจากโบสถ์ เช่น การที่ทุกคนแต่งตัวหรูหราทั้งหญิงและชาย ทุกคนต่างมีท่าทางคล้าย ๆ กัน คิ้วท่าทางเดินที่แข็งและคำพูดที่ปราศจากระดับเสียง ในความรู้สึกของโอ'นีลทุกคนมีท่าทางน่ากลัวคล้าย แฟรงเก็นสไตน์ (Frankenstein) ซึ่งเป็นปีศาจตนหนึ่งในนวนิยายของอเมริกัน ชาวเมืองทุกคนจึงมีสภาพคล้ายกับเครื่องจักรที่กำลังนิยมใช้กันอยู่ในสมัยนั้น ในฉากนี้โอ'นีลแสดงให้เห็นสภาพจิตภายในของแยงค์ที่มีต่อชาวเมืองที่เดินออกมาจากโบสถ์อันเป็นลักษณะหนึ่งของละครในแนวคิดแบบบรรยายพรรณานิยม

ด้วยสภาพจิตใจที่รุนแรงที่มีต่อบุคคลในชั้นเดียวกับมิล เครค ทำให้แยงค์มองภาพคนเหล่านั้นไม่เหมือนกับบุคคลโดยทั่ว ๆ ไป แต่กลับดูคล้ายหุ่นยนต์ ทุกคนเดินและพูดเหมือนเครื่องจักร ไม่ได้ยินและไม่รับรู้ต่อการก้าวร้าวของแยงค์ที่มีต่อพวกตน ผู้ชมจึงเห็นภาพต่าง ๆ ในฉากที่ห้าโดยผ่านสายตาของแยงค์นั่นเอง

ฉากที่หก เหตุการณ์เกิดขึ้นในตอนกลางคืนของวันรุ่งขึ้น สถานที่ก็คือคุกบนเกาะแบลคเวลล์ (Blackwell's Island) ใกล้กับเมืองนั้น ภาพที่ปรากฏบนฉากก็คือแถวของห้องขังภายในคุก ห้องขังตั้งตงแยงจากด้านหน้าทางขวามือไปยังด้านหลังทางซ้ายมือจำนวนห้องขังไม่ได้หยุดลง แต่ภาพที่เห็น แต่ดูเหมือนว่ามันจะตั้งหายเข้าไปในความมืดโดยไม่มีที่สิ้นสุด ตรงทางเดินข้างหน้ามีไฟแขวนอยู่ดวงหนึ่งจากเพดานเตี้ย ๆ ทางเดินนั้นแคบ แสงไฟจึงส่องผ่านลูกกรงเหล็กเข้าไปทำให้เห็นบางส่วนภายในห้องขัง ภาพที่ปรากฏให้เห็นภายในห้องขังก็คือ แยงค์ ซึ่งนั่งคุกเข่าอยู่บนเตียงแคบ ๆ ในท่าเดียวกับรูปปั้น "the thinker" ของโรแดง ใบหน้าของแยงค์ปรากฏรอยเขียวและดำเป็นจ้ำ ๆ ผ่าพื้นแผลซึ่งมีรอยเปื้อนเลือดพันอยู่รอบศีรษะ

เวลาและสถานที่ของฉากนี้เหมาะสม และสัมพันธ์กับเหตุการณ์ในเรื่องซึ่งแยงค์ถูกตำรวจจับจากการที่เขาเข้าไปก่อวุ่นวายในเมือง บรรยายภาพภายในคุกซึ่งมืด มีเพียงหลอดไฟเล็ก ๆ ให้ความสว่าง พร้อมทั้งความเงียบ และความวังเวง มีอิทธิพลต่อตัวละคร ทำให้สภาพจิตและพฤติกรรมของแยงค์เกิดอาการถอยกลับไปสู่สัจที่ที่เชื่อกันว่าเป็นกำเนิดแห่งเผ่าพันธุ์มนุษย์คือลิง โอ'เนลล์จึงให้ห้องขังตั้งตงแยงหายเข้าไปในความมืดเหมือนกับว่าจำนวนห้องขังนั้นมีมากมายไม่มีที่สิ้นสุด ฉากนี้จึงดูไม่เป็นจริงตามธรรมชาติอันเป็นลักษณะหนึ่งของละครในแนวคิดแบบบรรยายพรรณานิยม กล่าวได้ว่าภาพที่เห็นในฉากบดเบือนไปตามความรู้สึกภายในอันรุนแรงของแยงค์ ฉากและบรรยากาศ รวมทั้งท่าทางของแยงค์ ตามแบบรูปปั้นที่ชื่อ "The thinker" ("นักคิดคำนึง") ของโรแดง ทำให้ผู้ชมสามารถจินตนาการได้ถึงความโหดร้ายของโลกและสังคมที่มีต่อมนุษย์ กลวิธีอีกอย่างหนึ่งที่โอ'เนลล์นำมาใช้ในตอนจบฉากนี้ก็คือ การให้ฉากค่อย ๆ ปิดลงพร้อมทั้งเสียงน้ำฉีกกระทบลูกกรงของกรงที่ขังแยงค์ เมื่อผู้คุมมักโทษต้องการหยุดการอาละวาดของแยงค์

ฉากที่เจ็ด เหตุการณ์เกิดขึ้นในอีกหนึ่งเดือนถัดมา สถานที่คือสมาคมที่ก่อตั้งขึ้นเพื่อเป็น

ศูนย์รวมของกรรมกรที่รับจ้างประกอบการอุตสาหกรรม (I.W.P.) ใกล้กับฝั่งทะเล จากแสงทำให้เห็นห้องค้ำหน้าชั้นล่างสุดของตัวตึก พร้อมทั้งถนนที่อยู่ข้างนอก แสงจันทร์ส่องลงบนถนนแคบๆ ทำให้เห็นเงาของตัวตึกพาดลงมาเป็นเงาสีดำ ด้านในของห้อง ซึ่งเป็นห้องที่ประชุม สำนักงาน และห้องอ่านหนังสือนั้นคล้ายกับสโมสรของพวกผู้ชายที่คูโธรม ๆ และมอซอ ตรงกลางมีโต๊ะตัวหนึ่งตั้งอยู่ บนโต๊ะมีกระดานและจุลสารวางอยู่เป็นตั้ง ๆ มีเก้าอี้ตั้งอยู่รอบโต๊ะตัวนั้น ทุกสิ่งในห้องดูเรียบร้อยธรรมดา และดูไม่ลึกลับ ตามลักษณะที่ห้อง ๆ หนึ่งควรจะเป็น เลขานุการของสมาคมกำลังนั่งทำบัญชีอยู่ที่โต๊ะ การก้มหน้าทำงานของเขาทำให้เกิดเงาบนใบหน้า ซึ่งทำให้ดูลึกลับ มีชายประมาณสิบคน ซึ่งเป็นพวกคนงานตามชายฝั่ง คนงานดูลงเหล็ก และคนงานอื่น ๆ กำลังนั่งอยู่รอบ ๆ โต๊ะ สองคนกำลังเล่นหมากรุก คนหนึ่งกำลังเขียนจดหมาย ส่วนมากกำลังสูบไปป์มีแผ่นป้ายแผ่นหนึ่งติดอยู่ที่ด้านหลังห้องบนนั้นเขียนว่า "Industrial workers of the World—local No.57".

เวลาของเหตุการณ์ในฉากที่เจ็ดเกิดขึ้นในเวลากลางคืนซึ่งประมาณได้ว่ายังคงหัวค่ำอยู่ เวลาและสถานที่สัมพันธ์กับเหตุการณ์ในเรื่องซึ่งแยงค์ได้รับการปลดปล่อยออกจากคุกและต้องการจะไปสมัครเป็นสมาชิกของ I.W.P. การจัดฉากใช้ของน้อยชิ้น เช่น โต๊ะและเก้าอี้ตรงกลาง โต๊ะทำงานของเลขานุการ ทั้งหมดเป็นสัญลักษณ์ของสำนักงาน ตามลักษณะของบทละครในแนวคิดแบบบรรยาย พรรณานิยมที่นิยมใช้สัญลักษณ์มากกว่าความเป็นจริงตามธรรมชาติ บรรยายกาศยามกลางคืนที่มีแสงจันทร์ส่องสว่างอยู่บนท้องถนน พร้อมทั้งเงาจากสิ่งก่อสร้างรอบ ๆ บริเวณนั้นเหมาะสมที่จะทำให้แยงค์ดูเป็นคนลึกลับในสายตาของเลขานุการของสมาคม จนกระทั่งถูกสงสัยว่าเป็นสายลับที่มาสอดส่องกิจการของสมาคม

ฉากที่แปด เหตุการณ์ต่าง ๆ เกิดขึ้นในตอนหัวค่ำของวันรุ่งขึ้นสถานที่คือสวนสัตว์ มีกรงลิงปรากฏให้เห็น แสงไฟสว่างสีเทาส่องลงตรงค้ำหน้าของกรง ๆ หนึ่งทำให้มองเห็นภายในกรง กรงอื่น ๆ มองเห็นได้ราง ๆ คงได้ยินแต่เสียงสัตว์ดังมาจากกรงเหล่านั้น บนกรงที่อยู่ตรงแสงไฟ มีป้ายเขียนว่า "gorilla" ("กอริลลา") ติดอยู่ ลิงกอริลลาตัวใหญ่ตัวหนึ่งนั่งไขว่ขาอยู่บนม้านั่งในท่ารูปปั้นที่ชื่อ "The Thinker" ของปฏิมากรที่ชื่อโรแดง อยู่ภายในกรงนั้น

เวลาและสถานที่ในฉากที่แปรผันสัมพันธ์กับเหตุการณ์ในเรื่องเช่นกัน แสดงให้เห็นถึงผลของความผิดหวังของแองก์ที่มีต่อสังคมมนุษย์ ทำให้ต้องตัดสินใจไปสู่อสังขมของสัตว์เพื่อไม่ให้อาการยอมรับและความเป็นส่วนหนึ่งในสังขม บรรยายภาพโดยรอบที่มีมิติ ได้ยินแต่เพียงเสียงของสัตว์มีผลทำให้จิตใจของแองก์เกิดอาการถอยกลับ ไปสู่ความป่าเถื่อน เยี่ยงสัตว์ป่าในประวัติศาสตร์แห่งความเป็นมาของมนุษย์ สิ่งที่มีชีวิตธรรมชาติที่สุดในฉากนี้ก็คือ ท่านั่งของลิงกอริลลา ซึ่งนั่งตามแบบรูปปั้นที่ชื่อ "the thinker" ของโรแตง ธรรมชาติที่เป็นจริงของกอริลลาจะไม่นั่งในท่านั้น แต่นี่คือละครในแนวคิดแบบบรรยายพรรณานิยม แม้แต่ลิงก็ยังต้องคิด เนื่องจากสภาพจิตของแองก์กำลังรุนแรงด้วยความทุกข์ทรมานอาจจะทำให้แองก์มองเห็นภาพของกอริลลาบิดเบือนไปจากความเป็นจริงตามธรรมชาติก็ได้ ถ้าสังเกตให้ดีจะเห็นได้ว่า ฉากนี้คล้ายกับฉากที่หกซึ่งเป็นฉากที่แองก์ติดคุก ซึ่งแองก์ก็นั่งในท่าเดียวกันนี้ ฉากและบรรยายภาพจึงสัมพันธ์กับแก่นเรื่อง ทำให้เกิดความเข้าใจต่อโลกและสังขมตามความคิดของโอบีลีในแง่ที่ว่ามนุษย์ทุกคนต่างติดกับและถูกขังอยู่ภายในสังขมยุคใหม่กัน ไม่ต่างไปจากสัตว์ เช่นกอริลลาตัวนั้น

ฉากทุกฉากในบทละครเรื่องนี้ไม่เป็นไปตามธรรมชาติและถ่ายทอดให้เห็นลักษณะของแนวคิดแบบบรรยายพรรณานิยมอย่างชัดเจน เวลาและสถานที่ทั้งหมดสัมพันธ์กับเหตุการณ์ในเรื่อง และสอดคล้องกับแก่นเรื่อง ฉากและบรรยายภาพจึงกลมกลืนกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเรื่อง บรรยายภาพต่าง ๆ ในแต่ละฉากมีผลต่อสภาพจิตของตัวละคร เช่น อาการถอยกลับของสภาพจิตของแองก์ การจัดการก็นิยมใช้สัญลักษณ์แทน เช่น โต๊ะทำงานเป็นสัญลักษณ์ของสำนักงาน และร้านค้าที่เน้นเฉพาะตู้โชว์สินค้าเป็นสัญลักษณ์ของเมือง ฯลฯ การจัดการจึงใช้ของน้อยชิ้นไม่เน้นความเป็นจริงตามธรรมชาติ แต่เน้นที่จะถ่ายทอดให้เป็นความรู้สึกภายในของตัวละครมากกว่า ลักษณะของแนวคิดนี้ที่เห็นได้ก็อย่างก็คือ เหตุการณ์ต่าง ๆ ส่วนมากจะเกิดขึ้นท่ามกลางความมืด หรือไม่กี่ตอนกลางคืน ความมืดซึ่งมีอิทธิพลต่อจิตใจของมนุษย์ทำให้มนุษย์เกิดความหวาดกลัว เกิดความเหงาและความวังเวง จนทำให้มนุษย์ไม่สามารถควบคุมสภาพจิตภายในของตนได้ เช่น การที่แองก์แสดงพฤติกรรมของความเป็นลิง ตามคำกล่าวหาของ

มิลเครคออกมา กลวิธีที่ไอ'นีลนำมาใช้จัดจากจึงเป็นไปตามแนวคิดแบบบรรยายพรรณานิยม
ทุกประการ

ภาษาและกลวิธีอื่น ๆ

ภาษาที่ใช้ในบทละครเรื่อง The Hairy Ape นั้นเป็นลักษณะของร้อยกรองปนกับร้อยแก้ว
บทร้อยกรองนั้นแสดงนัยหรือเป็นสัญลักษณ์ของการดำเนินชีวิตท่ามกลางความเงิบเหงาในทะเลซึ่ง
จำเป็นต้องใช้บทกลอนและเสียงเพลงเป็นเพื่อนแก้เหงา ไอ'นีลสามารถใช้ภาษาได้เหมาะสมกับ
ลักษณะของตัวละคร เช่นภาษาที่แยงค์และพนักงานเติมเชื้อเพลิงอื่น ๆ หูคนั้นเป็นภาษาที่ซับซ้อนคำ
ผู้ไม่ได้รับการศึกษานิยมใช้หูคน ซึ่ง เป็นภาษาที่ไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ส่วนภาษาของผู้ที่มี
การศึกษา เช่น มิลเครค บ้าของเธอ และเลขานุการ เป็นภาษาที่ผู้มีการศึกษาโดยทั่วไปนิยมใช้
นอกจากนั้นไอ'นีลยังได้แสดงให้เห็นอิทธิพลของเครื่องจักรที่มีผลในทางลบต่อภาษาพูดของมนุษย์
ซึ่งจะได้อภิปรายถึงต่อไป

ภาษาที่ปรากฏในบทเพลงที่คนงานทุกคนร้องในขณะที่ดื่มเหล้า แสดงให้เห็นการนิยมในของ
มีนเมาที่ทำให้มนุษย์ลืมความทุกข์ยากได้ชั่วคราว

"Beer, beer, glorious beer!

Fill yourselves right up to here."

(O' Neill. 1937 : 188)

หรือบทเพลงที่ชื่อ "Whisky Johnny" ที่แพคคีชอบร้องเพื่อขับกล่อมเหล่าพนักงาน
เติมเชื้อเพลิงตามคำขอของบุคคลเหล่านั้น

Oh, whisky is the life of man!

Whisky! O Johnny! [They all join in on this.]

Oh, whisky is the life of man!
 whisky for my Johnny! [Again Chorus.]
 Oh, whisky drove my old man mad!
 whisky! O Johnny!
 Oh, whisky drove my old man mad!
 whisky for my Jonnny!

(O' Neill. 1937 : 189 - 190)

นอกจากนั้นยังมีเพลงที่พวกพนักงานเติมเชื่อเพลงใช้ร้องเวลาเมามาก ๆ

"Far away in Canada
 Far across the sea,
 There's a lass who fondly waits
 Making a home for me —"

(O' Neill. 1937 : 191)

ตามลักษณะของละครในแนวคิดแบบบรรยายพรรณานิยม โอ'เนลล์กำหนดเสียงพูดและเสียงหัวเราะของพนักงานเติมเชื่อเพลงทุกคนเมื่อฟังรวม ๆ กันแล้ว เหมือนกับสัตว์ที่ส่งเสียงโต้ตอบกันไปมามากกว่าที่จะเป็นสำเนียงของมนุษย์ธรรมดา ...the bewildered, furious, baffled defiance of a beast in a cage... (O' Neill. 1937 : 185)

เนื่องจากการใช้ชีวิตอยู่กับเครื่องจักรเป็นเวลานานสำเนียงพูดของพนักงานเติมเชื่อเพลงจึงวิวัฒนาการไปคล้ายกับเครื่องจักร เสียงพูดของทุกคนประสานกันเหมือนกับเสียงจากโลหะ เหมือนกับว่าคอของทุกคนเป็นแตรทองเหลืองที่เปล่งเสียงออกมา... The chorused word has a

brazen metallic quality as if their throats were phonograph horns...

(O' Neill. 1937 : 190)

เช่นเสียงที่ประสานกันของทุกคนที่แย่งกันพูดกับแยงก์

Don't be cracking your head with ut, Yank.

You gat headache, py yingo!

One thing about it — it rhymes with drink!

Ha, ha, 'ha

Drink, don't think!

Drink, don't think!

Drink, don't think!

(O' Neill. 1937 : 190)

กลวิธีทางภาษาอีกอันหนึ่งที่โอ'เนลล์นำมาใช้ก็คือ การให้พนักงานเดิมเชื่อเหลือทุกคนเลียนเสียงของแยงก์ เพื่อแสดงความฉงนและความประหลาดใจของทุกคนที่มีต่อพฤติกรรมของแยงก์

YANK : ...[With a cynical grin.] Can't youse see I'm tryin' to t'ink?

ALL [Repeating the word after him as one with the same cynical amused mockery] : think!

(O' Neill. 1937 : 190)

เมื่อแพคคีร่าฟิงถึงชีวิตในอศิศครั้งที่เรือแล่นโดยใช่ใบเรือ ภาษาที่ใช้ันแสดงออกถึง
ความสุขที่ได้หวนรำลึกถึงอดีตอันเป็นความเพ้อฝันที่ไม่มีวันจะพบได้ในปัจจุบัน

...Oh, to be scudding south again wid the power of the Trade Wind
driving her on steady through the nights and the days! Full sail
on her! Nights and days! Nights when the foam of the wake would be
flaming wid fire, when the sky'd be blazing and winking wid stars.
Or the full of the moon maybe. Then you'd see her driving through
the gray night, her sails stretching aloft all silver and white,...

(O' Neill. 1937 : 195)

ภาษาที่แยงค์ใช้เป็นภาษาถิ่นของชนชั้นต่ำที่ไม่ได้รับการศึกษา คำที่ใช้มักจะเป็นคำย่อ
หรือไม่ก็เป็นการพูดห้วน ๆ โดยไม่คำนึงถึงหลักไวยากรณ์ ซึ่งเป็นภาษาประเภทเดียวกับที่แพคคี
ใช้ เช่น คำพูดของแยงค์ที่พูดเกี่ยวกับความเพ้อฝันของแพคคีซึ่งแสดงให้เห็นถึงการดูถูกแพคคี
ที่มัวล้าหลังอยู่กับความเพ้อฝันของตนเอง

Tinkin' and dreamin', what'll that get yuh? What's tinkin' got to do
wit it? We move, don't we? Speed, ain't it? Fog, dat's all you stand
for. But we drive trou dat, don't we? split dat up and smash
trou — twenty-five knots a hour!

(O' Neill. 1937 : 200)

ส่วนภาษาที่มีลครคใช้เป็นลักษณะของภาษาของผู้มีการศึกษาซึ่งแตกต่างจากคำพูดของ
 แยกค์และแพคคืออย่างเห็นได้ชัด ภาษาที่ใช้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ เช่นคำพูดที่มีลครคพูดกับบ้ำ
 ของเธอเกี่ยวกับการที่เธอต้องการลงไปดูการทำงานของพนักงานเดิมเชื่อเพลิงที่ใต้ห้องเรือ
 ... Please do not mock at my attempts to discover how the other half
 lives. Give me credit for some sort of groping sincerity in that at least.
 (O' Neill. 1937 : 203)

คำพูดของบ้ำของมิลครค แสดงให้เห็นความไม่พอใจต่อการที่มีลครคต้องการลงไป
 เยี่ยมชมห้องเชื่อเพลิงที่ใต้ห้องเรือ...You seem to be in going for sincerity today.
 It isn't becoming to you, really — except as an obvious pose...
 (O' Neill. 1937 : 204)

ภายในห้องเดิมเชื่อเพลิง เมื่อแพคก็แสดงอาการทุกข์ทรมานจากการปวดหลังในระหว่าง
 ทำงาน แยกค์จึงใช้ถ้อยคำเยาะเย้ยและดูถูกแพค พร้อมกับไอ้อวดถึงผลกำลังของตนเองด้วย
 ...Aw, yuh made me sick! Lie down and croak, why don't yuh? Always
 beefin', dat's you! Say, dis is a cinch! Dis was made for me! It's my
 meat, get me!...(O' Neill. 1937 : 210)

และคำพูดของแพคที่พูดพร้อมกับครวญครางจากการก้มลงตัดผ่านหินเป็นระยะเวลาาน ๆ
 ...Me back is broke. I'm bate out — bate —... (O' Neill. 1937 : 211)

หรือคำพูดที่แสดงอารมณ์อันรุนแรงที่มีต่อการแข่งขันวรรณะของมนุษย์ ซึ่งลองคิดว่ามนุษย์
 ทุกคนมีความเท่าเทียมกันอย่างน้อยที่สุดก็ในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า ...We're free and
 equal in the sight of God —... (O' Neill. 1937 : 219)

คำพูดของแยงก์ที่แสดงอาการโกรธ เมื่อแพคคือล้อเลียนเขาเกี่ยวกับเรื่องมิลเครด ...

Say! What yuh tryin' to do, Kid me, yuh old Harp? ... (O' Neill. 1937 : 220)

แยงก์พูดด้วยความเดือดดาล เมื่อแพคคือพูดว่า แยงก์ทำให้มิลเครดตกใจจนล้มป่วย...

Yuh tink I made her sick, too, do yuh? Just lookin' at me, huh? Hairy ape, huh? I'll fix her! I'll tell her where to git off!...(O' Neill. 1937 : 223)

เมื่อแยงก์ลูแก่โทสะและต้องการขึ้นไปทำร้ายมิลเครด แพคคือพยายามพูทำให้สติแยงก์เพื่อให้แยงก์ล้มเลิกความคิดที่จะไปทำร้ายมิลเครด ...Yerra, Yank, you're a great fool. Is it payin' attention at all you are to the like of that skinny cow widout one drop of rale blood in her? ... (O' Neill. 1937 : 224)

ภายในเมือง แยงก์พูดกับลองเพื่อแสดงความรู้สึกแปลกสถานที่ คำพูดนั้นแสดงถึงความงุนงงต่อความแตกต่างของสภาพแวดล้อมภายในเมืองซึ่งแตกต่างจากห้องใต้ห้องเรือราวฟ้ากับดิน

I don't see no grass, yuh boob. Clean, ain't it? Yuh could eat a fried egg offen it. The white wings got some job sweepin' dis up. Where's all de white-collar stiff s yuh said was here — and de skoits — her kind?

(O' Neill. 1937 : 226)

คำพูดของลุงที่ต้องการปลุกความสำนึกเกี่ยวกับเรื่องชั้นวรรณะให้เกิดขึ้นภายในจิตใจของ
แยงก์ คำพูดนั้นเน้นให้แยงก์ได้ตระหนักถึงความอยุติธรรมของพวกนายทุนที่มีต่อพวกกรรมกร

Ain't that why I brought yer up 'ere—to show yer? Yer been lookin'
at this 'ere 'ole affair wrong. Yer been actin' an' talkin' 's if it
was all a bleedin' personal matter between yer and that bloody cow.
There's a 'ole mob of 'em like 'er, Gawd blind 'em!

(O' Neill. 1937 : 228)

ในขณะที่ถูกคุมขังอยู่ในคุก ความรู้สึกภายในอันรุนแรงอันเกิดจากความเคียดแค้น
ความโกรธเคือง และความทุกข์ทรมานจากชะตากรรมของตน โดยเฉพาะความรู้สึกของการไม่ได้
รับการยอมรับในสังคมมนุษย์ และการถูกคุมขังอยู่ในกรงเหล็กของพวกนายทุนที่ตนเคยคิดว่าตนเอง
เป็นส่วนหนึ่งของเหล็กกล้าเหล่านั้นมาโดยตลอด ทำให้แยงก์เขย่าลูกกรงเหล็กด้วยความโกรธ
คำพูดของแยงก์ขาดเป็นห้วง ๆ ไม่ปะติดปะต่อกัน

...He made dis — dis cage! Steel! It don't belong, dat's what!
Cages, cells, locks, bolts, bars — dat's what it means! — holdin'
me down wit him at de top! But I'll drive trou! Fire dat melts it!
I'll be fire — under de heap — fire dat never goes out — hot as
hell — breakin' out in de night —

(O' Neill. 1937 : 243)

ที่สมาคม I.W.W. คำพูดของเลขานุการของสมาคมแสดงให้เห็นว่าเขาเป็นผู้ได้รับการ
การศึกษา โอ'เนลล์ใช้ภาษากับบุคคลผู้นี้ได้อย่างเหมาะสม เช่น คำกล่าวท้าทายแยงก์ของเลขานุการผู้นี้

... Welcome to our city. Glad to know you people are waking up at last. We haven't got many members in your line... (O' Neill. 1937 : 246 - 247)

เมื่อแยงค์ถูกจับโยนออกมาจากสมาคมเพราะเขาทำให้เลขานุการของสมาคมเข้าใจว่าเขาเป็นสายลับที่มาคอยสอดส่องกิจการของสมาคมเนื่องจากการเปิดเผยจุดมุ่งหมายที่ต้องการแก้แค้นมิลเทรดและตระกูลของหล่อนต่อเลขานุการผู้นั้น แยงค์พูดออกมาด้วยความขมขื่นต่อเคราะห์กรรมของตนเอง เป็นการพูดคนเดียวเพื่อระบายความในใจของคนออกมา

Aw, to hell wit 'em! Dey're in de wrong pew — de same old bull — soapboxes and Salvation Army — no guts! Cut out an hour offen de job a day and make me happy! Gimme a dollar more a day and make me happy! Tree square a day, and cauliflowers in de front yard — ekal rights — a woman and kids — a lousy vote — and I'm all fixed for Jesus, huh? Aw, hell! What does dat get yuh? Dis ting's in your inside, but it ain't your belly. Feedin' your face — sinkers and coffee — dat don't touch it. It's way down — at de bottom.

(O' Neill. 1937 : 252 - 253)

ภายในสวนสัตว์ โอนี้ลให้แยงค์พูดคนเดียว (Monologue) โดยตลอด ทั้งนี้เพื่อเผยให้เห็นสภาพภายในใจอันรุนแรง และทุกข์ทรมานของแยงค์ เช่นการที่แยงค์กล่าวคำทักทายสัตว์ทั้งหมด แยงค์ใช้คำห้วน ๆ สั้น ๆ และคำที่ซ้ำ ๆ กัน ... Welcome to your city, huh? Hail, hail, de gang's all here! ... (O' Neill. 1937 : 255)

เมื่อพลิงกอริลลาถูกขังอยู่ในกรง แยกก็มองเห็นโทษของวัตถุที่มีต่อสรรพสิ่งที่มีชีวิตในโลก แยกก็เริ่มเห็นด้วยกับแพดดีเกี่ยวกับความงามและความบริสุทธิ์ของธรรมชาติ ซึ่งแยกก็คิดว่าลิ่งตัวนั้นก็คงโหยหาธรรมชาติ และป่าที่มันเคยอยู่เช่นกัน คำพูดของแยกจึงแสดงออกถึงความชื่นชมขึ้นต่อสภาพของตนเอง และต่อสภาพของลิ่งตัวนั้น

Sure. I seen de sun come up. Dat was pretty, too — all red and pink and green. I was lookin' at de skyscrapers — steel — and all de ships comin' in, sailin' out, all over de oith — and dey was steel, too. De sun was warm, dey wasn't no clouds, and dere was a breeze blowin'. Sure, it was great stuff. I got it aw right — what Paddy said about dat bein' de right dope — on'y I couldn't get in it, see? I couldn't belong in dat. It was over my head.

And I kept tinkin' — an den I beat it up here to see what yuse was like. And I waited til dey was all gone to git yuh alone. Say, how d'yuh feel sittin' in dat pen all de time, havin' to stand for 'em comin' and starin' at yuh — de white-faced, skinny tarts and de boobs what marry 'em — makin' fun of yuh, laughin' at yuh, gittin' scared of yuh — damn 'em!

(O' Neill. 1937 : 256 - 257)

ก่อนที่แยกจะสิ้นใจอยู่ภายในกรงลิ่ง แยกก็แข็งใจตะโกนเรียกให้มนุษย์ทั้งหมดมาดูตน น้ำเสียงของแยกแสดงออกถึงความเจ็บปวด และการเยาะเย้ยโชคชะตาของตนเอง คำพูดของเขาขาดเป็นห้วง ๆ แยกก็ขาดใจตายก่อนที่จะหูดจบประโยค คำพูดครั้งสุดท้ายของแยกแสดงให้

เห็นถึงความโหดร้ายของสังคมยุคใหม่ และมนุษย์ทุกคนที่มองมนุษย์ด้วยกันเหมือนกับมีโซ่มนุษย์ เพราะพวกเขาหลงละเมออยู่กับวัตถุนั้นเอง... In de cage, huh? Ladies and gents, step forward and take a slant at de one and only — one and original — Hairy Ape from de wilds of — ... (O' Neill. 1937 : 260)

กลวิธีอื่น ๆ ที่โอ'เนลล์นำมาใช้ก็คือการแสดงออกถึงสิ่งต่าง ๆ โดยผ่านสัญลักษณ์ เช่น การจัดฉากในฉากที่หนึ่งเป็นสัญลักษณ์ที่ชี้ให้เห็นถึงการติดกับ หรือการติดอยู่ในกรงขังของมนุษย์ในสังคมปัจจุบัน ซึ่งติดอยู่กลางวงล้อมของเครื่องจักร หรือแง่ชีวิตของตนเอง แม้แต่เสียงที่เปล่งออกจากลำคอก็ฟังเหมือนกับลำคอของบุคคลเหล่านั้นเป็นปล่องโลหะที่ผลิตเสียงออกมาดังที่กล่าวมาแล้ว ทั้งนี้เพราะว่าโอ'เนลล์ต้องการชี้ให้เห็นโทษของการตกเป็นทาสของเครื่องจักรของมนุษย์ในสังคมปัจจุบัน นอกจากนั้นโอ'เนลล์ยังให้มิลเครดแต่งกายในชุดสีชาว ในขณะที่แยงค์เปรียบได้ดั่งสีคำ ถึงแม้แยงค์จะไม่ได้สวมชุดสีคำ แต่ความสกปรกจากงานที่เขาทำ แยงค์จึงเหมือนกับสวมชุดสีคำโดยปริยาย สีชาวมิลเครดสวมใส่เป็นสัญลักษณ์ของการขาดเลือดเนื้อ และชีวิตชีวาของพวกนายทุนหรือคนรวย ส่วนสีคำในตัวแยงค์เป็นสัญลักษณ์ของของเสียที่ถ่ายออกมาจากเครื่องจักรอันแสดงถึงการตกเป็นทาสของเครื่องจักรของพวกกรรมกรที่ต้องทำงานเพื่อแลกกับเงินของพวกนายทุน

สัญลักษณ์ทางภาษาที่โอ'เนลล์นำมาใช้ในบทละครเรื่องนี้มีหลายคำเช่นคำว่า "yellow" ("สีเหลือง") ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของการทรยศและหักหลัง ซึ่งแยงค์นำคำดังกล่าวนี้มาใช้ด่าพวกวิศวกรที่เป่านกหวีดรบกวนการทำงานของพวกตน ... He's yellow, get me? All de engineers is yellow... (O' Neill. 1937 : 212)

แยงค์มักจะชอบพูดคำว่า "Tink" ซึ่งมาจากคำว่า "Think" ("คิด") เป็นสัญลักษณ์ทางพฤติกรรมของมนุษย์ทุกคนในยุคปัจจุบันที่จำเป็นต้องคิดเกี่ยวกับสภาพของสังคมปัจจุบันอันเนื่องมาจากความไม่แน่นอนที่เกิดขึ้นกับชีวิตของตนเอง เช่น การที่แยงค์บอกกับเพื่อน ๆ ... Yes, tink!

Tink, dat's what I said! What about it? ... (O' Neill. 1937 : 216)

หรือคำพูดของแยงค์ที่พูดกับชาวเมืองเมื่อชาวเมืองเดินชนตน... Say, who d'yuh tink yuh're bumpin'? Tink yuh own de oith? ... (O' Neill. 1937 : 216)

อาการนั่งคล้ายกับกำลังใช้ความคิดของกอริลลาทำให้แยงค์คิดว่า กอริลลาตกอยู่ในสภาพเดียวกับตน ... Sure! Yuh get me. It beats it when you try to tink it or talk it—it's way down — deep — behind — you 'n' me we feel it. (O' Neill. 1937 : 258)

หรือคำพูดของผู้พิพากษาที่ตัดสินจำคุกแยงค์ตามที่แยงค์เล่า ... de Judge and all he says was : "Toity days to tink it over ." Tink it over! Christ, dat's all I been doin' for weeks!... (O' Neill. 1937 : 238)

โอ'นีลล์มักจะผูกพันอยู่กับคำว่า "bottom" ("ต่ำสุด) ของมนุษย์ อันหมายถึงความต่ำต้อย การไร้คนเหลียวแลในสังคม แต่ในบทละครเรื่องนี้ ลิงกอริลลากลับอยู่ในฐานะของ "bottom" โอ'นีลล์ให้แยงค์อยู่ระหว่างบุคคลในสังคมชั้นสูงคือคนรวย กับลิงกอริลลา ซึ่งเป็นเพียงสัตว์เคราะห์ฉาน แต่ลิงกอริลลากลับได้รับการยอมรับในฐานะของสัตว์ที่ให้ความบันเทิงแก่มนุษย์ ในขณะที่แยงค์ได้รับการปฏิเสธจากสังคมมนุษย์โดยสิ้นเชิง เช่นที่แยงค์พูดกับลิงกอริลลา ... But you, yuh're at de bottom. You belong! Sure! Yuh're de o'ny one in de woild dat does, yuh lucky stiff! ... (O' Neill. 1937 : 258)

นอกจากนั้นโอ'นีลยังนำกลวิธีของ แสง เสียง และสี เข้าไปใช้ในแต่ละฉาก เช่นในฉากที่หนึ่ง แสงจะต้องน้อยตามสภาพของห้องใต้ห้องเรือ เสียงพูดของพนักงานเค็มเชื้อเพลิงทุกคนมีลักษณะคล้ายสัตว์ที่กำลังคำราม ชูและครวญคราง และเสียงประสานของคนงานทุกคนจะต้องมีลักษณะคล้ายเสียงที่เกิดจากโลหะด้วย ฉากที่สองแสงบนฉากสว่างสดใสและลมพัดโชยไปมาเบา ๆ ฉากที่สามกลวิธีทางเสียงก็คือเสียงหวีดของเครื่องจักร เสียงถ่านหินกำลังเผาไหม้ และเสียงปิดและเปิดประตูเตา พร้อมกับแสงที่พุ่งจ้าออกมาจากเตาเชื้อเพลิงเวลาเตาเปิดออกมา ฉากที่สี่สภาพเหมือนกับฉากแรก ฉากที่ห้าแสงสว่างตามแบบบรรยากาศในยามเช้า จุดสำคัญของฉากนี้คือการจัดคู่โชว์เครื่องเพชรและชนสัตว์ให้คู่หูหุหุรา ฉากที่หกแสงสว่างจะเน้นให้เห็นกรงที่ใช้ขังแยงก์ ส่วนกรงข้าง ๆ จะเห็นเป็นเพียงเงามืด กลวิธีทางเสียงที่โอ'นีลใช้ในฉากนี้ก็คือ นักโทษอื่น ๆ จะได้ยินเพียงเสียงพูดดังออกมาเท่านั้น ฉากที่เจ็ดเน้นให้เห็นความสว่างของแสงจันทร์ภายนอกตัวอาคาร และแสงสว่างของไฟฟ้าภายในตัวอาคาร โดยเฉพาะแสงจันทร์จะส่องผ่านทำให้เกิดเงามืดของตัวตึกภายนอกตัวอาคารด้วย ส่วนฉากที่แปด สภาพเกือบจะคล้ายกับทุกในฉากที่หก แสงไฟส่องลงตรงกรงลิง กอริลลา กรงอื่น ๆ เห็นเป็นแต่เพียงเงามืด กลวิธีทางเสียงก็คือ เสียงของสัตว์อื่น ๆ ที่ร้องดังออกมาเป็นครั้งคราวตามสภาพของสวนสัตว์

จากการศึกษาผลงานวิจารณ์ของ ปีเตอร์ คลาร์ก และเจมส์ แอล โรเบิร์ตส (Clark and Roberts. 1966 : 56) ทำให้ทราบว่าโอ'นีลให้ตัวละครคือชาวเมืองใส่หน้ากากในฉากที่ห้า เพื่อให้ชาวเมืองมีสภาพเหมือนกับหุ่นยนต์ตามแนวความคิดแบบบรรยายพรรณานิยม นอกจากนั้น เพื่อถ่ายทอดให้เห็นความหมายตามแนวความคิดของเขา พร้อมทั้งอารมณ์และบรรยากาศภายในเรื่อง โอ'นีลยังได้ถ่ายทอดท่าทางให้กับตัวละคร ตามรูปปั้นที่ชื่อ "Thinker" ของโรแดง เข้าไปไว้ในบทละครของเขาเอง รวมทั้งบทเพลงที่ทุกคนเมาชอบร้อง เช่น "Whiskey Johnny" ฯลฯ ด้วย

บทละครเรื่อง The Hairy Ape จึงเป็นบทละครตามแนวความคิดแบบบรรยายพรรณานิยมที่ประกอบไปด้วยการใช้สัญลักษณ์รวมทั้งกลวิธีทางภาษาที่มีเหตุผล พร้อมทั้งกลวิธีทางแสง สี และเสียง และสถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อทำให้แก่นเรื่องของผู้ประพันธ์เด่นชัดขึ้น ผู้คนที่ใช้ประกอบจาก

ไม่ค่อยจะพูดมากนักตามแบบความเป็นจริงในชีวิตประจำวัน ทั้งนี้เพราะโอ'นีลต้องการให้พวกเขา แสดงความรู้สึกออกมามากกว่า ซึ่งบางครั้งก็เข้าใจได้เพียงราว ๆ เท่านั้น ภาษาที่โอ'นีลใช้ เหมาะสมกับพื้นฐานของตัวละคร จากการศึกษาผลงานวิจารณ์ของนักวิจารณ์บางท่านซึ่งกล่าวว่า ภาษาที่โอ'นีลใช้เป็นภาษาที่ใช้ไม่ได้เพราะภาษานั้นขาดความสละสลวยตามลักษณะของงานประพันธ์ ที่ดี แสดงว่านักวิจารณ์ผู้นั้นศึกษางานประพันธ์ของโอ'นีลอย่างไม่ดีถ้วน ภาษาที่ขาดความสละสลวยเกิดขึ้นเนื่องจากตัวละครของโอ'นีล ส่วนมากเป็นเพียงบุคคลชั้นต่ำที่ไม่ได้รับการศึกษาและภาษาส่วนใหญ่ เป็นการบรรยายเพื่อถ่ายทอดให้เห็นความรู้สึกอันรุนแรงจากภายในใจของตัวละคร บางท่านก็ว่า ภาษาของโอ'นีลนั้นวิบัติ และโอ'นีลทำให้ภาษาค่อยๆลดค่าลง ถ้าพิจารณาให้ดีจะเห็นได้ว่าความวิบัติทางภาษาของโอ'นีลเกิดจากความคิดสร้างสรรค์ทางภาษามากกว่า ภาษาที่โอ'นีลใช้ทำให้สามารถเข้าใจถึงสภาพของมนุษย์ในแต่ละชั้นวรรณะได้อย่างชัดเจน คงจะเป็นการแปลกมากถ้า กรรมกรที่ทำงานอยู่ใต้ห้องเรือ ในบตละครเรื่องนี้สามารถใช้ภาษาได้อย่างสละสลวย โอ'นีล ต้องการที่จะให้ตัวละครของเขาแสดงความรู้สึกที่รุนแรงจากภายในใจที่มีต่อสภาพของสังคม ปัจจุบันมากกว่าที่จะมุ่งเสนอความไพเราะทางด้านภาษา นอกจากนั้นโอ'นีลยังได้ใช้สัญลักษณ์เพื่อถ่ายทอดอารมณ์ และความหมาย พร้อมทั้งกลวิธีทาง แสง สี และเสียง บตละครเรื่องนี้จึงมีลักษณะเป็นไปตามแนวคิดแบบบรรยายพรรณานิยม

บทสรุปการวิเคราะห์กลวิธีในการเสนอแนวคิดในบตละครเรื่อง The Hairy Ape

บตละครเรื่อง The Hairy Ape เป็นบตละครที่เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับบุคคลผู้หนึ่ง ซึ่งเขาไม่สามารถที่จะประสมประสานตนเองให้เข้ากับความจริงของยุคใหม่ได้ บตละครเรื่องนี้ มีลักษณะของแนวความคิดแบบบรรยายพรรณานิยม นับตั้งแต่โครงเรื่องและแก่นเรื่องซึ่งแสดงให้เห็นชีวิตของชายคนหนึ่งที่มีชีวิตอยู่กับเครื่องจักรกล เขาหลงตนเองว่าเป็นส่วนหนึ่งของสังคมยุคใหม่นี้มาโดยตลอด จนกระทั่งความรู้สึกของการเป็นส่วนหนึ่งนั้นถูกทำลายลงตามมาคด้วยจุดจบของชีวิตของเขา กลวิธีในการวางลักษณะนิสัยของตัวละคร การจัดฉาก และการใช้ภาษาเหมาะสมกับโครงเรื่องและแก่นเรื่อง ทั้งหมดเป็นไปตามแนวความคิดของการเขียนแบบบรรยายพรรณานิยม

โครงเรื่องของบทละครเรื่องนี้มีความสัมพันธ์กันระหว่างเหตุการณ์ต่าง ๆ ในเรื่อง รายละเอียดไม่มากหรือน้อยจนเกินไป โอ'นีลใช้กลวิธีลำดับเรื่องได้ดีมาก มีวิธีการเปิดเรื่อง และปิดเรื่องที่น่าประทับใจ เช่น เรื่องเปิดขึ้นที่ห้องพักของพนักงานเคม ชื่อเพลงใต้ท้องเรือซึ่งมีสภาพเหมือนกรงขังสัตว์ และเรื่องก็ปิดลงที่กรงขังสัตว์ภายในสวนสัตว์ ข้อขัดแย้งภายในโครงเรื่อง น่าสนใจ แสดงให้เห็นการขัดแย้งระหว่างคนรวยกับคนจน โดยเฉพาะอย่างยิ่งความขัดแย้งระหว่างบุคคลกับสิ่งแวดล้อมในสังคม โครงเรื่องของโอ'นีลจึงชี้ให้ผู้อื่นได้เห็นโลกหรือสังคมมนุษย์และชีวิตอย่างกว้างขวางลึกซึ้ง ส่งเสริมให้ผู้ชมมีความรู้และความเข้าใจในวิถีชีวิตท่ามกลางความสับสนของสังคมยุคใหม่

แก่นเรื่องของบทละครเรื่องนี้ มุ่งแสดงให้เห็นความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในสังคมยุคใหม่ ความงามของบทละครเรื่องนี้จึงอยู่ที่ความจริงที่ซ่อนอยู่ภายในจิตใจของมนุษย์ไม่ใช่ความจริงที่เห็นได้จากภายนอกตามธรรมชาติ แก่นเรื่องของโอ'นีลจึงเป็นไปในทางสร้างสรรค์อันจะส่งผลต่อระดับจิตใจของมนุษย์ให้ตระหนักถึงอันตรายที่มาพร้อมกับความเจริญในยุคใหม่ พฤติกรรมที่จะตามมาก็คือ มนุษย์ทุกคนจะได้เตรียมตัวที่จะปรับปรุงสภาพจิตใจของตนเองให้เข้ากับสภาพแวดล้อมของสังคมภายนอก เพื่อความสงบสุขของมนุษย์และสังคมในอนาคต

ตัวละครในเรื่องนี้ดูไม่ค่อยจะสมจริง ในแง่ของความวิกลหรือความไม่ปกติทางด้านร่างกาย เช่น พวกกรรมกรต่างมีรูปร่างครึ่งคนครึ่งสัตว์ และคนรวยมีรูปร่างที่แสดงถึงการขาดเลือดเนื้อและชีวิตชีวา แต่นี่ก็เป็นบุคลิกลักษณะของตัวละครตามแนวความคิดแบบบรรยายพรรณานิยม รูปร่างของตัวละครของโอ'นีลเป็นสัญลักษณ์ของคนจนและคนรวย หรือกรรมกรกับพวกนายทุนในสังคมปัจจุบัน ความโลภ การไขว่คว้าหาความมั่งคั่ง และการบูชาวัตถุ รวมทั้งเครื่องจักรกลของพวกคนรวย ทำให้พวกเขาขาดเลือดเนื้อและวิญญาณ ความคลั่งไคล้ในวัตถุและเครื่องจักรของพวกคนรวยส่งผลมาสู่ความไม่ปกติของพวกคนจนซึ่งตกเป็นทาสค่าจ้างของบุคคลเหล่านั้น โอ'นีลต้องการเน้นให้เห็นถึงอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมที่มีต่อตัวละครอันเป็นตัวแทนของมนุษย์ทุกคนในสังคม ตัวละครของโอ'นีลแสดงให้เห็นการมุ่งต่อต้านลัทธิวัตถุนิยมและการเป็นทาสของเครื่องจักรกล โดยการเปิดเผยให้เห็นสภาพจิตใจภายในอันรุนแรงและทุกข์ทรมานของตัวละคร

นอกจากนั้นตัวละครของโอ'นีลยังช่วยให้นิยามชีวิตว่า "มนุษย์จะดำเนินชีวิตแบบมีความสุขได้ด้วยการประสมประสานสภาพจิตใจภายในของตนเองให้เข้ากับสภาพแวดล้อมของสังคมภายนอก" นั่นก็คือการพยายามพัฒนาจิตใจของตนให้ทันกับความเจริญทางด้านวัตถุของสังคมยุคใหม่นั้นเอง ถึงแม้ว่าตัวละครของโอ'นีลจะมีความผิดปรกติทางด้านร่างกาย แต่พฤติกรรมของตัวละครก็ดูสมจริงตามธรรมชาติของมนุษย์ ตามฐานะทางสังคมและสติปัญญาของตัวละคร และตามหลักทางด้านจิตวิทยาด้วย เช่น แยกตัวเอกของเรื่องซึ่งมีฐานะเป็นเพียงกรรมกรผู้ยากจนคนหนึ่ง สิ่งที่ยังต้องการก็คือความเป็นส่วนหนึ่งในสังคมยุคใหม่นี้ แยกภูมิใจในความเป็นส่วนหนึ่งในสังคมที่ตนเองคิด พฤติกรรมของแยกก็ดูหยาบคาย แข็งกระด้าง และขี้เมา ทุกอย่างเป็นไปตามสภาพแวดล้อมที่ล้อมโอบที่ตัวเองดำเนินชีวิตอยู่ จนกระทั่งความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งในสังคมของแยกก็ถูกทำลายลง ความทุกข์ทรมานภายในจิตใจทำให้แยกพยายามทุกทางที่จะต่อสู้เพื่อให้ได้มาซึ่งความเป็นส่วนหนึ่งในสังคมดังกล่าว แต่แล้วแยกก็ประสบกับความหายนะ และจากโลกนี้ไป ด้วยความผิดหวัง

ส่วนมิลเตรค ลอง และแพคตินั้น มิลเตรคเกิดมาท่ามกลางความมั่งคั่งของบิดาเธอ ชีวิตของมิลเตรคจึงต่างกับแยกราวกับฟ้าและดิน บุคลิกลักษณะของมิลเตรคเหมือนกับคนรวยโดยทั่วไป บุคคลในระดับเดียวกับเธอเป็นพวกที่ใช้สมองมากกว่ากำลังกาย มิลเตรคจึงอ่อนแอและบอบบาง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง โอ'นีลจัดให้เธอมองผู้ชายเลือดเนื้อ และชีวิตชีวา ความสุขสบายที่ได้รับจนเคยชินทำให้มิลเตรคเกิดความเบื่อหน่าย เธอจึงหาความแปลกใหม่ให้กับชีวิตด้วยการลงไปเยี่ยมเยียนและสงเคราะห์พวกคนจน แต่การกระทำของเธอก็ให้ผลในทางลบมากกว่าทางบวก เพราะตัวเธอทำให้คนจนเหล่านั้นได้เห็นความแตกต่างและความเหลื่อมล้ำระหว่างคนรวยกับคนจนมากยิ่งขึ้น เช่น การลงไปเยี่ยมชมห้องเดิม เชื้อเพลิงของเธอทำให้พนักงานเดิม เชื้อเพลิงได้เห็นความยิ่งใหญ่ของเธอที่สามารถจะหาให้พวกเจ้าหน้าที่บนเรือลำนั้นทำตามความปรารถนาของเธอ แม้แต่การลงไปในห้องนั้นซึ่งผู้โดยสารอื่น ๆ ไม่สามารถจะทำได้

ลองเป็นเพื่อนคนหนึ่งของแยก เมื่อเทียบกับพนักงานเดิม เชื้อเพลิงทุกคน ลองเป็นบุคคลที่มีหัวก้าวหน้ามากที่สุด ลองจึงเป็นตัวละครที่ดูสมจริงตามสภาพของสังคมปัจจุบัน ลองมีความหยิ่ง

ในชั้นชั้นกรรมกรของพวกเขา และพร้อมเสนอที่จะต่อสู้เพื่อพวกพ้องของตนตามวิธีการของ
ประชาธิปไตยในฐานะของผู้มีสิทธิ์ออกเสียงเลือกตั้งคนหนึ่ง ถ้าเปรียบเทียบกับแองก์ ลองจลาด
กว่าแองก์เพราะลองจลาดสิ้นปัญหาต่าง ๆ ด้วยเหตุผล ในขณะที่แองก์คัดลีนปัญหาต่าง ๆ ด้วยอารมณ์
ลองต้องการความเสมอภาคของมวลมนุษย์ในสังคม ลองจึงใฝ่หาระบบสังคมนิยม ตามความเชื่อ
ของลัทธิมาร์กซิสม์ (Marxism) กล่าวได้ว่าลองเป็นตัวละครที่โอ'นีลจำลองมาจากบุคคลจริงใน
สังคมปัจจุบัน คือพวกที่ชอบปฏิรูปสังคมนั้นเอง

แพคคีพนักงานเคม เชื่อเพลิงคนหนึ่งซึ่งผ่านชีวิตมาตั้งแต่ครั้งที่โลกยังต้องหึ่งพากำลังกายของ
มนุษย์จนกระทั่งมาถึงยุคของเครื่องจักรกลในปัจจุบัน แพคคีศึกษาคู่กับอดีตที่มนุษย์ทำงานอยู่ท่ามกลาง
ความสวยงามของธรรมชาติ ซึ่งไม่เหมือนกับการทำงานท่ามกลางไอเสียจากเครื่องยนต์ในยุคนั้น
ที่แพคคีคิดว่าสุขภาพของมนุษย์ต้องเสื่อมโทรมลงเนื่องจากสิ่งแวดล้อมดังกล่าว ถ้าเปรียบเทียบกับแองก์
ตัวเอกของเรื่องนี้ แพคคีแย้งว่าแองก์เพราะแองก์ยังพยายามที่จะทำตนให้เป็นส่วนหนึ่งของสังคมยุค
ใหม่ แต่แพคคีกลับปฏิเสธสภาพแวดล้อมของสังคมยุคใหม่โดยสิ้นเชิง เขาเฝ้าพราห์พรรณนา และโทษหา
แต่อดีต ตัวละครทุกตัวของโอ'นีลจึงเต็มไปด้วยความเพ้อฝัน เช่น แองก์เพ้อฝันหาความเป็นส่วนหนึ่ง
ในสังคม มิลเครคเพ้อฝันหาความแปลกใหม่ในชีวิต และความจริงใจจากเพื่อนมนุษย์ ลองเพ้อฝันหา
ความเสมอภาคของมวลมนุษย์ในสังคม และแพคคีเพ้อฝันถึงแต่อดีตซึ่งไม่มีวันหวนกลับ สังคมยุคใหม่ตาม
ความคิดของโอ'นีลจึงไม่สงบ เพราะมนุษย์ทุกคนต่างก็ดิ้นรนต่อสู้เพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งต่าง ๆ ตาม
ความเพ้อฝันของตนเอง

จากที่โอ'นีลใช้ในบทละครเรื่องนี้ คุชัคกับความจริงตามธรรมชาติภายนอก แต่ก็คู่สมจริง
ตามเหตุการณ์ในเรื่อง เนื่องจากบทละครตามแนวความคิดแบบบรรยายพรรณานิยมนั้นเกี่ยวข้องกับ
กับจิตวิทยา จากต่าง ๆ ที่โอ'นีลจัดจึงดูเหมาะสม และมีผลต่อสภาพจิตของตัวละคร เช่น ภาย
ในเมือง แสงแดดในยามเช้าที่ส่องอยู่บนท้องถนน คุชัคกับแสงไฟฟ้าที่ใช้ส่องเครื่องประดับในตู้โชว์
พร้อมทั้งความเงียบในตัวเมือง ทำให้แองก์มองเห็นชาวเมืองดูเหมือนหุ่นยนต์มากกว่าที่จะ
เหมือนคนธรรมดา หรือภายในคุก ความมืดที่ล้อมรอบอยู่ มีเพียงแสงไฟฟ้าส่องเข้าไปในกรงขัง
พร้อมทั้งความเงียบและวังเวงมีผลทำให้สภาพจิตของแองก์เกิดอาการถอยกลับ จากและบรรยากาศ

รวมทั้งเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ส่งผลต่อสภาพจิตใจภายในอันรุนแรงของตัวละครที่เปลี่ยนจากความสุขไปสู่ความทุกข์

ส่วนประกอบที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่แสดงออกถึงลักษณะของแนวการเขียนแบบบรรยายพรรณานิยมก็คือ ภาษา โอลีวีลสามารถใช้อาษาได้เหมาะสมกับสภาพและฐานะของตัวละคร เช่น การใช้ภาษาถิ่นกับพวกกรรมกร และภาษาของพวกนายทุนนั้นเป็นลักษณะทางภาษาของผู้ที่ได้รับการศึกษาทางภาษามาเป็นอย่างดี ภาษานั้นแสดงออกถึงความรู้สึกและอารมณ์ของผู้พูด การใช้ถ้อยคำของโอลีวีลนั้นเรียงง่ายเป็นภาษาพื้น ๆ เพื่อมุ่งที่จะสื่อความหมายมากกว่า บทละครเรื่องนี้มีร้อยกรองแทรกอยู่ด้วย ได้แก่ โคลง ซึ่งเป็นเนื้อเพลงที่พวกกลาสีเรือชอบร้องกัน รูปแบบของบทละครเรื่องนี้จึงเหมาะสมกับเนื้อหาซึ่งเกิดขึ้นบนเรือเดินทะเลที่จำเป็นต้องใช้เสียงเพลงเพื่อเป็นเครื่องคลายเหงา ภาษาที่ตัวละครใช้บางครั้งก็ยาวเกินไป นั่นก็คือกลวิธีในการบรรยายและพรรณนาให้เห็นความรู้สึกจากภายในจิตใจของตัวละคร คำพูดของตัวละครบางครั้งก็เป็นคำเฟี้ยวหรือคำย่อตามลักษณะของภาษาถิ่น ภาษาของโอลีวีลจึงช่วยให้แลเห็นนิสัยของตัวละครได้ชัดเจนยิ่งขึ้น เข้าทำนองที่ว่า "สำเนียงบอกภาษากิริยาบอกตระกูล" นอกจากนั้นภาษาที่โอลีวีลใช้ยังช่วยบ่งชี้ถึงสภาพสังคม ความไม่เท่าเทียมกันทางด้านการศึกษาและทางด้านเศรษฐกิจของตัวละครซึ่งจะสังเกตได้จากการใช้ภาษาที่แตกต่างกันตามชั้นวรรณะ

ฉะนั้น จึงกล่าวได้ว่าบทละครเรื่อง The Hairy Ape ของยูจีน โอลีวีลเป็นบทละครสมัยใหม่ที่มีแนวการเขียนแบบบรรยายพรรณานิยม อันประกอบด้วยกลวิธีในการถ่ายทอดให้เห็นลักษณะของแนวความคิดดังกล่าวออกมาอย่างชัดเจน บทละครเรื่องนี้จะให้ประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจศึกษากันคว้าและผู้ที่ยื่นบทละคร เพื่อเป็นแนวทางในการผลิตผลงานใหม่ ๆ ทางด้านการละคร และอาจจะทำให้เกิดความคิดสร้างสรรค์นำไปสู่แนวความคิดทางด้านวรรณกรรมแบบใหม่ต่อไป นอกจากนั้นแนวความคิดจากบทละครเรื่องนี้ คงจะเป็นอุทาหรณ์ สำหรับการดำเนินชีวิตที่ถูกต้องและนำไปสู่การปรับปรุงสภาพแวดล้อมและจิตใจของมนุษย์เพื่อความสงบของมวลมนุษย์ตามแนวความคิดของนักบรรยายพรรณานิยม

บทสรุปเปรียบเทียบกลวิธีในการเสนอแนวคิดระหว่างบทละครเรื่อง The Emperor Jones และบทละครเรื่อง The Hairy Ape

โอบีลเขียนบทละครทั้งสองเรื่องในระยะเวลาอันใกล้เคียงกัน The Emperor Jones เขียนขึ้นในปี ค.ศ. 1920 และ The Hairy Ape เขียนขึ้นในปี ค.ศ. 1922 อันเป็นระยะเวลาที่โอบีลกำลังทำการทดลองแนวคิดใหม่ ๆ ทางด้านการละคร โดยเฉพาะการละครในแนวคิดแบบบรรยายพรรณานิยม ถึงแม้บทละครทั้งสองเรื่องจะเขียนขึ้นในเวลาใกล้เคียงกัน และอยู่ในแนวความคิดแบบเดียวกัน แต่ก็มีหลายสิ่งแตกต่างกัน อันแสดงให้เห็นถึงอัจฉริยะและความคิดสร้างสรรค์ของโอบีลคงจะได้อภิปรายดังต่อไปนี้

โครงเรื่องของบทละครทั้งสองเรื่องมีกลวิธีในการลำดับเรื่องคือพอ ๆ กัน แต่เนื้อหาของเรื่องแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง The Emperor Jones เป็นเรื่องราวของนิโกรคนหนึ่งที่ยยายามแสวงหาความมั่งคั่งให้กับตนเองด้วยการหลอกลวงผู้อื่น เพื่อก้าวไปสู่การเป็นส่วนหนึ่งในสังคมยุคใหม่ ในขณะที่ The Hairy Ape เป็นเรื่องราวของกรรมกรคนหนึ่งซึ่งเป็นคนผิวขาวที่ไม่สามารถจะปรับตนเองให้เข้ากับสภาพแวดล้อมของสังคมยุคใหม่ได้ โจนส์และแยงก์คล้ายกันตรงที่พวกเขาต่างมีความต้องการที่จะเป็นส่วนหนึ่งของสังคมยุคใหม่ แต่การต่อสู้เพื่อให้ได้มาซึ่งความเป็นส่วนหนึ่งในสังคมนั้นแตกต่างกัน โจนส์พยายามสะสมเงินทองเพราะคิดว่าสิ่งนี้จะทำให้ตนเป็นที่ยอมรับในสังคม แต่แยงก์กลับต่อสู้เพื่อให้ได้มาซึ่งความเป็นส่วนหนึ่งนั้นด้วยพลังอันแข็งแกร่งของตน ทั้งโจนส์และแยงก์ต่างประสบชะตากรรมแบบเดียวกันทั้งคู่คือต่างตายตอนจบ บทละครทั้งสองเรื่องจึงถือได้ว่าเป็นโศกนาฏกรรมในแนวใหม่ โอบีลมีศิลปะในการเปิดเรื่อง การลำดับเหตุการณ์ในเรื่อง และการปิดเรื่องของบทละครทั้งสองเรื่องได้เหมาะสมและน่าประทับใจ ในบทละครเรื่อง The Emperor Jones เรื่องเปิดขึ้นภายในวังของจักรพรรดิคือโจนส์ และเรื่องปิดลงที่ในป่า อันแสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมถอยกลับของโจนส์จากจักรพรรดิถอยกลับไปสู่ความป่าเถื่อนที่ไม่เคยหันไปจากตัวมนุษย์ไม่ว่าโลกจะเจริญขึ้นมากเท่าใดก็ตาม ในบทละครเรื่อง The Hairy Ape เรื่องเปิดขึ้นที่ใต้ท้องเรืออันเป็นห้องพักของพนักงานเติมเชื้อเพลิงซึ่งมีสภาพเหมือนกับกรงขังสัตว์ และเรื่องก็ปิดลงที่กรงขังสัตว์ภายในสวนสัตว์ซึ่งแยงก์จบชีวิตลงที่นั่น แสดงให้เห็นถึงการติดกับ

หรือการถูกขังอยู่ในสังคมยุคใหม่ตามแง่ชีวิตของตนเองของมนุษย์ เนื้อเรื่องของบทละครทั้งสอง เรื่องต่างแสดงให้เห็นถึงวิถีชีวิตของมนุษย์ในสังคมยุคใหม่ ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้และคืบร่น และ ก็มักจะประสบกับความผิดหวังในที่สุด

แก่น เรื่องของบทละครทั้งสอง เรื่องมุ่งแสดงให้เห็นอิทธิพลของสังคมและสิ่งแวดล้อมที่มี ต่อมนุษย์ โดยเฉพาะสังคมที่มุ่งพัฒนาแต่วัตถุและเครื่องจักรกล สังคมที่บูชาแต่วัตถุและเครื่องจักร ทำให้มนุษย์เกิดความโลภ ทุกคนจึงไขว่คว้าหาความมั่งคั่งเพื่อก้าวไปสู่การยอมรับให้เป็นส่วนหนึ่ง ในสังคม ทั้งนี้เนื่องจากมนุษย์ในสังคมปัจจุบันคัดลึนคุณค่ากันที่ความมั่งคั่งทางด้านวัตถุ ไม่ได้คัดลึน กันที่ความดีงามของแต่ละบุคคล เช่น ในบทละครเรื่อง The Emperor Jones ความโลภของ โจนส์ทำให้โจนส์ไขว่คว้าหาความมั่งคั่งด้วยการหลอกลวงและฉ้อโกงคนอื่น ส่วนในบทละครเรื่อง The Hairy Ape แยกก็กลับตกเป็นทาสความโลภของพวกคนรวย การไขว่คว้าหาความมั่งคั่งของ พวกคนรวยส่งผลมายังกรรมกรผู้ใช้แรงงานเช่นแยงก์ ทำให้เขามีสภาพเหมือนสัตว์ป่า แต่โจนส์ และแยงก์ก็ต่อสู้เพื่อสิ่งเดียวกันนั่นก็คือ เพื่อการยอมรับให้เป็นส่วนหนึ่งในสังคม โอ'เนลล์ ชี้ให้เห็น ว่ามนุษย์ทุกคนไม่ว่าจะอยู่ในเผ่าพันธุ์ใด ทุกคนต่างต้องการความเป็นส่วนหนึ่งในสังคม แต่ความเป็น ส่วนหนึ่งนั้นควรจะมาจากความถูกต้องและดีงาม มนุษย์จึงจะพบกับความสุขที่แท้จริงในชีวิต นอกจากนั้น โอ'เนลล์ยังเปิดเผยให้เห็นสภาพจิตใจภายในอันรุนแรงอันเกิดจากการแสวงหาตนเองแบบผิดๆ ของมนุษย์ เช่น ความกลัวในความมืดที่แฝงอยู่ในจิตใจของโจนส์ มีผลทำให้สภาพจิตใจของ โจนส์เกิดอาการถอยกลับไปสู่ประวัติศาสตร์อันป่าเถื่อนทางเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ และความผิดหวัง ในสังคมมนุษย์มีผลทำให้สภาพจิตใจของแยงก์เกิดอาการถอยกลับไปสู่กำเนิดอันป่าเถื่อนทางเผ่าพันธุ์ ของมนุษย์เช่นเดียวกัน

โอ'เนลล์สามารถวางลักษณะของตัวละครได้เหมาะสมกับโครงเรื่องและแก่นเรื่อง สำหรับการสร้างตัวละคร โจนส์เป็นบุคคลสมมุติที่สร้างจากจินตนาการของโอ'เนลล์ ส่วนแยงก์เป็นตัวละคร ที่โอ'เนลล์จำลองมาจากบุคคลจริงที่มีอยู่ในสังคม เขาผู้นั้นคือ คริสคอลล์เพื่อนกลาสีเรือของโอ'เนลล์ โจนส์และแยงก์จึงเปรียบเสมือนกับหุ่นสาริตที่ก่อให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับชีวิตของมนุษย์ในสังคม ปัจจุบันตามแนวความคิดของโอ'เนลล์ ส่วนลักษณะนิสัยของตัวละครสำหรับตัวเอกของบทละครทั้งสอง

เรื่อง คือ โจนส์และแองก์นั้น ทั้งสองมีลักษณะนิสัยที่แตกต่างกัน อันเป็นแบบอย่างของนักบรรยาย พรรณานาถที่ไม่ชอบทำอะไรซ้ำ ๆ กัน โจนส์มีนิสัยฉลาดแกมโกง โจนส์ฉลาดแต่เขาใช้ความฉลาดของเขาในทางที่ผิด โจนส์มีความโลภและความทะเยอทะยาน เขาทำทุกทางเพื่อที่จะให้คนเป็นที่ ยอมรับในสังคม ผลของความผิดที่โจนส์กระทำส่งผลให้โจนส์ต้องทุกข์ทรมานจากสภาพจิตใจในอัน รุนแรงของตนเอง ส่วนแองก์มีนิสัยแข็งกระด้างและมีผลกำลังประจวบศัตรูป่า โอ'นีลสร้างให้แองก์มีความภูมิใจในผลกำลังของตนเองและมีความภูมิใจในความเป็นส่วนหนึ่งในสังคมแห่งเครื่องจักรและ เหล็กกล้าตามความคิดของตน ความรู้สึกทุกข์ทรมานจากการรู้ความจริงที่ว่าคนไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของ สังคมยุคใหม่ดังที่คิดส่งผลต่อสภาพจิตของแองก์ ทำให้แองก์มองสภาพแวดล้อมภายนอกบิดเบือนไปตาม ความรู้สึกที่เข้มข้นและทุกข์ทรมานภายในจิตใจของตนเอง

ส่วนตัวละครประกอบในบทละครทั้งสองเรื่อง โอ'นีลสามารถวางลักษณะนิสัยได้ เหมาะสม ตัวละครเหล่านี้สามารถสนับสนุนทำให้โครงเรื่องและแก่นเรื่องดำเนินไปตามเป้าหมาย และช่วยก่อให้เกิดความขัดแย้ง (Conflict) ภายในโครงเรื่อง เช่น ในเรื่อง The Emperor Jones สมิทเซอร์สันมีนิสัยฉลาดแกมโกง และเป็นคน "หน้าเนื่อใจเสือ" สมิทเซอร์สันให้ความช่วยเหลือจนกระทั่งโจนส์ได้เป็นจักรพรรดิ สมิทเซอร์สันทำเช่นนั้นก็เพราะเขาเองได้ผลประโยชน์ จากการเป็นจักรพรรดิของโจนส์ในฐานะของพ่อค้าที่ค้ากำไรเกินควร ในขณะที่เดียวกันสมิทเซอร์สัน ก็พร้อมเสมอที่จะได้เห็นความหายนะของโจนส์ และเผื่อรอคอยเวลานั้นอย่างใจจดจ่อ ส่วนเล็ม การอยู่ในสังคมที่ล้าหลังทำให้เขาถูกโจนส์หลอกอย่างง่ายดาย เข้าทำนอง "คนโง่ยอมเป็นเหยื่อ ของคนฉลาด" แต่เล็มก็แสดงให้เห็นลักษณะพื้นฐานของมนุษย์ซึ่งไม่ยอมตกเป็นทาสจากการกดขี่ของ ใครง่าย ๆ เล็มจึงใช้เล่ห์เหลี่ยมที่โจนส์หลอกพวกตน คือ กระสุนเงินย้อนกลับไปทำร้ายโจนส์ โจนส์ จึงตายด้วยกับกั๊กที่ตนเองวางดักชนพื้นเมืองเอาไว้ ในเรื่อง The Hairy Ape มิลเดรดมีนิสัย เอาแต่ใจตนเองตามลักษณะของลูกสาวมหาเศรษฐี มิลเดรดเกิดความเบื่อหน่ายในชีวิตที่ชาครสชาติ ของเธอ จนต้องการความแปลกใหม่ให้กับชีวิตด้วยการลงไปเยี่ยมชมการทำงานของพนักงาน เติมเชื้อเพลิง และคำพูดเพียงคำเดียว คือ "เจ้าสัตว์โสมม" ของเธอ มีผลทำให้ชีวิตของแองก์ เปลี่ยนไปลองเป็นผู้ที่ต่อสู้เพื่อความเสมอภาคของมนุษย์ทุกคนในสังคม ลองพยายามปลุกฝังความสำนึก

เกี่ยวกับชนชั้นให้เกิดขึ้นภายในจิตใจของแองก์ และต้องการจะปลุกให้แองก์ได้ต่อสู้กับชนชั้นนายทุนในฐานะของผู้ที่มีสิทธิ์ออกเสียง แต่ลองก็ต้องผิดหวัง ลองจึงปล่อยให้แองก์ผจญกับโลกตามวิถีของตนเองตามลำพัง ส่วนแพคก็ไม่สนใจที่จะปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมของสังคมยุคใหม่ แพคก็ผูกตนเองอยู่กับอดีตและเฝ้าพรรณนาถึงแต่การทำงานท่ามกลางธรรมชาติอันสวยงามในอดีต ซึ่งไม่เหมือนกับการสูดดมแต่ฝุ่นดำหนินและไอเสียจากเครื่องยนต์อย่างปัจจุบัน ฉะนั้น ตัวละครประกอบแต่ละตัวจึงช่วยเสริมพฤติกรรมตัวเอกของบทละครทั้งสอง เรื่อง ทำให้เหตุการณ์ในเรื่องดำเนินไปตามแก่นเรื่อง อันมีผลทำให้ตัวเอกของเรื่องประสบกับชะตากรรมตามแก่นเรื่องที่วางไว้

จากที่โอ'นีลใช้ในบทละครทั้งสองเรื่องเหมือนกันตรงความไม่สมจริงตามธรรมชาติ โดยทั่วไป และนิยมใช้สัญลักษณ์ในการจัดฉากมากกว่าจะจัดให้ดูสมจริง เช่น ใน The Emperor Jones จากห้องพระโรง มีเพียงขอนไม้ทำสีม่วง เบาะนั่งและหมอนรองเท้าสีส้ม และเสื้อซึ่งปูเป็นลวดพระบาท (พรมทางที่ปูลาด) ทั้งหมดนั้นคือสัญลักษณ์ของห้องพระโรง จากทุกฉากถึงแม้ว่าจะไม่สมจริงตามธรรมชาติ แต่ก็ดูสมจริงตามเหตุการณ์ในเรื่อง เช่น ความมืดในป่า มีเพียงแสงจันทร์ส่องผ่านต้นไม้ลงมาทำให้เกิดเงาโดยทั่วไปเหมาะสมที่จะทำให้สภาพจิตใจของโจนส์เกิดอาการถอยกลับ ฯลฯ ในเรื่อง The Hairy Ape จากที่หักของพนักงานเติมเชื้อเพลิง ซึ่งมีเพศคนเดียวจนคนงานทุกคนไม่สามารถเดินตัวตรงได้ พร้อมทั้งสิ่งก่อสร้างที่ทำจากเหล็กกล้าที่ล้อมรอบอยู่ เป็นสัญลักษณ์ของการถูกกักขัง และแสงแดดในยามเช้าที่สาดส่องถนนภายในเมืองซึ่งคุชัคกับแสงไฟฟ้าที่ใช้ประดับคูโซว์สินค้า พร้อมทั้งความมืดในยามค่ำคืนที่มีแสงไฟฟาส่องให้ความสว่างเป็นบางแห่ง รวมทั้งแสงไฟนั้นก่อให้เกิดเงามืดต่าง ๆ ก็เหมาะสมและเข้ากับบรรยากาศความเป็นไปต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับแองก์ และเหมาะสมกับอาการทางจิตของแองก์ที่เกิดอาการถอยกลับไปสู่อีก

ลักษณะที่สำคัญอีกประการหนึ่งของละครในแนวบรรยายพรรณานิยม ก็คือ ภาษา โอ'นีลใช้ภาษาที่เหมาะสมกับสภาพความเป็นไปและบุคลิกลักษณะของตัวละครในบทละครทั้งสองเรื่อง เช่น ในบทละครเรื่อง The Emperor Jones ภาษาพูดของโจนส์เป็นภาษาถิ่นของพวกนิโกรใน

ประเทศสหรัฐอเมริกา ภาษาพูดของสมิทเซอร์สเป็นภาษาถิ่นของชนชั้นต่ำในกรุงลอนดอน ส่วนในบทละครเรื่อง The Hairy Ape ภาษาพูดของแยงก์ ลอง และแพคกี้ เป็นภาษาอังกฤษของพวกชนชั้นต่ำในกรุงนิวยอร์ก แต่ภาษาพูดของมิลเครคและป้าของเธอเป็นภาษาอังกฤษของผู้มีการศึกษา โดยทั่วไปใช้พูดกัน ภาษาพูดของตัวละครบางครั้งก็ขาดเป็นห่วง ๆ ไม่ปะติดปะต่อกันอันแสดงถึงความรู้สึกและอารมณ์ของผู้พูด บางครั้งตัวละครก็จะบรรยายความรู้สึกนึกคิดของตนออกมายาวมาก เช่น การคร่ำครวญถึงธรรมชาติอันสวยงามในอดีตของแพคกี้ บางครั้งตัวละครก็จะพูดอยู่กับคนเดียวเป็นเวลานานเพื่อบรรยายและพรรณนาให้เห็นถึงความรู้สึกภายในจิตใจของตนเอง เช่น บทพูดของแยงก์เมื่อประสบกับความขมขื่นและทุกข์ทรมานที่ไม่สามารถจะทำตัวให้เป็นส่วนหนึ่งในสังคมมนุษย์ได้ นอกจากนั้น โอ'นีลยังใช้สัญลักษณ์ทางภาษาและกลวิธีในการออกแบบเกี่ยวกับแสงเสียงและสี เพื่อให้เหตุการณ์ต่าง ๆ ในเรื่องมองดูสมจริงมากขึ้น เช่น การใช้แสงที่จ้าให้พุ่งออกมาจากเตาเชื้อเพลิงเวลาประตูเตาเปิดออก และเสียงเครื่องจักร พร้อมทั้งการประทุของถ่านหินเมื่อเกิดการเผาไหม้

ฉะนั้น จึงกล่าวได้ว่า บทละครเรื่อง The Emperor Jones และ The Hairy Ape เป็นบทละครที่มีลักษณะเด่น เป็นตัวอย่างของบทละครในแนวคิดแบบบรรยายพรรณานิยม ผู้ที่สนใจในการละครแนวนี้สามารถศึกษาบทละครทั้งสองเรื่อง เพื่อศึกษาถึงแนวคิดและกลวิธีต่าง ๆ เพื่อเป็นแบบอย่างในการผลิตผลงานทางด้านการละคร หรือเพื่อการค้นคว้าหาความรู้เกี่ยวกับทางด้านการละคร นอกจากนั้น บทละครทั้งสองเรื่องยังให้ข้อคิดเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตในสังคมยุคใหม่ โดยเน้นให้เห็นโทษของการดำเนินชีวิตแบบผิด ๆ และเน้นให้มนุษย์ได้พยายามปรับจิตใจของตนเองให้สอดคล้องกับความเจริญของสิ่งแวดล้อมโดยรอบ เพื่อความสงบของสังคมและความสุขของมนุษย์ทุกคน

สรุปผลและข้อเสนอนะ

ผลของการศึกษาค้นคว้า

จากการศึกษาและวิจัยบทละครสองเรื่องของยูยีน โอ'นีล คือ The Emperor Jones และ The Hairy Ape รวมทั้งการศึกษามทวิจารณ์ บทความ งานเขียนที่อ้างอิงถึงผลงานของ โอ'นีล ทำให้สามารถสรุปผลของการศึกษาค้นคว้าได้ดังต่อไปนี้ คือ

แนวความคิดแบบบรรยายพรรณานิยม เริ่มมีการเคลื่อนไหวมาสู่วงวรรณกรรมในต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20 ความเปลี่ยนแปลงในวงการวรรณกรรมมาสู่แนวนี้มีสาเหตุมาจากความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี การปฏิวัตินำเอาเครื่องจักรมาใช้ในการอุตสาหกรรม และการเปลี่ยนแปลงของสิ่งแวดล้อมทางสังคมและเศรษฐกิจ ทำให้มนุษย์สนใจแต่เฉพาะความจริงที่เห็นได้จากโลกภายนอก แม้แต่งานประพันธ์ก็มุ่งเสนอความจริงแต่เพียงเปลือกนอก นักประพันธ์ที่เป็นผู้นำจึงหันมาสนใจผลงานที่มีเนื้อหาสาระอย่างแท้จริง เพื่อมุ่งถ่ายทอดให้เห็นสภาพจิตภายในของมนุษย์ โดยเฉพาะสภาพจิตภายในอันรุนแรงและทุกข์ทรมาน นอกจากความเจริญทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแล้ว วิชาจิตวิทยาและจิตวิเคราะห์ก็เป็นที่สนใจศึกษาของบุคคลในวงสังคม เนื่องจากความเจริญในยุคใหม่ ทำให้เกิดระบบวัตถุนิยม มนุษย์หันมาตัดสินคุณค่ากันด้วยเงินและวัตถุที่ใช้บำรุงความสุข ทำให้เกิดการต่อสู้และแก่งแย่งกันทางด้านเศรษฐกิจ มนุษย์ต่างชิงดีชิงเด่นกันเพื่อชื่อเสียงและเกียรติยศ บางครั้งการต่อสู้นั้นก็ดูว่าเพื่อนอันแสดงให้เห็นความเสื่อมภายในจิตใจของมนุษย์ การศึกษาจิตวิทยาของมนุษย์และการวิเคราะห์ทางจิตเพื่อนำไปสู่การทำความเข้าใจของมนุษย์ จึงเป็นเป้าหมายของนักประพันธ์ในเวลานี้ เพราะฉะนั้นแนวความคิดใหม่ที่เรียกกันว่าแนวความคิดแบบบรรยายพรรณานิยม จึงมีหลักใหญ่อยู่ที่การต่อต้านระบบวัตถุนิยมและการเปิดเผยให้เห็นความจริงที่ซ่อนอยู่ภายในจิตใจของมนุษย์

ออกัสต์ สตรินค์เบิร์ก นักประพันธ์ชาวสวีเดน เป็นผู้ริเริ่มในการนำแนวความคิดแบบบรรยายพรรณานิยมมาใช้ในวงการละครสมัยใหม่ เขามีความคิดเห็นว่าละครควรถ่ายทอดให้เห็นทั้งโลกภายนอกและโลกภายในจิตใจของมนุษย์ตามความคิดของแต่ละบุคคล โลกภายในก็คือการบรรยายพรรณานำให้เห็นความขัดแย้งและความคิดที่เกิดขึ้นภายในใจของแต่ละบุคคลอย่างตรงไปตรงมา การละครในแนวนี้นักสะท้อนให้เห็นความคับข้องใจของตัวละครซึ่งมักจะตกอยู่ในความหวาดกลัว ความทุกข์ทรมาน และความรู้สึกที่รุนแรงหลายอย่าง บางครั้งตัวละครก็ปรากฏออกมาในลักษณะของสัญลักษณ์หรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามความฝัน แนวความคิดแบบบรรยายพรรณานิยมเกิดขึ้นมาเพื่อต่อต้านละครที่แสดงให้เห็นความเป็นจริงในชีวิตมนุษย์ตามธรรมชาติซึ่งสมจริงตามที่ได้เห็นได้จากภายนอก ผลงานที่ปรากฏออกมาจึงผิดปกติ แต่ก็เต็มไปด้วยความคิดสร้างสรรค์ นักประพันธ์สามารถใช้จินตนาการของตนเองได้อย่างเสรี งานประพันธ์ของนักเขียนในแนวนี้น่าทึ่งและไม่ซ้ำแบบใคร

บรรยายพรรณานิยมเป็นแนวความคิดทางด้านวรรณกรรมที่ประกอบด้วยลักษณะเด่น ๆ สรุปได้ดังนี้ คือ

1. แนวคิดที่มุ่งต่อต้านการนิยมวัตถุในสังคมมนุษย์โดยแสดงให้เห็นกระแสแห่งอุดมคติที่ทำให้มนุษย์ต่อต้านความจริงที่ปรากฏต่อสายตา โดยการบิดเบือนวัตถุและสภาพต่าง ๆ โดยรอบให้เป็นไปตามสภาพจิตภายใน อันเนื่องมาจากความทุกข์ทรมานจากการตัดสินคุณค่าในสังคมแบบผิด ๆ

2. แนวคิดที่มุ่งต่อต้านการใช้เครื่องจักรกล ซึ่งทำให้มนุษย์กลายเป็นสภาพเหมือนกับเครื่องจักร และการหมดสภาพความเป็นมนุษย์ของบุคคลในสังคม รวมไปถึงความตกต่ำในการใช้ภาษาและวัฒนธรรม เพราะสภาพในทางลบของสังคมปัจจุบัน อันเนื่องมาจากความเจริญอย่างรวดเร็วของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

3. แนวคิดที่มุ่งแสวงหาการปฏิรูปสังคม และมุ่งหาความประสานกันระหว่างสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบตัวมนุษย์กับสภาพจิตใจของมนุษย์ เพื่อที่มนุษย์จะได้พ้นจากการเป็นทาสของวัตถุและเพื่ออนาคตที่ดีกว่าและชีวิตที่สมบูรณ์กว่าที่เป็นอยู่

4. แนวคิดที่เกี่ยวกับจิตใจและจิตวิเคราะห์ซึ่งมุ่งแสดงออกถึงสภาพภายในใจ ความรู้สึก อารมณ์สะท้อนใจ วิตุนาณภายใน และการหยั่งเห็นต่อสภาพชีวิต รวมทั้งการแสดงออก เพื่อแสดงให้เห็นการพยายามปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมในสังคมของมนุษย์ บางครั้งการแสดงออกนั้นก็คู่ประหลาดและลึกลับ ซิกมันด์ ฟรอยด์ และคาร์ล จุง จึงเป็นนักจิตวิทยาที่มีอิทธิพลต่อนักประพันธ์ในแนวนี้

5. แนวความคิดที่มุ่งเสนอความเป็นนามธรรมและเกี่ยวข้องกับสัญลักษณ์ เนื่องจากแนวความคิดนี้มุ่งเสนอสภาพจิตใจของมนุษย์ที่มีต่อสิ่งแวดล้อมภายนอก สิ่งที่เกี่ยวข้องกับจิตใจมักจะ เป็นนามธรรม นักประพันธ์ในแนวความคิดนี้จึงพยายามถ่ายทอดความเป็นนามธรรมนั้นออกมาเป็น รูปร่างให้เห็นได้ โดยการบิดเบือนวัตถุภายนอกให้เป็นไปตามภาพภายในจิตใจของตนเอง ซึ่ง ส่วนมากภาพที่เห็นจะเป็นสัญลักษณ์ของสิ่งที่นักประพันธ์ต้องการสื่อความหมายให้เข้าใจนั่นเอง

ประเทศสหรัฐอเมริกาในช่วงต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20 โดยเฉพาะช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง (1919 - 1925) เป็นช่วงที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านสังคมและวัฒนธรรม ทางด้านวัฒนธรรมชาวอเมริกันต่างพากันทิ้งธรรมเนียมนิยมแบบเก่า ๆ หันมาปฏิบัติสิ่งใหม่ ๆ ซึ่งให้ความอิสระเสรีตามระบอบประชาธิปไตย ทางด้านสังคม วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี นำความเปลี่ยนแปลงมาสู่สิ่งแวดล้อม มีการนำเครื่องจักรมาใช้ในวงการอุตสาหกรรมซึ่งผลิต สิ่งต่าง ๆ ออกมาเพื่ออำนวยความสะดวกให้กับประชาชน ชาวอเมริกันต่างหันมาให้ ความสำคัญกับวัตถุ วัตถุจึงกลายเป็นสิ่งตัดสินคุณค่าของมนุษย์ ความรักในพวกพ้องและการเสียสละ เพื่อหมู่คณะสูญหายไป ทุกคนต่างเห็นแก่ตัวและพยายามดิ้นรนต่อสู้เพื่อสนองความเพื่อฝันของตนเอง สภาพของสังคมนำมาสู่ความหลากหลายในแนวความคิดทางด้านวรรณกรรม เช่น ลัทธินิยม ประทับใจนิยม สัญลักษณ์นิยม ธรรมชาตินิยม และบรรยายพรรณานิยม ฯลฯ ความ โลกและการแสวงหาตนเองแบบผิด ๆ ไม่อาจนำความสุขที่แท้จริงมาสู่ชาวอเมริกันได้ ชาวอเมริกันบางส่วน โดยเฉพาะนักประพันธ์เริ่มไม่เห็นด้วยกับการมุ่งเสนอความจริงตามที่สายตา เห็นเท่านั้น พวกเขาเริ่มเห็นคุณค่าและความจริงภายในจิตใจของมนุษย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความไม่สอดคล้องกันระหว่างสิ่งแวดล้อมของสังคมปัจจุบันกับสภาพจิตใจของมนุษย์ นักประพันธ์

จึงต้องการการจินตนาการแบบเสรี พร้อมทั้งรูปแบบทางวรรณกรรมที่ไม่ซ้ำแบบใคร แนวความคิดแบบบรรยายพรรณานิยมจึงได้รับความนิยมเป็นอย่างมากในช่วงนี้

ยูยีน โอ'นีล เป็นนักเขียนบทละครที่ถือกำเนิดมาจากโรงละครอย่างแท้จริงเพราะว่าบิดาของเขาเป็นนักแสดง ชีวิตในวัยเยาว์อันไม่ค่อยจะปกติสุขและความผิดหวังในการดำเนินชีวิตในระยะเริ่มแรก ทำให้โอ'นีลถ่ายทอดความรู้สึกให้เห็นชีวิตของมนุษย์ในแง่ที่ขื่นขมและผิดหวัง บทละครของโอ'นีลจึงแสดงให้เห็นการต่อสู้ดิ้นรนของมนุษย์ที่มีต่อโลกและชะตากรรมของตนเอง โอ'นีลเป็นนักประพันธ์ที่ไม่ชอบหยุดนิ่งอยู่กับที่ เขาชอบทำการทดลองหาแนวทางใหม่ ๆ ทางด้านการละครอยู่เสมอ ผลงานของโอ'นีลจึงหลากหลายและไม่ซ้ำแบบกัน จากการมุ่งเสนอความจริงเกี่ยวกับปัญหาสังคมและปัญหาเฉพาะบุคคลตามแนวคิดแบบธรรมชาตินิยม โอ'นีลได้หันความสนใจไปสู่การเผยให้เห็นสภาพที่ขื่นขมและทุกข์ทรมานภายในจิตใจของมนุษย์ตามแนวความคิดแบบบรรยายพรรณานิยม ดังเช่นในบทละครเรื่อง The Emperor Jones และ The Hairy Ape ซึ่งโอ'นีลได้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมในสังคมยุคใหม่ที่ท้าทายให้มนุษย์ต้องต่อสู้ดิ้นรนเพื่อการอยู่รอด โอ'นีลชี้ให้เห็นความโกลาและ การไขว่คว้าหาความมั่นคงของมนุษย์ พร้อมทั้งการแสวงหาตนเองเพื่อการยอมรับให้เป็นส่วนหนึ่งในสังคมอันเป็นความปรารถนาพื้นฐานของมนุษย์ นอกจากนี้โอ'นีลยังเผยให้เห็นสภาพจิตใจภายในอันทุกข์ทรมานของมนุษย์อันเนื่องมาจากความผิดหวัง ความหวาดกลัว และความทุกข์ทรมานจากผลของความโกลาและการแสวงหาตนเอง โคร่งเรื่องของบทละครทั้งสองเรื่องดำเนินไปอย่างสมเหตุสมผลสอดคล้องกับแก่นเรื่อง พฤติกรรมของตัวละครสามารถอธิบายได้ตามหลักจิตวิทยา ภาษาที่ใช้เหมาะสมกับสภาพและฐานะของตัวละคร จากถึงแม้จะดูไม่สมจริงตามธรรมชาติ แต่ก็เหมาะสมกับเหตุการณ์ภายในเรื่องซึ่งต้องการเผยให้เห็นสภาพภายในจิตใจของตัวละคร บทละครทั้งสองเรื่องแสดงให้เห็นการดิ้นรนต่อสู้ของมนุษย์ซึ่งผลสุดท้ายก็ต้องตกเป็นเหยื่อของชะตากรรมโดยไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

จากการศึกษาและวิเคราะห์ครั้งนี้ กล่าวได้ว่าแนวความคิดแบบบรรยายพรรณานิยมมีอิทธิพลต่อการละครอเมริกันสมัยใหม่มาก ทำให้วงการละครอเมริกันเจริญขึ้นสู่จุดสูงสุด อันประกอบไปด้วยกลวิธีใหม่ ๆ การนำนวัตกรรม และเทคโนโลยีสมัยใหม่ ๆ เข้าไปใช้ในวงการละคร เช่น

การจักจก แสง เสียง และสีต่าง ๆ ฯลฯ การละครอเมริกันจึงมีชื่อเสียงขึ้น ยูยีน โอนีลจึงกลายเป็นนักประพันธ์ละครที่มีชื่อเสียงไปทั่วโลก เพราะการค้นคว้าของเขาทำให้เกิดวิวัฒนาการใหม่ ๆ ในวงการละคร โอนีลเป็นต้นแบบในการคิดค้น อันจะนำไปสู่แนวความคิดแบบอื่น ๆ ต่อไป

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ทำให้ทราบว่า ยังมีสิ่งที่น่าสนใจอีกหลายเรื่องที่มีปริศยานิพนธ์ฉบับนี้ไม่สามารถที่จะครอบคลุมไปได้ เพราะเป็นเรื่องใหญ่ที่ควรศึกษาเป็นเอกเทศ ดังนี้

1. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบแนวความคิดแบบบรรยายพรรณานิยมระหว่างนักประพันธ์อเมริกัน กับนักประพันธ์ชาติอื่น ๆ เพื่อความเข้าใจในแนวความคิดแบบบรรยายพรรณานิยมให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น

2. ควรมีการศึกษาแนวความคิดแบบบรรยายพรรณานิยมในงานประพันธ์แนวอื่น เช่น นวนิยาย เรื่องสั้น และโคลงกลอน ฯลฯ เพื่อจะได้ทราบถึงอิทธิพล และวิวัฒนาการของบรรยายพรรณานิยมได้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

3. ควรมีการศึกษาบทละครโทรทัศน์ และบทละครที่ออกมาในรูปภาพยนตร์ของยุคปัจจุบัน เนื่องจากบทละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เป็นสิ่งบันเทิงที่มีอิทธิพลมาก อันมีผลต่อสภาพสังคมและสภาพแวดล้อมของมนุษย์

4. ควรมีการศึกษาวิเคราะห์ตัวละครเอกในเรื่อง The Emperor Jones และ The Hairy Ape ตามหลักจิตวิทยาของซิกมันด์ ฟรอยด์ และคาร์ล จุง โดยละเอียด

5. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับโศกนาฏกรรมแนวใหม่ เนื่องจากมีผู้ศึกษาวิเคราะห์วรรณคดีโดยใช้วิธีการของโศกนาฏกรรมแนวเก่า (Traditional Tragedy) มาแล้วพอสมควร จึงควรที่จะมีการศึกษาวิเคราะห์วรรณคดีโดยอาศัยแนวทางของโศกนาฏกรรมแนวใหม่ (Modern Tragedy) มาวิเคราะห์ดูบ้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง โศกนาฏกรรมแนวใหม่ของโอนีลจากบทละครเรื่อง The Emperor Jones และ The Hairy Ape เพื่อนำไปสู่การเปรียบเทียบแนวความคิดของ

โศกนาฏกรรมทั้งสองแบบได้ละเอียดยิ่งขึ้น

6. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลของสังคมสมัยใหม่ที่มีผลต่อการแสวงหาตนเอง (The search for belonging) ของมนุษย์จากบทละครทั้งสองเรื่อง พร้อมทั้งข้อเสนอแนะและแนวทางในการแก้ไขเพื่อความสงบสุขในสังคมมนุษย์

7. ควรมีการศึกษาวิเคราะห์เกี่ยวกับวิธีที่จะทำให้มนุษย์สามารถปรับตนเองให้สอดคล้องกับความเจริญในยุคใหม่ จากปัญหาสังคมของบทละครทั้งสองเรื่อง โดยใช้แนวความคิดทางปรัชญาหรือศาสนาเข้ามาช่วย เช่น พุทธศาสนา หรือคริสต์ศาสนา ฯลฯ เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสว่างษ์. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัด ศรีเคชา, 2528.
- กระแสด มัลยาภรณ์. วรรณกรรมไทยปัจจุบัน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหามกุฏราชวิทยาลัย, 2512.
- กาญจนา มงคลเดช. "หลุมพรางในการวิเคราะห์การแสดง," นิเทศสาร. 4 : 1; สิงหาคม 2518.
- กุหลาบ มัลลิกะมาส. "การวิเคราะห์และการประเมินค่าวรรณคดี," อาจารย์ของเรา. ที่ระลึกในโอกาสเกษียณอายุราชการศาสตราจารย์กุหลาบ มัลลิกะมาส, 2522.
- จารุณี มณีกุล. ความแปลกแยกในบทละครของอาเธอร์ มิลเลอร์. ปรินซิพตัน กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.
- จิราพร ทองเชื้อ. "ข้อควรคำนึงในการวิจารณ์ละคร," วารสารมนุษยศาสตร์. ปีที่ 9 ฉบับที่ 4 ตุลาคม - ธันวาคม 2522.
- เจือ สตะเวทิน. วรรณคดีวิจารณ์. ม.ป.ป.
- จวีวรรณ กิनावงศ์. การละครสำหรับครูประถม. พิษณุโลก : แผนกเอกสารและการพิมพ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก, 2520.
- ฉันทนา ไชยชิต. งานเขียนชิ้นเอกในวรรณคดีอเมริกัน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523.
- เฉลิมศรี จันทสิงห์. ธรรมชาตินิยมในการละครอังกฤษสมัยหลังสงครามโลกครั้งที่ 2. ปรินซิพตัน กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2524.
- ช่อทิพย์ สุวรรณานนท์. การวิเคราะห์เกี่ยวกับเอ็กซิสเทนเชียลิสม์ในงานวรรณกรรมของอัลแบร์ต์ กามูส์. ปรินซิพตัน กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2521.
- ชัยพร วิชชาวุธ. มูลหจจิตวิทยา. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2517.

- โชติมา จิ่งสวัสดิ์. วาทศึกษาลักษณะของธรรมชาตินิยมในเรื่องสั้นของสตีเฟน เกรน.
 ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
 2527. อัครสาเนา.
- เด่นดวง พุ่มศิริ. ศิลปการละครทางปฏิบัติ ตอนศิลปแห่งการจัดแสดงละคร. นครปฐม :
 คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2523.
- ต๋อย ชุ่มสาย,ม.ล. วรรณกรรมพินิจเชิงจิตวิทยา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2516.
- ทรงศักดิ์ ปรากฏวัฒนากุล. การละครไทย. เชียงใหม่ : คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัย
 เชียงใหม่, ม.ม.ป.
- นา "มนุษย์และการละคร," นิเทศสาร. ปีที่ 4 ฉบับที่ 3 ธันวาคม 2518.
- บรรจง บรรเจิดศิลป์. ศิลปะวรรณคดีกับชีวิต. กรุงเทพฯ : ประดิษฐ์การพิมพ์, 2524.
- บุญเหลือ เทพสุวรรณ, ม.ล. "ข้อสังเกตเกี่ยวกับความเป็นมาของการละครไทยและ
 การปรับปรุง," เอกสารประกอบการสัมมนาการเรียนนาฏศิลป์และดนตรีไทย. 23 - 25
 2515.
- _____ . แนะแนวทางการศึกษาวรรณคดี. กรุงเทพฯ : บัณฑิตการพิมพ์, 2518.
- _____ . "หัวใจวรรณคดีไทย," ใน วรรณไวทยากร : วรรณคดี. กรุงเทพฯ : สมาคม
 สังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย, 2514.
- ประสิทธิ์ กาพย์กลอน. ภาษากวี. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2518.
- ปราโมทย์ ชาวศิลป์. คู่มือทฤษฎีจิตวิเคราะห์. กรุงเทพฯ : สหประชาพานิชย์, 2526.
- ชิกมันด์ ฟรอยด์. พื้นฐานทฤษฎีจิตวิเคราะห์. กิติกร มีทรัพย์, แปล. กรุงเทพฯ :
 ห้างหุ้นส่วนจำกัด ยงพลเทรดดิ้ง, 2529.
- ยรรยง โภธารามิก. มิตร ชัยบัณฑุ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การรถไฟ, 2514.
- เยาวรัตน์ การพานิช. ธรรมชาตินิยมในการละครไอริชสมัยใหม่. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.
 กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2524. อัครสาเนา.
- รัฐจวน อินทรกำแหง. วรรณกรรมวิจารณ์ ตอนที่ 1. กรุงเทพมหานคร 2521.

- _____ "อ่าน - ถัด - วิจารณ์ ตอนที่ 4," วรรณกรรมวิจารณ์ ตอนที่ 2. กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์พิมพ์เนต, 2518.
- รัตนา อัญญาโพธิ์. ปรัชญามนุษย์กับธรรมเนียมของเอ็มเมอร์สันที่ปรากฏในเรื่อง The Grapes
of Wrath ของ จอห์น สไตน์เบ็ค. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528. อักสำเนา.
- วรรณ ไวยากร. "หัวใจของวรรณคดีไทย," โดย ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ วรรณคดี.
กรุงเทพฯ : สมาคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย, 2520.
- วิทย์ ทีวีศรียานนท์. วรรณคดีและวรรณคดีวิจารณ์. กรุงเทพฯ : แพร่พิทยา
อินเตอร์เนชั่นแนล, 2518.
- ศรีเรือน แก้วกังวาล, ดร. อ่านคนอ่านวรรณกรรม. กรุงเทพฯ : โอ.เอส.
พรินติ้งเฮาส์, 2529.
- สกลใส พันธุมโกมล. "การละครสมัยใหม่," อักษรศาสตร์. 8 : 46 - 67, 2517.
_____. "ศิลปะการละครกับเยาวชน," สามัญศึกษา. 13 : 46 - 49 กรกฎาคม 2519.
- สนใจ ไชยบุญเรือง. ธรรมเนียมในการละครอเมริกันสมัยใหม่. ปริญญาโท กศ.ม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2523.
- สมร นิตินันท์ประกาศ. ประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา ค.ศ. 1865 - 1945. กรุงเทพฯ :
สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด, 2525.
- สาวตรี อักษรจรุง. วัตถุนิยมจากนวนิยายชุดแรบบิทของจอห์น อัฟไคค์. ปริญญาโท กศ.ม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527. อักสำเนา.
- สิทธา หินใจกุล และนิตยา กาญจนวรรณ. ความรู้ทั่วไปทางวรรณกรรมไทย. กรุงเทพฯ :
กรุงสยามการพิมพ์, 2520.
- สุนันทา โสรจัจ. วรรณคดีการละคร. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2526.
- สุทธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์. วรรณคดีวิเคราะห์. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช 2525.

- อรสา รอดคำรุ่ง. "การแสวงหาตนเอง" ของนิโกรในงานประพันธ์ของเจมส์ บอลด์วิน.
 ปรินซ์ตันพินท์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
 2530. อัครสำเนา.
- เอมอร ชิตะโสภณ. โลกแห่งวรรณคดี. เชียงใหม่ : โรงพิมพ์ศูนย์หนังสือเชียงใหม่, 2521.
- American Literature. The New Encyclopedia Britannica. Encyclopedia
 Britannica, Inc., 1988.
- Aumer, Ewa. Eugene O'Neill's Experiments in Dramatic structure and
 Stylization. Acta Universitatis Wratislaviensis 166, 1972.
- Benet's Reader's Encyclopedia. New York : Harper & Row Publishers,
 1987.
- Beringause, Arthur. "Expressionism: Literature," in Encyclopedia
 International V.7. p.4. Lexicon Publications, Inc., 1977.
- Bloom, Harold, ed. Modern Critical Views : Eugene O'Neill. U.S.A. :
 Chelsea House Publishers, 1987.
- Bogard, Travis. Contour in Time : The plays of Eugene O'Neill. New
 York : Oxford University Press, 1972.
- Bogard, Travis and others. The Revels History of Drama in English.
 New York : Barns & Noble Books, 1977.
- Brockett, Oscar G. The Theatre : An Introduction. U.S.A.: Holt,
 Rinehart and Winston, Inc., 1964.
- Brockett, Oscar G. and Heffner, Hubert C. "Modern Drama,"
 in The World Book Encyclopedia. Field Enterprises Educational
 Corporation, 1975.
- Bryer, Jackson R., ed. Sixteen Modern American Authors. U.S.A. :
 Duke University Press, 1969.
- Bryfonski, Dedria and Mendelson, Phyllis Carmel, eds. "Eugene O'Neill,"
 in Twentieth-Century Literary Criticism. Detroit : Gale
 Research Company, 1973.
- Cargill, Oscar and others. O'Neill And His Plays. New York : New York
 University Press, 1961.
- Carpenter, Frederic I. Eugene O'Neill. U.S.A. : New York, Twayne
 Publishers, Inc., 1964.

- Cheney, Sheldon. The Theater Thousand Years of Drama, Acting and Stagecraft. Longman, Green And Co., Inc., 1958.
- Chiaromonte, Nicola. Eugene O'Neill. Summer, 1960.
- Chothia, Jean. Forging a Language : A Study of the Plays of Eugene O'Neill. U.S.A. : Cambridge University Press, 1979.
- Cirlot, J.E. A Dictionary of Symbols. New York : Philosophical Library, Inc., 1962.
- Clark, Barrett. Eugene O'Neill. New York : Robert McBride, 1926.
- _____. "Memoranda on Masks," American Spector 1. November 1932.
- Clark, Marden J. "The Tragic Effect in The Hairy Ape," in Modern Drama 10. 1968.
- Clark, Peter and Roberts, James L. The Emperor Jones and The Hairy Ape. U.S.A. : C.K. Hillgass, 1966.
- Coolidge, Olivia. Eugene O'Neill. New York : Charles Scribner & sons, 1966.
- Curley, Dorothy Nyren, ed. Modern American Literature. New York : Frederick Ungar Publishing Co., 1969.
- Downer, Alan S. Recent American Drama. University of Minnesota Press, 1961.
- Dunbaugh, Edwin. World History. U.S.A. : The Macmillan Company, 1969.
- Encyclopedia of World Drama V.3 (L - R). McGraw - Hill Book Company, 1972.
- Expressionists, The. A group of Sheets given by Dr. Richard C. Buckstead, A Professor in Literature of Saint O'Larf University, U.S.A., 1988.
- Falk, Doris V. Eugene O'Neill And The Tragic Tension. U.S.A. : Rutgers University Press, 1958.
- Floyd, Virginia, ed. Eugene O'Neill At Work : Newly Released Ideas for Plays. New York : Frederick Ungar Publishing Co., 1981.
- _____. The Plays of Eugene O'Neill. U.S.A. : Frederick Unger Publishing Co., Inc., 1985.
- _____. The Plays of Eugene O'Neill : A New Assessment. New York : The Ungar Publishing Company, 1975.

- Frenz, Horst. Eugene O'Neill. New York : Frederick Unger, 1971.
- Frenz, Horst and Tuck, Susan, eds. Eugene O'Neill's Critics : Voices from abroad. Southern Illinois University Press, 1984.
- Frenz, Horst. "Three European Productions of The Hairy Ape," in The Eugene O'Neill Newsletter 1. January 1978.
- Freud, Sigmund. A General Introduction to Psychoanalysis. New York : Permabooks, 1953.
- _____. An Outline of Psychoanalysis. New York : W.W.Norton & Company, Inc., 1949.
- Furness, R.S. Expressionism. Methuen & Co., Ltd., 1973.
- Gagey, Edmond M. "The Hairy Ape," in Twentieth - Century literary Criticism V.6. p.330. Detroit ; Gale Research Company, 1973.
- Galloway, David D. "Expressionism," The Encyclopedia Americana International Edition. Volume 10. U.S.A. : Grolier Inc., 1982.
- Gassner, John, ed. O'Neill. Prentice - Hall, Inc., 1964.
- _____. Theatre at the Crossroads. Holt, Rinehart and Winston of Canada, Ltd., 1960.
- Gelb, Arthur & Barbara. O'Neill. Harper & Row Publishers, 1973.
- _____. "O'Neill, Eugene," in The New Book of Knowledge. p.117. Grolier Incorporated, 1987.
- Griffin, Ernest. Eugene O'Neill : A Collection of Criticism. New York : McGraw - Hill, 1976.
- Gunton, Sharon R., ed. Contemporary Literary Criticism. Gale Research Company, 1983.
- Hall, Mordaunt. "Review of The Emperor Jones." New York Times Section 2. p.26. September 20, 1933. Microfilm.
- Hall, Sharon K. and Poupard, Dennis, eds. Twentieth - Century Literary Criticism V.6. Gale Research Company, 1983.
- Harris, C.W. Problems in Measuring Change. University of Wisconsin Press, Madison, 1976.
- Hart, Jame D. The Oxford Companion to American Literature Fourth Edition. New York : Oxford University Press, 1965.

- Heffner, Hubert C. "O'Neill, Eugene Gladstone," in The World Book Encyclopedia. Field Enterprises Educational Corporation, 1975.
- Herron, Ima Honaker. The Small Town in American Drama. U.S.A. : Southern Methodist University Press, 1964.
- Hilgard, Ernest R. and others. Introduction to Psychology. Harcourt Brace Jovanovich, Inc., 1971.
- Hofmannsthal, Hugo Von. The Freeman. March 21, 1923.
- Holman, Hugh C. and Harmon, William. A Handbook to Literature, fifth edition. New York: Macmillan Publishing Company, 1986.
- Huggins, Nathan Irvin. Harlem Renaissance. Oxford - New York, 1971.
- Jung, Carl Gustav. Man and his symbols. London : Audus Books, 1964.
- _____. Modern Man in Search of a Soul. Paul, Trench, Trubner & Co., Ltd., 1933.
- Kenedy, X.J. Literature An Introduction to Fiction, Poetry and Drama. U.S.A. : Little, Brown And Company, 1976.
- Kepos, Paula and others. Twentieth - Century Literary Criticism. Gale Research, Inc., 1990.
- Kernodle, George and Portia. Invitation to the Theatre. U.S.A. :Harcourt Brace Jovanovich, Inc., U.S.A., 1978.
- Krutch, Joseph Wood. The American Drama Since 1918. New York : George Braziller, Inc., 1957.
- Kunitz, Stanley J. and Haycraft, Howard, eds. Twentieth Century Authors. New York : The W.H. Wilson Company, 1982.
- Leech, Clifford. "Expressionism," U.S.A. : Oliver and Boyd Ltd., 1963.
- Lovell, John, Jr. Digests of Great American Plays. New York : Thomas Y. Crowell Company, 1961.
- Macgowan, Kenneth. "The O'Neill Soliloquy," in O'Neill and His Plays. New York : New York University Press, 1961.
- Margill, Frank N., ed. Masterplots V.1. U.S.A. : Salem Press, 1949.
- _____. "O'Neill, Eugene : The Emperor Jones," in Materplots V.3. p.1223 k- 1226. New Jersey : Salem Press, 1976.

- Marthine, James J. Critical Essays on Eugene O'Neill. U.S.A. :
C.K. Hall & Co., 1984.
- Maslow, Abraham H. Motivation and Personality. New York : Harper &
Row, Publishers, 1970.
- . New Knowledge in Human Values. New York : Harper & Brothers,
Publisher, 1959.
- Miller, James E., Jr. "American Literature," in The World Book
Encyclopedia. p.402 - 404. Field Enterprises Educational
Corporation, 1975.
- Millett, Fred B. and Bentley, Gerald Eades. The Art of Drama. U.S.A. :
D. Appleton - Century Company, Inc., 1935.
- Nathan, George Jean. "Eugene O'Neill," American Mercury.
p. 718 - 719. December, 1946.
- . "Portrait of O'Neill," in O'Neill and His Plays., edited by
Oscar Cargill. p.50 - 64. New York : New York University
Press, 1961.
- Nicoll, Allardyce. British Drama 5 th. ed., London : George
G. Harrap and Co., Ltd., 1969.
- . "Pantomime" in Encyclopedia International V.14. p.46.
Lexicon Publications, Inc., 1977.
- O'Hara, Frank Hurburt and Bro, Margueritte Harmon. Invitation to the
Theater. New York : Harper & Brothers Publishers, 1951.
- O'Neill, Eugene. Anna Christie, The Emperor Jones, The Hairy Ape.
U.S.A. : Random House, Inc., 1937.
- O'Neill, Eugene. McGraw - Hill Encyclopedia of World Drama V.3
(L-R). McGraw - Hill Book Company, 1972.
- Orlandello, John. O'Neill ON FILM. U.S.A. : Associated University
Press, Inc., 1982.
- Pearson, Norman Holmes, "Drama," in The Encyclopedia American
International Edition V.20. p.707 - 708. Grolier Incorporated,
1985.
- Raleigh, John Henry. The Plays of Eugene O'Neill. Carbondale :
Illinois, University Press, 1965.
- Ranald, Margaret Loftus. The Eugene O'Neill Companion. U.S.A. :
Greenwood Press, 1984.

- Ritchie, Donald A. and Others. Heritage of Freedom History of the United States. U.S.A. : Macmillan Publishing Company, A Division of Macmillan, Inc., 1985.
- Robinson, James A. Eugene O'Neill and Oriental Thought : A Divided Vision. Carbondale : Southern Illinois University Press, 1982.
- Ruch, Floyd L. Psychology and life, 5 th edition. Chicago : Scott, Foresman and Company, 1958.
- Samachson, Dorothy and Joseph. The Dramatic Story of the Theatre. New York : Abelard Schuman, 1955.
- Sheaffer, Louis. O'Neill : Son and Playwright. Little, 1968.
- Skinner, Richard Dana. "Review of The Emperor Jones," Commonwealth 18. October 6, 1933.
- Sobel, Bernard, ed. "William Saroyan : The World and the Theatre," The Theatre Handbook and Digest of Plays. New York : Crown Publishers, 1950.
- Sproxton, Birk. "Eugene O'Neill : Masks and Demons," in Sphinx 3. p.57 - 62. 1975.
- Stein, Rita and Rickert, Friedhelm. Major Modern Dramatists. New York : Frederick Ungar Publishing Co., 1984.
- Tiusanen, Timo. O'Neill's Scenic Images. Princeton University Press, 1968.
- Trilling, Lionel. "Introduction," in Anna Christie, The Emperor Jones and The Hairy Ape by Eugene O'Neill. Random House, Inc., 1937.
- Troy, William. "Review of The Emperor Jones," Nation 317. p. 419. October 11, 1933.
- Valgema, Mardi. "The Spell of Expressionism," Accelerated Grimace Expressionism in the American Drama of 1920. Southern Illinois University Press, 1972.
- Vaughn, Jack A. Drama A to Z. New York : Frederick Ungar Publishing Co., 1978.
- Wadsworth, Frank W. "Expressionism," The World Book Encyclopedia. Volume 6, 1975.
- Warren, H.C. Dictionary of Psychology. Boston, Houghton Mifflin Company, 1934.

- Weissman, Philip. "Conscious and Unconscious Autobiographical Dramas of Eugene O'Neill," Journal of the American Psychoanalytic Association 5. p.432 - 460. 1957.
- Winther, Sophus Keith. Eugene O'Neill : A Critical Study, 2 nd enlarged ed. New York : Russell & Russell, 1961.
- Wolff, H., ed. Six Modern American Plays. Introduction by Allan G. Halline. New York : Bucknell University, The Modern Library, 1951.

แนวคิดแบบบรรยายพรรณานิยมในบทละครของยูยีน โอ'นีล

บทคัดย่อ

ของ

ยุวดี ปัทอง

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาอังกฤษ

เมษายน 2533

การค้นคว้าครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาแนวคิดแบบบรรยายพรรณานิยมที่ปรากฏในผลงานของยูจีน โอ'นีล โดยเริ่มศึกษาความเคลื่อนไหวของการละครสมัยใหม่ในช่วงตอนปลายของศตวรรษที่ 19 และตอนต้นของศตวรรษที่ 20 โดยได้ศึกษาลักษณะและแนวการเขียนแบบบรรยายพรรณานิยมโดยทั่วไป รวมถึงสภาพพื้นฐานทางสังคม วรรณคดี และอิทธิพลของบรรยายพรรณานิยมที่มีต่อการละครอเมริกันสมัยใหม่ พร้อมทั้งชีวิตและผลงานที่เด่นบางเรื่องของนักประพันธ์ที่มีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับของวงการละคร

ในการศึกษา ได้ทำการวิเคราะห์บทละครที่เด่น 2 เรื่อง คือ The Emperor Jones และ The Hairy Ape ซึ่งนับว่าเป็นตัวอย่างของบทละครอเมริกันสมัยใหม่ จากการศึกษาพบว่าบทละครทั้งสองเรื่องมีลักษณะของแนวคิดแบบบรรยายพรรณานิยม อันประกอบด้วย การเสนอให้เห็นอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมในสังคมยุคใหม่ที่มีต่อมนุษย์ การต่อต้านลัทธิวัตถุนิยม และความโลภ พร้อมทั้งการแสวงหาตนเองแบบผิด ๆ และการเผยให้เห็นความจริงที่ซ่อนเร้นอยู่ในจิตใจของมนุษย์ แนวคิดนี้เสนอให้เห็นความจริงที่มนุษย์ไม่สามารถมองเห็นได้จากธรรมชาติภายนอก กลวิธีในการนำเสนอบทละครทั้งสองเรื่องจึงแตกต่างกันไปตามวิธีการ และจุดมุ่งหมายอันเป็นลักษณะเฉพาะของบทละครในแนวนั้น

ผลการศึกษาวิเคราะห์แสดงว่าผู้ที่สนใจในการละครและผู้ที่อยู่ในวงการละครจำต้องมีพื้นฐานความรู้เกี่ยวกับการละครในแต่ละแนวคิคอย่างลึกซึ้ง เช่น แนวคิคแบบบรรยายพรรณานิยม การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ สามารถทำให้เข้าใจแนวคิดของการละครในแนวนั้นได้อย่างชัดเจน

EXPRESSIONISM IN THE PLAYS OF EUGENE O'NEILL

AN ABSTRACT

BY

YUWADEE PEETHONG

A dissertation submitted in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree in English
at Srinakharinwirot University

April 1990

The purpose of this research was to analyse expressionism in selected plays of Eugene O'Neill. The study began with a literary movement in modern drama during the end of the nineteenth century and the beginning of the twentieth century. The social and literary contexts, including the expressionistic movement of modern American drama were described with biographical notes and citation of outstanding works of a number of prominent modern American playwrights.

The Emperor Jones and the Hairy Ape as examples of modern American plays were analyzed. The findings indicated that both plays illustrated the expressionistic ideas. They portrayed the influence of modern social environment upon human beings, in addition to anti-materialistic and ambitious behaviors. The search for belonging and personal inner reality was also demonstrated. According to techniques of expressionistic drama, truth is in the inner mind, and is not shown by the outside nature. However, the techniques in presenting each play differed according to the literary approaches and the objectives set by the playwright including artistic movement of the period.

It was furthermore discovered that persons interested in drama and those involved in dramatic circle need a considerable knowledge of dramatic forms, especially, expressionism. This study provided a thorough understanding of this dramatic movement.

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ - ชื่อสกุล

นางสาวยุวดี ปี่ทอง

วัน เดือน ปี เกิด

9 กันยายน 2495

สถานที่เกิด

อำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี

สถานที่อยู่ปัจจุบัน

บ้านเลขที่ 24/7 หมู่ 3 ตำบลรังสิต อำเภอธัญบุรี

จังหวัดปทุมธานี 12110

ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน

อาจารย์ 2 ระดับ 6

สถานที่ทำงานปัจจุบัน

มหาวิทยาลัยภาษาอังกฤษ โรงเรียนธัญรัตน์ ตำบลรังสิต

อำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี 12110

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2506

ประถม 4 จากโรงเรียนธัญลัทธิศิลป์ อำเภอธัญบุรี
จังหวัดปทุมธานี

พ.ศ. 2509

ประถม 7 จากโรงเรียนสามัญรังสิต ปัจจุบันคือโรงเรียน
ธัญรัตน์

พ.ศ. 2512

ม.ศ. 3 จากโรงเรียนธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี

พ.ศ. 2514

ม.ศ. 5 จากโรงเรียนวัดพระศรีมหาธาตุ อำเภอบางเขน
กรุงเทพมหานคร

พ.ศ. 2518

ศศ.บ. (ภาษาอังกฤษ / ภาษาไทย) จากมหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์ กรุงเทพมหานคร

พ.ศ. 2533

กศ.ม. (ภาษาอังกฤษ) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร กรุงเทพมหานคร